

ISBN 978-961-92520-6-2

Taras Kermauner

RSD

Iskanje drugosti 1

Veliki, mali, drugi

PREBUJENJE

Dvigni srce, kdor pomišljaš si v tropi,
pa ga v žarenje visoko potopi ...
roka bo rušila tesne pregraje,
duh se bo vprašal: Kje mi je mejnik?
Kje so višine, da nisem povzpel se nanje,
da jim poberem najslajšo skrivnost?

Oton Župančič, Samogovori, 1908

NEKOMU KAR TAKO

Tako prestopamo se po teh cestah
kot po zastraženem dvorišču tat-jetnik.
Pred nami in za nami so zapahi,
zapirajo se vrata krčem, cerkev in fabrik.

Mile Klopčič, Preproste pesmi, 1934

ZVEZDE

Zelo star mož. Pozabljen, siv in slep.
Včasih stopa po mestu, s palico tipaje predse,
kakor da hodi skoz veliko črno klet,
kjer je samo prisluh glasni šum ceste.
Potem spet sede pred razbita vrata.
Pred slepimi očmi mu vztrepeta
temni val morja, bleda puščava
in daljna črta modrikastih gora.
Gredo naprej čez nebotične gore.
Vetrovna pobočja, bleščeče beli sneg,
mrzli prelazi in pot v doline, tople, dolge,
kjer sijajo, kot zvezde, luči novih mest.

Gregor Strniša, Zvezde, 1965

REKONSTRUKCIJA IN/ALI REINTERPRETACIJA
SLOVENSKE DRAMATIKE

VELIKI, MALI, DRUGI

Iskanje drugosti 1

Taras Kermauner

Samozaložba GolKerKavčLot
AVBER-HORJUL-LJUBLJANA-KRTINA
2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6.09-2(0.034.4)

KERMAUNER, Taras

Iskanje drugosti. 1, Veliki, mali, drugi [Elektronski vir] / Taras Kermauner ; vsebine dram Alenka Goljevšček. - Avber [etc.] : samozal. GolKerKavčlot, 2011. - (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

Način dostopa (URL): <http://www.kermauner.org/>

ISBN 978-961-92520-6-2

255572480

Taras Kermauner

RSD

Iskanje drugosti 1

Veliki, mali, drugi

RSD 96-001-2004

Izdal: Samozaložba GolKerKavčlot

Vsebine dram: Alenka Goljevšček

Računalniška postavitve: Severina Skubic, Andrej Lavrenčič in Ajda Kermauner Kavčič

Spletna publikacija: <http://www.kermauner.org/>

Dostopno tudi v Digitalni knjižnici Slovenije: <http://www.dlib.si/>

Ljubljana, 2011

Spletno publikacijo je sofinancirala Slovenska akademija znanosti in umetnosti

Copyright © by Alenka Goljevšček-Kermauner

OD NORCA DO KAMNOSEKA (ob Dovjakovem **Pipinu Malem**)

1

V didaskaliji na 1. strani tipkopisa-rokopisa **Pipina Malega (Pipa)** piše Krištof Dovjak (Dak): »Končal 12. julija 2000.« Kmalu mi je dramo poslal, prvič sem jo prebral že poleti 2000; tudi Ala, naredila je VsD. **Pip** me je očaral po stilu, ki morda ni tako ArS kot **Srečanje v Louvru (Louv)**, je pa še bolj poetičen, čist, domišljijiski, kot čipka na romanskem portalu. Predvsem pa me je prepričal, da nisem le jaz, ki zavestno iščem Dt. **Pip** je napisan na temo IsDtI, Umet oblikovanja (dramskega pesništva in kamnoseštva-kiparstva) Tre, Neujemljivega, PriSvetl(ob)e.

Pipa sem v preteklih treh letih od prvega branja neštetokrat navajal kot Dapravo dramo, kot merilo, kot tisto, ki je Pridedič **SAnte, Sam(orog)a, Ljercev**. Vendar sem s podrobno ES analizo drame odlašal; zdelo se mi je, da ji ne bom kos; da se mi še zmerom izmika med pojmi, s katerimi jo skušam fiksirati; brez takšnega fiksiranja umska (Zn) analiza ni mogoča. Dokler je nisem vzel ta mesec - julija 2003 - znova v roke, jo spet podrobno prebral, si ob branju na rob tipkopisa veliko zapisoval, o nji veliko mislil, in uspel. Zdi se mi, da sem našel v nji njeno mejo; takšna najdba - meja - je potrebna, da stvar-predmet obvladaš. - Nalašč govorim v polaščevalnih pojmih IdMa. Poudariti hočem - v ARF-AK -, da brez njih ne gre; brez njih se vse RR v kaos in entropijo. Obvladati moram vsak predmet, da bi lahko odtod prešel (RR) vstran, k IsDtI. DtZn je mogoča šele na jasni GR.

Pipa sem torej začel analizirati in pisati o njem ES razpravo natančno 3 leta po tem, ko ga je avtor dokončal. Pred mano se enako vzdigujejo triglavski hribi s Triglavom vred, kot so se pred tremi leti, travnik je enako zelen, le da je Damjan posadil nekaj okrasnih in sadnih dreves. Enako pozvanjajo zvonci Lize, Ajde in drugih krav, enako laja Dona na mimovozeče se kolesarje, ki občudujejo Gogalovo poltisočletno lipo. Le jaz sem ne le starejši, ampak močno postaran, bolan.

Morda pa zato lahko »obvladam« **Pipa** (si ga podrejam, ga podrejam svojemu IdMu), ker sem pretežno izstopil iz okvira Vitsile, ki napolnjuje **Pipa** (od Karla Velikega do Kamnoseka, od papeža Štefana II. do Vojaka); ker je moja Vitsila uperjena le še v artikulacijo mojih DgZn spoznanj. Vendar, mar ni enako v **Pipu**? Dak odklanja Vitsilo KarlaV in ostalih, razen Begavkine in Kamnosekove (Kaskove). Njihovo AgrEkzido RR (preOsm) v ustvarjalnost Umtka Vertipa, Kaska. Res, tako je; a jaz sem prišel šele danes do te stopnje, ki jo je Dak videnjsko podal že v **Pipu** pred tremi leti. Tedaj sem se še bôdel z

DbJavo, se mučil z izdajanjem **RSD**, predaval na FF in v SGM, izgubljal živce v prosjačenju-sitnarjenju za subvencije za **RSD**.

Lani je izšla še ena moja knjiga, namenjena širši - elitni - Kulpubliki, **Skupinski portret z Dušanom Pirjevcem**. Doživeti sem moral še polom s to knjigo, njen očitni neuspeh pri občinstvu, še stopnjevanje Zamola **RSD**, če je to mogoče, predvsem pa razhod z večino mojih Prilov, ki sem nanje leta 2000 še nekaj - kar precej - dal: Klincem, Klabsom, Inkom, Požem itn. Poslabšati se mi je moralo zdravje, in to močno. Moral sem priti v skrajno (kje je še zares skrajno!) stanje nemoči, da sem lahko dobil primerno distanco do svoje AgrEkzPId. »Obvladati« **Pipa** pomeni le razumeti ga, tj. obvladati sebe, dobiti do sebe Krit razmerje. Prej mi je bilo vse še preveč Inf.

Ker je Pavla sinoči izključila bojler, povedal sem ji, da ne potrebujem tople vode - spim v kuhinji -, je bojler začel protestirati, spuščati vodo po steni. Začel mi je celo groziti, s kлокotanjem. V ušesa sem dal ušesnike - maso zoper slišanje šumov -, kajti pri delu potrebujem popoln (?) mir. Pred kapljanjem sem se lahko izoliral; nisem pa opazil, da teče voda po kuhinji, dokler ni potrkala Pavla in prišla pogledat, kaj se dogaja, v spodnje prostore je namreč voda preniknila skoz ploščo, nastal je kar majhen slapič ali prha. Pavla je morala kar zabresti v veliko lužo, par decimetrov od mojih nog. Ko delam, sem res slep in gluhi; bi se zavedel položaja šele, ko bi mi voda prišla do stroja? Banaliteta obstoja. Komična, klavrna. Pokvarjeni bojler ali vodovodna napeljava ni le moje okolje, nekaj, kar nisem jaz; je tudi jaz sam. Moje telo je tak bojler, ki vse bolj pušča. Danes me neobičajno pečejo oči; zmerom me, a znosno. (Kaj je znosnost? Čl se navadi na vse večja nelagodja, znosnost je ta privada.) Danes pa se mi vid zamegljuje. Prenapor? Preveč Svetle?

(Svetla je téma - tudi Tem vrednota - **Pipa**. Svetla ščemi; GESTAPO je svetil z lampami jetnikom-zasliševancem v oči, da bi jih živčno načel in podrl. Enako NAAAši, Heri NSSi, Ribičič in More. Glej **Molim** in **Joba**. V sonce ni zdravo gledati, oslepiš; glej Aškerčevega **Zlatoroga**.)

Spoznal sem nekaj bistvenega: da ne bom našel pravega - Abs - merila v neki PD-SD; pravo merilo moram postaviti sam. PD v SD mi »služijo« za to, da pridem do pravega merila, a sistem, znotraj katerega je nekaj pravo in nekaj nepravo (dobro in slabo itn.), je moj sistem, jaz ga konstruiram, jaz kot KonstPId. S stališča Dineta 1959 je bilo Pravo merilo **SAnt**; pozneje je izgubil ambicijo, da bi (si) še postavljial prava merila (PraMe), najprej se je zadovoljil z Relmerilom, **SmKrst**, nato pa se prepustil vednosti, da je TS-Čl brez meril oz. s tako subjektivnimi pomanjkljivimi merili, da je vseeno, kaj počne; najprimerneje je, da se pokonča (**Čeveljčka**). Strša je menjaval PraMe; v **Očesu** je priznal, da se mu je PraMe izmuznilo, da ga ni; da je Čl le Orang(utan), tj. bitje žalosti in nesreče, ki sanja blodnje, njegova videnja so prividi.

Jaz ne grem po poti mojih pokojnih PriSo. Postavljam PraMe - Dt - in se zavedam, da ga postavljam sam. SD mi »služi«, da v nji najdem vse, kar je - kar lahko vidim in opazim -, v nji odkrivam vse polno pomembnih, sijajnih meril (**SAnt**, **Sam**, **PKrst**, **Brez sveče**, tudi **Pip**), a če bi pristal na eno od njih, bi bil le epigon, le komentator, le ekseget; kar morajo biti Kani (Zniki kot Kani), saj jim Tem okvir mišljenja-presojanja določa KC s svojimi dogmami-normami. Dolgo sem stavil na **SAnt**, tudi zato, ker sem jo sam sooblikoval; a že kmalu ugotovil njene slabosti; so prav tiste, ki jih je imel Dine. Lastno ženo je označil za bitje banalitete, sanjal pa o Maruši Rdečelaski (**Črni dnevi**); ta ni le Mija

Janžekovič, kot sem razlagal dozdaj, kot je v Pvt pogovorih sporočal njen avtor. Dine je Prikr resnico, ker ga je bilo sram; vedel je, da vem, kak čudež-angel je zanj njegova žena Zdenka. A kaj, tudi Dine je bil Rominfantilec, napol mladi Menart in Pavček, tisti del teh dveh, ki je iskal Sanjsko bitje, enako kot Strša v Deklici iz bube, Vili, **Mavrična krila**. V tej - ne neodločilni - točki sta bila oba blizu SeHa. SeH je Stra določene faze RLHa. Najteže se je ogniti SeHu in ne pasti v cinizem. Štirje pesniki so Inf spojili SeH in cinizem, Vit in DbĚto; a oni so vele mojstri sprenevedanja in sleparij. Strša in Dine pa sta se zavedala, da sta zadela ob mejo, ki je ne moreta mojstriti; in sta obupala.

Dak se je ustavil pri Svetli, Strša pri spanju-sanjah, s katerimi vidi zvezdno nebo, tj. Svetlo v (na) temnem (ozadju). Oko v **Očesu** je dvojno; te dvojnosti Strša ni mogel razrešiti. Po eni strani je Oko vid, vid odvisen od Svetle, Svetla Poz; to je Not oko, tretje oko, češarika. (A ne Ravnjakovo **Tretje oko**, čeprav so zveze med Stršem in Ravnom; tudi Strša zagazi v NA, **Driada**. SI NA izhaja iz Strše, že iz **Zvezd**, iz **Sama**.) Na drugi strani pa je vid Neg. Strša dela enačaj med videti in segati-jemati-imeti-polaščati se. Oko=roka (dlan, ki jemlje.)

Za Daka v **Pipu** Svetla ni Zun luč; pollaščevalci je ne morejo videti-imeti, tega se celo zavedajo (bistrejši med njimi, Pijani angel, PijAng), zato potrebujejo Umtke-Kaske, da jim »ujemajo« Svetlo v skulpture-katedrale; da se prek njih - skoznje kot medije - stikajo z bogom. (Bogom? Radi bi Boga, dosežejo le boga.) Tip za LDPM: ta (Dv) ne potrebuje več stika s Tro oz. ve, da je Tr konstruirana-izmišljena, sama si jo lahko umišlja-priskrbi z drogo-fantazmo. Tr v LDPM niti ni TrI, ampak PsTr, ki je znotraj Ava. Do te zavesti sta prišla že Strša in Dine v drugi polovici 50-let, v **Krilih** in **Črnih dnevih**. Odtod njun strahotni - in uspešni, tudi z mojo pomočjo - napor, da bi prišla do Tre, ki ni ne TrI ne PsTrAv. Prišla sta: v **Samu**, **Žabah**, **Ljercih**, v **SAnti**. Ne pa Šel. Šel je ostal pri TrAv, **Triptih**, dokler ni odpadla tudi ta, v **Svatbi** in **Savni**. Ostala je le še AgrĚkzPld kot PohIPld in Pož(eljiva)Pld, **Kanje**.

Prava Svetla je K-prava (heideggerjevska) bit; tu je meja, ki je sam Heidegger ni zmožal preiti, njegovi učenci pa so celo regredirali, Urb v MagFz, TH v St. Tudi sam sem leta - desetletja - oboževal Svetlo, k(ak)o pada skoz rozete Chartresa in NotreDamke. A nazadnje sem razumel, da vodi Svetla do Sonca, Zvezd, Rimske-Mlečne (svetle) ceste, do Platona; da je sredstvo, ki Člu omogoča videti, da bi prijel, da bi se orientiral v TSu; da Svetla služi lDbu. Da je torej, če hoče Čl preiti iz lDČla v DrČla, iz lde v Dt, nujno potrebno (po)ls pot onkraj Svetle in Teme, ki sta par, MimDč kot razdelitev Ožlde. RazcDč res vodi skoz VerDč itn. v lSDti, a to je pot ARF, ki retrogradno-refleksivno sestopa v sam začetek-počelo lDbA, v (imaginarno) točko, kjer - preden - se lDb sploh začne.

To je edina prava Čl pot, v tem pomenu *enosmena*: od PnM skoz PzM k Dti. Svetla je dobra v tem, da omogoča to pot kot ARF: kot sestop iz naivne PnM Svetle (Sonca kot boga-malika, ob katerem se je ponesrečil že Aškerc v **Zlatorogu**) v Svetlo, ki sama sebe z AD sesuva, odstranja. To točko je dosegel Strša v **Očesu**, nakazal že v **Zvezdah**, v **Ljercih**, v **Žabah**. Dak jo je RR v smisel govorečo-sporočajočo lepo resnico romanske katedrale-skulpture. Je okamnela - v kamen izklesana - Svetla, ki ni (naj ne bi bila) od TSA; le od robov TSA-vesolja. Zdi se, da je ta rob Dak tematiziral v **Karuzu** in **Mavrični ladji**. Tudi v drami **Mavrična ladja pluje v Zazaradiza**, kjer pa se mu rob

izgublja, RR v Inf. Kot Strši v **Očesu**. Sem zmožen iti jaz onkraj te meje, ne da bi se zalepil (RR) v Inf-entropijo? Vera v to predpostavko - v to mojo zmožnost - mi daje moč, da konstruiram točko, s katere »obvladam« **Oko** in **Pipa**. Se SZSL? Nadaljnje ES analize Dakovih dram mi bodo odgovorile na to ključno vprašanje.

Da se je Dak odločil za histori(cisti)čno dramo, ni anahronizem. Takšne drame so bile v zadnjih desetletjih celo »in«, v modi; tudi sam sem o nekaterih pisal v Gled liste, recimo o Barkerjevi **Uršuli**, jih vrsto pozorno prebral. NTM jih ne bi primerjal s **Pipom**; kljub vsemu jih poznam premalo. Hist(orični) moment **Pipa** je zame zanimiv z Dgč vidika. Recimo s tega, da je DaSl dramatik povsem sproščen glede Zgmotiva. Nekoč je bil pogoj, da se loti Slavmotiva; bogobvaruj, da bi se Nemmotiva in celo kot Poz. Danes je kvečjemu nasprotno; kar je Slav, diši - smrdi - po vprašljivem, Srbi niso več kot v **Osvobojencih (Oscih)** IdeaHervzor, ampak Srebreniški klavci, Lumkaoti, ki najprej brizgajo prepotenco, so Rad AgrĖkzkld, nato pa se sesedejo, sami sebi zasmilijo, se cmerijo kot SeH; nazadnje pod MatHanžovim Varuštvom korakajo kot Izbrisani (ojoj, ojoj!) iz Kopra v Ljo. Aksentijević razlaga, da so njega zaklali Musli in Slci v Srebrenici; vse druge interpretacije da so hujskaška propaganda vatikansko-kominternske-prostozidarske zarote.

Pip se, kot beremo v didaskaliji, »godi na tleh današnje Francije leta 751 in 753«. Spomnimo se, da je prav to čas **Krstov**, od **PKrsta** prek **SimčKrsta** do **SmKrsta**. **Krsti** so - po temi **Samov** in **Karantanskih** - prva SZg. Oz., ker je bila ta prva SZg tako kratkotrajna, obenem tudi že konec SZge; pokristjanjenje Slcev je bilo obenem izguba lastnega Slskega (PsSlskega) Pla in s tem Dže; le lastno Pl je omogočalo lastno državnost. (Še v LDPM: mesto fPla zdaj zasedajo Raz Pol, Ekonom in Vojelite. Brez Ropa, Drna, Janše bi postajali DaSlci Srbi, srbski hlapci. Zato Izbrisani dobro vedo, da je treba sesuvati Sl oblast; načrtujejo-delajo dolgoročno. Moralista in tepca MatHanž in Krivec jim nasedata.)

O **Krstih** in sorodnih SD sem že veliko pisal; NDM. Zato naj napisano le dopolnim z odkrivanjem, kaj pomeni - more pomeniti - **Pip** vis-a-vis **Krstov**. Po mojem pomembno reč: spoznanje, da ni resnica-vrednost le v SZgi (niti le v KCi, utemeljevanje SD, SlZi, SZge na **BS**), ampak da mora tudi Sl dramatik (dramatik, ki je Slc) raziskovati Čla in svet onkraj Gentokvira. SD - SlZ - dejansko ni dosegla RLH-HMge v celoti in Rad; RLH je reducirala-omejila na okvir SZge, Slova. Šele drame, kot je **Pip** (po svoje že **SAnt**, **Sam**, ta ima celo germanski motiv, a **SAnt** je Rca mita, **Sam** Rca legende, ne DbZge), podirajo samoumevno mejo Slova, Rede RLHa na Gent.

Krsti (Ljuba itn.) ne razločujejo Bavarcev in Frankov oz. le drugostopenjsko; oboji so zlo. Sicer nujno zlo, ki se mu je treba prilagoditi, a zlo. Cilj **Krstov** je priti do lastne SND, četudi v Slavobliki. Vrh te usmeritve je **SmKrst**; ta je v tem pomenu prelomen. Daka pa GentNac vidik ne zanima več; v **Pipu** ni niti omenjen, niti od daleč se ne namiguje nanj. **Pip** nadaljuje VitZupovega **AleksaPR**, ki pa je tudi le deloma zunaj domače Zge; deloma - v bistvu - je prisposoda za Jugo-Sljo, za NOB in za PoV čas Stla; tudi **SAnt**, ki podaja prehod domačih Stldespotov, Borisa Kraigherja, k znosnejšim-strpnejšim-prilagodljivejšim, tj. manj načelnim, razumnejšim oblikam SockKoma; tak je lik

Kreona. A nazadnje tudi te nove prilagojene Dž oblike ne vzdržijo, despot se vrne h Klas metodam oblasti: k umoru iz Raisonsa d'État.

Tudi **Pip** kaže ta prehod oz. naslednjo stopnjo prehoda: treba je še ubijati (Ubijld je Ve-model), ubit je Prestolar, ker izziva, ker se ne podredi novemu kralju, a ta S je že obstranska. Medtem ko so Si JKra, Pentėja, Ivane Arške, Krima in Ehra še Dbtvorne, več ali manj so ti Heri SŽ, je S Prestolarja le odstranitev tečneža, motivca reda. SŽ bi se potrdila, če bi oblast ubila Norca; skaže se, da ga ne ubije, da Norec le preide v vmesno stanje omrtvelosti. Nato se zbudi, Beka ga prebudi. Oblast (KC, tudi PI-kralj) ga uporabi, da mu delno Svo, Sv ustvarjanja znotraj določenega okvira-VISA. LDPM, katere izraz je **Pip**, ne potrebuje SŽ. Res pa je, da prav tako ne potrebuje ustvarjavcev, le inštalaterje (proizvajavce inštalacij). Dak noče do kraja v LDPM oz. noče je slikati na Rad način, kot jo FiLD, **Suženj akcije**. Znotraj LDPM poišče Dak držo, ki je možnost za klinamen; Kask se odmakne tako od PnM despotije kot od PzM pluralizma VirtDbe. To je točka, ki jo zasede Kask; ob njem Beka. Zasede? Z Umet delom, v katerem kleše odsev Svetle v kamnu, v reči, v snovi, v TSu.

Dak jasno sporoča: izdelava SDBE-SNDže je bila važna; a je opravljena oz. ves čas se ReKonst, kot Db se mora nenehno prilagajati novim razmeram, sistem okolju. Ne eno ne drugo v **Pipu** Daka ne zanima oz. bravcu pravi: ne eno ne drugo ni bistveno. Ni bistven niti vstop Kata v SGentPS, kar je tema Turnškove **Države med gorami**, po svoje tudi **PKrsta** in **SimčKrsta** (na Not ravni). Dak pravi: v Slji (anahronističen naziv, bolje v Karantaniji, ki je Slavporekla) ne nastajajo katedrale in romanska plastika; niti ravenski mozaiki in ne gotske katedrale. V Slji je sezidan prvi samostan šele 1136 v Stični, ki ji pravi Malovrh (v **Opatovem praporščaku**) Zatičina; zgodbo podaja Turnšek v drami **Potujoči križ belih menihov**. Slci so v tej drami, v tem času in v tej - Turnovi - percepciji le Bari, napol živali-zveri, ki jih morajo ZahEvrPIK akterji šele civilizirati, tj. pokristjaniti. Pokristjanjenje sredi 8-Stola je bilo le navidezno, le povrhu. Pokristjanili so se hlapci in deklice na gradovih, člani AVS ne. Nekaj Stolij PsKrša.

Šele samostan - recimo: šele gradovi, ki niso le Vojutrdbe, ampak Kulstvaritve, kdaj nastanejo? - s cerkvijo omogoči Estmoment IsaDti. Morda je Stična tak samostan. Kdaj je sezidana prva Sl katedrala, ki bi jo zidal-načrtoval Slc kot Umtk? Šele v baroku? Šele Plečnik? Če so bile prej cerkve stavbe tujcev - z vidika Slcev 19-ega in 20-Stola -, delane za Slce kot za čredo hlapcev in dekel, ne za Slov kot SAKO, je to pomenilo, da se je sredi 8-Stola zgodilo res nekaj strašnega: Slci niso mogli na Prinačin (po)ls Dt; le kot neSlci, ne le v tujem jeziku, ampak tudi kot le pogojni ljudje. Tudi ko so se sredi 2-tisočletja v Km uporih upirali, niso prišli do lastne EstVer ustvarjalnosti, do Prilsa Dti. Ovca ne more najti stika s Tro, le z Gosom, ki je zanjo Trl: Abs oblast, dejansko Ožld, ki bi morala biti v srčki-duševnosti vsakega Slca, ne pa v Gosu (PIKu), ki je Varuh črede.

Dak pokaže s **Pipom**, kaj se je dogajalo v Franciji (v Parizu, v Saint-Denisu) sredi 8-Stola. Karl Martel je odbil MuslArabce, PipM(ali) premagal Langobarde, KarlV bo premagal vse, združil vso »civilizirano« Evro, obnovil Rimski imperij. Kjer je on, je središče sveta, so ne le najlepši kipi-stavbe, ampak je tudi koncentracija Uma, (takratne) Zni in (Isa) Dti. Vse to je znotraj Sti, ki jo terjaja KC; zato so kralji posvečeni, Karlov grob središče cesarstva, Aix-en-Chapelle, Aachen. Tam se še tisočletje posvečajo cesarji Svetega Rimskega cesarstva

Nemnarodnosti. Šele Karlov dedič Napoleon ukine ta FP vidik-temelj. Franc Jožef je le še Avscesar, čeprav od Vatikana priznано apostolsko veličanstvo; FrancJožefov pranečak Oto je le poslanec v Evrparlamentu. Šele ta hip je Slja lahko lastna ND. Prle postane po rangju enak Kochu, Rupel de Michelisu. FrancZg in SZg postaneta - vsaj formalno - enakopravni.

Karantanija (Slja) pride pod KarlaV. »Pod« ne na enak način kot Bavarska. Bavarci - Nemci - imajo svoje Pl, glej **SmKrst**, svoj kler; to hočejo imeti oz. celo imajo Sev(erno)ZahSlavi, pod Svetopolkom, Panonski Slavi, pod Kocljem, glej Stpar CiMe (Turnškova drama **Zvezdi našega neba** in sorodne drame). A tudi ta poskus je le začasen; v 10-Stolu je že vsega konec, Snica, ki zastopa Slce, ima le še nekaj Slske krvi v sebi, a ta kri se je že izgubila v nemški; blažena Hema je Nemka, le vlada Slcem. Nemci, ki nastajajo iz Bavarcev in ostalih germanskih plemen na tem ozemlju, začnejo prek svojih PIK centrov zidati-klesati katedrale; kak Slc morda na robu - aTip - le kakega Križanega iz lesa, kot **Bogar** Meho. A Meho more do stika s Tro, Meho temelji na razvoju-razmahu-osamosvojitvi SKCe, dogaja se recimo v začetku 20-Stola, tedaj SKC oblikujejo že Mahnič, Ušeničnik, Medved, Debevec, Sard, medtem ko sta anonimni rezbar lesa, na robu morda celo klesar kamna kot Barhlapčevska Slca v 12-Stolu kvečjemu Pot za IsDt, a še Pot le tedaj, če gledamo z Davidika, v kaj so se Slci v teku naslednjega tisočletja razvili. Samo na sebi je bilo to rezbarjevo dejanje slučajno, na njem ni nastajala Trada; bilo je začasno, prehodno. Trada, ki nosi smisel - celo le pomene in ldn -, je ostajala v Nemlatinski KCi; v njenih cerkvah so Slci le čistili kamnita tla, pometali pod iz zemlje-prsti, morda kot pomožni mežnarji prižigali in ugašali sveče.

Tudi s tem hočem poudariti Not povezavo lde z Dto; brez lde kot Ža Dt za Čla ni dosegljiva. Trada predpostavlja kontinuiteto, ta pa je mogoča le, če se družijo Raz lde (predvsem Klde), se povezujejo, spajajo v bloke, trajajo v času; če so biti-PnM. Ravno ker je KC to vedela, se je tako oprijela lDma; zavedala se je, da je zidava zgolj na duhu prehitro minljiva, neobstoja. Zato je ostajala Gnosa na robu. Nosili so jo, kot kontinuiteto, razumniki (Fifi), ki so morali biti vsaj minimalno organizacija-ustanova. Vsaj tako, da so prejeli drug od drugega knjige, misli, Kulo Svtipa, ne vnaprej selekcionirano od KCe. Na robu so se gnostiki Raz usmeritev obdržali do danes; a nikoli niso postali osrednja Kulduhovna moč, ker jim je KC to preprečevala, v RLH sistemu pa so bili le ena od drž-VISov. (Reb-ula neizmerno sovraži gnostike-gnoso. S tem le izdaja, da sovraži vsako Kulo-misel, ki ni podrejena KCi. Gnosa mu je le izraz za neKat misel. To, da DSKC forsira najbolj Reba, pomeni, da je ukinitiv-odstranitev vseh misli-drž, ki ji niso podrejene, njena Strna nuja. Ukinitiv SvMa, kot kaže že SSD, **Grča** itn.)

Gnosa je preživela na robu, kot napol anarhistično lbt gibanje ali skupek gibanj. Ko pa je RLH VIS prodr, ga je povzela DbDž oz. naredila ga je za vsebino šolskega-vzgojnega itn. sistema, same DbJavi. Nazadnje je kontinuiteta RLH Trade (v Raz Rcach) odrinila celo kontinuiteto KatTrade; tako v DaSlji. Dt je imela v teh previranjih posebno in v Raz časih-odnosih Raz vlogo. Ponikala je, izginjala, tako v RLH imanentizmu kot v sami KCi, ki je postajala Poloblastniška oz. ZunMagZapl. Le ES podrobna analiza PD-SD lahko pokaže, koliko je v kaki drami Dti, koliko le PsDt, Trl, Mage, le doktrinarnosti, formaliziranih izpraznjenih retoričnih gesel. Pa tudi takšna analiza je negotova, saj je odvisna od sluha-slučenj - analitskih sposobnosti - Anlna. ZadrPatr Dti ne

more slišati, da o SrKosu ne govorim. Je sploh kak DaLZgar, ki jo lahko sliši-opazi? Se je sploh kdo od LZgarjev zaveda? Šele če bi se zavedal nje in njene vrednosti-pomena, bi jo lahko začel Is(kati). Tako pa eni utrjujejo stebre Slova, Patr, drugi stebre SKC, SrKos, tretji se zadovoljujejo z banalitetno trga, Hladnik. Dt je v DaSLZu sirota Jerica.

V **RSD** brez dvoma izdelujem kontinuiteto Trade Isa Dti oz. same tematizacije Dti ali svetov-dram, ki trdijo, da imajo stik z Dto, a ga dejansko - z mojega vidika - nimajo. (Ga **BS** imajo? Trubarjev **Malkat** ga zanesljivo nima. V kolikšni meri ga ima Romualdov **ŠkofPas**? V kolikšni Kremžarjevi drami **RazPrag**? VitZupovo **Rojstvo**?) Najbrž se z vprašanjem, kako se kaže Dt v TSu (ki je podrejen IdMu), šele začne pravo Is Dti. To Is je treba Strno razumeti kot negotovo, kot razločevanje med Dto in KonstPldo, kot ARF samega Isa Dti. Šele skoz ARF metode je mogoče prihajati do primerne(jše) aksiologije (problem MetAkse), ki vodi k Dti in obenem to pot preprečuje. Kdor (AnIn) je v službi praktičnih ciljev, tudi Konsta SNDže (celo SDBe), si okrepljeno ovira pristop do Dti. Slod(njak) dela Tro za bistvo Slova; in že smo v IdBu, v NSSi. Tudi destitucija PnM Ožlde vodi lahko le h krepitvi zaprek na poti k Dti. PzM ni nujno boljša drža od PnMa; kot cinizem je PzM Negdrža, Lbn, AD vsega, kar je. Prava pot je, če AnIn obvlada AD postopek; če ne dovoli, da ga SM AD potegne za sabo, kot je Zajca, glej ne le **Potohodca**. (Zajc se te AD tako prestraši, je zajček, da se na vrat na nos zateče k PnM: St SI Nar substanci.) Priž je uspešno pazil, da je napisal ob AD (SeH) Haymannu tudi odprtega Sigismunda, **Dia**, ob EDč dogmatskem Simonu tudi odprtega Krstna, **Afera**. Šele v **Cheju** je Priž spodnesel samega sebe.

Trada v **RSD** - v DgZni - je svojstvena institucija: je kot Trada Isa Dti temelj, na katerem more DgAnIn konstruirati takšno DgZn (DgLZ), da ni ne anarhično-kaotični impresionizem (ali dekonstrukcija) in ne zalepljenje v samoumevno UZn. Tudi pričujoča analiza **Pipa** naj bi bila stopnja v pravkar opis(ov)ani Tradi Isa Dti, Not sprepleteni z Zno, ki ima močne prvine KlasZni RLHa.

Na tej osnovi je mogoče reči še nekaj o Histdramatiki, saj je Zg kar se da močna - koliko odprta? - kontinuiteta in Trada. Vprašanje je, če sploh kak pojav trdneje povezuje in daje s tem moč pomenov kot Zg, ki je vsebinsko (ideološko, versko, Et in Estet) določen-napolnjen čas. Nastanka Slova si ni mogoče misliti zunaj uporabe - VISa, okvira - Zge. Slov temelji na nekem daljnem Zgdogodku-dogajanju (AnIni so ga izbrali in določili, Linhart v **Poskusu**, LZgarji v **MicMatu**, tudi v **ŠkofPasu**), izvira iz njega (glej v **RSD** Pniz **ZSD 1** in **2**), se sploh lahko šele artikulira v njem, glede na ostale Zge, na Nem, It, EvrZg itn. (**Tugomerja**, **Ogenj in pepel**), se odziva na njihove nagovore, ovire, nasilja (**Pred sto leti**, **Blejke**, **Gorje zmagovalcev**), si (po)išče cilje v prih(odnost)i kot - vsaj Rel - zaključenem času (SocKomu, SND, **Rojstvo**, **Vst**).

Zg kot DbZg (Zg Dbe) je v glavnem OžKld, čeprav s tem ni rečeno, da v praksi, ki ustanavlja, izdeluje, udejanja določeno OžKldo (KC, NarNac-ND, **Tarbula**, **RSamo**), ni navzoče tudi IsDti. Ker Zgo uresničujejo ljudje, celo kot Pski, ti pa imajo lastno Not logiko, po kateri postajajo (ne nujno!) SAPOe, se v Zg ravnanje ljudi vnesejo prvine, ki niso Idtipa. Če se Krim in Mojca (**Rojstvo** in **Vst**) žrtvujeta za svoji viziji Slova kot nastajajoče SAKOe, tričetrt Stola prej že Tugo v **LTugu** in - celo na najbolj IdeolMor povrhni ravni - Tilka in Tone v **Patriotih**, to njihovo ravnanje ni le Kldpraksa, le ravnanje udov Kola, le nekaj

nePer IdeolZunsnovnega. Naj kasneje ugotavljamo, da se še tako motijo - da so SZSL -, sami verujejo, da ne maskirajo z Ideaco nečesa zgolj Utinteresnega, celo NSS zanje ni le Utinteresna. Prepričani so, da uresničujejo nekaj takega, kar bi DgAnln lahko imenoval Dt. Zakaj ne? Če bom Dt kot NeČi vrednoto izločil iz vsega, kar je (biti), bo ostala le blodnja, le Abst PzM. Dt mora biti nekako v TSu, v delovanju ljudi, čeprav se zmerom znova - Strno - skaže, da jo ld požre.

Ne le Koli (SNar), tudi Pski imajo vsak svojo Zgo. Kveda uprizarja v **Pici** Zgo Zimove Dne; spremeni se oče Zima, iz samozadostnega KplBrža v propadlega trgovca, nazadnje v EtPerČla. Njegova hči Berta doživi EkP pretres iz NeČi naivne Meš - NKNM - deklice v Že, ki je postavljena pred komaj rešljive dileme. Njen brat Pepi naredi celo Sm. So takšni dogodki kaj manj strašna in pomembna Zg od Zgin Narov in Džav? Česte pa so drame, kjer se Int in Javidik povežeta; javni vidik - ZgDbe - je sploh prepričljiv šele skoz prizmo tega, kako deluje v Notah Pskov, ki delujejo v DbZgi. Krim in Nina, **Rojstvo**, nista le URevarja, Hera in Zun akterja Ptje-Zge; vsak od njiju nosi v sebi tudi Intželjo po IntDni, otrocih, EtS povezavi, njunem malem skupnem domu. Šele to ju dela po estetiki RealD Umet prepričljiva, ker da sta šele taka človeško verjetna in HKD.

Dak opisuje v **Pipu** dve Zgi: eno DžKC Zun tipa, ta bo vršičila v veledelih KarlaV, a se že zdaj razkriva kot nasilna, manipulativna, AMor; dejansko kot Neg-zla. Nekaj je tudi IntZge Že-nsk v drami, vse so konkubine, a ta je vzporedna, komaj omembe vredna, le barva ali niansa v celoti. Druga Zg je dejansko Not Zg Norca, ki se RR v Kaska, s pomočjo Beke, a tudi Zg Prestolarja, ki ga lastni sin ubije. Vendar Daka tudi ta zveza-odnos ne zanima; z njim bolj poudarja brezobzirnost Džinteresov oz. Trag surovost otrok, ki žrtvujejo celo lastne očete, da bi uspeli v Dbi. Db - s tem DbZg - je brez nravnih meril, cilj je uspeh-zmaga, dovoljena so vsa sredstva za dosego namena. Prava NotZg, na katero se osredotoči dramatik, je Norčeva-Kaskova.

Tudi ta ima kontinuiteto in Trado; sestavljena je iz dveh stopenj, ki sta celo dve EV: Norec in Kask. Dak tega ne razvija, a lahko si predstavljamo, kaj vse je Norec počel, ko je govoril resnico skoz zabavo, dokler je bil v službi kralja Teodorika. Dak tega ne tematizira, ker zanj - za temo, ki si jo je izbral - ni važno. Dak ne piše RealD, kot Kveda v **Pici** ali Fin(žgar) v **Razvalini življenja**. Za Daka je EV Norca le predZg, le uvajanje v bistveno. Bistveno se začne s pobojem Norca; to je začetek drame. Bistven je preobrat Norca v Kaska, prehod od ene EV (Norca) v drugo EV (Kaska), pa še ta bistvenost je bolj pogoj témi kot jedro. Jedro se razkrije prav na koncu; ko se Kask odloči, da bo klesal romanski portal po naročilu KCe, da bi skoz to svoje početje-delo-ustvarjanje (Umet) posredoval Svetlo.

Že Norec ve za Svetlo, a kot Norec je ne more posredovati, artikulirati. To je bistvena Krita RMge. RMg je norčevstvo; v najboljšem primeru s slutnjo Dti, FilD, recimo - oddaleč - v **Emanuelu**, v običajnem pa zgolj IrGled, ki s cinizmom podira vse, kar je (je, bit). Rud(olfova)D, **RudVera**. Ni nujen niti Rad cinizem, kakršen je Rudolfov; mogoča je omiljena oblika RMge, povezana s SeHom (InHom, celo z neoleideologijo) kot v MödD, **Truth story**, ali z gladkim uspešništvom Prikrmanipulativnega tipa, kakršen je vseč DaDurge-Dinjam, recimo v MatZupD, glej **Hodnik**.

Norčevstvo je sijajna reč, a odloča, v kakšni povezavi nastopa. Ali pri Shakespearu, v **Learu**, ali pri Majcnu, **Ženin na Mlaki**; tu je v pravi funkciji. Lahko pa je zgolj lud, kot v **Šarivariju**, začinjen s PervSM-AD tonom, kot v Filetovem **Veselja domu**. Dakov Norec čuti, kaj je - bi bilo - prav, a do tega ne more, usoda mu še ne pomaga, ne nastopa še K-milost. Šele ko Norca vržejo v ječo - ko izgubi lahkotnost privilegija biti kraljev protegé (jaz sem jo izgubil v letu 1957, ko sem se obrnil zoper svojega šefa-zaščitnika Ziharla, zadela me je kazen, ker sem izzival, prekršil dogovor, ubral lastno pot) -, se začne pripravljati na pravo pot-držo. A ječa sama še ne zadošča. Puč (Tor, Zup itn.) je doživel strašno ječo, trdno-močno jo je preстал, a ni mu pomagala k razvitju posluha za Dt. Najprej se je umaknil (v Nemčijo kot v emigracijozolacijo oz. samoZamol), nato pa se je vrnil k zamisli EV Simona, **Afera**, se začel gledati kot Her, ki je obenem PolDž Vodja (oboje ne gre skupaj), dokler ni postal njegov Herlik Ideaca, maska, manipulacija, celo laž. Simona da Komisar (despot) ubiti, Puč je najprej vladal v SND, nato pa vedril in oblačil kot siva eminenca v opoziciji, se pustil ujeti v igrice politokracije. Postal je karikatura samega sebe, svoje TragTrp iz ječe je zapravil kot nedozorel otrok. Ni bil zmožen ARF-Krit distance do lastnih SSL. Zapadel je cinično-nori sodbi fileta, ki bi ga zlahka vtaknil v **Sužnja akcije**, kot toliko Herov in pajacev.

Norec je moral odmreti, živeti nekakšno pol budno pol speče Ž na pokopališču (Puč je bil morda v tem položaju, dokler je ostajal v Nemčiji, do konca 80-let, tedaj sva bila PriPrila.) A tudi to polstanje ni zadoščalo; vse bolj je vleklo v InH, v IntDn, kakor je tudi Puča. Morala je poseči vmes usoda K-milost: PijAng, ki je potreboval Umtka (vidca), da bi mu ujema Svetlo, ki bi jo nato on (PijAng in KC) podrejal Utinteresu novega srednjeveškega PIK imperija. (Dine je ta imperij naslikal v svojem **SmKrstu**: blok kneza Tasila in škofa Bonifacija.)

Tu se začne prava drama, ki pa niti ni več drama. Kasku PijAng prebode noge, a Kaska to tako rekoč niti ne moti oz. dejanje vzame K-milost. Odpre se mu, da je manipulacija, katero mu predlaga KC, dejansko neizmerna in edinstvena možnost zanj, za (po)IsDti. Ker je karolinška Dž še FD, dela z direktnim nasiljem, z umori in mečem. LDPM, kar je Sija danes, pa ne potrebuje več ujete Dti, ujetega Boga. Potrebuje - dopušča - le še inštalacije, ki so maska PzMa. Za izdelovanje inštalacij ni potrebno Trp, kot v FD, ampak jih Dž celo nagrajuje. Tudi mene: z IzPoko in SAZU-apanazo (prebendo). Omogoča mi, da bi pokal frise in guncal afne (to je domači izraz za inštalaterstvo). Pripravljena me je nagrajevati še z Javodlikovanji; moja odločitev je, da teh ne sprejemem, Izpoko in apanazo pa.

Moram računati na čas, s tem na svojo PerZgo. Ne zadošča, da me tre staranje (bolezen), čeprav bi morda tudi to v razmerah LDPM zadoščalo, saj je staranje najhujša banaliteta, najmanj Her stanje Čla kot nebogljenca; zadene vsakogar. Her pa je le redko kdo, le izbrani. Morda me postavlja Zg na to preizkušnjo, ki se je začeljem šele polagoma zavedati: crkavati kot kdor koli ob oslABLjenosti telesa. Morda bo prišla še kaka preizkušnja, recimo ukinitev Izpoke. Morda bom začutil potrebo po izstopu iz SAZU, s tem zavrnitev njene apanaze. Vse to je še pred mano, v PrihZgi. Na to se pripravljam, o tem razmišljam, a še ne vem, kaj se bo zgodilo, kaj bom storil sam, kaj bodo storili drugi. Tudi razprava o **Pipu** je priprava na PrihZgo.

Morda se mi je posrečilo izklesavati Dt že v dozdajšnji **RSD**, predvsem v zadnjem petletju, ko sta bili zame Tip že obe omenjeni potezi: banaliteta in

Zamol. Zamol zdaj zagledujem v novi luči-RR: da niti ni več ostalina Hera, k temu občutku sem bil precej časa nagnjen, ampak da me - mojega dela, **RSD** - res nihče načrtno-zavestno ne Zamol; enostavno nikogar ne zanima, nihče **RSD** ne opazi ali pa jo imajo le za nenadarjeno inštalacijo, ki v izgubljeni tekmi z bolj uspešnimi ni prodrla, nima tržne cene; medtem ko imajo po prepričanju-sodbi Estodločilnih (Inka itn.) t(akšn)o ceno Šelov **Zajebani ruzak**, Jančev **Pav(zeljč)**, **Kata(tetra)** in **jezuit**, ki mu zabada Kata kateter v rit. A tudi čas ŠelJančlnka mineva. Ti so še iz Klasčasa, skrbijo za stebre Nara in Klde (gotovo je Zadr pohvalil **Pav-liho**). SND, dokler je, potrebuje Kulmasko: veličino visoke Estlite. Trg bo tudi z njo popravil. Ostala bo le še Lita Dese Muckove. (Bo JWirk dovolj hitro vrgel čez krov Psvisoke Estcilje?)

RSD moram gledati kot potiskan papir, ki je le izraz prevelike ambicije njenega avtorja, zraven pa nič validnega. Kot takšna - kot knjige za odpad - je šele prava banaliteta, dobi šele ZnaSi Smša. Kot se je znašel Kask na Smš-pokopališču, sem se znašel jaz kot avtor odpadnega papirja. Le tu me čaka Kmilost, možnost za stik z Dt. Na svojo Zamol-zasmetiščenost (da sem smet, da je vse, kar počnem, smet) moram Pripristati; šele tak bom zaslišal travo rasti.

Zg je bila potrebna. Zg Kule (njenih institucij, vrednot, metod, snovi, nazadnje celo - nastanka - papirja itn., vsebina te Zge je neznansko obsežna), ZgDbe in Zg mene kot Pvt in EkP Pska. A vsa ta - tako Raz, HKD - Zg služi le temu, da pripelje do odločilne dileme, ki bi ji Dak kot pristaš Svetle rekel razsvetljenje, jaz pa odločilni premik od Ide k Dti: Dg ali celo zaDg (zadruženje, pripravljenost Čla, da sprejme vase Dt in preide sebe kot Ido). Kask na vozičku-leseni deski, jaz morda tudi kmalu na vozičku, zdaj pa v telesu, ki se maje; nočem uporabljati Herizrada, da se lomim, omagujem (pod bremenom). Zg je veličastna; Zg DbDžav mogočna, Zg Pskov pretresljiva. Kar pa se dogaja meni - kar začnjam razumevati, da se dogaja meni -, ni več Zg in ni ne veličastna in ne pretresljiva drža (čeprav temelji na Zgi, ki je Id).

Zato je vseeno, ali je motiv **Pipa** Zg Frankovske ali Sl Dže. Bolje, da ni Zg Slske, saj bi ta podatek zavajal. Zg FrankDže pa pomeni, da si je Dak izbral temo Zge za to, da bi Zgo ukinil. Na njeni ravni se je seveda ne da ukiniti, kot ZgDbe traja naprej, THM-krog se vrti naprej in nazaj. Da pa se izstopiti iz DbZge, celo iz ZgePskov, preiti v IsDti, ki je tudi konec dramatike-dramatičnosti. Ni čudno, da ima Dak težave z nadaljnjim pisanjem dram. Prišel je do mej, ki jih omogoča dramskost. Do te meje je prišla tudi RMg (DakD ni brez zveze z RMg, kot tudi **RSD** ni brez zveze z RMg), a na povsem Dgč način. RMg ukinja Zgo, a banaliteto, ki jo odkriva na mestu Zge, zagrinja s SM blodnjami, **Veselja dom**, že **RudVera**, ali pa z maskami Raz re-gresivnih ideologizacij, tako Refe, SPED **Svetinja**, kot danes celo ReLR, ReSockKom; tj. neoleAnG patos, ki najdeva mesto že v zadnjih MödD, recimo v **Truth story**.

Dak stoji v RMg, jo upošteva, a jo v temelju preOsm; to je njegova velika zasluga. Upošteva vse teme: PMg (lik Beke), KMg (liki papeža itn.), HMg (lik Prestolarja) in RMg (ne le lik Norca, ampak Rede DbZge na teater-IVJ). Iz vseh teh MePSt naredi (RR) Dak pot k Dti, pa čeprav skoz Svetlo, ki je napačen izraz. Kaskove figure v kamnu je treba čutiti tudi brez pogleda-vida, niti z otipom ne. Ne s Tretjim očesom, ampak s sposobnostjo, za katero je češarika le nadomestno-napačno ime.

Pip kot Histdrama je tako opravičila svojo naravo-žanr.

Norca je vrgel v ječo že Karl Martel (1), torej prvi iz nastajajoče dinastije Karolingov; PipM ga je v ječi le obdržal. Drama se začne s pogovorom med Norcem in Prestolarjem, ta sestavlja stari prestol Teodorika-Merovingov, ki ga je novi Gos razbil, pač kot Simbznamenje konca ene oblasti in začetka druge. Oblast nastaja in se vzpostavlja z razbitjem, z destrukcijo. Pravijo, da z odstranitvijo starega, tako je učila Ptja. DSD zameri DaSloblasti, da prejšnje - Kom - ni do kraja raztolkla, likvidirala. Tako meni tudi KatDSD, s tem KC. KC kot destruktorica: to je bistvo DSKC; kot Sž, kot šiba božja, kot jezni-kaznujoči bog. Jasno, da takšni KCi moje poudarjanje LdDr ni bilo vseč. Imela ga je za prvo - taktično - fazo. Ko pa sem isto govoril še po 1990, me je začela gledati postrani, tudi Janez Pogačnik, ki je prej goreče odobral moje zavzemanje za blagost-milino. Enako Lenček. V **Pipu** ni sledu o blagi KC. Papež Štefan in njegov izvajavec PijAng (sinteza Šela in Janše, Kule in nasilja) sta, kar je in bi hotela še bolj - eksplicite - biti DSKC. Prav včeraj je bivši šef policije Beznik povedal, da so na Notministrstvu 1994 ocenili, da pripravlja Janša Vojpuč, desant. Iz tega izkustva raste **Pip**, se pravi, njegova oblastniška plat.

Dak pazi, da sta oblastniška in Dg plat že od začetka jasno razločeni. Prva Norčeva izjava v dramu se začneja z vprašanjem: »Bil kaj?« Kaj da sem bil? In druga: »Ne vem, me bo spomin zapustil.« Lahko bi dejal: me je spomin zapustil. Dak Strno ldn Pret in Prih; oboje je čas, čas (z Zgo) pa omogoča vrtenje THM-kroga, ne lsdTi. THM-krog se lahko vrti naprej in nazaj (RazRak), vseeno. Ena raven je, ki gleda-meri-konstruira le naprej; to je raven RP, oblikuje jo KlasRLH (nereverzibilnost časa). Kot konstrukt je neovrgljiva, a tudi nepotrdljiva; je stvar vere ali prepričanja. Anln jo mora upoštevati. DgAnln (TaK) jo ima znotraj svojega VISA za iluzijo-SSL, izhajajočo iz Ožlde, ki se še ni sposobna videti-presojati iz distance; ki torej še ne preide v arhemodel Dč. Dokler je Čl en sam, jaz (kot Psk ali Kol, vseeno), je kot Agrčkzld in kot Ideaca tega (kot IdeaHarld) zlahka le razvoj-napredek, s tem razmah, razcvet, uspeh, Vepomlad in Vepoletje, RR krožnega časa (VSA) v enosmerni čas, daljice-kroga v premico. To je čas **MicMata**, na katerih zato temelji nadaljnja SD, ki je kot SD (kot samostojna Umet) nastala iz RLHa, iz samoumevne predpostavke lina oz. obeh parov v **MicMatu**, posebno - aktivnejših - Mo, da se s poroko med Micko in Anžetom, med Matom in Nežko, z njunima Dnama začneja razvoj, ki bo trajal odprto naprej. Nekoč bo vršičil v Slovu (Slavu) kot SAKOi, kot Dni, razviti-razširjeni v DbDžo, a tudi tedaj načeloma - znotraj RLH PSte - ni mogoč konec. Morda konec neke oblike Čloštva, neke delne, ki je po naravi začasna; ne pa Čloštva kot Ža po sebi.

Dokler bo ostal Slc živ Čl, se bo plodil, delal, odbijal nevarnosti iz okolja, jih celo premagoval, celo v vojnah (fRemčev **Samo**, Pan(onski)Slci Obre). S, ki jo upošteva tudi RLH, služi okrepljeni obnovi Ža. RLH prav tako kot Krš (KMg) in Pog (PMg) temelji na VoMu. Na veri v zmago(vanje) Ža nad So. Ta vera pa terja, da je Prih več od Preti. Konec **Micke** je boljši od začetka. Začetek opisuje grožnjo, da do SDne Anže-Micka ne bo prišlo, ampak do katastrofe: Micka kot »konkubina«, nazadnje morda le poceni cipa v lji, kot tolikere (na stotine jih je bilo, ko je prišla v ljo kakšna visoka PIK delegacija, največ na

Ljkongresu 1820), Anže kot zapit in zagrenjen posestnik, ki mu je posestvo spodnesel kak advokat Žužnjava s pomočjo prodanega-barabskega Glažka. Analogno v **Matu**, kjer ni bila tako majhna nevarnost, da bi dobival Mat v posteljo le Nežkine ostanke, ki bi mu jih pustil v preužitek baron. Zaplojen bi bil rod uslužnih hlapcev in dekel, na robu cip in zvodnikov; ali pa bi se ta rod nadaljeval, če je bil-trajal Stola.

Morda je trajal, morda se mu je lin z **MicMatom** uprl, uprl Neg Preti, ki jo je tacite sankcionirala KC; KC je de facto dajala prav zmerom Plu, **Puntarija, Lov, že Zoran**. Morda so **MicMata** - posebno **Mata** - okrog 1790 prav tako razumeli: ne kot ohranjanje NeČi drža SKma, to je kasnejša razlaga, iz bidermajerja, že iz I. Refe, ampak kot NKNM podiranje Fnavad, ki vežejo tron in oltar; da bi oltar posvečal tron, mora pogledati oltar tronu skoz prste. Pač ius primae noctis, od tedaj naprej pa aranžma med soudeleženci, če se Gos (v **Matu** Baron) odloči, da mu bo Nežka - njeno zdravo mlado lepo telo - še naprej nekaj časa služila, služila vsestransko, kot multiUtsredstvo.

Prav za prav je med Pret in Prih ldn že v FD-FKC; čeprav ne enako kot v LDPM. Na samem (pred)začetku sveta je Katbog, prav tako na samem (po)koncu. Katbog je sam v sebi ld, nespremenljiv, isti v začetku kot na koncu. Čas teče le vmes, v veselju, v svetu, ki ga je bog ustvaril, da bi lahko nazadnje ustvaril Čla; le Čl ima Zgo, svet nekakšno pogojno Zgo. Zakaj je bog ustvaril Čla, je novo vprašanje, reševal sem ga NDM. Druge razlage ni, kot da je ta bog SM despot, potrebuje nekoga, katerega slepi, muči, uživa v muki mučenega, ga uči-podučuje, kaznuje, se sploh z njim igra po mili volji. Tak bog je legitimno ustvaril lud; KC nima prav, ko odklanja RMgo, češ da ta ni v skladu s Kršem, da je posmeh-igra, ne pa Trp. Trpi Čl - nekoliko se sme tudi igrati -, igra pa se bog. Da bi bil Už tega boga še večji, največji, se RR iz sadista v mazohista, sam se podvoji v boga Očeta in boga Sina (celo potroji: še v boga St Duha, lahko tudi pomnoži v mnoge bogove, a to ni več KršAlga). Zdaj uživa v sinovem Trpu, se igra s sinom. A ker je sin on sam (Oče), se igra s sabo, sebe muči, sam je vse.

Rad analiza pripelje do spoznanja, da je bog (konstrukt boga kot vsemogočnega, stvarnika ipd.) fantazma Ava. ld kot Av si vse izmisli. Da ne bi bilo Trp prehudo, se bog-Čl derealizira, preide iz Ožlde in Dčev (Oče:Sin, Kantor:Maks, **Kralj**) v Dv. Tu je igra brez Trpa, le SM Av teater, **Veselja dom, Kserkses**. S stališča DgZni je RMg-Dv nujna tretja stopnja, je Av Strno nujni zaključek dogajanja, ki se iz Krvi RR v Gled, v imidž, v uprizoritev, kateri se ne morejo odpovedati lvSvet, MatZup ipd., Dak pa zmore brez nje. Zmore, ker to, do česar pride v koncu **Pipa**, ni več uprizoritev-drama, ampak odhod iz uprizarjanega-vidnega sveta v onkrajnega. Dak v **Pipu** tega prehoda še ne izpelje do kraja Rad, a ga nakaže; jaz ga radikaliziram, berem njegov Pot. Tudi Muckov. V MatZupD pa tega Pota ni. Adam(ovič) se mora v zadnjem prizoru **Pianista** znova pojaviti v stanovanju, na odru, v TSu, da bi se THM-krog lahko kar naprej odvijal; oz. v **Pistu** je le Dv arhemodel z Avom, Dč manjka. Bistvo **Hodnika** je gledanje in gledanost, voyerstvo in ekshibicionizem; tokrat si je MatZup kot nadarjen epigon izposodil motiv-temo pri Jovanoviću, pri **Ekshibicionistu**.

Za MatZupa Svetle ni, da bi jo Kask izklesal kot Dt, **Pip**. V **Hod(nik)u** osvetljujejo sceno - svet kot LDPM je scena - TeVe reflektorji, da bi lahko (čim širša, čim bolj Mas) publika čim podrobneje videla ekshibicioniste v hodniku, v

Big brother štoriji. Da bi vsak gledavec lahko čim bolj zajedal Pvt EkP položaj gledanih-opazovanih. Da bi njihovo Ž - nelagodja, celo Trp, vsekakor banaliteta - posta(ja)lo čim bolj igra in čim manj zares. S to metodo postanejo celo NemUnič taborišča in Goli otok uprizoritev-imidž-TeVe slika. Le če je tako, se lahko Čl z vsem igra, tudi s sabo, saj je tudi sam Rad razresničen.

Torej dve naravi - dva cilja - Svetle: omogočiti ponavzočitev Dti in omogočiti Už v zajedanju tega, kar je. Dr (bližnji) se kot na TeVe ekranu - v hodniku in **Hodu** nastopajoči - RR v predmet Uža-manipulacije-zajedanja; gledavec ga izničuje. V Histdrami dramatik izniči Zgo kot takšno, državnike, VelOse, mogočne dogodke, vse tisto, na čemer je skušala temeljiti SD oz. Slov, da bi si pridobilo kot SAKO samozavest in enakopravnost - celo enakovrednost - z ostalimi Nari-Džami: Zmaga nad Obri v **FSamu**, nad Bavarci v **Ljubi**, nad Turki-Musli v **Andreju Turjaškem**, nad NemItDmbci v **Rojstvu**. Temelj v Zgi - Zg kot temelj - postane Gled-uprizoritev; že v PožD, v **Tahiju**, **Hrenu**, že v RudD, v **Pegamu**; Rud(olf) RR celo najnovjšo SZgo v Gled uprizoritev, v predmet igre-posmeha: Sl osamosvojitve, glej dramo **Na možganih rado spodrsne**.

Dak povzame to naravo - PSt - Histdrame, a jo RR v predigro, njegov pravi cilj pa je v točki, kjer ciklično mišljenje (VS), Id med Pret in Prih, samo sebe ukine kot Avigra; Dak obvlada Av, glej obe njegovi drami na temo Ava, **Dešček** in **Marta novogoriška**. Dak s svojim ravnanjem jasno sporoči: v THM-krogu je Dr Strno nujno predmet Uža, manipulacije, zajedanja; kot v **Ekshibicionistu** in **Hodu**. Dr izgubi vse, celo Ž; postane privid. Svetloba kot vid se konča v pri-vidu (blodnji), če je za to, da osvetljuje Ž. Ž se začne z umorom, **ŠkofPas**, **BS**, in konča s prividom kot sliko na TeVe, **Hod**. Dt pa se »začne« šele onkraj Ža, onkraj MimDč para ŽS, Ž=S. Šele tam pa Dr sploh šele postane Dr. Dokler velja - prevladuje - Ž, se Dr ne more izviti iz skafandra-oklepa Ide; ostaja pretežno Id, nazadnje AvId, celo Id kot privid.

Te meje Strša v **Očesu** ni znal preiti. Kask pa postaja celo sam sebi Dr, medtem ko se Katbogu to ne more posrečiti; naj se še tako deli (potroji), sam sebi ostane le privid Dra, le podvojeni-potrojeni Id-jaz. KC se strahovito trudi, da bi prišla do Dti-Dra; a ker tega ne zmore, ker se v svojih največjih predstavnikih - ARF - zave, da tega ne zmore, blokira tudi vsem ostalim pot, da bi našli Dra. Najde pa Kask lahko celo sebe kot Dra (tako se odpove sebi kot Idi, da bi postal uho za Dt) le v primeru, da mu pri tem kdo »pomaga«. (KC pride le do Pspomoči, do pomaganja, s katerim Gosbog zaslužni Čl hlapca; MMB tiste, ki jo prosijo za pomoč. Majcnov Bogar **Meho** Marije ni prosil za pomoč, le da se mu prikaže; s tem potrdi, da je imela njegova tvegana vera v Dt na robu TSa prav. MMB, ki pa se prikazuje zato, da bi oznanjala SV zoper hudiča-Komste, Fatimska, je grda lumparija-ponaredba.) Kasku pomaga Beka; šele z Beko skupaj more(ta) postajati Dr za Dra Dr oz. sam sebi Dr, ker se edino kot Dr lahko do kraja »uslužbi« Isu Dti. Dr nastaja tako šele onkraj časa (THM-kroga, PrihPreti) v Abs zavezi Dra z Drim. Sva to dosegla z Alo? Dak s svojo ženo Nedo? Muck s svojo ženo Vero?

Dokler je ta lik še Norec in celo Norec v zaporu, odstavljene, pregnane, neuporab(lja)ni, se ne znajde; ne najde svojega mesta. Norec ni več; zdaj lahko govori resnico - v slogu zabave - le sozaporniku Prestolarju, ki pa je Morpatetik, čeprav Pri, nima posluha ne za humor ne za RazReše, goni svojo; Puč in/ali Cene Logar v zaporu. (Nobeden od njiju ni vedel, kaj in kako naj

ravna, ko so ju izpustili iz zapora. Hera za čas-položaj preganjanja, kot Polika pa zgubi.) Torej niti Norec ne more biti več. Kaj naj bo? Ne ve. Lahko lovi le muhe, tudi v metaforičnem pomenu: izdeluje paradoksalno Fijo, Fijo paradoksov, ki pa ga bliža le DvRMgi, s katero si v zaporu ne more veliko pomagati. Igra je za LDPM, ne za žalostni prostor karcerja; temu pristoji Trp. (**St Peter v verigah.**)

Biti v ječi je sicer tudi: biti v KAvu, a ta KAv je trpek, ponesrečen. LDPM že ve, zakaj ne mara zaporov; celo morivce izpušča (Prekmurko, ki je naročila umor soproga, Kaca, ki je klal obeležene, Vlevstika, ki je ustrelil ranjenega Prta. Mor vprašljiv sistem, če ga primerjamo s trdim, a pravičnim Sadamovim sistemom, tako ljubim NeoleAnG Moroviču-Môri; Sadam je vrgel živega Čla zlakotnim psom zgolj zato, ker se je ta Čl o njem izrazil nespoštljivo. Tako se kaznuje nepokorščina Dobremu, ki je isto kot prodanost KplZDA.)

Norec hote izpove anahronizem; zanj zaporedje časov ni važno: »Takle stol je imel Marcel Proust, pa nikoli ne bom vedel, zakaj.« Proust je živel tisočsto let kasneje kot Norec iz **Pipa**, a Norec se ga spominja. Pret=Prih. Prih=Pre. Ker pa sta oba časa Id, orientacija ni mogoča. Ali-ali. Ali si za nas, ali za Sža. Ali za KC (Ptjo), ali za Ptjo (KC). KC (Ptja) je PriPrih, Ptja (KC) je PriPre; **Rojstvo, Vst.** Ko se oba časa kot drži (EDč) poistita (Idn), Jelko z Elkom, Elko z Jelkom, oba v (J)Elka, **GiM**, ali Kostja in Vanja v **ŠpK**, nastopi norost. Ena sestra EDčov znori, zbeži v fantazmo-nišo EV Španske kraljice, drugo posilijo in zakoljejo, ne dajo ji časa, da bi zblaznela, Anica. **GiM** odslikava MV čas, njegov zaključek-konec, **ŠpK** že čas LDPM, kjer S prepusti mesto Smu (S Krima Smu Administratorke, **Rojstvo-Čeveljčka**, uveljavi se Hum (LD), kar pomeni, da ima Čl možnost-čas znoreti ali se vsaj delati norega.

Mar se jaz ne delam norega? Ni **RSD** za okolje (za KulZ elito) norost? Mi moji kolegi - tudi akademiki - ne izkazujejo naklonjenosti, ko se delajo, da mene kot avtorja **RSD** in same **RSD** ni? Ne igram že vse Ž tudi jaz na karto norosti, da bi se pred linčarji (Ptjo in okoljem) izmuznil, saj poskrbim, da me ne jemljejo resno? Puč je Posn Ceneta Logarja, Simon, **Afera**, jaz Lada Kozaka, ta se je v trenutkih, ki jih je ocenil za nevarne, zatekel v norišnico k svojemu Prilu UProfu Kanoniju. A LKozak je moral izbrati trdo pot, kar na Studenec (danes se reče Polje), bil je eden od šefov SPtje, potreboval je močno masko; meni tega ni treba, nikoli nisem bil nikak šef (le tri dni v Drami SNG, pa še tam le najvišji uradnik), nihče od oblasti ni nikoli zares kaj pričakoval od mene (celo Zihel ne, le toleriral me je, mislim na leto 1956); zato nisem nobenega oblastnika razočaral. Prav jim je bilo, da sem norec ali Psnorec ali napolnorec; malo so me s šibo po zadnji plati, pa so me ukrotili, tako se jim je zdelo, tudi sam sem jim od časa do časa to potrdil.

Zato me tudi niso vzeli zares, ko sem se jim upiral; nič nisem bil podoben Puču. S Pučem v družini bi morda delal škodo, Puč bi me uporabil, tako so razmišljali na oblasti; morda so imeli celo prav, dal bi se Puču uporabiti, a le do neke mere. (Še zmerom govorim za 50-leta, za 1958-59; nikakor pa ne za 1990 in naprej. Tedaj je postal Puč že pajac, jaz pa sem bil že SAPO, ki je vedela, kaj hoče. Kako hoče to doseči, še nisem vedel, tedaj sem mislil, da s pomočjo KČe; motil sem se, a Puč me ni več fasciniral. Je pa ostale, zaostale, STH, PijGrafa, Šela in druge slabičke.)

Pod Ptjo sem bil leta-desetletja kot Norec v ječi na začetku **Pipa**. Zato sem tako rad pobegaval v RMg, se 1973 prepoznal v likih Jesihovih **Sadežev**, že

1964 v Rudolfovem **Celjskem grofu na žrebcu**. (AD v koncu Pers sem Rel hitro prebrodil. Skoz križišče-kretnico Jov**Norcev**; glej pripadajočo MSk. Ravno v tej MSk in sorodnih kažem, kako se stikajo časi in drže v točki **LinMicke**.)

Dak nadaljuje: »Marcel je bil ubog norec, ki je lovil izgubljeni čas. Sedel je na stolu, ki ne bo imel sedala.« Tudi to je norost, kot neumnost: loviti izgubljeni čas. Ga je Proust našel? Njegova Umet je bilo **Iskanje** (raziskava?) **izgubljenega časa**, tj. Preti. A tudi če je Pret=Prih, ni mogoče na tej ravni nič najti; oz. najdeš le spomin, sanjo, konstrukt, čipko domišljije, zamenjujočo stvarnost, ki je ni.

Pre-stol brez sedala ni ne prestol ne stol. Še stol-kahla ima sedalo, sredi katerega je luknja v Strš-blato. (Čl kot ld gre tja, kamor gre-pada drek.) Prestol brez sedala je ZnaSi za padanje v nič. Norec izrablja čas v ječi, ima ga na pretek, da se privaja na zavest o nič(es)nosti vsega; ne ve še, kaj se bo v njem pojavilo kot Pot (IsDtI). Zadovoljuje-zabava se s paradoksi, kar je bilo zame Tip I. 1956; to je bil čas, ki ga je opisal Božič v **Vojaku Joštu**, ki ga ni, Dine v **Veseloigri v temnem**. Puč, ki ni imel - niti za ščepec - čuta za humor, me je takšnega Zanič, enako VeRus, le da je ta znal ceniti mojo Iro; Puč ne. (VeRus je bil zares pameten, celo globok, Puč ne, bil je le fanatičen, premočrten, gluhi, karizmatičen, trdi, prav za prav zmerom butast, le da je znal svojo omejenost-slabost prikazati kot prednost. Med Izbi-ludisti se je res (za)zdel kot steber in Her, tako je bil Dgčen od njih, tako tog in nepremakljiv. Če ne bi bilo Puča, bi morali (po)Is kako deblo, da bi ga lahko občudovali kot ne-sebe, kot lik značajskosti. Če Čl hoče, naredi celo iz muhe slona, iz hloda malika.)

To je bil čas, ki ga je Priž uprizoril v **Dia**; tedaj - jeseni 1956 - Puča še ni poznal. Naslikal je le sebe in mene. Mene kot zlomljenca, ki izrablja paradoksaliko, da bi dokazal nič(es)nost sveta, zanj sem bil kot 45 let kasneje za Daka PijAng; sebe pa je pokazal na križišču; pred Sigismundom je vse Ž, vsa Prih. (Priž je mesec dva pred tem odslužil Vojrok, pred tem diplomiral, stal je na začetku Ža, jaz sem bil v Žu eno leto, a to leto me je obdarilo z grozljivim izkustvom gnusa, banalitete, prodanosti, kar vse sem zmiksalo v Infparadoksaliko. Ni mi služila za delanje zla, kot me je RR Priž v liku dr. Minskega, oznovca. Unič sem se, bližal skoz OIS AD-koncu; podrobno NDM. Bil sem na koncu - na svojem prvem -, Priž kot moj najboljši PriSo pa na začetku, tako se je gledal. Kolikokrat sem se kasneje še znašel na koncu! 1964 pa 1970 pa 1986 pa malo pred 2000, vsakič po svoje. Tudi danes sem na nekem koncu. Konec je v VS-sistemu zmerom obenem začetek. Tudi za Norca: postal je Kask. Žal Priž svojega konca v **Cheju** ni več zmogel RR v nov začetek. Tudi ne Dine svojega konca v **Čeveljčkih** in **Igri za igro**. Po poti sleparije - RMg - MatZupa v **Pistu** nista hotela, v EV Kaska nista zmogla. Odrešila ju je S kot S telesa.)

Mene ni hotela odrešiti, še ne. Usoda, ki je K-milost, mi je naložila Dg-poslanstvo. Dak ga je razumel. Tudi Mrak; imel me je za Čla, ki bo nadaljeval, kjer je on nehal. Ki ne bo mladi Ojdip, ki bo ubil Očeta, **Chrys**, ampak mladi Preš, torej tisti iz spominov umirajočega Preša iz **Spovedi**. Je to Mož iz **Oble**, ki je obenem Fedja iz **Maše**, Gomizelj iz **Blagra premagancev**, Prižev Krstn (Kristijan) iz **Afere**? Krstn je prava pot iz prave Sigismundove odločitve (**Dia**); kot je **SAnt** prava pot iz prave Tonetove odločitve (**Potovanje v Koromandijo**). Vprašanje (1955-56), odgovor (1959-60). Dak postavlja Norca-Kaska na SAnto

in Krstna. Jaz ne bi zmožel Pripoti, če ne bi bilo Ale. A tudi Dak (in Muck) mi bistveno pomagata. Sta odgovor na moj krik. Sta Umetudejanjenje mojih problemov in poti. Sta Dr v TSu. Česa si smem želeči še več?

Vsak od obeh govorcev sporoča svoj svet; njun govor bi težko označil za po-govor, Dia(log). To je psihološko razumljivo. Dia je DbPol izvora-narave, kot ugotavljajo sociologi, Vernant itn. (nastane ob delitvi plena, preide v parlament kot metoda vladanja). Vse bolj sem prepričan, da tisto, kar naj bi nastalo - nastaja - med Člom, ki išče Dt-Boga, in Dt-Bogom, ni Dia, ampak Člov monolog, krik, nagovor, spraševanje. Verujem, da Bog (Dt) ne molči, ni pa gotovo, kako govori, kaj-kakšen je njegov govor; in koliko primerno - narobe - ga slišimo-razvozlavamo. Dolgo sem trdil, da govori Bog skoz lDDr obeh, ki sta v tem razmerju Dr do Dra. Zadnja leta izraz ljezen opuščam, ker zavaja, preobremenjen je s Katpomeni. Ne delam si iluzij, da ne bi bilo med dvema, pa če sta v še tako plemenitem medsebojnem odnosu, Polrazmerij, s tem Dia. Tudi izmenjava EkP izkušenj med njima ne more biti zunaj racionalnosti, s tem pogovora, ki se prepleta z dogovorom; Čl je lDČl. Nekaj pa je - mora biti - zunaj lddoločnosti. Ne najdem ustreznega izraza. To ni niti zaveza(nost); tudi zaveza(nost) je palica z dvema koncema (z Dt in z ldo). Dokler ne najdem primernejše besede (jo bom sploh kdaj našel?), bom uporabljal ali prejšnje ali bom zadevo opisoval.

Dia nastopa, ko se dva povezujeta v skupen projekt; projekti so kar se da Raz: od Polgrupe do načrta o prevzemu oblasti (**Afera**), od ErS načrtov za zakon (**LjDa**) do naklepanja skupnih barabij (oba zlikovca v **Bratu Sokolu**). Ideakldo v zaporu (**BSSvet**) družijo prekrasne sanj(arij)e, izdeluje celo že načrt za prevzem oblasti v jetnišnici (**Prz**), ali pa sta oba zapornika vržena vsak vase-nase in zato le vsak izraža-opeva svoje videnje, ki se zdi sogovorniku - bolje: sozaporniku - nemalo blodnja. Tako je tudi s Presto(larje)m in Norcem.

Norec upesnjuje svojo Fijo: »Danes, menda je bilo predvčerajšnjim ponoči, ali pa jutri ponoči«, lD med Preto in Priho, VS, »sanjam«, svet **Očesa**, »da bom v svetlobi.« Videnje-vizija. »Nenavadne sanje. Bile so kakor čas brez časa žive in prostorne.« Paradoks. »O, kako so sanje prekrasne, ko so jutri še zmeraj bile.«

Nekoč bo nekdo napisal monografijo o Raz likih sanj(ačev) v SD; jaz lahko takšno raziskavo le nakažem, deloma usmerim. Krim in Nina sanja(ri)ta ne le o **Rojstvu** NSveta, ki ga bo prinesla LR; tudi o svoji lDilldeaHarKldDn hišici MČla. Maks (**Kralj**) se z Nino pogovarja o njunih sanja(rija)h, Maks poudarja lepe, obiskovanje velikega sveta, prireditve, plesov, imidža; ubogo Nino tolaži. Ona pa se izpoveduje nočnih mor, ki so spomin na umor njenega očeta, zagrešil ga je Kantor, umoru je prisostvovala, zalezal se ji je v nezavedno in v sanje. Golia naredi **Peterčkove poslednje sanje** za temo drame. ltn.

Sanje imajo izredno močno vlogo v SD, v vsaki dramatiki, ne šele v Strindbergovi, glej **Sonato strahov**. Že pri Shakespearu, **Macbeth**, **Hamlet**. Niso prerokbe iz antičnih dram, o **Ojdipu**, sanje? Ni stanje preročišča-preroka-vidca pol budnost pol sanje? Kako razločiti sanje kot stanje drogiranosti, Infkaosa, bega (Hudič v sanjah), od Dtvidenj, ko pa je narava Hudiča ravno v tem, da je Zapl, da meša, vodi v zablode? Koliko je bila MrklR sanja o Komu blodnja in koliko vizija? Jel v **Vstu** (celotna SPED) jo ima za zgolj blodnjo-zablodo, **BSSvet** (celotna NOBD) za pravo Prividenje. Šele SPD (**AleksPR**, **Afera** itn.) začne temo problematizirati, delati na nji z ARF-AK, z odpravo Ideolldeace in

Demonace; šele tedaj se začne RazReše na ustrezni stopnji, prej gre le za sintezo AgrEkz(K)Ide in IdeaHar(K)Ide. Koliko je cilj, ki ga ima pred sabo RLH (NKNM) kot NSvet, glej Klodičevo ČD **NSvet**, blodnja-zmota in koliko Poz realnost? Šele ko Čl-grupa udejanja svoj cilj-vizijo, spoznava, kaj je res in kaj ne. Pred tem so le konstrukti kot domneve; po realizaciji - že med njo, med LRevo, **Marat**, **Afera** - pa marsikaj (čeprav ne vse), kar je bilo konstrukt, odpada, marsikaj pa se le potrdi. LR ni bila le Neg in ne le Poz. Kot tudi drža MVDe(snice) ni bila le Neg. **RSD** skuša z minucioznimi analizami, ki so lenim (željnim le instant sklepov) odvečne, vsaj nekoliko globlje prodirati v problematemo. Sem - in bom ostal - na poti. Upam, da je ne le odprta, ampak prava v tem pomenu, da tudi približuje Dt.

Norčev zadnji navajani stavek ima še poseben globlji pomen. Prav letos opažamo, da le-ideje niso Vepokopane, kot smo 1990 opazili, da niso bile Vepokopane Deideje, kot se je trudila dokazati Ptja med 1941 in 90. 1990 so Deideje celo zmagale na Sv volitvah, čeprav je težko reči, da je šlo za Privizije. Nekaj pa je bilo v Kplsistemu tudi vizija: trajno izboljševanje Človega ne le snovnega standarda, ampak - Pol, Kul, verske, Pvt itn. - Sve. To je ne le predpostavka, ampak vizija že NKNMeša v ČD, glej Vošnjakove **Svoje**. Po 1990 je prišla Leopcija tako ob ves kredit, da se je bivša Ptja RR v SoD, bolj le od nje so bile le nepomembne grupice Pvt značaja. Medtem ko se zdi, da AnG (AnZDA, AnKpl) gibanje v letu 2003 - ob podpori ali celo spodbudi interNacgibanj - ni več le obrobno, čeprav niti od daleč ne dosega Mor in Intelmoči Legibanja v SIz-30 (**Kreature**, **Kreflova kmetija** ...). Daneole(vica) je Strno bistveno Raz od PV-Le. To se bo videlo iz podrobne primerjave med DaMödd (**Podnajemnik**) in Pahorjevimi **Viničarji** ali **KoVido**.

Izjava, da »so jutri še zmeraj bile sanje«, se lahko določno nanaša na obuditev le-sanj-vizij. Včerajšnje (PV) so bile, tj. bodo jutrišnje (v Prihi, praktično že med mnogimi 2003). Ne smemo pa pozabiti na delo, na učni-delovni proces, ki je ob tem nujen. Ne gre le za sanje, kot v **Očesu**, ki je v celoti prestavljeno v svet surrealnosti, irealnosti, Notdomišljije; v **Očesu** Dbvidika skoraj ni. (Še v **Ljercih** je dan na poseben način. Tudi v **Žabah** ga ni. Strša ga ne mara, zato ga ne toliko odmišlja, ampak tako Rad negira, da ostaja kot bedasto zlo onstran izvajane teme.) Čl ni zgolj sanjač; z razumom svoje sanje utemeljuje. Ko analizira Neg okolje, s katerim je soočen, si dogodke in stanja razlaga tako, da (kot dejstva) potrjuje predpostavljene sanje. Vsak dogodek oz. dejstvo se da RR po svoje; dogodek je sicer to in to (Ožld), a kaj pomeni? Kaj napoveduje? Kaj iz njega izhaja? Kaj potrjuje? Šele splet-sistem teh odgovorov da resnico (konstrukt resnice).

V RLH se je uveljavila samoumevna predpostavka, da je resnica Not povezana z Dbo (z DbZgo). V LDPM se ta samoumevnost zlomi; RMg razloči Dbo od pomenov-razlag. Tako nastane razlaga, da je vsaka razlaga absurdna, s tem da je v temelju absurden tudi Člsvet. To spoznanje da že Božič, z jasnim vrhom v **Joštu**, ki ga **ni**. Tu že naslov pove: je=ni; ali: je=kar koli. Razločitev Dbe in resnice kot konstrukta resnice gre v 60-letih v dve smeri: v absurdnost RMg, Božičeva **Panika**, Jesihovi **Sadeži**, in v misel, da resnica sicer je (na način ni), a je onkraj Dbe, s tem tudi onkraj Id-sinteze med DbZgo in resnico. V to smer išče **SAnt** (v UH Etvest), **Afera**-Krstn, tudi Strša od **Kril** prek **Sama** in **Žab**.

LD (1990) in SND (1991) nastaneta še iz istosti (Ide) med DbZgo in resnico; čeprav so Slzbi dejansko že od srede 50-let (od **Potovanja, Čvš, Stekla** itn.) razdrli ld med obema momentoma, ta razdor tematizirali in je tako že nastaja)l RazcDč, ki vodi skoz VerDč-ARFDč v IsDtI, je zaradi Zg-zaostalosti Slcev-Slova (ker Slci še niso dosegli svoje IdeaKIde - SND - kot polno razvite SAKOe) prišlo do regresa; zanj je posebno Tip grupa okrog NoRe. Po svoje so se vrnili k RR sinteze NOBD-SPED. Po svoje pravim, ker ta vrnitev ni bila enako močna kot pri SrboHrtih, Slcem ni navdihnila dram, le nekaj klavnih lirsko-patetičnih pesmic, Kuntnerja in komaj še kaj. (DSKC je tu posebej - a Tip - zaostala; mili župnik Urbanija mi je pred tednom ali dvema s spoštovanjem navajal ne le Kunčiča, dokaz dovškega lokalizma, ampak tudi Kunta, dokaz SNcla; med Umtki je imel za potrebno omenjati ta dva, ta dva obstajata kot prava v njegovi zavesti. Niti Snaj ne, ne njegove lirike ne njegove proze DSKC ne more razumeti.)

Ena smer celo cepi NarNacZgo in Dbo. To je smer Daliba, DaUzNi, ki jo učijo na FDV. Ultrasociologizem, vse je socialno, a zunaj SNDže; libDb - libZn - je interNac. Ta smer prevladuje, DaUmet kot RMg jo izvotljuje, kaže, kaj je ta Db: institucija kot PzM, kot inštalacija, v kateri se dogaja absurd, Konta, samovolja, IVJ. Miheljak in Jesih gresta skupaj. Najbolj retrogradna je skupina okrog DSP, zabiti Peršak. Ta pametnjak nadaljuje - že tako zaostali - regres Šela, STHa ipd. iz let okrog 1991. V Sobotni prilogi berem navedke nekega Perš(akov)ega Memoranduma (izraza upravnega odbora DSP), ki nadaljuje linijo socializacije Lite-Umeti. Komentator navaja vprašalnik DSP iz leta 1973: »Društvo naj večji poudarek nameni kulturnodružbenemu območju, maksimalne napore v uveljavitev slovenske književnosti v Jugoslaviji«, danes bi bilo treba ideologom MzK spremeniti le to besedo in jo nadomestiti: v Evri, v svetu. Komentator - neka Tanja Jaklič, še ena DurgeDinja, a pratipa, na ravni Bora in Part(ljič)a, piše o stališču DSP iz desetletja kasneje takole: »Preroške misli iz leta 1983 izvoljenega predsednika Toneta Partljiča: 'Društvo bi moralo postati zavestna, intelektualna, literarna, kritična organizacija, katere glas bi bil v družbi bolj spoštovan in vpliven.'« Part je prek DSP delal svojo Pvt kariero kot Polik; kar smo tedaj zastopali kot Rad Krito Ptj oblasti, je priredil v svoje Pvt namene. Razlika med Partom in TaNoRo je bila velika: NoR se je zavzemala za LD (in SND), Part za omilitev Ptj oblasti, s tem za njeno podaljšanje. Je pa res, da obe Rci sodita v isti VIS DbZge.

Jaklička obnavlja dogodke iz srede 80-let, javno tribuno Slovenski narod in slovenska kultura iz 1985 v Cankarjevem domu, na kateri bi moral sodelovati kot eden glavnih referentov tudi jaz, a sem zadnji hip sodelovanje odpovedal, kar mi je grupa NoR tem zamerila, tedaj se je začel razhod med nami. Nisem mogel zraven, ker nisem mogel staviti na Dbakcijo za SNar in za SKulo, se politizirati v obnovi DbZg akcije; moje nesodelovanje pri 57. št. NoR je bilo le posledica tega neprihoda na omenjeno in ostale javne tribune v Cankarjevem domu in drugod, ki jih je organizirala grupa NoRe, katere soustanovitelj in celo soideolog sem bil, a sem se pravočasno zavedel, da je moja pot-poslanstvo drugje. Če ne bi že 1985 - na omenjeni tribuni - izstopil iz NoR toka, danes ne bi mogel pisati te razprave o **Pipu**, ne bi pisal **RSD**, ne bi bilo DgZni, DgTije, DgFije. Bil bi eden od Šelovcev in norovcev.

Izstopil sem iz toka, ki ga opisuje Jaklička: »Društvo se je začelo uveljavljati kot močno žarišče nacionalne zavesti.« Nato navaja znana stališča, dogodke,

prakso DSP v naslednjem času: izstop iz Zveze književnikov Juge, protestni večeri v podporo četverici (vabila na vse sem odklonil), zahtevo po politizaciji DSP. Jak(ličk)a: »Anketa, sestavljena 1988, je pokazala, da dobra polovica članstva za najpomembnejše naloge društva označuje družbenokulturne naloge«; ostala polovica se je zavzemala za DSP kot interesno združenje, ki skrbi za »stanovske dosežke«. Mojega stališča ni zmožgal deliti - niti ne razumeti - nihče. Bi ga Strša, če bi še živel?

Zanimivo: 1999 (sva tedaj z Alo izstopila iz DSP? a že desetletja prej se v DSP nisem udejstvoval) je skupina okrog WKBB modela - Rad trgovci - razumela, kaj je postalo DSP: interesno združenje, ki naj zastopa promocijo svojih članov, analogno kot Društvo šuštarjev kopitarje, kurb cipe, manekenk razkazovalke teles, novinarjev Žurste. JWirk ve, za kaj mu gre: denar in imidž, seveda s pomočjo Dbe, ki je reducirana na sredstvo pridobivanja denarja in imidža. To je smer, ki je paralelna smeri prej omenjenih UZnikov (na FDV, vse bolj tudi na FF): konec Zge (NacDbZge), Db kot instrumentalizirana ustanova. 27. tim. Neodvisnih literatov je hotelo prevzeti DSP v pravkar omenjenem duhu, zato je postavilo članstvu pri volitvah za predsednika in odbor takšno - z njihovega stališča edino primerno - vprašanje: »Kdo bi najbolje zastopal vaše interese?« Skušajo uvesti tudi v DSP mafiozne metode, s katerimi so se polastili vodilnih položajev na TeVe, v založbah, v MzK itn. Jaklička omenja te metode kot »grozilno anonimko in kolobocijo«. Odzunaj je res zgledala kolobocija, wirkači pa so dobro vedeli, kaj hočejo in kaj delajo: popolno oblast, da bi iztrgali SDbi čim večji del kolača in ga požrli sami. Bolj brezobzirnih, ciničnih, nenačelnih, vseh Ideol in Morpredsodkov rešenih banditov menda SZg še ni poznala. Tudi to je legitimen del DaSDbe, ki je LumLDPM.

Perš in mili blebetači okrog njega (Perš ne sodi med cinike, je epigon epigonov, vrača Parta iz 1983) pisarijo v Memorandumu tudi tole, kar bom navedel; morda še kaj hujšega, a tega ne poznam: »DSP ni neki običajni računski uporabnik (javni zavod ...) ..., temveč je v prvi vrsti dejavnik civilne družbe in hkrati že sto in več let opravlja zelo obsežno in pomembno delo za uveljavljanje slovenske književnosti ... ves čas v korist države oziroma naroda.« Bravec, ki ga ni, bo morda zdaj še jasneje uvidel, kako prav je bilo, da nisem šel po Db poti. Danes se je do kraja razkrilo, kar sem predvideval že sredi 80-let, to je pred dvema desetletjema, in potegnil praktične konsekvence iz svojega spoznanja-odločitve, EkP konsekvence, saj sem že tedaj dejansko izstopil iz DbKulJavi; letos sem ta izstop le do kraja zaostрил. Kulgrupe, ki so izšle iz leta 1983, so: norovska, ki se je politizirala v DSD; wirkovska, ki se je komercializirala v Lito za trg; in peršakovska, ki ničesar ne razume in ostaja v DSP, kakršno je bilo pod Trstenjakom. Kako naj bom član katere od njih? Večina Utinteresno delujočih Izbov-literatov kombinira vse tri, kakor jim paše.

Ink se spogleduje z norovci, da bi prišel v SAZU, z wirkovci-lajlercami, da bi bil še ugleden v Delu in MO. Dejal bi, da sledijo Inkovemu modelu tudi moji kolegi akademiki, ki sodelujejo v MO, na RTV, so člani DSP; če hočejo še izdajati knjige, morajo mahati z repom pred direktorji založb, uredniki na RTV in v MO. A za svoje obnašanje so kaznovani. Mediji, v katere se vsiljujejo, jim določajo-omejujejo VISE. Ti so že prej bolj kilavi; kar pišejo zdaj, je na ravni osnovne šole. A to je raven Dauniverze, UZni. Zgzasluga SrKosa je, da je

spremenil FF v »JankoKoss Elementarschule«, kot je bilo baje napisano na nekem plakatu.

RSD je podrobna in na ES analizi SD utemeljena analiza, kaj pomenijo danes »civilna družba, narod in država«. Civilna družba, za katero sem se zavzemal tudi jaz, bil sem eden prvih njenih utemeljiteljev-zagovornikov - a na eni ravni, na ravni boja za LD, ta boj je bil nujen -, je postala poskus uveljavljanja neuspešnih ali nerodnih, tistih, ki v DaSDbi niso uspeli. (Perš je skoraj na vseh volitvah kot Polik propadel. A tudi Bučar. Nič nisem vesel, da me spravlja Kreft v trojko z Bučarjem in THom. Tadva sta Polika, oba neuspešna, a ne zato, ker sta prepoštena, ampak ker nista dovolj Rad stavila na Polo, s sabo nosita preveč odvečne prtljage, Bučar KršUH, TH lastne izmisleke o Sti. Propadla sta, ker sta bila preambiciozna, tj. prepožrešna - PohlPldi -, ne pa pregloboka.)

Civilna družba je okrog 1991/92 odpadla, to je bilo že tedaj ugotovljeno. Vrnitev v NKNM 60-80 let 19-Stola ni mogoča, vsaj v tem Zgciklu ne. To temo sem analiziral podrobno v Pnizu **ČD** na primerih ČD (od **LjDa** do **Svojih**), v 6-knjigah. Kot nihče sem se poglobil v model NKNMeša in njegovih Ideapredpostavk, ugotovil, kako so se razkrajale v RomD, Tavčev **Gledj**, v RealD, Kvedina **Pica**, prišle do Infa v CerKD, **V vrtincu**, do izpraznitve v Avu, **Zastori-Goga**. DSD (Šel itn.) si umišljajo, da se da vrniti NOBD-SPED, seveda v RR Rci, a sami ne verjamejo temu; zato so tudi sami RMg manipulanti. Kar je predvidel Govekar v **Šarivariju** 1911, je Rad RMg zadnjega pol Stola. Civilna Db pa svet Filetovega **Veselja doma?** SNar pa svet Rudolfovih **Spodrsjenih možganov**, svet Vasleta, Slivnika, Miše Moljk, Karduma, ki ima S tolikernih v njujorških nebotičnikih pred dvema letoma za Estshow?

SNar in SDž tvorita skupaj SND kot Fz; se tega božec Perš sploh zaveda? Še Šel se je ustrašil svojih Fz konsekvenc pa se od Mussa vrnil k svojim začetkom, k NA, k **Tomaževemu Evu**, s katerim je nabutal svoj **Izgubljeni kufer**. Ne zmore pa potegniti še ene konsekvence, tiste, ki sta jo File in Rud oz. Lovrić v Kodi o tem, kaj je znotraj LDPM - RMg - NA kovčeg: **Afera povhn kufr**.

3

Zastavlja se vprašanje: koliko Čl že vnaprej sluti, kaj bo; koliko je (bit) glede na to, kaj sluti, kaj čuti v sebi kot Pot in pred sabo kot udejanjenje tega Pota. Nihče ne živi - celo ne more živeti - le kot zdajšnja bit, sama s sabo Id. To bi bila točka Abs Ava, pa še ta ni mogoča, ker je avtist Čl, ki sanjari o vsem mogočem, se ima za vse mogoče, ker je sam le v svoji želji-predstavi. Sebe kot Ožldo (Id z ldo) presega s sabo, kakršen je v sanj(arij)ah-željah, ki pa niso stvarni Pot, ampak PsPot. Posebno vprašanje je, ali je Čl sploh zares prešel meje svojega Ava; ali ni vse, kar se dogaja, dogajanje v sanja(rija)h-željah, torej znotraj avtista-Ava. A ne glede na to - seveda krucialno - vprašanje se da najti razlike med avtistom, ki čepi-čemi doma (pri sebi) in si vse, kar se dogaja - naj bi se dogajalo -, le predstavlja-zamišlja (**Dešček, To-maš**), in Člom akcije, ki svoja dejanja zapisuje v objektivni svet,

osvaja, žre, določa, spreminja - ne le - DbZgo (KarlV, AleksV, Krim in Junak, **Rojstvo** in **Vst**).

Prestarjev sin, ki ga oče obožuje, Vojak («je tak fant, da bi jih petnajst tisoč sam podrl s kopjem», čeprav se zaenkrat še »mame drži«), se dokaže kot Reallik, če ne prej pa tedaj, ko oslepi in pobije lastnega očeta; LRevarji dr. Marka (Natlačena) po Krištofovi (Kardeljevi) volji-ukazu, **Justifikacija**. Nastajanje Džav, umori itn. so objektivni dokaz, da vse ni le zdelo-privid. Še močnejši dokaz je Trp, ki doleti Čla v stvarnosti; prej ko prej se vsakdo sreča s stvarnostjo kot Trpom (svojo mejo, mejo svojih sanj-želj), recimo Berta v **Pici**, ko zve, da jo hoče starec Ponikvar poročiti-kupiti, njen lastni oče, ki mu je brezmejno zaupala, pa prodati pohotnežu, ki-ker je trgovsko uspešnejši. Temo je lucidno razvil Rud v **Kserksu**, kjer ne vemo, ali je to, o čemer Kserks govori, le retorika avtista, ki je prepričan v stvarnost svojih fantazij, ali objektivna Db stvarnost. Včasih je ta meja zabrisana, že Calderon jo je tematiziral v **Življenju-snu** in Grillparzer v **Snu-življenju**.

Tudi Can je trčil nanjo in jo uprizoril; kaj vidita umirajoči Poljanec in najstnik Dioniz v **CanVidi**: bodočo realno LRevo ali privid? Bila je - bo - realna, Krim ubije Harza, Mato ubije Ehra, **Čik**, a bila je tudi zamisel-privid, LRevarji pa ne le utopisti, ampak avtisti, vendar krvavi avtisti, avtisti-klavci. Je ta paradoks mogoč? Zakaj ne? Čl je HM. Ena vloga LRevarja je bila avtist - kot ud Klde-Ptje -, druga klavec, tudi kot ud Klde-Ptje. Poleg tega je bil še utopist, tudi kot ud Klde-Ptje. Ptja ni le to, kar je (bit); je (bila in še bo) tudi projekt-sanja, ki naj bi Čl z njo uresničil novi paradiz, morda celo dosegel Dt.

Med EV Norcem in EV Kaskom je - mora biti - Not zveza. Norec v zaporu se še ne zaveda, da bo postal - telesno poškodovani - Kask, a hkrati Prestarju pripoveduje svoje videnje; od Prestarja terja: »Mi daš rjavi žebelj, da ga zapičim v strop!« Nanj se bo skušal obesiti. Res le obesiti? Norčeva želja ni enoumna. Administratorka **Čeveljčkov** (**Čekov**) ima za cilj zgolj Sm-obešenje. Postala bo, kar hoče biti in kar misli, da v Potu že je (Ožld, ld z ldo), le s So; tedaj bo konec razcepa med telo in zavest, med obstoj in Trp. (Truplo je reč, mortualizem reizem.) Administratorka (enako kot TaDine) ne vzdrži razpona v sebi, zato ne zmore več v RazcDč in skozenj v VerDč-ARFDč. S je kot reč tudi svojevrsten Av: Av brez sleherne zavesti. Že sam Av je spačena zavest, zavest-blodnja; S pa je blodnja brez zavesti. A kako naj blodnja brez zavesti (brez ARF) ve, da je blodnja? Če o sebi ne ve nič, je reč; tudi entropija. Je na način ni. Tudi entropija se da opredeliti kot je=ni.

Dine se je znašel na svojem in sploh koncu neke poti. Kot Tone je pot obetavno začel, po njej potoval, **Potovanje**, a kot Adm(inistratork)a jo je četrt Stola kasneje zaključil, tudi v **Igri za igro**, kjer je igra nadomestno ime za izgubo stvarnosti in resničnosti (za IVJ). Dinetov konec pa je le en in njegov konec, ne konec SD, SIZi, Čla. Dve desetletji po **Čečkih** napiše Dak **Pipa**; v njem Sm bistveno preOsm. Kar namerava Norec, ni Absld kot Avld-reč, ampak RazcDč. Žebelj naj bi mu glavo razcepil. Za Daka in Norca je ravno to slabo, da je vse preveč le Ožld, le Eno. Naj je glede na svoje norčevstvo Norec Dvpajac, je s tem, da uganja pajacarije - da je IVJ -, le PsOžld oz. DvAv; tu se DvAv in lAv stakneta.

Norec K-da z ARF že vnaprej pozna Pučevo napačno pot, po kateri je šel ta 1990 oz. že s sanjo v zaporih 1959 in 1965. Ve, da bi ga Simonov upor vrnil v upore Krima in Junaka (v NOBD-SPED), s tem v stanje pred EDč-DžV na THM-

krogu; temu stanju (Dč arhemodelu) bi nato spet sledilo stanje Dv arhemodela, krog bi se vrtel naprej in nazaj, onanija, Tip za Av (za AvČloštvo, ki je IdČloštvo). Iz zapora v Dži PipaM je treba priti Dgč. Ne sanjati o samovladi ljuda, kot načrtuje Simon v **Aferi**, že Maks v **Kralju**, ampak stopiti NejDam.

Norec ne prosi Prestarja za nož ali meč, da si bo izsekal s silo pot-osvoboditev iz ječe, kot zaporniki v **Prz**, Frenk, Vid. Ve, da je Meč z Zvezdo (ali s Križem, kakršnega ima Junak v **Vstu**) zabloda. A prav tako ne pričakuje rešitve od Katboga, ki bo - naj bi - poslal Petru v ječo angela (ne PijAnga, ampak AngaZaščitnika-Varuha) in Petra osvobodil skoz steno, kot je FKra vzel v nebo. T(akšn)o pričakovanje imata Dak-Norec za NA-SF (science fiction), za zgodbo iz horror filmov o čarovnikih. Takšno rešitev si želi - jo zares pričakuje? - Šel v **Triptihu**, kjer leta mala uradnica Agata ponoči po zraku kot Čara; in v **Skaku**, kjer mestni marginalci z NAobredi pripravljajo soroden scenarij. - Ne verjamem, da je bil Šel kdaj zares tako za luno, da bi verjel v takšne hokus-pokuse. Se je pa spogledoval z njimi, očaroval tepce, se delal, kot da vanje res zaupa. Šel je bil od nekdanj preveč stvaren Polik, da bi ne razločil pravega od mačjega zlata. Seveda če je uspeh v Poli Prizlato. Za Šela očitno je. Za Daka ne; zame tudi že v 60-letih, ko je Šel začel s svojim magizmom, ne. Dak-Norec ubere(ta) tretjo pot.

Norec: »O, žebelj, sem gor te zapičim, da bo svetloba laže k meni prišla. Sanjam« (!), »da sem v Chartresu gradil tako cerkev« (sem gradil, Pret), »ki je imela za celo polje pšenice oken. Skoz okno pride svetloba.« Morda sem celo sam Daka zavedel k temi-rešitvi s Svetlo. V korespondenci sem mu omenjal svoje vsakodnevno zahajanje v Notre Damko in stapljanje z njenimi rozetami, tudi gotskimi okni v Chartresu, kjer sem prvič doživel moč Svetle nad temo že 1985-leta, ko je bil zunaj močno deževen-meglen dan, niti vrhov obsekanih cerkvenih stolpov se ni videlo, v cerkvi pa je žarelo-blestelo na milijone draguljev. Brez tega doživetja, ki me je vodilo kot navdih-cilj skoz desetletja, ne bi prišel do sem, kjer sem: do onkrajnosti para Svetla-Tema. (Da je v Norcu del mene, se vidi tudi iz podatka, ko pravi Prestar Norcu: »In še zmeraj žreš kislo mleko.« Dakova tašča Snežna-Šlamberger Gogala je bila tedaj, ko sem bil ravnatelj Drame SNG, novinarka pri Lj dnevniku, skrbela je za Kulo. Tedaj se je vedelo, da dopoldne za okrepcilo ne pijem, kot Štih, vina (dva deci ga je naročil iz bifeja), ampak kislo mleko ali jogurt; menda sem to dejal celo v nekem od čestih intervjujev.)

Norec ni le videc, ki v duhu vidi, da bodo zidali gotske katedrale; njegova vizija je globlja, on razume, kaj naj bi bila takšna cerkev, in okrog vogla čuti-napoveduje, ne da bi to vedel, da jo bo zidal sam. Norec vidi neKatcerkev ali pa cerkev novokrščanstva, kot sem ga bil zastopal okrog 1990 jaz. »Še kurba ima v tej cerkvi svoj steber in svinje bodo skoznjo na trg gnali.« OKC je za vse ljudi, torej tudi za kurbe kot je bila Marija Magdalena, za Rimstotnike, za cestninarje; te tri like sem tedaj često in rad navajal kot primere NKC-OKC. (Ne pa Cerkev za posvečene, za korarje v Šentklavžu, cerkev iz **Blejk**.) Svinje v cerkvi so nadaljnja radikalizacija mojega Krša, ki pa je šla najbrž že čez mejo Krša. Gre za zamisel Smš-Strša kot kanala za odrešitev, po katerem da je odšel JKr po S-križanju. Ta zamisel je bila logična posledica moje terjatve o izločitvi Sti iz cerkve in iz KČe. Dak me je dobro razumel: svinje so ZnaSi za umazanijo, greh, celo za hudiča (za demone). Norec pribije: »To je prava

cerkev, ki ni bila ločena od neba.« Paradoks: nebo=svinje, Snica=cipa. Ta Id(n) vodi v RazcDč, spet paradoks, saj greh Ponot, nastane zavest, da je Čl oboje: nebo in pekel, Ideaca in Demonaca.

Pipov brat Karloman - ta, ki se umakne v samostan - tudi ni prava pot; je le zavest o tem, kako lahko Norec Pipu koristi; če bi Pip poslušal brata, bi vrnil Norca iz zaporu v njegovo nekdanjo EV, in do Kaska ne bi prišlo. Karlomanov nasvet je stranska in napačna pot. Karloman bratu: »Kljub očetu ne drži norca v ječi! Imej ga ob sebi, da ti pove, ko se boš pokrival z zlatim plaščem, da si le povzpetni majordomov sin in ne bog.« V takšni vlogi je - bi bil - Norec le v službi Dbe. Kot je Varuh ČIP, ki s tem, da opozarja na napake oblasti in jih pomaga odpravljati, to oblast podpira; MatHanž sodi med - celo najbolj prekanjene, Hin - predstavnike DaSoblasti. To je bistvena razlika med nama z MatHanžem, med očetom in sinom. Oče se vse Ž trudi držati se stran od oblasti, skoz desetletja izdeluje Dgčto, sin je postal v zlato oblečen (no ja, MatHanž je nazunaj cunjar, zlata je le njegova plača) oblastnik, slabši od deda.

Ded DušanK je hotel biti lRoblastnik, za ta namen je tvegaj Ž, prebil desetletje v zaporih, kot trajen Norec ne ve, da je Norec in misli, da je Znik. Nekaj časa se je zdelo, da bo MatHanž končal, kjer je končal njegov praded dr. RobertK; tudi meni je grozilo enako: da postanem zapit klošar. Kot Varuh ČIP je dosegel Hanž največ, za kar je bil zmožen. V tekmi z očetom-mano je prepričan, da me je premagal. V okviru, ki je zanj edinoveljaven (za Dt ni imel nikoli posluha), me je tudi - neznansko - premagal, čeprav sem jaz sam odstopil od možnosti oblasti, on pa si jo je vse Ž želel, a si je to šele skoraj 50-leten priznal oz. še zdaj si to resnico Prikr, vlogo Varuha ČIP ima za oblast nad oblastjo, za vzvišeno Morinstanco nad banalno oblastjo. Malokdo je tako SZSL kot današnji on.

Po vmesnem prizoru na dvoru se vrne drama v klet-zapor. Tudi ta menjava kaže na Strni ritem Čl poti: enkrat v zaporu, drugič na prestolu. PV KaKi v Jugoječah, PoV Vodji Juge-Dže. Ivan Krefl - **Kreflova kmetija** - v zaporu, to je PV Vincent iz **Kongresa**; PoV Vincent minister, šef Ptje, Ivan Potrč kot član CK-Ptje, Jože Potrč kot Kulster. PolPtjVodja se celo v isti dramu - PoV - znajde enkrat v oblasti, drugič na Golem otoku; Potrčeva drama **Na hudi dan si zmerom sam**. Napoleon je iz cesarja padel v jetnika na St Heleni, Lear iz **Kralja** v begunca-izgnanca-marginalca, v družbi z Norcem, pod norca. (V Shakespearju je vse, so vse EV, vsi dogodki, DbZg in Dt.) A ta vidik v **Pipu** Daka ne zanima.

Tudi v naslednjih Norčevih izjavah se meša Rad deSak Krša s stereotipi časa, FKČ, ki pa se jih da primerno RR; prav to v tem Karju počnem. Prestar Norcu očita: »Po kislem smrdiš, po kislem mleku!« Kislo ni sladko; kislo je poteza neprimernega, skoraj grdega, vsekakor neokusnega; kislo je prav za prav skisano. Norec razloži, da mu je ravno to prav: »Mar ni bil« (Pret) »ta smrad vonj prihodnjih dni svobode, ko gre človek iz gnoja, v kar se je spremenilo to telo, v nebo?«

Izjava ima več plasti. Ena - najbolj povrhna - je tista, ki napove lRevo, že Km punte, **Zoran**, nato NOB(D), ki izhaja iz Canove MrklRzamisli, glej **Blagor**, v katerem dela Ščuka za nosivce Pravega in Sve ljudi z dna, z ulice, dobesedno iz gnoja (Prol; Krim iz **Rojstva** je kovinar, kot Tito in Leskošek, ročni delavec). Druga raven je Krš Tija, ki uči, da je telo prah (gnoj), duša pa

gre v nebo; po Poslednji sodbi bo Čl tudi v nebesih vstal kot telo (meso). Tretja raven je DgTija: Čl ne gre ne v nebo ne v pekel-zemljo, ne postane ne le duh in ne le snov. Zmore mimo obeh, skoz oba-par, v Dt. Tja pa gre skoz Smš-Strš. NDM.

Prestar vrača Hervrednote iz PS-FD in Morvrednote iz NKNMeša: »Moj glas je moj upor, ponos, močatost, samobitnost.« Tu se je duševno oblikoval Puč, po 1990 pa epigoni-Hini, kot pokončnik Prle, danes pa moj sin MatHanž kot nova faza scrklanega retorizma. To je ambicija-praksa priti na prestol, pa čeprav le na prestol Morimidža, kar bi rad Hanž (+ visoka plača, standard itn.). Prestar: »Meni je všeč ta stol.« Stol je ZnaSi za Sttrdnost Dbe, še bolj kot krona in žezlo. Norec pa ve, da se je treba najprej osvoboditi. »Da sem bil« - bom - »svoboden«. A kako? Tudi Sv je več. Eno oznanjajo Zoran, Ščuka, Krim, drugo RMg z Rud-Filetom (Sv od vsega: lbn, ne biti **Suženj** ničesar, nobene **akcije**, nobene **Odločitve**, nobene zaveze). Zame ustreza le tretja Rca-razlaga: Sv odpovedati se vsemu, oblasti, upor, Dbi, Zgi, telesu, celo duhu, svoji samovolji (RMg drža), vsakemu Gosu, v temelju sebi kot Idi. Osvoboditev od lδB-lδMa.

A ta osvoboditev je obenem samonapotitev Čla v lδDt. Priti iz zapora je premalo; primer Puč; Puč je sledil navsezadnje KaKiju. Ne kot despot, ampak kot nekdo, ki priznava Dbo za najvišjo vrednoto. Je kakšna lδDb, ki ni despotska? Raz so le metode despotstva: kruta v Stlfz, mehka-sladka v LDPM. Med idealom FzND in anarhije (**Vstom** in **Sužnjem**) je razlika le drugostopenjska. - Prestarja je zadelo, kar je izzival: ubil ga je lastni sin: bit ubije bit; €Dč je spor-vojna dveh biti. Če ne ubije Sin Očeta (Tanja Senatorja v **Ognju**), ubije Oče Sina (FKC, Stl: Tito Djilasa ali Hebranga, Kardelj Puča).

Norec opravlja s svojo PvtZgo; pravi: »S Teodorikom smo vsi ležali v eni sami postelji.« Kot da je bil to čas tovarišije; **AleksPR**, NOB(D). Dodaja pa: »Vsi enakih čudnih sanj, ki so se bile pustile slišati.« Prvi stavek-del te izjave je normalen, celo Konv: solidarnost VojBra je prastara; glej že **Tuga**, **Ljubo**. Drugi stavek pa vnaša nejasnost. To niso več sanje kot skupna velika zamisel MrkKoma, **BSSvet**, ki jih goji LRgrupa dejavno, kot trden načrt. K-da so se te sanje osamosvojile, pustijo se slišati, ne dela jih slišne Kld. Niti ne vemo, kje so, od kod, **Oko**. Morda celo pritezajo nas-Čla, ki se ozavesti, da so nekaj novega-nenavadnega; starih sanj je sit, obrabile so se, pokazalo se je, da so pripeljale v slepo ulico, da so SSL, **Dia**, **Noč do jutra**, že **Delirij** in **Steklo**. Nove sanje so skoraj že K-Dt sanje.

Seveda to še niso prave Dtsanje; vsi Teodorikovi ljudje sanjajo še enake sanje; to je kvečjemu NA drža. Dgvidec vidi-čuti sam, ne v Kldi. Le v PriSo z enim Drim, Kask z Beko (Dak z Nedo, Tak z Alo). To bi rad Preš z Julijo, a jo je RR v nedotakljiv-nedosežen RomSimb kot PzM, v katero je nato investiral svoje poljubne Ideazelje. (Na zadnjem koncu tega lika je Slikarjeva zvezda Nedosežna iz **Črnih dnevov** oz. Deklica iz kokona iz **Kril**.) A Norčeva pot je prava: k sanjam mora, k tistemu, kar je zunaj Db. Odpasti mora tudi Teodorik, Kocova **Tovarišija**, VitZupanov narednik Fric, **AleksPR**, vsakršno SSL ljuda-Klde. Čl se mora znajti Abs sam, kot Rajnik v **Ladji brez imena**. Nato pa lδ Dra. Najprej v Rom obliki SeHa: Barbara Borisa, Boris Barbaro, **Angeli**, **ljudje**, **živali**. In NejDam: kamor je šel Norec skoz Kaska. Po poti, ki je na ravni Pska PerZg, sicer pa zunaj časa; Norec: »Sem zdaj, včeraj ali jutri?«

Izkušnja s Trpom, s preganjanjem-terorjem je koristna; morda celo nujna. A ne zato, da bi se Čl RR v Mučenca, JKr na križu, ubita Krim in Nina, Ehr (**Čik**) in Kristus v **Obs**, Gubec v **Punt(ariji)**, že Tugo v **LTugu**. Čl mora skoz izkušnjo Trpa-križa, a se ne ustaviti ob nji. Križ je lahko izredno močen Zapl: zvabi v Už v Trpu, v Maz. Tudi teror-despot more postati Zapl: zvabi v Upor, kot je KaKija in Puča. Čl se mora ogniti obema pastema, Scili in Karibdi, viktimizmu in Rev aktivizmu. Izkušnje tega tipa mora RR v vednost, da se ne sme tu ustaviti, da je prava pot onkraj njih.

Dak razume tudi to. Norec pripoveduje svoje srečanje-izkušnje s PijAngom, ki je prihajal v Francijo že za časa kralja Teodorika: »Je močen. Pameten. Neviden. Tih. Tapravi angel.« Ang=hudič. »Ne šepa, ampak na obe nogi krevlja.« In je preganjal, mučil, urejal - kot papežev odposlanec, torej kot legat boga-hudiča. KaKi in Puč so se zakavljali z njim, KaKi s Korošcem in Hacinom, Puč z Borisom Kraigherjem, ki je zamenjal Hacina (Haceta s cilindrom). Norec pa je vedel, da je PijAng (teror) blodnja: »Ni bil norec, ergo ne bo tapravi človek. Privid, privid, privid, privid, privid!« Resnica je drugje. Kje? Skoz privid: »Mar ni privid mogoč le včasih, ko sem norec?« Tako je. Čl more le skoz lik norca - posledično v **Pipu** Norca - in skoz igro prividov post(ja)ti DrČl kot slutnja Dti. Prividi se preOsm v videnja, videnja v Dg.

Norec sluti, kakšen privid hoče imeti: »Menda je zdajle res, da sem bil norec, če bom imel privid.« Norec govori kot v prividu: »Zemlja je norček sama sebi, nemara. Se bo stisnila vase kakor tista riba, ki strese.« Riba faronika, ki je naslikana v župnišču Janeza Potrebuješa, **Plebanusa Joannesa**. Norec vidi kataklizmo zemlje, če ne vesolja; jaz tudi. Pričakujem jo, želim si jo. Kajti le če bo prišlo do katastrofe, bo morda konec lDba, vladavine boga-hudiča. A apokalipsa vesolja ni odvisna od mene, prevelik zalogaj je zame. Lahko pa vplivam na svojo Perkatastrofo. Jo kličem, izzivam, metodično pripravljam. Norec jo je, kot omamljen od čudnih sanj. Tudi jaz, skoz vse Ž. Že nevemkolikokrat sem jih doživljal, male kataklizme, ki so se zmerom razkrile kot (male) apokalipse, iz njih sem se zmerom prebudil sicer v nove sanje, a Not krepkejši, trdnejši v Isu Dti. Že v detinstvu, nato prvič zavestno tvegajoč 1958-59, ko me je zadel zapor, izguba službe itn. Pa 1964. Pa 1970. Pa 1975. Pa 1986. Pa 1996.

Vsaka takšna preizkušnja - srečanje s koncem, s So, z možnim-verjetnim neuspehom-porazom - me je naredila (me je ustvarila kot) novo EV. O tem govori Norec: »Nekoč sem bil dojenec, svetovljan in prav čudno pisan gospod. Kakor sama zemlja pisan« - Zemlja je ime za pluralnost, za HM - »Zelen, rumen, moder in rjav! Zdaj pa sem blede. Kaj sem?« Pride hip, ko se konča HM oz. Čl kot SAPOEV. Ko se ves osredotoči le v eno točko; ne v Monenost, ampak v odločitev, da zapusti lDČla, v katerem je tudi Dv pluralnost; da se ves nameni le enemu poslanstvu: Isu Dti. Norec prihaja v to točko, čeprav bo potreboval še veliko, da jo bo dosegel: na pokopališču-Blaku-Smšu, obujen od Beke, v kateri je lDDr. Za zdaj šele destituiral sleherno trdnost starega tipa, opravlja orientacijo, ki jo daje križ(išče), koordinatni sistem. »Zgoraj, praviš? Sem res zgoraj?« Nad ljudmi, obešen. »Spodaj sem, to se bom že enkrat spomnil.«

Skozi spodaj-podzemlje-Blak, ki je edini pravi hodnik (ne tisti iz TeVe in **Hodnika**), bo - morda - prišel NeJDam. TH ni prišel, ustavil se je v žalosti vladarstva, ki je nemoč PohlPide. Dak kaže pravo pot. Tudi Strša, Dine in Priž

so jo. Ponosen sem, da sem imel in imam take PriSo. Tudi - in predvsem - Alo, ki zna govoriti jasno kot nihče. V **Srečni vasi** sporoča: treba je proč, od-iz TSa. Do tedaj, ko bom odšel - bova odšla -, pa bom artikuliral poti od dojenca do ... do?

Norec je v prvem delu drame, dokler je v ječi, negotov, a pripravljen: »Namenil sem se bil, da bom pomešal čase, da bom nor, resnično nor«, nor za Dt, »pa so mi časi naklonili preveliko čast in mi prinesli prostor na pladnju, kakor tale kamen, ki je bil nad mano.« Vidi kamen, katerega bo klesal. Kaj sva (bova) izklesala z Norcem, kaj bomo izklesali vsi trije z Dakom? In Neda in Ala?

V 7. prizoru pride Prestar, ki le ni bil povsem v ječi, ampak pred njo - le v kleti (kolikšna je ta razlika?) -, na dvor povedat, kaj se je zgodilo z Norcem. »Norec si je z žebeljem glavo razklal. Poskakoval je in poskakoval«, dokler se ni »v žebelj zabil, da mu je glavo na pol preklalo.«

Pl se o tem sprašujejo-pogovarjajo na lahkoten - Ir - način; Prestarka: »Nezaslišano! Nedopustno!« (Kot da bi slišal Ruplovo soprogo. Gospa ministrica se spreneveda.) »Nedostojno grajske kleti.« Da, to je pravi izraz: Čl mora paziti na svoje dostojanstvo, ki je le nadomestno ime za dostojnost oz. SpoDo (SH). »Dve glavi na enem telesu! Škandal! Čarovništvo. Neumann!« In pokliče škofa, da bi opravil s čarovnikom, v kar so Pl - dvorjani - v hipu RR Norca.

Posmeh Norcu (kolikokrat meni) se nadaljuje - Konkubina: »Mar je že ni imel ves čas razklane?« Ugotovitev celo drži; že odkar je bil norec, je bil RazcDč, torej v možnosti, da preide v IsDt; le VerDč mu je še manjkal. Najbolj cinično posmehljiv je škof, logično; kar vidim Stresa pod monduro Neumanna: »Norčeva kapica je bila resnično kakor razklan svet.« Kapica=glava. Kap(ica)=Kap(ut)=Kap(ital); ObKC ne vidi duše, le (ob)last. Bertrada, Pipova žena: Cvet, »ki ne ve za svoje stebelce.« Bravo, svinje! jim ploskam. Pa se ne bodo enako pogovarjali Komsti, ko bodo na oblasti, če bodo po naključju duhoviti? Praviloma niso bili oz. ne bodo; z izjemami; Kidrič si je dovoljeval podobne cinizme. Bolj večji so v Iri Libci. Lumsurovi Jelinčič je le vrh tega zajedljivega, prepotentnega, samovšečnega, cenenega sloga, ki dosega v srednjeveškem Plu Ar(istokratski)S(til); ubogi Medved ga v svojih PsArisdramah ni znal povzeti, bil je duhovit kot moj škorenj in suveren kot sosedova kibla, glej naivno najstniški ton diletantskega **Cesarja Friderika na Malem gradu**.

Neumann naredi iz zadeve takoj korist za KC, a na ciničen način, ko ldn Gosa FKra in Gosa kralja: »Pokažite žebelj možem v vaseh.« Kot križ. »Jaz bom z vami in jim bom zaklical: 'To je Gospodovo!« Igra na dvoumnost izraza Gos. »Pa še lagal ne bom, kajti vsaka reč med temi zidovi je vaša.« Od nastajajočega kralja, Pipa, dejansko KarlaV, ki prihaja iz ozadja in bo kmalu povsem zasenčil malega očeta. PlK sta res lahko blok, oba trdita, da je vse Gos(pod)ovo; skregata se šele tedaj, ko si plen delita; tedaj se vname vprašanje, kdo je pravi Gos, Papež ali Cesar? Katbog seveda; a ta je teže ujemljiv. Zakaj bi se razodeval le prek papeža? Zakaj ne v sleherniku, ki je Kan? Tu zastavi luter oz. že Hus ali Wiclif. Z bogom se da krasno manipulirati. SrKos se dela, K-da tiči Gos bog enkrat v Ptji, njegov posrednik je ČirZlc, drugič v KC, njegov posrednik je Rodeur.

Za Škofa-KC je vse PzM, v vse lahko investira, kar hoče najmočnejši. NTM spregovorijo o ponarejeni Tem listini; o nji kasneje. Vse, kar je (bit), temelji

na potvorbah. KC je mnogo bistrejša od THa, ki išče PriSt bit in je žalosten, ker je ne najde, ker trči le na prazno rit, na luknjo-nič. Neumann zasluti priložnost nove manipulacije z ljudmi; a šele PijAng jo Utizvede. Škof: »Žebelj je koristna reč. Lahko ga uporabimo dvakrat.« Kot je FKc JKra. »Najprej ga zapičimo druidom v goltance«, v 8-Stolu tudi Francozi še niso bili Pokrist(janjeni), še vse preveč so bili Galci-Kelti, pod vodstvom Pogdruidov. Žebelj služi tu namesto Meča (s Križem, dejansko s kapico). »Potem pa ga damo majordomu«, PipM je zaenkrat še majordom, dokler ga papež ne potrdi za kralja, »da ga dvigne na vzpetem konju!« Kot ga je KonstantinV. (V-eliki je, kdor jih mnogo potolče.) »Bali se ga bodo«, žebelj kot sekira-knuta, »to vam pravim, možje z vasi, enega samega zarjavelega žeblja«, kot so se dve tisočletji enega samega lesenega Križa. »Kakor hudič križa se ga bodo balil!« Žebelj-teror. Za Neumanna, ki ni vrhunsko bister, odloča predvsem ali skoraj izključno teror. Priti mora umnejši PijAng, da bi strahovlado Žeblja-Noža dopolnil s Fasco Križa (Žeblja, Kamna, ki ga Kask RR v Stlike Ideace in Demonace).

Naenkrat se tudi ostalim posveti - Bertrada: »Pipin, potegni žebelj iz norčeve glave in postal boš kralj!« Poanta pa je v tem, da hoče imeti Norec žebelj v svoji glavi: da bi se RR v RazcDča, da bi se tako odprl pravim sanjam-videnju. Da bi nehal biti norec in postal Videc. Soočeni smo s Tem preobratom Člsveta: ČlZge v Čla zunaj Zge, dvorjani pa brijejo iz Norca, ki je izzval ta preobrat, norce. Na Prestovo ugotovitev: »Gospod norec umira«, ga že ironizirajo: »Uporabljal ločila, ko nagovarjaš majordoma!« Izjavo se da brati namreč na dva načina; prvi: Gospod, norec umira. Drugi pa je brez vejice, zato je mogoče slišati: »Gospod norec je, ki umira.« Za Pipa, ki je premajhen za uspešno vladanje, je problem pretežak: »Neumann, uredi! Proč! Proč! Hočem imeti mir!« Pip se umika. Prestarka mu pomaga k umiku, s tem da se vsemu posmehne, vse olajša; Vodušкова tema o britju norcev, glej sonet **Poet v zadregi iz Odčaranega sveta**.

»Ampak prepelice so še tople. Cel pladenj jih je.« Konkubina: »So z rožmarinom pripravljene. O, kako ljubim vonj te cvetlice.« Presta: »Mar ni rožmarin grm?« Konkuba: »Rožmarin je samotni grmiček, ki rase od vseh zapuščen«, aluzija na izoliranega Norca, »in slej ko prej vzcveti«. Kot bo Norec v rožo v kamnu. Ni gotska roseta rožni grm-rožmarin? Konkuba: »In kako diši.« Na tej ravni je estetsko maska za zlo; Prestarkina vnukinja režiserka Hočevarca, za katero je režija insceniranje imidža in kostumiranje, dodaja: O lepota zla! Neumann je škof-estet, kot Capi: »Khm, čeprav so njegovi cvetovi majhni, dišijo po morju!« Križ po sveži smoli, če je narejen iz macesna. Prestarka predstavlja interNackulo, kot Part, ki zna angleško in rad jé: »Že Grki so z rožmarinom pripravljali slastne jedi.« Konkuba zastopa dr. Tekavčičevo, ki je zdravnica, kot članica ZLSD gotovo zeleno-eko skrbna mati: »Ampak za dlesni, če se ti vnamejo, je najboljši žajbllov list.« (Skladnost besed in dejanj: soprog dr. Dimovski je kot minister za socialo zastopnik revnih, oba s soprogo dr. Tekavčičevo, ki je podPredsa mestne ZLSD, pa sta (za) lani prijavila za skoraj 60 milijonov SIT dohodkov. Ni čudno, da tem Lemojstrom ubogi Brejček očita pohlep ipd., kajti sam si le liže usteca, posušena od zelene zavisti.)

Pogovor teče naprej v istem slogu; Dak hoče pokazati, kakšen odnos ima dvor do Norca, do teme, ki se z Norcem načinja. Konec pogovora je v ugotovitvi: »Vsak cvet se osuje in zgine.« Kot se bo Norčev cvet - Norec kot

cvet. Zdaj se porodi Škofu od vseh najbolj cinična domislica; ne ve, da je prav z njo v službi K-milosti: »Še košček prepeličke, pa odneseva norčka na travnik. Cvetko med cvetlice.« Umirajoči Norec, ki so ga dejansko ubili, naj dobi za grob zeleno Nvo; Neumann je ustanovitelj Stranke zelenih. Škof ne ve, da je (bo) travnik Smš, s tem Blak-kanal v Dt. Čez Norca so naredili križ, morda pa bodo uporabili njegov žebelj kot nadomestek križa. Enkrat kot Kljukasti križ, drugič kot Rdečo zvezdo. Škof in Prestar gresta odnest Norca na travnik, Že pa: »Pojdimo k reki gledat račke! - Račke! Račke imam rada. Sem vam že povedala«, dodaja Bertrada, »da je zadnjič ena tako lepo stresla svojo perutničko, da so se kapljice vode kakor perle stresle v vodo. Kar zamislila sem se! Kar zamislila sem se!«

Kulinarika + občudovanje rož-ptic, te se nazadnje poje (račke so lepo užitne), daje festetiko, ki jo RMg (Hočevarca itn.) utrjuje kot edino primerno. Ne le FKC, tudi LDPM potrebuje Lepoto, da bo Prikr gnus, ki je zadaj; zadaj smrdi, spredaj diši. Po svoje je Geom lepota (RKPLEL), ki jo sam izdelujem v MSK-GR, popoln sistem Simte: kristal. Gotska roseta je kristal. (Sard se je tega posebej zavedal, tudi odtod gladka lepota njegovih dram, dišeče rože v **Selskem angelu**. Ne diši lepa-NeČi Narda po svežini cvetlice? Si lahko predstavljam, kako je vznemirjala-privlačevala pedofila Sarda; gotovo jo je delal po kakšni svoji učenki. Je spravil kakšno v obup, celo v OIS? Pripovedujejo mi zgodbo iz Rima o kleriku, ki mu pravim bledozeleni onanist. Ni le to; tovariša duhovnika je v Rimu tako gnjavil z ErS Zaplom, da je tega spravil do Sma. Lepota zla homoseksualcev. Je pa že Stresovo ravnanje, ko je Sm naredila ona, bolj zdravo. Stres je TradSlc: mačist. Vlada, ne nadleguje. Edina težava, ki jo ima, je ta, da vlada le v marburški škofiji, ne v Sliji. Mar sanja vsako noč, kako se bo stresla zemlja, ko bo potres podrl Sžov dvor? To je pretres, ki ga čaka KatDSD. Norčevega pretresa ne sluti. Zato ne opazi noben Gledravnatelj DakD, **Pipa**; in ne vedo LZgarji kaj početi z **RSD**. Ink je hvalil **RSD** le tako dolgo, dokler je računal, da mu bom koristil pri vstopu v SAZU; kapiral je ni bolje od mojega čevlja.

Na to je treba paziti pri sleherni lepoti, tudi pri **GR-MSK**: da ne bi bila alibi-maskarica za nekaj, kar Prikr. Kaj Prikr jaz? To je problem: da je ČI-ARF le delna; nekje se ustavi. Kar je zadaj, mi je skrito. Tako tudi jaz maskiram, sem Zapl. To bi želel od sogovorcev: da mi razkrijejo, kar Prikr(ivam), ne pa, da mi lifrajo na tone stereotipnih nasvetov! Razkriva pa me tudi Dak ne. Morda me je bolj Priž v liku Minskega, **Dia**, čeprav je bil na eni ravni kar se da krivičen; Minsky je oznovec, zasliševalec na PP. Vendar me je bilo pred skoraj pol Stola precej lažje razkrinkati. Tedaj sem komaj vstopal v svet-Ž, imel sem še polno SSL-ambicij. Danes me lahko razkrije le, kdor je prišel na poti Dga dlje od mene. Je kje kak tak?

Pip se pomeni s sabo, ugotovi, da Norca ne potrebuje. Gre za osrednji Pipov (samo)govor v drami. Pip ima celo zmožnost samospraševanja, gre za rudimentarno ARF. A namen tega samospraševanja je prepričati se, da dela prav, kot dela; takšno samospraševanje ni mnogo vredno. »Norec umira. Je prav, da smo ga vtaknili v ječo?« Prav. »Je prav, da smo se mu odrekli?« Prav. »Mar nočem naprej brez norosti, z vso močjo?« Rad bi že, a ga je strah, ne zmore; to bo zmožni šele njegov sin, KarlV. (Moj odnos do mojih sinov opisujem v **SB**. Zanesljivo ne bosta KarlV; kakšni bodo vnuki?)

Torej: »Prav je! Prav! Odločen sem! Brez norosti, brez norih šepetanj.« Brez tistega, kjer se ČI šele začne preOsm v IsDti. Pip je model za Janšo, Prleta, Drna, za vse, ki bi radi vladali: »Figura, ki združuje polja, hočem biti. Najvišja figura! Brez Norca. Više! Više!« Zdaj šele razumemo, kaj pomeni više ali višina-zgoraj. Ali pohod na najvišji prestol sveta, kot je bil AleksaV, ta pohod se posreči KarluV, tudi Titu v okviru Juge, na ta način plezata tudi Šelček in Janček. Ali pa vidi ČI zgoraj žebelj, katerega uporabi, da bi se razcepil in preokrenil v NejDam. To stori Norec, ko skoči na-v žebelj, ki je zapičen v stropu. V tem pomenu je nebo - strop - vendarle rešitev.

A ta pomen je bistveno Dgč od pomena, ki ga daje nebu KC, poslušaj božično pesmico: »Glej, zvezdice božje migljajo lepo« in: »Odprto široko je sveto nebo«; ali tako nekako. Vraga je odprto; vraga lahko vanj spusti neumrljivo dušico z zakramentom pokopan hlapčič-verniki! Nebo mora biti najprej žebelj, da se ČI kot IdČI (Ožld) ob njem razkolje-razklene, šele nato more drugam, a skoz Strš-Blak, ne navpično gor v nebesa. Navpično gor gre le skoz raufenk krematorija.

Pip je kot Kani, ki hočejo živeti brez negotovosti, to oznanja Norec, brez zavesti o ne-vednosti, s popolnim zaupanjem v Katboga (v Vodjo). Ta drža je: biti vojak, fanatik, brez ARF. Sama načela, PnM-bit. (To je pričakoval od mene StJustin: da bi bila moja knjiga kot sami vogelni kamni-skale enoumna, trdna. Nunc Klinc spod Jepe je terjal od mene isto, le nekoliko olajšano. Cilj: Ožld kot Abs točka.) Osnova za ARF(Dč) pa je ravno negotovost.

Pip ni bedak, le strah ga je. Sem in tja sluti v pravo smer, a se te smeri takoj prestraši. »Kako« više? »S praznim zamahom dostojanstva?« Sluti, da je dostojanstvo prazna gesta. Zmerom znova se vanj zareže vprašanje: »Je res prav, da norec umre?« Da - s svojim ravnanjem - Norca ubijemo? Ima privide, ki niso SSL, le razrešiti uganke ne zna. »Črn oblak, ženska s trebuhom, razklana glava.« Vse to se zares pojavi. A kaj pomeni Beka, ki je Že s trebuhom?

Opozarja se: »Zberi se, Pipin! Jutri mogoče že pride papeža Zaharije odgovor«, odobritev ponarejene listine. In bom na konju. »Vihtel bom meč, ker moram.« Res mora? Mora, ker je kralj, kralj pa (p)ostaneš le kot vojščak-zmagovalec. A zakaj bi moral biti kralj? Hanž mi je na pripombo, da s popravljanjem malih krivic utrjuje - kot Varuh ČIP - sam sistem, ki je krivica kot takšna, odgovoril: tako sem izbral, zdaj izvajam, kar sem izbral. Res, t(ak)o je izbral: važiti se s popravljanjem malih krivic, ki ga - Varuhovo prizadevanje - spremljajo tako rekoč vsak dan na TeVe ekranu. PsStJure vihti meč nad minizmajčki, od daleč rohni čez velikega Sža - ZDA -, sam teater, prazna gestal Z vidika DgČte je izbral narobe, mizerno. Ni mi mogel slediti, smeri, ki jo je razbiral iz **RSD**, v tem ko jo je pretipkaval in korigiral. Ni verjel vame in v Dgfijo. 1996 se je odločil, da bo izstopil iz projekta IsDti, ki je zanj ni (najbrž že ves čas ni bilo). Hanž je le epigon samega sebe, PSLRevarja iz 68. Kot sta sestra Ismena (poleti in pozimi 1958 Priž) in vided Tejrezijas (Titek Vidmar), **SAnt**, še posebej močno zasovražila SAnto, ker nista zmogla biti zvesta svoji nalogi (Priž se je poleti 1959 sestavil, premagal, izstopil iz Ismene), mora tudi Hanž sovražiti svojega očeta.

Mar Hanža kdaj zgrabi slaba vest? Pipa pošteno drži: »Za to« - vihteti meč - »sem rojen, vzgojen.« A zmerom se da izstopiti iz ene EV, prestopiti v drugo; kot je Priž iz Ismene v Krstna, **Afera**. (Pa se je deset let kasneje spet - in

dokončno - sesedel.) Jaz sem izstopil iz cele vrste svojih EV; v **RSD** te EV in te izstope podrobno analiziram in komentiram, skoz Raz like dram. Čl se vsaj enkrat znajde v Žu pred Tem dilemo, kam-kako naprej. Pip je ta hip v takšni dilemi. Ne rešuje je lahkotno. »In ti, črn oblak, k meni! Pomeniva se o nedorečenih stvareh. Povej, norost, ki ti je smrt modrost«, namiguje na Norca, »kakšna je cena, ki jo plača najbolj visoka figura pod težo neba? Povej, Nored Povej, kisli zadah! Ne umri! Povej mi, kaj bo, kaj bo!«

Vse je negotovo, vse odprto; kaj je res? Kaj mora Čl storiti? Res ubijati - razsekati gordijski vozec kot AleksV -, ali imeti dobre živce, znati potrpeti, na dolgi rok delati, predvsem na sebi, iti skoz vse preizkušnje-EV, kot sem se trudil več kot pol Stola jaz? Pip je blizu resnici: »Kaj bo, ko postane dostojanstvo le težak brokat, svetleča krona le okras?« Na preprosti ravni je to razumel VitZup v **AleksuPR**, AleksV se je odpovedal brokatu-kroni, vrnil se je v svojo Prttovarišijo, rad bi spet postal Miha iz **Rojstva**. »Kaj bo, kaj bo, če res mi sveti sedež podari maziljeni prostor ob sebi?« Zdi se, da Pip vendarle ni navaden strahopetec, ki klone pod težo odgovornosti; da je sposoben postaviti si bistvene dileme, da celo prav vidi svojo Prih, le moči nima, da bi se ji odpovedal. Ni to Dakov odgovor na **Ojdipa**? Ojdip ni videl-vedel, kam gre, ko je ubil očeta na razpotju in Sfingo, v dilemah - razpotjih - je ubiral napačno (SSL) pot, ker se ni zavedal nevarnosti Prihi, pa bi se je moral, saj je bil seznanjen s prerokbo! Je bil res tako samozavesten, da si je utvarjal, da bo ukanil usodo-bogove?

Goljevščkova (Goša) je Ojdipov motiv nekoliko RR. Njen Kancijan, **Srečanje na Osojah**, prav tako misli, da se bo ognil Si, če bo šel tja, kjer je prepričan, da je ni, oz. če ne bo šel tja, kjer pravijo, da S je-bo. Če Čl sledi željam, bo zmerom pripravil sam sebi past, željam pa sledi, če se ni sposoben odpovedati sam sebi kot Ili.

Prav to je Tip za Pipa. Skoraj z gotovostjo ve, kaj se bo zgodilo z njim, če bo izdal Norca in s tem sebe. V obliki vprašanja to ve: »Bom sklonjen kakor glave podložnikov?« To ni še najhujše: biti hlapec; to ni bistveni problem. »Bom še najvišje?« Nič hudega, če pade(š); hvalabogu, če bi padel, kot Nored s stropa z žebliem v lobanji. »Je vzravnost res vzravnost?« Tu pa se vidi, da ga nese - da se sam usmerja - v napačno smer. Ravno vzravnost (tim. pokončnost) je zabloda. Kask razkrije to resnico s tem, da je njegova drža skoraj strta, sklonjen je na deski-vozičku, telo mu je prebito-zlomljeno. Zlomljeno telo kot da je pogoj za IsDti. (Tudi moje, ki se sesuva od boleznistarosti?)

Pip v samogovoru še naprej ponavlja ista vprašanja. Slutimo, kako bo nanja odgovoril: strahopetno. Tu pa ima izraz strahopetnost pravšen pomen. Pipa je bilo strah opustiti pot navzgor, k AleksuV, k ustanovitvi imperija. In je pustil, da gredo stvari - Zg -, kakor je to v Dbi določeno; kakor jo načrtujejo papež, PijAng, nazadnje njegov sin KarlV.

Preselimo se na prizorišče, ki ga dramatik označi kot »travnik umirajočih«. Škof in Prestar sta prenesla tja Norca oz. kar je od tega še ostalo. Imata ga za mrtvega, njegovo zgodbo - navzočnost v svetu, pomen - za končano. Zato se z njim ne ukvarjata več. Pogovarjata se o njunih problemih.

Škof prizna: »Želel sem vstopiti v zgodovino.« Aluzija na Vidmarjevo knjigo **Srečanje z zgodovino** je nedvoumna; tudi na Koca. Oba velika MV Slzba sta ravno nasprotno od Mraka in Bartola, da ne govorim o Grumu, ki je že več kot desetletje molčal in se sam imel za neobstojnega (kot Kul Izb), že konec 30-let kazala-izjavljala svojo željo po vključitvi v DbZgo, ki seveda ne bi bila navidezna PolĕkonZg PV strankarjev in SDbe, ampak prelomna, v duhu LRave, realizacija Poz utopije, nekako Blochovo **Načelo Upanje**. Kocu se opis tega srečanja kot ES konkretnega v MV NOBD **Večer pod Hmeljnikom** ni posebno posrečil, namesto zanosne eroike-agitke, ki bi delala živo Zgo, je skrpučal opis priprave na volitve oz. razlago-utemeljevanje Strno nujne Sprave med Prti in Vaškimi stražami, med Ptjo in KC, seveda tako, da so se stražarji vključili v Prt-NOB; in to zamisel je utemeljil - ugotovil kot uresničeno - ravno tisti hip, ko se je dokončno podrla, jeseni 1943. Zdi se, da se je tedaj Kocov Prtzanos že izčrpal; NOBD agitko-eroiko bi moral napisati 1942, prav za prav jo je, s **Tovarišijo**, le da v obliki dnevnika.

Oba sta MV delala DbZgo, le da Koc bolj ekstatično, Vidmar pa preudarnejše, z večjo distanco, zato na daljši rok. PoV je razumel DbZgo kot svoje mesto v samem - reprezentativnem - vrhu oblasti. Sodil sem, da je postajal vse bolj privesek, zajedavec, alibi, sredstvo Zge Ptje, tj. Zge Stl terorja, vse bolj je izgubljal stik s tistim, čemur se je goreče zavezoval Koc 1942: SLRevi. S tem je odkrival nasprotno plat DbZge: ne realizacijo plemenite utopije, ampak novi despotizem. Kot kak Mikuž je tudi sam postajal vse bolj podoben škofu Neumannu. DbZgo so delali drugi, KaKi s pomočjo zveri-Mačka. Vidmarju so dali prostorček ob sebi, grad (pri Tržiču), kjer je zbiral svoj dvor, ki je podobno ocenjeval aretirance in zapornike (VitZupa, Mrzela, Sirca), tudi odstavljenke (Koca), kot Neumann in njegovi Norca.

Pip je HKD bogata drama, polna aluzij in zvez na vse strani. Recimo tudi z VitZupovo **Ladjo**. Ko je Vidmar objavljal svoje izjave o srečanju z Zgo, je VitZup v zaporu DbZgo Rad sesul in to od znotraj. Od DbZg Juge-Slje kot udejanjenja NarReve je ostala le potopljena ladja, raztrgana upanja, mučenje, nasilje, OIS. Niti ne desetletje po MV času. Nepokvarjenim je bilo jasno, da ne smejo slediti Vidmarju; in MGG mu ni. Morali smo se obrniti vase, se odvrniti od DbZge, ki je vršičila kot dogajanje v Stlzaporu, **Dia**, na Golem otoku, **Noč do jutra**. Naslednja Gene je sledila MGGi, ne Kardelju; Rupel z **Jobom**. Nazadnje je pristavil lonček še Petan iz MGG, ki je ravno toliko pohitel, da je pomagal mlatiti na tleh ležečega velikana-Ptjo. Ker se mu ga ni posrečilo do kraja potolči, je postal celo pravno prizadet. SSL ali pokvarjenost? Še danes tega ne vem. Enkrat mislim tako, tedaj pišem o PetD naklonjeno, drugič Dgč. Ve Pet(an) sam? Kako naj ve, če mu ni merilo ARF, če nima posluha za RazReve, ampak le za uspeh v Dbi, ki pa je tačas izgubila Zgo? V Dv ni več Zge, le še IVJ. Kako gleda na DbZgo - tudi na NOB in LR - RMg, pokaže file v **Sužnju akcije**. Izraz akcija zamenjuje izraz Zg.

Ubogi Šel se je skušal pripeti na Zgo še s svojim zadnjim romanom **Zakopana sulica**. (Je hotel zapisati sulica?) Zajedel se je v Pirca, se z njim ldn, a DbZgo RR v (Tomažev) €v, v PsTro, v NA TrivLito. Uslužni lnk, ki briše višjim rit, da bi ga vzeli medse (v SAZU), mu je roman nagradil, saj je tudi v njem želja skočiti na zadnji vlak, ki bojda pelje v Zgo. Da bi se mu to posrečilo, je tudi lnk s kolumnami v **Razgledih** dejavno - kot suženj akcije - izdeloval SLD in SND, glej knjižico **Na robu**. Kdor je mogel, je vihtel svojo sulico. Zdaj so vsi - menijo, da so - v Panteonu SI bogov-Herov. Verjetno so Koc, Pirc in VitZup izskočili iz grobnice Narherojev in iz SNarDbZge, ko so videli, kdo vse se je natepel v ta Pspanteon PohlPld. Ti lnki in Šeli, ki zajedajo Koce in Pirce, so Neumanni, ki odvržejo PriPra Čla - Norca - na Smš. Niti Prestar niso. Prestarja sin oslepi in ubije, Šel-lnk pa tvorita s svojima sinom-hčerjo Dn podjetje za uspeh v Dbi. Če želita, jima rade volje odstopim svojega sina - Varuha sleparij -, v katerem se gledam kot v karikaturi.

Prestar je brez dlake na jeziku; Škofu pove, kar sem pravkar že komentiral; pove na svoj sočni način, Dak se je znal živeti v slikovit jezik: »Zgodovina bo videla tvojo rit, ki odhaja tako, kakor se maslo stopi, skozi vrata. Smejala se bo tem dolgim in nerodnim okončinam. Kje te srbi zdaj? Se še postiš, odkar si škof?« Kratko in jasno.

Dak igra na dvoumnost dveh sestavljanj: pre-stola in Norčevega trupla; kot mrtvo (imajo ga za mrtvo) je razkosano, sparagmos. Prestarjev Žnamen-upravičenje je sestaviti prestol: »Sestavil ga bom, pa če je to zadnje, kar bom storil v življenju!« Vrnil oblast stare dinastije. Recimo, da se za to trudi SP€ (Jel v **Vstu** kot Junak) ali PV HumLibci. Kdor to poskuša, ga Ptja pokonča: Nagodeta. Ali pa ga pokonča lastni sin: Furlana. (Sinova sta ploskala obsodbi očeta na S.) Na tej ravni piše Dak RealD. Liki **Pipa** so prepoznavni oz. zajemajo like iz stvarne SDbZge. Prestarju se ni posrečilo sestaviti prestola, vrniti PV kralja, tudi 1990 ne. Prleta ni nihče ubil, niti ni uspel. Prle je Pvt diletant. Kako pa je s sestavljanjem Norčevega trupla, Norca kot trupla? Škof Prestarju: »Sestavi temule glavo in sestavi boš stol svojega rajnkega kralja!« Pomota; klerik ne razume nivoja Tre, le boj za oblast v Dbi. Neumann je Tip duhovnik DSKC. Prepričan je, da je treba sestavljati razkosane ude na način - po poti - VoMa, edino tako pač znata imaginirati PMg in KMg. Dak ve, da se zgodi Norčeva obuditev na drugi ravni; dobesedno: na Dr ravnini, na ravni nastajajoče Dti.

Prestar je Priupornik, ni Prle, ki sodeluje - kot menda vsi iz uredništva Revije-2000; mene so imeli za Moralibi. Prestar zna ceniti Norca. (TaK, bodi iskren: tudi PePKo te je cenil; s Prletom pa se nista mogla ujeti, niti srečati, tako sta bivala vsak na svoji ravni.) Prestar drži mrtvemu Norcu celo nekak pogrebni govor, po svoje pretresljiv. Najprej o Škofu: »Kakšen tečen, podrepen in neumen človek!« Prav ima. Nato se obrne k mrtvecu: »Zbogom, Norček z žebljem v glavi! Glej v nebo, v svetlobo! Klavrno je izpuhtel najin upor. Spočij se. Jaz grem naprej! Lepit stol! Zlepil ga bom do konca. In vse stare zastave bom navesil po kleti in vse stare kraljevske grbe bom pribil na steno! In vse stare kraljevske pesmi bom prepeval, nič več ne bom potihoma prdel!« Zbral je pogum za napad na uzurpatorja prestola. Tako je sklenil Puč 1958; 1988 je bilo že prepozno.

A da bi se Puč tako obrnil name, da bi znal ceniti mojega Boga? Sesuval mi ga je kot SSL, zaradi moje vere v Boga je izgubil spoštovanje do mene. Če

kaj, ga je pripravljala do gnusa KC. In, par let za tem, se je z njo Polspajdašil, nazadnje se dal od nje pokopati, pogrebno svečanost mu je vodil Neumann-Stres. Kako klavrn konec, kako žalosten obrat k bogu. UnBDra Puč ni nikoli niti oddaleč zavohal. Res ne? Tudi kot Simon ne? Res ni bilo v Puču-58 nič SAnte? Nista **Afera** in **SAnt** napisani na temo Puča? Priž je vedel bolje od Dineta, da je Puč-Simon zaostala odločitev-smer; Priž je SAnto RR v Krstna. Krstn pa je - na koncu drame - pred tem, da se bo prebudil iz sna (SSL) in se zapisal IsDti. Žal tega koraka Priž ni več zmogel. Regrediral je k Simonu: k Cheju v **Legendi**. K potrditvi mrtvega Prestarja.

RMg dokazuje, da sestavitev razkosanega trupla ni več mogoča. File ni zaman - nevede - napisal svojih **Bakh**, kjer je raztrganje in ponovna sestavitev raztrganega Tem téma. Že Evripid je vedel, je bil v RMg: sestaviti se da le (še) pol-boga, Dioniza, ki je sin Zevsa in Semele. Ne pa več Penteja, sina Agave. Penteja - kralja - lastna mati in njene podivjane tovarišice (obred Maščevalk iz Kmeclove **Marjetice**) zakoljejo in požrejo. Maščevalke - Rad LRevarke-Prtke - postanejo že v **Ljercih** le banalne Utinteresne kriminalke, Pajotova Dn. Či ni bog, ni Snik, ker ni več MagSti. Razkosani in požrti je izsrn v gnojno jamo (Strš), ne doživi VoMa, kot v **Obs** in **EvJanezu**. DrČl nastane po drugi poti, ne skoz VoM. Škof bi imel prav, če bi bila edina Alta Si VoM; a KC klerike nese prav njihov cinizem, Rad skepsa. Ne morejo si predstavljati, da bi bila še kakšna Dg Rca razen banalne - dokončne - Si in VoMa. Dak uprizori to Dg Rco, na osnovi **SAnte**.

Čas teče, DbZg z njim. Papež potrdi Pipa za kralja, KC naredi St listino; mar ni to bistvo DbZge? (TH, Bučar-Buček, Jan-drek, Jerobšek itn. napišejo Ustavo SND.) Na ravni DbZge teče vse kot namazano; KC zna podmazati kolesa Zge. (**Kolesa teme? Kolo sreče?**) Ne zanima jih, kaj se dogaja na travniku umirajočih oz. prepričani so, da je Norec že zdavnaj crknil. A ni. V prizoru, ki sledi, se pojavi Be(gav)ka. Odkod? Iz DbeZge vsekakor ne. Nekaj naredi z Norcem, da ni več truplo, ampak da odpre oči. Se izvije iz PMg, iz ArhPreti? Ne, iz časa ne more biti. Iz Mage?

Pri Šelu bi bilo tako, bi bila Čara Darinka, Čara Agata, Čara Lenka; **Čara iz Zgornje Davče, Triptih, Svatba**. A iz teh Čar ni nič. Agata pleše na metli pod luno, tako se ji zdi, ker je nafiksana. Lenki usahne moč Mage. Darinka zmore največ, a le Kataklizmo, ki je v SSLu NA zadrogirancev Obsutje sveta z belimi rožami. Vemo, da ni prišlo niti do Katakлизme, le (1990) do Sv volitev in do minivojne (1991). Kaj šele, da bi prišlo do apokalipse in Nsveta. Če ga niso zmogli priklicati-udejanjiti SŽ Krim, Nina, Špelca, pa bi ga Šel, ki je na eni ravni Posn(emal) PijAnga?! Mnogo prej je prišla Beka iz **GošVida**, čeprav se zdi, da je **GošVida** kot EtHum RealD. A GošVida ima v sebi obujevalno Etmoč, ki se RR v versko, medtem ko se Šelove Že - PsHere - opajajo s sabo v eho celici lastnega Ava. GošVida izstopa iz DbZge in iz sebe kot Plde, Šelova omenjena trojica se zalepi vase, kjer se izgubi kot InfSSL. Morda le Lenka ne; a Lenka neha biti Čara, postane Tragbitje-ponesrečenka, brez sleherne moči. Da bi se ognil tej konsekvenci - Šel kot PohlPld je ne prenese -, mora regredirati k PijAngu. Šel je PijAng (del tega) kot javni Polik; kot Umtk pa ve, da ne more iz SZi; **Kanje**.

Šelu ne admira telo, admira mu duh. Bolj ko je njegov um šibak, bolj je v Ktzu: bolj se seli v lik **Sužnja akcije**. Ni naključje, da vzame za enega od osrednjih motivov **Svežnja** napad na Lož; v njem mistifikantno heroizira Pirca,

ga ekskulpira; roman je nemalo ceneno ideološki. Mar Šel ne ve, kaj je storil z Napadom na lož file v **Sužnju**? Postavil ga je na pravo mesto, seveda znotraj RMge. Šel očitno res hoče nazaj v PMg oz. v svojo RR **Evov**, torej v PsKMg na osnovi apokrifov ali mlajših **Evov**, ki so MagNagnosa. Tudi tu je razlog, zakaj se ne vidim v Tradi gnose.

Preden se prizor začne, je verjetno, da Beka - že nekaj časa - nagovarja Norca: »Odpri oči.« Norec pa odgovarja: »Odšel sem že, odšel sem že, odšel, odšel ...« Razumem ga. Razdvojen je; čeprav spi (zdaj se komaj prebuja), je RazcDč: po eni strani je hotel s Sm oditi v nič, za nič vedeti (entropija); torej oditi za zmerom, dokončno. Po drugi strani pa omogoča RazcDč ARFDč. Le da je za ARF pogoj Rad budnost, ozaveščenost, torej prenehanje spanja, prebujenje. Morda se Norec ne more odločiti, morda tega sam ni sposoben. Jaz bi se pridružil temu mnenju. Dt temelji na razmerju dveh; torej ne zadošča, da je Norec sam. Če in dokler je sam, se ne more prebuditi. Prebudi ga lahko le Dr; v našem primeru Beka. V tem pomenu je Čl »odvisen« od Dra. To ni odvisnost ene Ide od ostalih Id, hlapec od Gosa; to se dogaja znotraj AgrEkzIde. Dt izstopa iz AgrEkzIde, torej se ne soočita-spopadeta dve Idi, ampak se srečata dva Čla, ki sta - postajata - Dr za Dra Dr. Razlika je bistvena.

Norec sprašuje: »Si ti gospa?« Tudi ta stavek je dvoumen; beremo ga lahko: Si ti gospa? ali: Si ti, gospa? Beka razume prvi pomen; razloži: »Bila, zdaj begavka.« Gospe ne zahajajo na Smš, kvečjemu za zabavo, v tropu, zaradi Užestetike, tudi zaradi Lepote Zla. Šele ko kdo neha biti gospa ali Gos, se odpre možnosti, da išče kaj tudi na Smšu, zunaj dvora kot središča (Ob)Dbe. Zase prav dobro vem, da me je vsak - ponavadi hoteni - padec po Db lestvici navzdol ali na rob odprl za Tro. Dokler si v Dbi - na dvoru (kot Prle, Rupel, Hanž) -, te Db napolnjuje s svojimi problemi, ti daje-vsiljuje svoje mere, te podružbuje. Demokracija v LDPM je tudi v tem, da se zdaj vsi družijo; druženje ni le kultna - modna - beseda-geslo, ampak dejansko izraža stvar samo. Bolj ko se družiš z družbenci, bolj si, kar si (bit), oz. v Dv odsev biti: imidž-IVJ. Med dvorjankami na Pipovem dvoru in trojko Prle-Rup-Hanž ni bistvene razlike. Kak Trekman je le bolj izrazit lik istega: čvekač, ki pa metodično širi svet plehke Dbe.

Šele ko so me začeli Zanič, sem izgubil sebe kot (Ož)Ido (Pldo); šele tedaj sem se bil zmožen pogovarjati z Norcem, postajati sam norec. Sramota v Dbi je K-milost. Ko je Kozak uspel in se ni zmozel odpovedati uspehu (oženil se je, dobil sina, postal UProf, tudi jaz desetletje prej, a jaz sem uspeh odvrigel), je začel pisati drame, ki so bile že ŽurDbMoragitke; **Direktor**; bile so obnova PV-SD-30, le brez PriEtzanosa in brez vere v utopijo (**Megla, Čampa**); zato je **Direktor** suh, pust, dolgočasen. Priž sam se je tega zavedal, zato projekta ni nadaljeval; nameraval je namreč v 10 dramah MorKrit odslikati TaSDbo. Ozavestil se je, da je vredno pisati **Dia** in **Afero**; da je bivanje smiselno, če nastaja iz Sigismunda Krstn, ne pa, če se vrača Kranjčevima Jerneju in Križaju. Priž je ohranil ravno toliko moči, da se je odpovedal novim **Direktorjem**, ne pa toliko, da bi preOsm **Cheja**, nadaljeval tam, kjer je s **Chejem** oz. **Kongresom** par let prej nehal. Ujel se je v SZ; rezultat: kap. Kap je rešitev za ljudi plemenitejšega kova. Sicer je tudi Šela potipal infarkt, a ne dovolj, da bi sledil Prižu. Tudi mene je kot Šela, znosno. A jaz sem razumel, da me je

ohranil-namenil za poslanstvo Isa Dti, Šel pa, da mu je bilo obljubljeni kraljevanje (kot Macbethu) ali vsaj vloga PijAnga, pol Mačka pol Ivana Potrča.

Begavka je izraz, ki opredeli razliko med Prestolarko - tj. Že, ki trdno sedi na prestolu - in popotnico, tj. Člom, ki je selec, kot **PohPeter**; tudi **SAnta** blodišče naokrog nesrečnega brata. **SAnt** stopnjuje **Potovanje**; Tone še ne ve, kam gre (le to, da mora oditi-izstopiti iz Dbe), **SAnt** že ima cilj: v Drem, v LdDr. Analogno na tej sledi **GošVida**. Tega cilja oz. te moči nikoli ne zmore nobena Šelova Že-Čl; le ŠelVida za hip, a Šel izpusti priložnost iz rok, ne zmore tja, kamor gre Beka: v Rad negotovost, ki pa je pogoj za to, da bo srečala Dra: Norca.

Ne le srečala; da ga bo prebudila. Beka je AltMMB. MMB JKra ne zmore prebuditi, le objokuje ga, glej Sardovo **Mater doloroso**. Kaj pa, če ga je prebudila iz sna, podobnega Norčevemu, Marija Magdalena, cipa, Že, ki je na napačen način za ljudi; ne kot Dr za Dre, ampak kot predmet Uža za Požlde? **Ėvi** le poročajo, da je prva videla od mrtvih vstalega FKra; a **Ėvi** so že predelava, RR. Kaj pa, če si učenci-evangelisti niso upali zapisati, kar se je dejansko zgodilo, kar je krožilo kot resnica (dejstvo) med njimi sprva, dokler niso pre naredili-ponaredili celo bistvo JKrovega nauka-bivanja? Mati ne more obuditi sina; Mati je načelo PMg-ArhPogDbPSi; Mati je (K)ld kot takšna: kot Pld se žrtvuje za sina-otroka, da bi se rod (Kld) nadaljeval.

Vse Dgč Beka oz. MarMagda. Ta ne bo imela otrok z Norcem, kot jih nima Beka (z Norcem). Prehod od lDbA k DgBu je ravno prehod od Rodu (Krv, Nara, PSi, ki je srčika Dbe) k tistemu, kar je onkraj para ŽS. FKc je odrinila MarMagdo, oblast so prevzeli v roke kleriki-leviti-posvečenci: dediči Pog Sti: Peter in Pavel, na osnovi evangelistov. Pavel je celo terjal, naj Že v cerkvi (Cerkvi) molči. Morda pa ni mislil le na Že kot takšne, na porajevalke (s tem skušal - a nedosledno - premagati RodKldo), ampak ravno na MarMagdo, ki je kot Že (v judovski Dbi drugorazredna) dobila v JKrovi zamisli najpomembnejšo vlogo: da je Dr za Dra Dr. Mo je Gos, kot tak vase zaverovan. Šel je to čutil, zato je izbral za glavne (tudi Poz) vloge Že; a ni zmožil iti dovolj daleč. Zadel je na lastno mejo, nase kot AgrĖkzPldo, kot tak je vzel Že-nski odrešilni-bistveni pomen. A ga ni zmožil dati Mo-škemu. Oba je spodbil-zavrli, **Kanje**.

GošVidi se je posrečil korak naprej, preboj-prehod; morda tudi zato, ker je Goša Že. GošVida bo obudila svojo - prej zanemarjeno, zbegano, zmedeno - lntDno, predvsem odnos do svojega moža, a tudi sina. Dak prenese to ravnanje, ki je v **GošVidi** v okviru ĖtRealD, v sfero poetične mistične Tije. S tem mu da splošnejši značaj-pomen. A upošteva tako GošVido kot MarMagdo. GošVida je bila nekakšna MarMagda - »cipa« -, saj je ljubica advokata Berta, soproga torej vara. Beka je noseča s sedmimi brati, pričakuje rojstvo sedmih otrok, gotovo sinov. V KMg bi bila takšna metafora skrajno pohujšljiva. V dvorski Dbi se lahko med sabo varajo in pariyo, kolikor želijo, KC njihova dejanja pokriva in Prikr, to je njena funkcija.

RealD to funkcijo - alibiziranje laži - razkrinkuje, še v Šorlijevih **Ognjih**. RealD marsikdaj prehaja v ĖtHumD (tudi KršHum), s tem da se grešnik ali grešnica zave GhKe, se spokori, poboljša: že v **Ognjih**. V Reharjevem **Septembru** se obrne celo h KC. Ker se zgodi to MV, je konotacija večplastna; sporočilo je tudi propaganda za KC, ki je MV vidno FKz. Ne v **Septembru**; a zvez ni mogoče spregledati. KC terja dekelstvo-pokornost, **Dekla božja**, GošVidina

Etzmaga nad sabo pa se usmerja drugam. V **GošVidi** v EtIntDn, v **Pipu** pa v poetično prispodobo Dga.

Norec prihaja k sebi, zaenkrat je še vmes: v RazcDču. (Vendar: ni IsČl zmerom - Strno - vmes, le da na način RazcDč-VerDč-ARFDč, medtem ko je pri Šelu vmes na način SZ? To pa je slaba oblika vmesnosti.) »Ergo sem samo odšel, prišel pa ne.« Seveda ne; nikoli ne bo prišel. K Dti se potuje-hodi, ne pride. Priti do cilja pomeni postati PnM-Ožld. Pridejo **Blejke**, ko jih osvobodi Avsarmada. Pridejo Prti, ko v drami **Za svobodo** s pesmijo vkorakajo v vas. Tedaj se RR v Gose-despote, kar natančno opredeli Cajn(kar) v **Zvestobi**, glej lik obeh Prtov maja 1945, Filipa Svetela in Veronike Gale. Dokler so bili v hosti, so - kot Prti - hodili, tudi v tem je bila njihova Et in verska moč, njihovo IsDti. Dmbci so mnogo manj hodili; MV komaj kaj, delali so le izpade iz utrjenih postojank, v napadih na Prte. Šele kot poraženci PoV so hodili, tedaj pa res križev pot, kot upesnjuje Debeljak v **Črni maši** ali Vomb(ergar) v **Razvalu**, v katerem Vinko blodi in to okrog lastne(ga) doma(čije). Posebej težko je ostati na poti v mirnem času in v sistemu, ki navidez Čla ne ogroža, najmanj ga v LDPM. LDPM celo sama fingira nekakšno vsepotovanje, vsegibanje in vsegibljevost (Sv pretok dela, Kapa in ljudi). A to je nadomestek, cepljenje, da Čl ne bo zares odšel na Dgpot, na pot Isa Dti, kot je odšla Beka. Zato lahko le Beka sreča Dra (Norca kot Pstruplo, ki ga je treba obuditi, kot je MarMagda JKra v Smšu pod Golgoti. Kolikokrat je mene Ala; kolikokrat sem skoraj obležal v gnojni jami, tako sem se zanemarjal oz. padal v OIS).

Evi se RR v grdo početje. Ko JKra MarMagda obudi, JKr skoraj pozabi nanjo, svojo vlogo je odigrala. Važno mu je, da se da prepoznati učencem, ki so Mo. V njihovi družbi pride do Vnebohoda; le oni so vredni, da gledajo Gosa, kako se vzdiguje v nebo. Kje je tedaj MMB? Kje MarMagda? Ni analogno s povedanim dvoumna in problematična tudi zgodba o Marti in njeni sestri Mariji? Ena streže in gosti JKra, druga pa je predestinirana za vrednejše opravke. Po eni strani je sporočilo zgodbe primerno: Čl naj se še bolj kot s skrbjo za vsakdanjost ukvarja s skrbjo za dušo. Po drugi pa zadeva odbija; uči vihanje nosu nad smradom banalitete, Strša oz. dela, ki je mukotržno nizko. MarMagda naj bi dajala svoje telo, torej nizko vrednost. Janez Evangelist je vrednejši, ker zavija oči k nebu, zapisuje Gosove izjave in je ves kot bledezeleni onanist buzarant.

Beka Norca opazuje; komentira: »Lepo razklano glavo imaš.« Opazi, da je RazcDč. »Iz možgan mezi nekaj kakor izgubljeni časi.« Prehod od časa (Zge) v Tro. Norec ne ve: »Kaj si, deklica-starka?« Res, kaj je od obojega ali oboje: Persefona, Demetra, Hekata? Starka, ki je noseča? Deklica, stara kot zemlja? Beka ni RealD lik; je iz mita, iz pravljice. PMg pomaga k odkritju-artikuliranju Dra.

Beka čuti svoje poslanstvo: »Zbudim te. Pozdravim te.« Ni prebujanje-obujanje tudi Tem naloga **RSD**? Moj IzDbJav obujanja ne bo motil ali celo končal. Na tisočere sem se obračal, vsi so mi obrnili hrbet, razen peščice, tej bom še naprej govoril, se ji dajal, če me bo še spreje(ma)la. Beka je prišla na Travnik umirajočih, kjer je verjetno na tisoče trupel; a le Norec se je nanjo odzval. Name sta se odzvala le Muck in Dak; še nekateri, Gržan, a vse bolj pogojno, delno. Gržan je edini duhovnik med njimi; nekaj časa - zadnje čase - sem ga držal nekoliko proč, ne le iz Ćmp vzrokov, ker je delal doktorat in ga

nisem hotel begati s svojimi zmerom novimi idejami. Predvsem zato, ker je kot duhovnik sam, to vnaša v najino razmerje kočljivost.

Mrak je prav iskal OPske kot Mo, ki niso bili ne poročeni ne povezani z Že na ErS način; mene je dovoljeval kot izjemo. A Mrak je bil homoerotik, če ne homoseksualec; Salomo - Že - je RR v Janeza Evangelista (v Mo), glej **Oblo**. Gržan prav pazi, da bi se ne obračal zgolj name, ampak na oba z Alo, oba naju vabi k sebi v Razbor, oba sva tja (in drugam, kjer je bil, na Ptuj, v Prekmurje) tudi prihajala. Pa vendar; Gržan je v bistveno Dgč položaju kot Muck (z Vero) in Dak (z Nedo). Tudi zato, ker ne pristaja, da bi mu bila PsDr KC. Od KCe se ne pusti strašiti, podrediti, je edinstveno močen. Zgodbo z njim in o njem moram še podrobneje - šele prvič zares - analizirati, komentirati. Čakam na njegovo knjigo: Krito Tije odkupovanja. Ob nji bom zmožel sproščeno analizirati like klerikov SD; končati analizo semeniščnika Pavla v **Črnošolcu, Deklo božjo** itn.

KC še posebej kot Varuh-Nadzornik-Despot (Oče-Mati) skrbi, da Čl ne postane Norec, da se Norec ne preOsm v Kaska; da torej ne pride do njega Beka. Da še prej ni vržen na Smš. Prav St to najbolj preperečuje. Kamor pride duhovnik, ki ni ekskomuniciran, nosi s sabo posvečene roke (Katboga); tudi če pride na Smš, Smš v aktu transsubstanciacije presvet(l)i-posveti v Stš. Beka v takšnem okolju - cerkvi, Cerkvi - nima kaj opraviti. Lahko posvečencu le umiva noge, čisti pokopališče, obrezuje cvetlice, jih zaliva, magari z lastnimi solzami. A vse to so le služabniški posli. Če bi po naključju Norca-truplo srečal kak klerik, bi na Norca prenašal vsebino KCe, bi bil podaljšana roka škofa Neumanna, ne Beka, ki je povezana drugam. Zato je v KCi tako važna hierarhija; ne le odnos zgoraj-spodaj, ampak tudi to, da je med vsemi člani hierarhije vez-zaveza, ki ni odvezljiva, za večno zveže kot zlata veriga. Šele če se zavedamo tega, vidimo, kako močna in edinstvena je bila odločitev kaplana Sergeja, da sledi svoji Notvesti, ne pa ukazu Zun KCe, Škofa in Župnika; da se odloči za bivanje **Brez sveče**, tj. brez po-sveče-nosti.

Kdaj že sem se odpovedal oblasti, najjasneje sem to artikuliral v Pers. V Dia z VeRusom sem se odpovedal tudi vpliv(anj)u; za tega se je vnemal on. Ni mi pa vseeno. Čl, na katerega naslavljam svoje delo, zame ni nevtralen. Je Psmrtev - omrtvičen, pokopan v MasDbo, začaran od ALH-SSL; takšnega hočem zbuditi, kot Beka Norca. Pri nekaterih se mi posreči. Pri Ali, pri Mucku, pri Daku, pri Gržanu; do neke mere tudi pri še kom, čeprav ostajajo Rot, Kmecl, Kreft, Ravel pri svojih ali Et ali Pol ali celo OIS držah. Tudi Aka; koliko jo prebujam? Ajdo bistveno bolj; Ajdi se je posrečilo prenesti najin model zveze z Alo na svoj model zveze s Stanetom; Aki ne. (Je imela smolo ali je sama tako hotela, že ob prvem možu?) Aleša ne brigam, komaj me opazi, MatHanž pa bi me rad porazil-Unič. Pa me ne more, ker se ne pustim potegniti v EDč odnos, v sinomor-očetomor.

Norec se postopoma prebuja: »Bi rad odšel, za zmeraj šel, pa mi tvoj zaobljeni trebuh, tu pod temi prsmi, pravi, naj še malo ostanem. Je notri voda, ki se zmore odplakniti v telo?« Norca najprej zadrži metafora trebuha kot nosečega. (Je bilo Daku to posebej težko pisati, ker sam - njegova žena - nima otrok?) Voda je lahko porodna, lahko pa tudi strašna, (vesoljni) potop, v nji riba Faronika. (Glej IvSvetove **Vrtove in golobico**.) Kaj pa, če je ravno ta razlaga pravilna: roditi iz Svet(ovnega) potopa, (ne le) v prisposodbi: vse se mora potopiti, da izplava DrČl?

Kaj pa, če je to skriti pomen zgodbe o Noetu? Svetpotop pomeni S. Noeta je rešil Bog kot Dr, ne kot Oče-Despot-Jahve. Ni to tudi srčika-pomen zgodbe o Jobu? Job mora skoz vse (preizkušnje), da bi se nazadnje osvobodil od vezanosti na telo. A mora skoz telo; bolezniki so stopnjevanje telesnosti, pripadajo telesu. Norec je tudi Job; in je Noe. Predstavljamo si, da je Travniki umirajočih zalila voda, kot Babilonijo v **Vrtovih**. Ne bi bilo treba Ptjo - njeno skoraj polStol vladavino - razumeti kot neznansko Poplavo, ki je zalila Jugo-Sljo? MGG je to (za)čutila že v zimi 1945-46; odtod naš OIS, učenje **Odčaranega sveta** na pamet. A smo se rešili, Priž skoz Sigismunda, Dine skoz Toneta, jaz skoz razsvetljenje na poti na Veliko planino v volčjem času-tednu pred koncem 1956 in v Ponot SAnte in Krstna. Dine se je s **Čečki** vrnil v 1946, se potopil s svojimi Grki vred, **Igra za igro**; kot v Svetpotopu kretske Kule, Minosa. Pustil je, da ga je požrl Minotaver; Strševa tema, glej cikel **Ladja**. Priž pa si niti tega ni upal zapisati. Utihnil je, kar pomeni: sam sebe je prečrtal: Zamol. Sebe kot Dra, kot Krstna. (Hote pišem Krstn: da ne bi bil kristjan in ne le Kristijan.)

Beka: »Že dolga leta imam tak trebuh.« Dak poudarja, da ne gre za navadno - Real - nosečnost. Prispodoba česa je Beka? Plodnosti kot takšne? Potem bi bila le Demetra. Premalo. Je Zemlja, kot Pacha v Simčevem **Avgustu**; a ni le to. »Nekoč sem sanjal, da je zemlja prav takšna, kakor je tvoj trebuh.« To je bilo nekoč; ni dovolj. Beka sama ne pojasni svoje metafore, sebe kot metafore. Pogovor preusmeri: »Ko sem prišla v te kraje«, ni domačinka, ni iz NSSi, iz naših dedov-mater, ni po Pavčkovem okusu in ne po Kuntovem, »so me, kakor povsod, začeli preganjati.« Kot mene, ko sem bil otrok, najstnik, odrasel; šele zdaj me pustijo pri miru. Preganjanec je tema CanD: Peter kot sirota iz **Doline šentflorjanske**. Tudi Majcnova **Zamorka**. V nemajhni meri MV Prti, PoV preostala De. Zmeraj je kdo - kak sloj, kak Psk - preganjan.

V LDPM naj ne bi bil noben, a se zmerom najde kdo, ki se naredi vsaj za Pspreganjanega; recimo Dalzbrisani (ki so šli v odločilnem času po 1991 v Srbijo pomagat klat Hrte-Alce-Bošnjake, ali vsaj podpirat klavce). Ti tipi bi radi vrnili Sljo iz LDPM v ArhDbo, kakršna je BarSrbija. Slzbi Lesmeri (tudi Ktz MatHanž) pa jim nasedajo; a je to tudi njihova lastna opcija: ReBar (v tekmi z ReFe KCe), to se vidi iz njihovih simpatij do Sadama in Tretjega sveta, iz njihovega Sša do ZDA in Busha. Niso le Deideologi propagandisti Ozemljitve; enako Leideologi, le da prvi izhajajo iz Pokrist SPSi (**Država med gorami, Zvezdi našega neba**), drugi pa iz PogSPSi, iz **Tugov** in **Ljube**. Eni iz SPED, drugi iz NOBD. Kar se dogaja v **Pipu** med Norcem in Beko, pa ni ne **Vst(ajenje)** - od mrtvih -, ne **Rojstvo** NSveta-Koma.

Preg(anjanje) - niti Križanje - ne zadošča. Iz Prega - križanja - nastane SŽ; za DgTijo pa ta ni prava. Beko so preganjali: »Begala sem, pa se nisem mogla skriti. Pritekla sem na travnik, kjer si spal ti.« Našla ga je zaradi preganjanosti; podatek je bistven. Kdor ni preganjan, ne bo našel Dra. »In ob tebi sem se končno lahko skrila. Nihče me ni več opazil. Nihče me ni videl. Jaz pa sem videla in slišala vse.«

Podatek je pomemben; je opis določene faze v nastajanju DrČla. Recimo, da sem jaz zdaj v tej fazi. Nihče me več ne preganja, pustijo me pri miru, Zamol; neviden sem. Tak pa vse vidim. Postavljam jih v **RSD**, jih tu analiziram in komentiram. A do kdaj bo tako? Beko in Norca so našli, začeli znova preganjati, Pijfng je Norcu prebodel noge. Je Dak opisal regres ali - tudi moja

- Prih? Kako vedeti? Če pa tega še ne vem, ker še nisem izkusil, moram še potrpeti, še živeti, da dočakam, kar mi je še usojeno. To je glavni razlog, da še vztrajam.

Beka pripoveduje, kaj se je zgodilo, odkar je Norec zaspal; skoraj dve leti je minilo od tedaj. Navaja Zun reči iz DbZge Francije. Važnejši pa so podatki o njej sami: »Sedem plodov nosim, pa ne vem, kam naj jih dam, da bodo varni.« Mati želi varnost za svoje otroke, razumljivo, to je njena prva dolžnost. »Ko sem jih skupaj s svojimi sedmimi bratranci zaplodila, so me od doma nagnali.« Ne ravno bratje, pa vendar; Sek odnosi in oplodnja so se zgodili znotraj Dne-Rodu. »Od tedaj me vsi preganjajo. K sreči tečem tako hitro, kakor arabska kobilica«, kljub ogromnemu trebuhu. Kaj to vse skupaj pomeni?

Pa je Beka res noseča? Ko jo Norec prosi: »Daj, da te pogledam«, odvrne: »Pod raševino ni kaj videti!« In če tudi teče kot arabska kobilica, kje je potem njen neznanski trebuh? Gre za nosečnost v nekem drugem-posebnem pomenu? Kakšnem? A kaj kmalu slišimo Dgč razlago - Beka: »Rada bi se skrila, pa ni nobeno deblo dovolj debelo.« Skrila še zdaj, ko je že skrita pri Norcu? Je=ni; ena izjava briše drugo. Kaj je res? Kako priti do resnice? Se Razrese izgublja samo v sebi?

Med obema prihaja do ErS razmerja; to razmerje je zelo lepo opisano, a ga ne bom posebej obravnaval, za mojo temo ni bistveno, čeprav temeljnim - DgT terja -, da gre Čl skoz vse faze, tudi skoz ErS. Recimo - Begavka: »Bila sem očetova ljubljanka, po kresni noči kurba, psica, podgana - vse, le človek ne, le begavka! Zato si zdaj, zazrta vase, ne drznem ... Kdo si v resnici?« Kako vedeti, kdo sem, kdo si? Vse razlage resnice so konstrukti znotraj določenih sistemov, pa vendar, Čl zna razločevati med slabim in slabšim, med netočnim in še bolj netočnim, med lažnim in še bolj lažnim. Je kaj, kar je res pravo, dobro? Ali pa so vsi Poz pojmi - vrednote - SSL?

Je njun ErS dovolj, da RR Norca v Kaska? Norec: »Daj mi roko. Te bom peljal na zeleno žito v vetru. Jaz sem tisti, ki je obvladal časel!« In: »S tem žebeljem - se bom sam spopadel s trdim kamnom.« Zveza med obema stavkoma je neposredna. Vsekakor se prebujeni Norec znova zave svojih sanj o Chartresu in katedrali. Norec se vse bolj vživlja vase kot Kaska. »Ali ti veš, kakšen je kamen, iz katerega je prostor?« To moram vedeti tudi jaz, saj z MSk prav tako oblikujem prostor, čeprav ne v kamnu. A moji Prki in krogi se dajo RR v kvadre in krogle; Simt je v obeh modelih ista. Kamen je »votel in v njegovi votlosti se dva in sedem kaže.« Dva, Norec-Beka, sedem: njeni otroci v trebuhu. »V glavi pa so prividi in ti so več kot kamen.« Tudi več kot porod otrok. Norec čuti, da se v njem nekaj vse bolj prebuja-oblikuje: »Niso votli, ker so mladi. Mlade privide imam!« Nove, sveže; že druge? Zdaj se Norcu odpre: »Vzel bom žebelj in vzel bom kamen. Klesal bom in nas vseh devet skupaj vzel v prostor. V roki čutim tvojo kri.« Norec je žebelj iz sredstva za obešanje RR v majzelj, v kamnoseško dleto. A da bi postal Kask VerDč, je moral skoz S(m).

Norec ni bil zastrupljen, kot Sneguljčica; le do zunaj in le na zunaj. Taka je figura Narpesmi, iz Trade, iz PMg in KMg (JKr, ki je ubit-križan). Beka mu ne vzame zastrupljenega glavnika iz las. Norec je sam hotel S(m): Iz(stop) iz Ž(ivljenja). Točneje: hotel je PsS(mrt): Zamol. Če gre Čl skoz par ŽS, postaneta oba dela para Ps: PsS in PsŽ. Nobeno ni dokončno. Če postane Čl Kask (tisti, ki ujema Svetlo - Dt - v kamen), preide par ŽS; preide ga, ker je zanj ta par

le PsŽS. To ni VoM, ampak (po)ls Dti, ki jo najde v stiku Dr z Drim Dr; v LdDr - skoz ErS. Zame z Alo ta pot velja. Očitno tudi za Daka.

Ne pa FKra. Bi veljala, če bi **€vi** pustili MarMagdi odigrati-živeti njeno EV. A je niso. Čl(oštvo) je za FKz zlo Ubijavcev, tudi za BRoz(man)a v **Obs**; edini, ki sme biti soigravec s FKrom kot sinom, je njegov Oče bog. A z Njim sta si očetomorivec in sinomorivec; tu ni izhoda, KC je pred zaprtimi vrati, ta vrata si je sama zaprla. Šele Čl kot DrČl omogoči par dveh enakovrednih: Dr za Dra Dr. Očebog za Sinaboga ni Dr, ampak Gos-despot, Sinbog za Očetaboga le uzurpator. KC skuša to Stro sicer ublažiti, Očeta in Sina RR v ldlk (skupaj s St duhom, tj. St omogoči njuno ldn), a to je le Magmanipulacija. Oče in Sin ne moreta postati Dr za Dra Dr. To je izkusil Dak s svojim očetom in jaz s svojim. Jaz tudi s svojima sinovoma.

Norec, ki že postaja Kask, Beki: »Če si jih sprejela sedem naenkrat«, torej MarMagda, »si prostor neskončne človečnosti. Pridi z mano, greva čez pšenico. Tam se zeleno z vetrom srebrni! Ko prideva enkrat čez«, čez lepo Nvo, čez ErS, »bova eno«. Ne Eno kot MonTot (Ožld), ampak kot sobitje dveh Mist(ičnih)CharisSAPO. »Tam čez je pokrajina belega kamna, ki sem jo sanjal, ko sem spal.« Najprej živopisna Nv, nato kamen. Prva je blaga, lepa v vetru, druga trda; postala bo lepa šele tedaj, če jo bo pravi Kask izklesal v lepoto kipov na katedrali v Reimsu. Nv travnika je lepa sama po sebi, kamnito katedralo je mogoče narediti lepo-pravo šele z neznanskim delom-naporom, navdihom, šele tedaj, če je Kask Čl, ki je šel skoz opisane faze, tudi skoz (Ps)Sm z žebljem in skoz ErS Charis tipa.

»Sanjal sem, da je svetloba njegova«, kamnova, »in da je on svetloba, da si ti svetloba in da si moja.« Faza lepe sinteze vsega plemenitega. »Sanjal sem, da bom izklesal iz kamna takšne stebre, ki bodo kakor ti dve tvoji dojki k nebu štrleli.« Tu je katedrala slavospev Že-Beki, njeni ženskosti-lepoti, ki oddaja-seva Svetlo. Kask opiše gotško katedralo: »Od tod do tod bodo rasli«, stebri, »in tu se bodo ujeli med sabo.« To je GeomHara. »Tule vmes, kjer je mehko, bo veliko steklo, pobarvano steklo. In tule je moja krona, ki spaja. Nahranila bo vsakega, ki bo voljan priti pod svetlobo.« Čudovit opis Chartresal Kakšna razlika z latovščino, kakršno učijo UmetZgarji in ff, Šumiji in JrMenaševci. Kako ti polagavci asfalta čez Umet Unič(ujejo), kar znajo Umtki oživiti kot prelepo pesem. Ni slučaj, da te škrofotajoče Šume-Ropot kot UProfe odklanjam, hvalim pa dramatike, kot je Dak. Glej tudi prelepi **Sonetni venec** v Muckovem **Zalogu**.

Chartres je res tak, kot ga opisuje-upesnjuje Dak, res nahrani gledavca. Seveda primerno pripravljenega na to lepoto. Koliko tistih, ki gledajo in malikujejo TeVe lepoto, je sploh zmognih kaj videti v gotski katedrali? V Plečnikovih lestencih, ki ne privlačujejo samomorivcev, da bi se obesili nanje, v mojstrovih kelihih, monštrancah, klopeh, stolih? Škoda, da Plečnik ni našel za svoj navdih primernih kamnosekov, le rezbarje, le Umtke z lesom in tkaninami. Krivda sočasnikov, da niso znali naročati kipov pri Bernekerju; Dolinar se je obrnil navzven.

Lepo je, ko Čl sanjari; a preden sanje uresniči, mora še marsikaj prestati. Norec še ni bil dovolj preizkušen. Prizor, ki sem ga komentiral, je prelep, a je sanja: prelep je, da bi bil trajno resničen. Nevarnost se bliža že v hipu, ko sta Norec in Beka srečna; lahko njuno stanje-razmerje ocenim Dgč? Bližajoča se grožnja je PijAng. PijAng je €S ime za nekoga-nekaj, kar se zmerom - Strno - vmeša v lepoto sreče in jo skali. Gre le za to, ali je Čl sposoben prenesti tudi atako zla.

PijAng (odzdaj le še Ang) posluša Norčev in Bekin dvogovor. Neumnejši so se zadovoljili s podatkom, da je Norec mrtev, ne potrebujejo ga. Ang ve več od njih: »Zanimiv norec. Nore misli? Zanimive zamisli ... Kakšni načrti?« Kako bi se jih - ga - dalo izkoristiti?

Kask je že začel klesati; svoj navdih. Tega pa ObDb - nekoč KC - ne sme pustiti. Ang, ki pride k »pokrajini belega kamenja« z Vojakom, sprašuje: »Kaj počne«, namreč Norec. »Je to dovoljeno v teh krajih?« In smo v svetu terorja, KCe in Ptje. Tudi Sv ustvarjanja je omejena. Za koga ustvarjaš? Kaj pomenijo tvoje stvaritve? O vsem tem odloča despot, Sadam, KaKi, škof Hren. Beka ga podi: »Nikomur nič nočeva. Proč!« Na eni ravni res nikomur nič nočeta. A če prevajata Svetlo-Dt, ogrožata s tem ldsistem v temelju; bistri to vedo, zato morajo preprečiti, kot mora preprečiti Kreon SAnti Is Polinejkovega trupla. Polinejk bi bil lahko obujen, kot je Norec; obudila bi ga sestra SAnt. Kreon jo je ubil, preden je Polinejk postal Kask Svetle.

Kasneje so Polinejka oživile histerično zanosne babuze, SH, Puharca, Koširca; a one so oživile brata-klavca, De-Vodjo, Puča kot podiravca Ptjsistema, ne pa Norca, ki je bral Strniševe **Mozaike** in zdaj ujema Svetlo v stenski mozaik. Babuzam se še sanjalo ni, kaj je storil Dine s **SAnt**; znivelizirale - spačile - so mu (tudi meni) jo v PolSakMag malika. Šlo je za eno najhujših zablod in deformacij v SIzi. Manipulacijo so storile z najboljšim namenom, za najvrednejši cilj: za Spravo med Dčema, za ustanovitev SND. SAnto so predelale v Alenčico-Matjaža, **Vst**, nato pa tudi ta dva soukinile v Magliku hermafrodita kot IdeaSlca, ki nima ne rok za ubijanje, a tudi ne za klesanje Dti. Puč je tako postal evnuh. Njegova krivda je, da se je pustil poevnušiti. Zadovoljil se je, da lahko fuka kako ministrico, sicer pa je nastopal kot Zlata maska mrtvega Agamemnona.

Beko Ang najprej zapeljuje, to je Šelov način, Dak spet namiguje na Šela (Ang: »Kakor otrok sem, ki je našel srnico med praprotjo, z listjem pokrito«), glej - tudi dramatisirano - povest **Naj te z listjem posujem**. Ogabna sladkobnost ostarelih Zaplov: »Okrogle očke otroka tako očarajo, da želi pobožati.« Ko ga Beka zavrne, ji ponuja pomoč; boj se tistih, ki ti ponujajo pomoč, pravim. Največjo ponuja Katbog, tj. tisti, ki te - Čla - je spravil v drek, odkoder te potem rešuje (seveda na SM način). »Mogoče pa sem se hotel dotakniti zato, ker sem začutil, da sta oba potrebna pomoči.« Če je Charis Karitas, ojoj! Beka zavrne tudi pomoč, a Ang vztraja: »Kdor nudi pomoč, izraža svojo moč.« Bister je, priznava, kjer se mu zdi, da ima boljše argumente; ve, da je najboljši - zadnji - argument zmerom Moč. »Taka je navada med kralji in papeži.« Res je. »Jaz nisem tak.« Kakšen pa? Kaj hoče tu? Hoče zvedeti: »Kaj

kleše?» Zaroto? Nekaj, česar ne poznamo, mi, oblast? Ali pa kaj za nas koristnega? Nihče ne sme biti zunaj nadzora.

Velja ta ugotovitev tudi za LDPM? Vsakdo je pod nadzorom, kolikor troši; potegnen je v tržne odnose. Vsi trošimo. A eno je, če trošim minimalno, le za enostavno reprodukcijo svojega Ža, drugo pa, če v trošenju eskaliram. Se ne da Kpltrga (Kapoblasti) preslepiti tako, da priznam, da trošim, s čimer se oblast-sistem zadovolji? Dejansko pa malo trošenje spodbija oblast od znotraj; trg se reducira na navadno menjavo za Ž nujnih predmetov. Je torej samoodrekanje najboljšo sredstvo za naluknjanje trga? Je Kplreklama najbolj usmerjena v trošenje, LDPM Eta pa ironizira samoodpoved kot slabištvo, propagira Už, ki je izpolnjevanje brezkrayne želje? Me DaSloblast ne vidi kot nevarnega, ker ne ve, da denar, ki mi ga - premalo - daje, dajem sam v izdajanje **RSD** in v pomoč pomoči potrebnim? **RSD** tako rekoč ne nastopa na trgu. Kaj bi moral narediti jaz, da bi me obiskal kak Ang?

Kaj res LDPM ideologov ne zanima, kaj je kdo v PvtŽu? Je res LDPM tako samozavestna - samogotova -, da ji nihče nič ne more, saj vsakdo že vnaprej pada v njene pasti? Za neoleAnGlobe in AnKpl razgrajače to res velja, pa res tudi za vse ostale? PePKo in Môro, Hanželjc in Močnik potrebujejo MO, reklamo, TeVe, MasJav itn. A jaz? Jaz se sicer - nemalo - omejujem in odrekam, a ne zganjam nikakršne propagande za bojkot proizvodov. S tem res ne uporabljam MasTrgsredstev, a zato tudi ne vplivam, puščam, da gre Db svojo pot. Torej Dbi - LDPM - nisem nevaren. Res je, na kratek rok. Zaenkrat. Morda pa je **RSD** »sod smodnika«, atomska bomba, ki je tempirana na nedoločen čas? Mar se sam dovolj zavedam, kaj sem in kaj je **RSD**-DgFija? Pa se moram tega zavedati? Ni modrost v tem, da nekaj stvari pustim pri miru; skromen sem? Če se jih ne da (še) dognati, se ne vznemirjam. Vse ob svojem času. Posebno če ciljам onkraj časa; potem čas ni moj Gos, ne opredeljuje me - na tej, na bistveni ravni.

Kot HM bivam na več ravneh. Vsaka ima svoj ustroj, svoja pravila. Na eni ravnani tako, na drugi Dgč. Da imam dobre živce, se vidi po tem, da me nič ne prizadeva, če-ker se okolje ne zmeni zame. Vem, da je to preizkušnja. Celo srečen sem, da imam mir za razmišljanje. Kasneje ko me bo obiskal Ang, bolje zame in za DgT. Ali pa dobro, ker se bo s tem spet začela gibati usoda. Naj pride, kar mora priti. JKr je dejal, da izroča Očetu v roke svojo dušo (Ž). Najbrž so učenci tudi to razumeli narobe. Morda je JKr dejal, da naj se odvije usoda, ki je K-milost, kakor se mora, on jo pričakuje pripravljen, tj. ve, kako bo nanjo reagiral, že zdaj reagira nanjo tako, da se ji ne protivi, saj ve, da bo sama sebe obglavila. Umnejši sem od Anga, ker vem, kaj ga čaka, on pa je v SZSL, je prepričan, da je Kaska izkoristil v svojo korist, ko si ga je podredil za garača-ustvarjavca bodočega Chartresa. Ne zaveda se, da je sreda 8-Stola tak čas, ko brez pomoči KČe Kask še ne bi mogel »ujeti« Svetle-Dti in jo vklesati v katedralo. Ang ne vidi, da sam služi nečemu, česar niti razume ne. Ravno z nasiljem nad Kaskom Kaska kot Umtka Dti omogoča. Pa je tako tudi v LDPM?

Morda si ideologi SimDbe (Dv) mislijo, da so Unič smisel, ker Umtki iz lastne volje ustvarjajo le inštalacije. LDPM jim nobenega projekta-misli ne preprečuje več; ravno ker jim daje Svo - ker jih korumpira -, jih dela nemočne. Zaenkrat, dokler se veselijo vseobče Db sproščenosti, Ludpoljubnosti, sveta dopuščenih želj. Kaj pa, če se med njimi skriva kdo, ki ohranja in obuja in

preOsm smisel, le da tega ne vidijo? Kaj pa, če je to ravno Dak (in Muck) in ravno s **Pipom**? In je moja naloga **Pipa** - v njem nastajajoče Is smisla - artikulirati, tematizirati, eksplicirati? S tem ko LDPM Zamol **RSD**, si sama jemlje možnost, da bi jo razumela. Če-ker ne uprizarja DakD, se sama odpoveduje RazRese. S stališča nje same je to v redu, ker Resnice ni, torej je RazRese zaman, abotnost. Resnice res ni (je=ni), kaj pa »je« onkraj resnice-bitu in resnice-niča? Te teme pa Dak v **Pipu** ni načel. Ostal je pri resnici, ki ji pomaga k razkritju-delovanju nasilje; ostal je pri Dt v obliki Svetle. A Dak še ni dejal zadnje besede. Morda mu bo v pomoč ta moja razprava. Morda pa je v kaki naslednji drami - recimo v **Karuzu** ali **Mavrični ladji** - že prišel tja, kjer si ga želim, le da meni to še ni prezentno, saj moram najprej skoz ES analizo **Pipa**, fiksirati njegovo držo-mejo; šele nato se morem pripraviti-sprostiti za (po)Is nove stopnje.

Ang je terorist Klassorte - Beki: »Kaj nosiš?« Vse ga zanima. Je kot ozovec ali član Hacinove MV-PP. Beka: »Vodo mu nosim. Vroče je.« Ang: »Ne v čeburu, v sodu? Pod trebuhom se skriva linija lepe deklice. Kaj je pod njim?« Eno je RazRese, drugo brskanje po skritem, pri **Krpanu** za soljo, pri ilegalcih v **Justifikaciji** za ilegalno Lito oz. SI poročevalcem, v **Židu** za RLH Fijami. Trubarjevci so skrivali v sodih ProtLito, Dalmatinov prevod **St pisma**. (Mene LDPM ne sumniči, ker svojo Lito - **RSD** - ponujam; ker nikomur ne služi. Sem torej za eno stopnjo bolj zvit od nje?)

Ang ne verjame Beki; ker od nje ne zve, kar bi rad (sploh ve, kaj bi rad?), poseže po nasilju: »Vojak! Ukleni jo! Odvedi jo!« Veista povelja, daje jih Valjhun, **PKrst**, Harz, **Rojstvo**, Mender, **Dia**, KC, **Hren**; le LDPM ne, ta še Krimcev ne spravlja v karcerje. Mar ima res - hudičev - namen vse ljudi RR v Krimce, vso Dbo s tem v nekaj, kar ni jasno, ali je Abs Sv ali dozdej najbolj Tot zapor? Ve LDPM sama? Saj sploh ne ve, kaj hoče. Žižek, ki ga posebej obožuje MatZup, zdaj pa se mu je podredil celo TH, je Tip za nihanja-koos-neprisebnost PMLDbe. Želja je lahko kar koli. Mogoče je odkriti formalni ustroj življenja, a kaj pomeni? Žižek nima referenčnega okvira, ki bi mu omogočal to odkriti. Žižek je Jesih, Jesih ga je napisal v **Sadežih**. Če mu začanja TH služiti, pomeni, da se THu maje tudi sama St. Pomeni, da se je znašla LDPM v riti, da se je začela tega celo zavedati. Bo začela izgubljati živce, mahati po tistem, ki ga bo ocenila za Čla-Fifa, ki morda vendarle nekaj ve?

Ni naslov Šelovega romana **Izgubljeni sveženj** Tip? Šel si morda misli, da je v tem svežnju-rokopisu napisano nekaj, kar ni le res-nica, ampak bi bilo lahko nevarno Dbi. A to ni **Tomažev Ev**, ta je znan, s tem se kot z NA Mago da manipulirati. Je res skrtil kaj Pirc? Po mojem ne. Šel ne ve, kdo je skrtil in kaj je skrtil. Če bi vedel in prišel za dlje na oblast, bi že pokazal skrivaču: Meč z ... ne Križem, ampak ... morda grabljami? Mar niso Grablje znan simbol za prilaščanje? Naj predlagam, da bi postavili-uvezli na SI zastavo kot grb namesto Triglava in morja Grablje? Bi se moral vsak Preds Dže pisati - (pre)pisati na - Grablovic ali še bolje Grabeljšek?

Ko pride Kask Beki na pomoč, Ang izvede, kar zna, kar je treba ob takšnih priložnostih izvesti: »Vojak! Sulico!« Norec: »Čemu?« Ta ga pa pihne: čemu? »Snemite ji okove! Pri priči, pravim.« Preveč je potopljen v sreči, da bi uvidel stvarnost-nevarnost. Sreča mu je zmedla presojo. Nastopa kot Kreftov Pravdač v **Celjskih grofih** ali že Janko v **JurčVeri**. Ang pa je ciničen in hladnokrven: »En lep pozdrav!« Tako se njuno znanstvo začne. »(Mu prebode s sulico stegno.)

Takole boš laže prišel po kolenih k nam na dvor in jo odrešil.« Ang ne ve, da Kasku pomaga izpolniti poslanstvo, da pomaga pri nastajanju Dtresnice; bolj ko je Čl samozart, bolj je v SSLu. NSvet, ki sta ga naredila Miha (Brecelj) in Marjana (Brecelj - VitZupov posmeh Kršsocialistu, ki je že MV postal član CKja Ptje), Miha in Marjana sta Prol-delavca, ki na koncu **Rojstva** preživita, zato edina praktično zmagata, zasedeta oblast - je bil v resnici Stlzapor, **Dia**.

Norec še zmerom ne razume, še zmerom se gleda iz Etvidika, pozabil je na svoje sanje-privide, na mistiko. Angu: »Zadrli ste mi ost v stegno, pa ne mislim klečati pred vami. S temle žebljem vas ...« Opravičujem se za Kaska in njegovo zablodo; res je bila le trenutna, regres v EV plemenitega upornika-poštenjaka. Kmalu bo prišel k pameti; Ang: »Ne boš? Mogoče boš pa vseeno? (Mu prebode s sulico drugo stegno.)« THM-krog pravi, da po Dv videzu Strno nujno pride prej ko prej spet Dč stvarnost; v tej pa sta prebodeni stegni še luksuz. Uršulo, **Sam**, je dal tak Ang (sodnik Bertram) zažgati v kresu, GESTAPO šef v **Molim**, Pukmeister, je svoje jetnike mučil do Si. Ni jim dal šanse, kot jo da Ang Kasku.

Norec: »Ničesar nočem od vas.« Prav to je sumljivo in nevarno: Čl je - s stališča IdMa - Dbbitje, zato povezan z ostalimi v vseodvisnost; nekoč je to tezo zagovarjal Marjan Kramberger, zato je hvalil Ptjo. A kot da KplLD ljudi ne bi še bolj povezovala; kar zadrnila je štrik okrog njihovih vratov, pusti jim le dihati-železi, fila jih z zaželenimi predmeti.

Ang: »Boš klesal?« Kask: »Za nikogar posebej ne bom klesal. Klešem za vse.« Pa ga ima v malhi, malhar Ang! KC je neznansko prekanjena-bistra; se pravi: morda. Njen Katbog je - naj bi bil - bog za vse, ne le za nekatere. To je temelj KC nauka: nagovor na vse, na ljud. Torej bo Kask, ki bo klesal katedralo, klesal za vse, ko bo klesal za Katboga. To misel je ponavljala tudi Ptja. Kaj je ratalo iz nje, vemo: Žižkova kramparska-lopatarska drama **Vsemu navkljub!** Res je mladi Žižek, Slavuj, pametnejši od starega, Frana, ki še skoraj 90-leten klamfe serje; a v osnovi, je kaka bistvena razlika med njima? Eden z(a) voljo, drugi z(a) željo, oba pa za Dbo! Predmeti-sredstva, ki jih omenjam, so Id: lopata, kramp, grablje. Z lopato za Kldo, z grabljami za Pldo, s krampom pa vse po buč!

Ang že ve - si misli -, da je Kaska ugnal: »Odpelji jo, vojak! Gremo! Več ponižnosti, fant! V gozdu natrgaj zajčjih tačk, položi jih na stegna, da ne boš omagal. Počakali te bomo!« Prišel boš in klesal v Saint Denisu, v bodoči Sainte-Chapelle.

Ang poroča papežu, kaj je opravil s Kaskom: Papež: »Je Norec res mrtev?« Ang: »V noge mogoče, v glavo pa ne ... Norec ima ponos norca«, še ga imam, »in ponos kamnoseka«, še ga imam. »Ponos, podoben bardom.« Ni vrag, tudi bard sem. »Človek mora z njim ali v rokavicah ali na kak drug način. Ta je tako prevzet, da ga je bilo potrebno s sulico.« Mene so s sulico in v rokavicah, oboje je znal Boris Kraigher; Puč ni pristal na pogovor v rokavicah. Hotel je le sulico ali pa nič; kar skujal se je, če jih ni dobil po riti. Po 1990 je zazeval kot krap na široko, ko mu prôkleti Kütjan ni več grozil z mečem, ko so vsi Poliki začeli nositi glazé rokavice. Puč je razširil svoje šape in se trkal na prsi: jaz sem Km, jaz sem Prol, jaz sem lzb, jaz sem Čl! Pa? Cinikov ni fasciniral, le nedozorele babuze.

Ang razlaga papežu, kakšen namen ima s Kaskom: »Prividi, ki jih nosi v sebi, mu dajejo občutek lebdenja nad vsemi. Včasih je take umetnike pač

potrebno pritisniti k tlom, da spet občutijo zatohlo prisotnost podrasti.« Krasno, res je! Tako me je vzgajala Ptja: ni me pobila, kot ni Ang Norca (papež: »Menda ga nisi pokončal?« Ang: »Kje pa, Štefan!«), ni me korumpirala, bila me je po riti; ne toliko kot Puča, a jaz sem kapiral, on ne. Desetletja sem potreboval pri tleh, med podrastjo, v precej gostem-zadušnem zraku. Vadil sem, pa sem se privadil, ne da bi se nehal zavedati, za kaj gre; to je bilo najvažneje: ohraniti zavest-merilo razločevanja, ne se shisterizirati, ne si zatisniti-zamašiti nos in reči, prepričujoč se: O, kako blago diši! Tako so si govorili mnogi, Šaliji, Žursti, Koprivci, ubogi Titek Vidmarček, tudi Brejček in Tonček Jerovšek, preden sta se prekopicnila na De; ne na glavo, te nimata, le jezik. Post factum, ko gledam srečen izid moje Ž-pustolovščine, se zahvaljujem Mačehi Ptji: lepo si ravnala, hvala! Dobro si mi delala! Zdaj so na oblasti bolj pokvarjeni: ti me kupujejo. Hvalabogu, da sem že trdo preizkušen, ena sama žila in kost.

Projekt je dober; Ang: »Zaradi nje bo« Norec - »klesal podobe, ki jih bomo mi narisali.« No ja, nekoliko poenostavlja. Z Beka ga povezuje LdDr, a Beka ni vzrok za njegovo Umet ustvarjalnost; vzrok je stik s Tro. Oba z Beka sta v službi Dti. KC bo predpisala le osnovne parametre za zgradbo cerkve, resnično katedralo pa bo naredil Kask; pogledati je treba le razliko med cerkvami, ki jih je postavljala SI klerikalizem okrog 1900, in Plečnikovimi.

Pride do sporazuma; čeprav je prisiljen, drži - Stola, v Slji do srede 19-Stola - pakt med KC in Umtki. Celo vse do Preglja, ki se ne more odpovedati KCi; Majc jo bolj nasadi, glej **Ženina**. V LDPM pa propade tudi ta pakt. Umtki se osvobodijo vsega, sleherne obveznosti. Ni prav to krivo, da se ne znajdejo več, da znajo cimprati le inštalacije, da postanejo le vodoinštalaterji, popraviljavci sekretov? Če bi razumeli inštalacije kot Strša, bi bili rešeni. A jih ne; blebetajo o Lepoti zla! Hočevarca je ena najbolj zmedenih; a samozavestnih. In občudovanih. Pipan Mali jo kot ravnatelj Drame SNG kar naprej oskrbuje z režijami. Jo je Dak uvrstil med dvorjanke? Katera je? Konkubina ni, za to vlogo je pregrda. Za Bertrado premalo kraljevska. Prestarka? Prodaja po odrih širom Slje sladke preste?

Štefan Beki: »Poslušaj, deklica. Potrebujemo tvojega moškega in tvoj moški potrebuje rod, rod številnih pridnih rok.« Rod-ceh kamnosekov. Tako je nastal, Dak uprizarja njegov nastanek. Vsi v službi KCe, a tudi v službi Dt. Uspeh za Dt, ki ji na TSu ne kaže dobro. Kar bo Beka rodila, bo delala za KC (in KarlaV); nahranjeni bodo, dobro nagrajevani; po tej plati jim ne bo hudo. Če pa bo kdo od njih prekršil okvir-norme, izklesal kaj, kar je zoper Katdogmo, kakega hudiča, ali pa papeža vzal za model hudiča, kot ga je Dante v **Komediji**, bo kaznovan, izobčen. A ceh bo trajal naprej. Šele tam nekje pri Janezu Wolfu se bo izpraznil. Čemažar ga zaman obuja; Kregar ga je le začasno.

Ang: »Sedem plodov! Sedemkrat sedem rodov! Sedem milijonov svodov!« Ang je kot borzni senzal, v hipu zna preračunati vsako reč v merilo AgrčkzIde. Vse to si bo pridobila KC s pravim ravnotežjem med nasiljem in milostjo. Beka pridobivajo: Kaska ne bodo pustili umreti, a »najprej ti pomagaj nam!«

Drama se nagiba v konec. Norec je na »travniku umrlih«, na zadnji preizkušnji. Ni več in ni še Kask; vmes je, v PzMu. Toži; prelepa lirski žalostinka: »Že vidim dim! Ni dim iz sanj in ni privid. Gost, bel dim je, dim, ki sonce zakriva. In kakšen dim? Dim, ki se vije zaradi dima samega, zaradi

ničesar drugega. Samo bel dim, bel prazen dim, ki svetlobo pije, ki pije, pije in se v prazno vije.« V takšnem razpoloženju je naredila Administratorka, **Čečki**, Sm. ErS je še v Kasku, a Beka kot Dr daleč, proč. »Kje si Begavka, pšenica? Tvoje krike slišim!« Mučijo jo; zakaj ne? Bolj ko bo (iz)mučena, bolj bo pripravljena peti po notah oblastnikov, sklepajo. »Tvojo oblost držim, pa mi vse bolj med rokami polzi! Povsod je dim, bel dim!«

Videnje se pogloblja: »Beli močni in dušeci dim se dvigaš, da boš padel dol, s kislim dežjem obtežen! Na njihove lase boš sedel. Vsepovsod bo tvoj beli duh, kajti tiranija in oblast nista nič drugega kakor kolobar belega dima.« Sta, a le, če ju zmore Čl pogledati s prave plati. Če se ne pusti ujeti v EDČ smodel. Prav je gledala tudi Uršula, ko jo je ogenj na grmadi zavil v bel dim in so ji oči oslepele. Kaj pa ji je mogla narediti Idoblast, ubogi Bertram, Sodniki in Pravičniki, ki so nasilneži in Krivičneži? Nič: le v bel dim so jo lahko spremenili. In? Če se Čl nima za dragoceno bit, ki je nepogrešljiva, se lahko celo kot pesem izdimi v zrak.

Posebno če ve, kar ve Kask: »Jaz pa vem, da je za belim dimom od nekdaj svetloba.« Vem-verujem. Tudi Tak. Kdor to ve(ruje), je že vnaprej (od)rešen. Nič mi ne morejo, nihče.

Nič? Nekaj pa(č): lahko mučijo tistega, ki ga ljubim, s katerim sem Dr za Dra Dr. Kask zato trpi: »Kje si, Begavka, pšenica zelena? Kje si od svetlobe rejena? Zakaj že drobijo v svojih sajastih rokah tvoj klas? Čakala si, da sklešem v kamnu svod do neba. Oba sva čakala. Jaz sem klesal in ti si mi vodo nosila.« Kask ta hip misli, da je bilo vse to zaman, da je vsega tega konec: »Zakaj prezgodaj, oblastniki?« Prezgodaj da so mu strli telo. Pa mu ga niso. Le noge, ki jih ne potrebuje! Roke so mu ohranili. Meni je Ptja ohranila glavo-pamet in čut; ni jih poškodovala. Morda jih je celo hotela poškodovati, bolj je bila neumna od FKČ, a zgodilo se je, kot se je. Rešil sem se.

Norec ne popusti. »Ne kriči, Begavka. K tebi se plazim. Po kolenih se plazim! Po prebodenih nogah, ki niso ne pred Bogom ne pred kraljem kleknile.« Nekoliko se heroizira, kot norec je moral biti ves čas kralju pod nogami. Še huje kot jaz. »Kajti Bog je svetloba in svetloba je Bog.« Dokler tako misli, v naponu heroizacije-Ideace, misli na Klas način: »In če je svetloba, potem se človek vzpne, in ne gre do nje kleče.« Še ne razume, še je potreben nauka, učnega procesa: le s prebodenimi nogami - s klecajočim telesom - se more do Dti, ki pa v tej naslednji fazi ni več Svetla, ampak onkraj para Svetla-Tema. Tedaj bo odpadlo nasprotje, ki Norca za hip še obvladuje: »Saje sveta so tako težke, da bova kakor klonila; jaz sem klesal nizke oboke, ti jih boš tolažila.« To je MinKrš. »Ampak sanje, najine sanje o svodu, ki kipi, ki se dviga k svetlobi!« Sanje se bodo RR v delo kamnoseštva: VerUmeti.

Beka rodi: nov ceh. Norcu jo vzamejo. Ostane sam. (Bom hotel-mogel ostati sam? A jaz sem starec, Norec pa je bil v najboljših letih. Kaj bi bilo, če bi mi vzeli Alo? Morda bi tedaj vzdržal brez nje; dokler Čl brizga od presežne Vitsile, čuti v glavnem sebe. Dr se začne pojavljati v njegovem Dgpolju šele z občutkom, da si sam ne zadošča. AgrĔkzld pogaja-napaja in ovira-onemogoča Dt.

Ko Ang stisne Norca v kot, se začne končno odločanje. Ang: »Nimaš izbire.« Norec: »Zato pa imam privid.« Kar pomeni: videnje. Ang mu vzame Beka in mu da Cerkev. Tako je v **Pipu**. V Čloštvu pa je morda tako, da v 8-Stolu med Mo in Že sploh še ni prišlo do možnega stika, kakršnega je omogočila šele

mного kasneje Roma(ntika). Še Ptja kot nadomestna KC igra vlogo, ki bi jo že morala imeti Že; v tem pomenu je Ptja strahoten regres. (VitZup hoče oba vidika spojiti: Krim in Nina sta med sabo v ErS-Charis odnosu, a oba tudi LRevarja, tj. Ptja: **Rojstvo**. KC je bolj Arh: Mojca in Junak v **Vstu** nista ErS par, le Vojčtverski.)

V 8-Stolu - skoz romantiko, gotiko, renesanso (Petrarca in Dante izdelata Idealik Že; Preš jima sledi, to še ni Dgrazmerje dveh enakovrednih DgSAPOEV) - je še mogoča rešitev, kakor jo poda Dak v koncu **Pipa**: Kask sam, razmerje s Katbogom bo le fingiral pred Angom, pred KC, a Ang-KC to dopuščata, važno jima je, kako deluje zadeva navzven; sta Polika, ne terjata iskrenosti, zadošča jima, če se iskrenost pozna v verskih likih-kipih. Zame ta rešitev ne pride več v poštev. Za MOča je še prišla, tudi za Puča. MOč se je Že-nskam odpovedal, bil je asket, Puč se je z njimi hranil, bil je babjek, a oba sta nad sočla vzdignila Idejo (Kom, LD). Jaz ne (več). Še Dine in Priž ne zmoreta odkriti pomena soči-Že kot PriSo. Ne SAnt ne Krstn ne potrebujeta Že kot PriSo Dra; tudi **SAnt** in **Afera** sta v tem pomenu Arh(aična). Šel poudari Že, a izgubi Moškega; prav tako ne pride do stika dveh enako ustrojenih. V RMg pa izpuhti še eden; Čl se RR v IVJ, **Sadeži**. Odnos med Mo in Že se izčrpuje v Užu, v SM igrah, **Veselja dom**. Dgzamisel je izgubljena.

Dak ji je prišel že zelo blizu, tudi s Pričutom; dokazuje ga lepota ErS lirike med Beko in Norcem. Kako je zadevo rešil? Ang ga sooča s stvarnim položajem: »Ali boš gradil, ali pa boš do konca življenja sameval z lačnimi otroki. Begavko ti odpeljemo. Do konca življenja jo lahko zapremo, glede na grehe iz mladosti, med spokornike. V temne celice, brez svetlobe.« Mu jo bodo torej le pustili, če bo gradil za KC? Pa bo mogel biti-ostati njun odnos še tak, kot je bil - kot sem ga opisal - v trenutkih sreče ErS sodelovanja? Kaj pa, če slika Dak težjo situacijo od moje? Jaz sem v K-milosti, on v pasijonu. Kaj pa, če sem jaz še zmerom prelahkoten in so imeli prav MBP, ko so mi to od malega očitali: da sem prav za prav ludist? Je res lahkotnost, če se ti posreči nekaj, za kar ostali niso zmožni ali pa imajo smolo?

Kaj pa, če uprizarja Dak zadnjo preizkušnjo Čla, tudi mene, čas, ko bom - bi morda bil - brez Ale? Predpostavlja, da bi še mogel ustvarjati Dgsvet, ne narediti Sma? Ko bi ostal brez vsega, Zemlje, Sanj, Diha, že dolgo brez Dbe in Zge, v golem-čistem nič, le s slutnjo Dti, le z Isem Dti, ki bi jo še artikuliral v **RSD**? Me Dak vzpodbuja? Moram brati konec **Pipa** tako?

Norec ohranja Dt, ki jo sam imenuje Svetla. »Kaj pa vi veste o svetlobi?« Ang: »Ne zanima me svetloba« (Dt), »zanima me kamen.« Kamen z videzom Svetle-Dti. To je stališče KCe v fazi, ko je zdvomila v stik v UnBDrim in se zadovoljila z delanjem vtisa-videza. V takšni KCi je vir imidža, celo vir Dv arhemodela, tj. zamenjave Priravnjanja z njegovim nadomestkom. Je KC mati PM? Če je tako, ni čudno, da sta se s Srkosom pri priči ujela. Jaz pa iščem povsem drugam, v NejdDam.

Gre za dve Svetli. Ang vidi-hoče svojo, ko naroča Kasku, kaj bo delal: »Trije vhodi morajo biti. Iz kamna jih boš v loku sklesal, da bo oltar« - za oltar gre - »skrivnostno obsijan s svetlobo. S strašljivo svetlobo kraljevskih silhuet moči.« To je AngKC Svetla; vidna je na vsaki katedrali kot razpored kraljev, ki so garanti Katneba. Jaz teh kraljev nisem videl ne v Rouenu ne v NotreDamki, povsod sem jih spregledoval, niso me zanimali; kaj naj bi z njimi? V rozetah

jih nisem opazil. So vojaki, ki ščitijo trdnjavo, ne pa vidci, ki prevajajo Svetlo-Dt. Kako se bosta Ang in Kask zmenila?

Ang: »Kaj si pa ti mislil s svetlobo?« Kask: »Svetloba ni senca.« Angova Svetla kraljev za Kaska ni Svetla-Dt. To izpove, ko formulira: »Moj svod lahko naredi povsod svetlobo brez senc prisotno!« Navidez gre za gnostično izjavo, dejansko pa hoče Kask reči, da njegove DtSvetle ne določa moč-luč Oblasti. Tu se razhajata; Ang: »Gre za avtoriteto! Strašljivo silhueto hočem!« Hoče podobo strahovlade (terorja); kot za njim LR (**Robespierre**, mislim tudi na Mrakovo dramo, in Komisar, **Afera**).

Kask terja »nad srednjim vhodom krog«. Ni važno, da je zame krog Stš. Za Daka-Kaska je krog točka PriSvetle, sprejemam, pač SA drame-dramatika. Ang je diplomat in trgovec, pripravljen se je pogajati: »Boš klesal, če ti dovolim krog?« Kask hoče tudi »krono na vrhu, takšno, kakršno bom izklesal sam, ne po naročilu.« Ang: »Si pa trgovec, glej ga no. Ampak zamisel je odlična.«

Krona pomeni rozeto. O tem, kako sodi rozeta v GR, sem že pisal. Z GR hote ostajam v TSu, v njegovi Ideaci; Blak RR v rozeto. A na MSk pišem oznako Dt sredi pikic zunaj same slike-skice. Onkraj GeomSimt lepote se začanja Črevo-kanal, po katerem Čl potuje, ko išče Dt. To črevo imenuje KC Križ. Vem, da je onkraj največje Hare-lepote (Fidijeve, Michelangelove, Prešernove) Wolsova kataklizma, ki so jo Kaski sklesali kot like Hudičev. Je šel Ignacij Loyola najdlje, ko ga je tik pred So obiskal hudič? Je Rožanc to razumel, ali pa je le spodbijal KC, ko je napisal **Prizore s hudičem**? Hudič nastopi lahko K-milost, kot zadnja izkušnja in preizkušnja. Ni biti pred So sam, iz oči v oči z njo, pogled v Hudiča-Gorgono? Se da ta pogled prenesti le prek zrcala-ščita, tj. prek GR-Hare? Je torej Hara sredstvo v Isu Dti?

Kako se razplete problem? Beka postane Pipova nova konkubina. Pip se ji v samostanski celici SaintDenisa izpoveduje: »Prodana duša sem, konkubina. Žena me prezira« itn. Beka: »Rodila sem sedem sinov, štirinajst ročic raste v kamnoseške roke. Prodana sem tudi jaz.« Na eni - na Db - ravni smo vsi prodani, tudi jaz. Pip: »Pa tvoj mož, je srečen?« Beka: »Srečna sva bila v pokrajini belega kamna. Zdaj ne vem več.« V tej novi-pasijonski situaciji sreča ni več ustrezen pojem. »V službi kralja, skrbim zase, za svojih sedem sinov in zanj, ki je še zmerom v svetlobi.« Se Beka žrtvuje za Kaska?

S Pipom imata dolg pogovor, Pipu pomaga. Pip: »Še zmeraj ga imaš rada, prilepljena si nanj, ne name«, namreč na Norca. Beka: »Še zmeraj nanj.« Pip: »Zakaj ljubiš norčka, ne mene?« Beka: »Ker sanja drugače kot ti, ker ni potreben tolažnice, ker me sam tolaži, ker zame skrbi s svetlobo.« Je to bistvo njunega odnosa?

Zadnji prizor drame se dogaja na »travniku v SaintDenisu. Norec kleše portal.« Oboje je: travnik in cerkev. Norec je sprejel svojo usodo in jo RR v K-milost. KarlV: »Si srečen, norec?« Norec: »Nisem več norec, kamnosek sem.« Dokončno. Na eni strani je srečen; opravlja, kar opravlja vsak Mo-Čl: hrani otroke, ima prelepo ženo, »kislo mleko jem in delam. Včasih me stisne v križu, me upogne krč, pa se ne dam.« Kot jaz. Načrtno sem pazil, da sem poopravil v Žu vse, kar je treba Člu: doštudiral, osnoval Dno, šel celo na vojsko zoper Sža (Ptjo) , bil (vsaj Kul)Polik; zdaj le še klešem, tudi to razpravo o klesarju Kasku.

»Kaj klešeš?« »Krono, kraljevič. Desni lok se z levim v kroni sreča. Krona ima tantalsko moč. Ampak samo ta, ker je skrita. Nobena druga!« Skrita krona

je metafora za UnBDra. Te krone naročniki portala (oblastniki v LDPM, ki mi dopuščajo Ž-delo) ne vidijo. A sije, kot Strševi **Mozaiki**, kot ravenski mozaiki, kot vitraji v Chartresu.

Kask je zavzel do vsega, kar ni IsDti, ravnodušen odnos. »Kaj misliš o mojem očetu?« »Nič si ne mislim. Do njega sem brezbrizen. Pravzaprav sem tudi do tebe. Do vseh sem brezbrizen. Ampak mi ni vseeno.« Kask govori namesto mene. Dajem sodbe, o Janši in Ropu, o Hanžu in THu, o Bushu in Sadamu; a na vrhni ravni, na ravni DbZge. Na globlji-odločilni sem do vsega tega dogajanja v TSu ravnodušen. Verujem, da dela čas, ki je zlo, zame, za moje videnje, za Dt: da si pripravlja svoj konec. (Moja razlaga Konca časov, apokalipse.)

TS z ObDbo dela tako, da si koplje jamo; Drni in Hanži, STHi in Mödi delajo z njim, pod njegovim vodstvom, le da tega ne vedo, ne priznajo. Kopljejo luknjo nič, skoz katero bo (pro)padel TS. Ostala bo, tako verujem, le nevidna krona portala v Chartresu, v **RSD**. Kask bodočemu cesarju še naprej in podrobno razlaga, kaj dela, kaj bo nastalo, a to je razlaga v okviru njunega časa in KCe, tudi katedrale, križa in križišča kot orientacijskega sistema. Še pred nekaj leti sem tudi sam mislil tako, izhajal iz križ(išč)a. Danes ne več. Zato tega konca Kaskove razlage ne bom komentiral, vsaj ne NTM. Morda v zvezi s Strševim **Očesom** in z **Ljerci**. **Ljerci** se dogajajo v podrti cerkvi-katedrali, Kaskova pa šele nastaja.

RSD je nastajajoča katedrala, ki pa vsebuje sama v sebi svojo AD, že vnaprej jo komentira. Čloštvo se bo požrlo - Unič - sámó. Ž=S. Tedaj bo treba odtod. Že zdaj je treba odtod, kajti Ž se kar naprej Unič-požira. In da se priti odtod, izstopiti iz TSa. Biti v njem in zunaj njega.

Tako bivamo vsi trije, Kask, Dak in TaK.

Julij 2003

Alenka, Taras, Severina

DEMONIZACIJA, IDEALIZACIJA

(ob Branka Rozmana **Obsodili so Kristusa**)

1

O dramatiki Branka Rozmana sem pisal dvakrat. Prvič v knjigi **Sveta vojna (SV)**, tam o dveh njegovih dramah, zgoščeno, pregledno. Drugič v **Taščici pod nojem o Človeku, ki je umoril Boga**, drama je nastala 1959; nisem je poznal, dokler ni izšla BRoz(man)ova knjiga **Obsodili so Kristusa**, 1998. Zdaj se lotevam - v ES podrobni razpravi - drame **Obsodili so Kristusa (Obs)**. Tretja, po nastanku prva, **Roka za steno**, »misterij v eni podobi«, 1957, mi ostaja za naslednjič, če bom čutil potrebo po ponovnem Karju. Verjetno ne.

Obs je po nastanku zadnja med BRozD, nastala je 1962; po nji dramatik ni več pisal dram, posvetil se je Krit analizi SLReve, glej knjige (pod psevdonimom Tomaž Kovač) **V Rogu ležimo pobiti** in **Stalinistična revolucija na Slovenskem I** in **II**, 1984 in 1991, skupaj z Jeločnikom. Zanimivo, da v **Leksikonu SI književnosti**, Cankarjeva založba 1996, BRoz sploh ni omenjen-upoštevan, a je leksikon De-opciji celo naklonjen. Do izida knjige **Obs** je bil kot dramatik neznan; jaz sem njegovi drami analiziral iz tipkopisov.

Osebnost se z BRozom (kratica je besedna RMg igra, igra črk-fonemov-morfemov, zajema dva nasprotnika: maršala LRevarja Broza in Dmbvojaka DRevarja BRoza, po modelu (J)Elko, **GIM**) ne poznam; sva si v začetku 90-let, ko je že bival v Lji, izmenjala nekaj - ljubeznivih - pisem, povabil me je na večerjo-pogovor; nisem se odzval, nisem zmogel. Njegove Pol kolumne v tedniku Sancta famiglia so bile tako strupene, lumnizkotne, SZSL, bedaste, da se mi je BRoz pokazal v Dgčluči kot prej. Prej preganjanec (glej posebno **Roko**, ki je svojevrsten pasijon), nato PožPld, ki si neznansko želi Mašča. Eden tistih DRevarjev, ki se znajo najmanj zadrževati. Ne da ne bi bil Hin; ampak SŠ ga tako kaotizira, da se mu vse zmede, na dan pridre zmes blazno užaljenega, ranjenega, mrzečega čustva z blodnim umom. Za to strupeno-neumno zmes je **Obs** najbolj Tip.

Obs sem nameraval najprej uvrstiti v Dgč zvezo; dramo primerjati s Hudalesovo **Korak s poti** kot primerom NOBD. Premislil sem si, uvrstitev po D(ovj)akovem **Pipinu Malem** se mi zdi ustrežnejša. Naj se vidi, na kakšne drame odgovarja Dak; čeprav je verjetno, da **Obsa** ne pozna. A pozna njegovo PSt, ki je MaPSt SPED. Dak s SPED in Dmb nima povezave; niti prek žene Nede ne, ki je vnukinja Krš socialista UProfa pedagoga Stanka Gogale. Ta je ostal PoV v Lji, MV sodeloval z OF, s skupino Cajn(kar) ipd. Sam Dak je iz Prt Dne, stric je bil v Prtih; čeprav je ta Dn Kmgruntarska, mati uradnica, stric inženir. Gorenjec, kot BRoz. BRoz iz Bohinjske Bistrice (kot MirMahnič) in Spodnje Šiške, Dak s Pristave blizu Tržiča. BRoz je odšel po svetu, v Argo in v

Nemčijo kot begunec in duhovnik, Dakov oče po svetu (na Švedsko itn.) kot pustolovec; oba sta približno istih let. BRoz se je v tujini še dodatno sfanatiziral, če se to da; Dakov oče je bil RMg ludist Prosenčevega tipa.

Dak je živel v Slji, bil tu rojen, Ponot Zgo SIZi PoV časa, tudi SPD. Šel je skoz Priža, Dineta, Stršo, Fileta. Se ustavil pri PV SD-30, pri **Zasadu** in **Kršpi**, pri SardD in DebevčeviD, **Blejkah** in **Židu**. Ker sem večino teh dram že ES analiziral, mi je dostop do **Obsa** toliko lažji. Danes; ne pa v začetku 90-let, ko sem prvič pisal o **Obsu**. Tedaj sem presojal še zelo približno, negotovo, bil BRozu bistveno bolj naklonjen, kot sem mu danes. Danes se mi upira, pred desetletjem sem ga skušal (re)habilitirati. Oba postopka sta primerna, vsak ustreza eni stopnji moje PerZge.

Motiva **Pipa** in **Obsa** sta in nista sorodna. **Pip** jemlje za okvir-motiv SvetZgo, ki vsebuje SIZgo, **Obs** pa se strogo drži KMg predpisov. SvetZg je zanj le ZgKCe, tista Zg, ki jo KC prizna kot validno, celo obvezno. Res gre za čas pred dvema tisočletjema, a predmet analize-sodbe so Judje, ki so ubili-križali FKra. Gre za Zgo **St pisma Nove zaveze**. **Obs** je daljna Rca **ŠkofPasa** in **DrabPasa**, **Tarb(ul)e**, SardD na biblijske motive, **Mater dolorosa** itn. BRoz trdi, da se FKrov - bogov - pasijon nadaljuje do danes; enako trdi Kremž(ar) v **Razpravi**. Trditev je v duhu FK. Vsa prava Zg - njeno bistvo - je kot ZO (Zg odrešenja) ponavljanje Križanja, Trpa na Veliki petek. Ehr kot SŽ v **Čluku (Človeku, ki je umoril Boga)** je novi FKr, ubit od hudiča (vosovca-Komsta). Končuje se v VoMu, glej **Vst**.

Vendar **Obs** ne obnavlja FKrove zgodbe zadnjih dni pred So na Konv-suženjski način; to štejem BRozu v dobro. Biti izviren se mu je posrečilo, je pa ta izvinnost blodna: težko bi našli bolj Ktz SD. BRozov Ktz je Tip za Ktz MV-De, še bolj pa za Ktz DSD. **Obs** veže oba Ktza, obe De-drži, 1942 in 2003. Analiza PSt te drame pove veliko tudi o DSKC in DSD. In o eni usmeritvi KCe; ni edina, a je v času SV prevladujoča. Zahčvr KC ni v SV; DSKC pa žal je oz. bi rada bila, a se ji ne posreči, ker ne izzove nasprotnika, da bi postal Rad VojSž. Libci vlečejo DSKC v močvirje tržnega cinizma, v Uže, v menjavo fantazem. Te KC že zna menjati, od nekdej je mojstrica trgovanja z izmišljenim; a SV in IVJ retorika ne gresta skupaj. Naj se Roduer še tako napenja, da bo počil, Lenič in Strle se mu posmehujeta (bolje: nasmihata). KatSV ostaja v okviru Sancte famiglie, to pa je premalo, to je za DSKC neuspeh.

Lastna DSDLita pada enako v PzM kot Lib in TrivLita. Lastni bravci DSKCe ne berejo **Obsa** Dgč kot Mödovih Kod. Zraven sicer jamrajo, pretakajo krokodilje solze, obljublajo Mašč - oprostite; Pravico -, a si sami ne verjamejo. Vejo, da je vse skupaj čvekarija. Čakajo na Mojzesa, da bo svet - Sljo - uredil; na VoM Slom(šk)a, da se bo vrnil s Križem, ki bo Meč; škofovsko Palico bo RR v bridko sabljo, v helebardo, na katero bo nabodel klete Libce. Ne, tudi tega ne verjamejo. Opajajo se s sladkimi sličicami Pravice (kako se grešniki - Komsti in Libci - pečejo na ražnju pekla), to pa je tudi vse: SM Av.

Da si je BRoz izbral za pisca **SB** v knjigo **Obs** najbolj obrekljivega, blebetavega, jalovega, brezzobega SLZgarja in kritika Pož(k)a, je Tip. Pož(ek) maha okrog sebe, napada, zmerja, moralizira, brblja, a ... kot da ni nič. Tak bi bil jaz (TaK), če ne bi bilo moje zmerjanje le lud eksperimentalna spremljava resnega dela **RSD**; če ne bi sam svojega žaljenja in zasmehovanja ljudi imel le za prdenje, ki sprošča čreva (in dušo). Pri Požu je prdenje edina

dejavnost, ki jo (po)zna. Tudi zato sem ga moral dati na čevelj, ker se mi je preveč vsiljeval; ker se je skušal z mano ldn, mi je škodil. Glede tega pa sem občutljiv. Vse predolgo sem ga prenašal, zajedavca in prduha. Morda bom njegove Ktz abotne **SB** komentiral; morda pa tudi ne. Nisem prepričan, da zaslužijo. Če se bom hotel zabavati ali če me bo tiščalo v trebuhu; sicer ne.

Vst je ReRup(nikovanje); **Člk** in **Obs** sta ReEhr(lichovanje). Je bil BRoz Erov učenc? Najbrž ne, za to je bil premlad, Ehr je bil ubit, ko je dosegel BRoz šele 17 let, dijake je imel čez Tomec. Očitno pa je BRoz kasneje prešel med Stražarje ali pa jih je, vsaj v omenjenih dveh dramah, podprl. Stražarja sta se kasneje svojemu Uču izneverila, Žebot in pesnik-eksorcist Vodeb, ali pa sta njegov »jezuitski« nauk edina prav razumela: da je treba uspeti v stvarnosti, ne pa v ldejah; sodelovati tudi s črnim hudičem, da bi premagali rdečega, sodelovati s Stanetom Kavč(ič)em, da bi odstranjevali Kardelja. Tako uči v svoji Dn kolumnah tudi BRoz. Dobesedno zagovarja sodelovanje KC-Dmb z NczNemci, z rjavim hudičem, le da bi premagali Rdečega. Je pa bistvena razlika: Žebot je prišel v drugi polovici 60-let v Sljo, da bi podprl eno krilo Ptje zoper drugo, BRoz pa bi likvidiral na grmadi vsa krila Ptje. Žebot je bil interNac Polik, BRoz je le lokal(ističen) fanatik. Kasnega Žebota je vodil Utinteres Slje kot bodoče SND, Broza vodi slepa strast PvtMašča: Tot vidik KCe. Žebot se je bližal najprej Fzu, sledil mu je Jel z bližanjem Ncz (SNczu, **Vst**), BRoz pa je ostal pri Kfzu. Ktz: kljub temu v **Obsu** napada predvsem lte, s tem tudi Kfz, kajti prav v lti se je razvil, dosegel vrh; z lti kot okupatorji je prišel v Sljo. Žebot ga je že PV in MV podprl, sodeloval z lti, s Kfzlti; enako Ehr, ki se je obračal nanje, da bi dovolili ustanoviti SIKfz policijo (PP). BRoz je to Zamol-prečrtal, lte (Rimljane v **Obsu**) naredil za okupatorje, zoper katere da se je MVSKC opredelila.

Ta trditev je v popolnem nasprotju z objektivnimi Histdejstvi, kakor jih je ugotovila Zn, tudi UZn. Res pa je, da je že MV-De trdila, da so sodelovali lti in Ptja, ne pa lti in KC-De; vaške straže naj bi bile torej Ptjazamel, vodili so jih torej Komsti, KaKi in ne Lj škofija, ne Peterlin, ne Ignacij Lenček? Dmbci so podatek, da so lti ob kapitulaciji septembra 1943 izročali orožje Prtom in ne vaškim stražam, in da so pri napadu na Turjak (na vaške straže) sodelovali tudi ltopničarji - bili so pglavitni krivec za padec Turjaka, zbombardirali so njegove debele zidove - vzeli za osnovo-izhodišče in ga nato čezmerno-hiperbolično razpihnili v tezo, da so ltokupatorji (Rimljani v **Obsu**) s Ptjo že ves čas sodelovali; Grazioli (Pilati) s KaKijem. Da je bil žrtev njihove skupne zarote ravno FKr-Ehr (Natlačen, Kikelj, Župec ...). To sporočilo je bistvo - bistveni namen - **Obsa**. (Poželjc ga vzame za zlato. Ko bi bil Poželc Priželjc; pa ni. Ko je bil Priž najslabši, v **Direktorju**, kot PriSo KosZlca, ko je bil torej Priželjc, je bil sila v primerjavi s polžkom, ki se slini.)

Bravec, ki ga ni, naj upošteva, kar sem malo prej dejal: bistvo PSte **Obsta** je Ktz. Zato bom v analizi **Obsa** marsikdaj v naslednjem stavku navidez trdil prav nasprotno kot v prejšnjem; namreč: ko bom povzema **Obs**. BRoz trdi tristo trditev hkrati, ne da bi to opazil. Ptja je v NOBD reducirala; a je bila jasna. KC bi analogno rada reducirala, a se ji kljub temu ne posreči, da bi bila jasna. Hkrati dela sto redukcij, ki so med sabo v nasprotju. Njen Ktz je sijajno - od znotraj - Kritopisal Kociper v spominski knjigi **Kar sem živel**, glej **Prijatelje in izdajavce**, Pniz **DSPÉ 5**. V nobeni drugi SPED ne pride ta Ktz tako do izraza kot v **Obs**. Bravec naj ne zamenja mistične odprtosti **Pipa**, ki nakazuje in

prehaja v komaj zaznavno, na eni in **ObsRede** - množice **ObsRed** -, ki je (so) banaliteta kot takšna, nizkotnost Ideace in Demonace na ravni krakovskih zeljaric (Ena baba prav ...), na drugi strani. Razlika je kot med Poezijo in (hujskaškim) Žurom. V pričujoči razpravi bom svojo trditev €S argumentiral. Ne bi rad izpustil edinstvene priložnosti za analizo kaosa. Kaos ni le predzačetno stanje sveta; je tudi rezultat prenapenjanj ideologov, ki bi bili radi Vse, a postanejo zmešanci.

Ne velja to tudi za Šelovo **Culico**, ki ne more postati Sulica (problem celotne DSD?) Ne izhaja kaos (**Kanje**) iz SZi? Ni SZ Tip tudi za BRoza in KatDSD, ki skuša najti izhod v forsiranju Rad retorike (BRozove kolumne), **Obs** pa izda, kaj je zadaj, zaradi česa forsiranje, tolikšna želja po izpadih-napadu? Zadaj je zblojena praksa in miselnost. Enako MV kot danes. Kreku, **TKriž**, **Lucija**, Debevcu, **Blejke**, Bilcu, **Tarba**, Kocipru, **Zasad**, se je zdelo še vse tako enostavno. Srečanje z Zgo jih je poučilo, da so se krepko zmotili; da je bilo njihovo poenostavljanje privid-zabloda. Poenostaviti se je posrečilo Ptji; za nagrado je zmagala. De-opcija pa je vse zameštrala skoraj do gordijskega vozla. A kaj, ko je meč (s križem) kralja Matjaža še zmerom v nožnici; DSDjevci upajo, da ga bo izvlekel, a zaman. Junak v **Vstu** ga je, a Jel sam pravi, da le v pravljici.

V dejanski DbZgi ga je skušal izvleči Janša, tolikeri so stavili nanj, a ga niti premakniti ni mogel; Janša je iz rodu hlapcev in sleparjev. Ga bo izvlekel tolsti Bük, ki še lastno rit komaj vzdigne? Rodeur se vleče le za penis, rad bi, da bi ga podaljšal v škofovo sulico, a z njo brska le po Kantah, na junaški mejdan ga ni, Rode ni kraljevič Marko. Marko Kremž še manj. Ta se kremži od joka in prestavlja rešitev v predS trenutke, **Na pragu**. Zakaj ne napiše BRoz agitke-eroike, magari vsako leto od 1991 po eno? Kaj ga ovira, da ne bi nagovoril Scev z Rco **Kršpe** in **Vsta**? Bral svoje drame vsak dan ob 15h - ura FKrovega križanja - z lec na Brezjah in pri St Petru, kjer domuje? Ali v BohBistrici pri St Janezu, ki je gotška cerkev, žal pa ne katedrala? Ali v SpŠiški v novi Plečnikovi cerkvi? Ena od teh dram bi lahko obravnavala prostozidarja Psklerika in kutarja Balanta Vodnika, ki je bil doma v SpŠiški pri Kamniti mizi in 1912-leta pisal napad na KC v Dia-dramski obliki. Žal je njegova drama izgubljena, kot Šelov **Sveženj**. Jo je Balant kam zakopal? Išči, arheolog Gabrovec, MBP! Če jo odkrijemo, bo morda ZgoSD(ramatike) treba na novo napisati.

Blodim? Si želim? Sanjam? Te sanje niso manj irealne kot Jelova v **Vstu**, da so Dmbci premagali Rdečo zver, KomMačka. Ali da je FKr - €hr - VoM. Ko bi bil vsaj KCžupan Lje Stergar (na kar je naletel, postrgal v svoj žep) odločnejši za Javno (Zg) Dobro in bi naročil vseuporabnemu Teršarju, naj postavi ob ljudsko kuhinjo kip VoM €hra. BRoz (tudi mladi, Ogrin-Ogrc) bi se lahko vsako jutro nabodel na €hrov križ, se zadavil z €hrovim rožn(at)im vencem in igral s trnjem kronanega FKra. Gril bi maševal, a v ozadju, da ga ne bi slučajno zadela kaka morilska krogla, nadškof iz Kante blagoslavljal St Gled. Prizor za bogove. Koda? Za Rud-Fileta. Traga? Za Mraka. Inštalacija? To bi pacali skupaj Ludinštalaterji na Metelkovi. Streliška je danes nezanimiva; Zg imidža se je preselila v bivšo Belgijsko kasarno, kjer so €hrovi učenci kazali ltom simpatizerje OF. Kot Mašč zaradi Učeve Si? Zaradi Pravice? I, seveda.

Ktz ne nastane šele kot posledica več Red(ukcij) ali preveč strasti, ki spačijo pogled-razmerja. Ktz je začetna-izvirna predpostavka, sprejeta v

določenem (večinskem?) krogu SPE, le da eni - bolj zadržani, Kremž - to predpostavko Prikr, drugi - bolj strastni - pa z njo mahajo kot pobesneli; recimo Ivan Korošec, ki celo za sodelovanje z Nemci reče, da so Nemci sodelovali z nami-Dmbci, ne mi z njimi! Razlika naj ne bi bila le slovnično-stilna finesa. Že za **Obs** velja, da je treba razlikovati - da BRoz, IvKoroš, Ko(c)per ipd. razlikujejo med okupatorji Nemci in okupatorji Iti; prvi so, zdaj govorim kot objektivistični Zgar, dovolili De-opciji le vaške straže, te slabo oborožili, drugi pa so postavili pokonci skoraj pravo vojsko - Dmb -, čeprav so jo obravnavali kot policijo ali žandarmerijo, kot pomožne čete, ki delajo red; a je ta vojska prehajala v Vojnapade. Dmb je imelo aktivno AgrEkzKld propagando, vaške straže ne. Z vaškimi stražami (VašSaže) je Koc (v **Večeru**) še lahko predvideval spravo, tj. po njihovem porazu vključitev v Prtvojsko, z Dmbci ne več.

Rimljani iz leta 33 so - naj bi bili - v **Obsu** Iti iz 1942 v Slji (Ljupokrajini). Nemcev v **Obs** ni. Zanimiva, a bolestna Ktz domislica - dejansko za BRoza resnobna Ideja, celo Pris(ilna) ideja - je, da si v Lji-42 delijo oblast Poglti in MrkKomsti; oboji so AnKC, AnKrš. Kom je interNac, torej lahko sodeluje z Iti, medtem ko je MV-KC Narzavedna, zato z Iti ne more sodelovati. Ta teza ima svoj raison v Marxovem **Komunističnem manifestu** (poziv: Proletarci vseh dežel, združite se!), vendar je bosa glede na to, da Itokupatorji niso predstavniki Prola, njihov Dž Vodja je sicer PsProlfz Musso, a obenem je šef Kralj in Cesar, zveza s Trado-Kontinuiteto Pla. Zun minister Ciano je res Psaristokrat, gre za pogrofeni MešDno, so pa v oblasti drugi Pli. In, kar je še važnejše, Prtgibanje ni le LR, ampak vsaj enako NOB, zato že dolgo pravim, da je SIMV upor: L(e)Fz. Vsekakor je PriNac(ionalen), prava NarRev, medtem ko niti Ehr 1941 ne sproži D(esne)Reve, čeprav bi on kot Vodja SKFza to mogel in moral. Šele jeseni 1943 se začne nekakšna DR, a pogojna, nerazvita. Njene predstavnike (Rup-nika, Kopra, Jela itn.) KC, ki je še vse preveč Trad FKc, ovira. NDM.

BRoz, ki je nemalo SKNcz (Slov kleronacist), izrabi ugodno priložnost, da namreč Tip potezo Ncz - Ansemitizem - vzame kot naravno dejstvo. Res so Judje skoraj prisilili Rimljane-Pilata, da je dal križati FKra. Tako BRoz skrije Ansemitizem pod Zg dejstvo. Zdaj pa pride pravo presenečenje: Judje - farizeji - kot Ver in Pol oblast v Judeji ali Jeruzalemu (saduceje in zelote BRoz izpusti) predstavljajo Sl Komste iz 1942 (1941-45, MV). Objektivni Zgarji ugotavljajo, da je bila Ptja MV v ilegali, da so Itokup(atorji) pobijali njene Vodlje (Toneta Tomšiča, Slavka Šlandra, Tončko Čečovo ...), jih zapirali in obsojali na dolgoletne zaporne kazni (Vido Tomšič, Iztoka Žagarja ...), v ofenzivah skušali poraziti Prtvojsko, Roška je bila še prav posebej brezobzirna in učinkovita. Treba je le prešteti padle člane Ptje med 1941 in jesenjo 1943, ki so padli v bojih z Iti, na eni strani in padle vaške stražarje oz. DeKane, ki bi padli v bojih z Iti, na drugi strani. Zdi se, da takšnega ni bilo niti enega, Komstov pa obilo.

Nekateri stiki med Prti in Iti so bili; enako celo med AngAm zavezniki in Nemci, da ne govorim o Itih; v določenih položajih prihaja do dogovorov v zvezi z ranjenci, celo z ukrepi Vojnarave; k vojni sodi tudi diplomacija. Razumljivo je, da se skuša vsaka stran vtihotapiti v jedro nasprotne, pri tem obe igrata tvegane igre. Marsikak It ni bil pristaš Fza in je pomagal Prtom; morda tudi kak Komst Itom. (Je NarHer Bračič res izdajal, kot zatrjujejo nekateri s Prt strani?) A to ni kolaboracija. Ta je bila nedvoumna le med MVSKC (De-opcijo) in ItOkupi.

Če postavi dramatik dramo, ki naj bi bila metafora za MVdogajanje v Lji, na tako RR osnovo, kot sem pravkar opisal, bi morala drama preiti ne le kot žanr v pravljico, to je storil Jel z **Vstom**, ampak v ludgrotosko RudD (**Pegam**) ali FiLD (**Suženj**) tipa. Pa še File v **Sužnju** ne gre tako daleč kot BRoz. File vse zmeša, a hote, načrtno, da bi podal absurdnost DbZge in Čl(oštv)a, medtem ko bi rad pod pokrovom Prikra BRoz sporočil Obj(ektivno)Zgarsko resnico kot dejstva, ki pa jih KomZgarji ne priznajo. BRoz trdi, da RR DbZgo Komsti, ne on, ne Dmbci. BRozov Ktz ni hoten, **Obs** nima nobene zavestne zveze z RMg; je Tip KMg. Zgodi pa se, da postane KMg-**Obs** dejansko še hujši RMg absurd(izem) od KlasRMg tekstov. Ni to dokaz, da vse 4 MePSt prehajajo druga v drugo na nenavadne načine, da so vse iz okvira IdMa, vse na THM-krogu?

V **Obsu** prideta do vrhunca dve potezi SPED: 1. razkrinkavanje (grozovite) Ptje, 2. ReKonst(rukcija) stvarnosti, ReInterp(retacija) dozdejšnjih razlag. ReInterp je prva faza, druga je ReKonst. ReInterp je še nekako razumna, čeprav večkrat na meji verjetnega, ReKonst pa ni več verjetna: Kremž ima v **Razpravi** za samoumevno, da vlada po 1991 v Slji Ptja še zmerom tako, kot je MV; obstajajo tajna sodišča, ki obsojajo na S, tajne enote, ki sodbe teh sodišč izvajajo. Ta zamisel sodi že v okvir patološkega, psihiatrije. A je sicer Kremž umen Čl; le ko pride pogovor na KomPtjo, se mu zgodlja, popusti okolju, začne kot samoumevno trditi nekaj, kar je za človeka, živečega v stvarni Slji, absurdno, blodnja skisanih možganov; ali pa posledica Demonace, ki je tako Rad, da terja lik-dejanja Hudiča kot RealD. Meja med Demonaco in patologijo ni več zaznavna. S tem prehaja sama DSD - SPÉ(D) in DSKC - v območje Mage.

Hitler je sicer uspel z Mago, a je bil obenem velemejster v obvladovanju stvarnosti. Verjetno je Mago bolj uporabljal, kot pa je vanjo verjel. Da jejo Judje Kršotroke, tega najbrž ni verjel. Da so Nemci-Germani potomci Hiperborejcev ali Atlantov, v to je verjel, a to bi lahko bila celo Zn teza; kot rasna teorija in Razr teorija (RB). Trditi pa, kar trdi Kremž, ni znak zdrave pameti; morda je Kremž nasedel na Triv rumeni tisk (RaziskŽur Slilnikov in Vasletov) ter vzel raco o tem, da so dali Kučan in njegovi ustreliti lumKrambergarja, zdravo za gotovo. Skazalo se je, da takšna hujskaška - Ncz in Stl - propaganda pri Slcih, kakršni so se razvili v zadnjih desetletjih 20-Stola, ne vžge. Slci so postali mali prebrisani Agrčkzld polaščevalci, ki so znali - še znajo - izredno dobro ocenjevati stvarnost. Nad NA Mago se navdušujejo, a vedo, da gre za Trivlito, za zabavne in napete zgodbe barona Münchhausna. Nekaj je seveda tudi naivnežev in bebcev; te pač drugi gulijo; a ni jih toliko, da bi spravili Kremža, ki je bil celo podPreds Kršdemokratske stranke, in Janšo na oblast. BRoz gusla z **Obsom** najbolj strapanim.

Je pa razlika med 2003 in 1962, ko je **Obs** izšel. Za koga ga je BRoz pisal, za kakšno ciljno občinstvo? Zgolj za SPÉ v Argi, saj drame niti natisnil ni, znana je bila le tistim, ki so jo gledali v kaki amaterski skupini, vsekakor v Slovenski hiši na Ramon Falconu v BA, režiral jo je Jel, kar ni neTip. SPÉ v Argi (drugod manj, bistveno manj že v Kanadi, to razliko sem sam s presenečenjem ugotovil na svojih - bila sva z Alo - štirih obiskih v Torontu 1989, 1992 in 1993) se je lahko obdržala le kot samozaprta skupina, ki se hujska in prepričuje v določene stereotipe, pri njih deležijo - morajo deležiti - vsi; kdor je do njih v Krit distanci, se že izmika tesni-vročiči Kldi, se odloča, da bo izstopil iz nje, imajo ga že za Izda.

Ta KAv skupina mora svojo Raz-nasprotnost do domovinske Slje celo stopnjevati. Vse manj ji je važna stvarnost v Slji, saj ne verjame, da jo bo kdaj videla, da ji bo kdaj potrebno v nji delovati, na prevzem oblasti je povsem nepripravljena, kot se je skazalo 1990; vse bolj ji je važna le komprimacija lastne grupe. Sredstva pri tem niso važna, le da Interp(retacija) upošteva dve pravili: Ideaco NSSi (SPE) in Demonaco Sžgrupe (Ptje). Slja je načeloma sicer zaslužnjena devica, taborišče, ki bi se uprlo, če bi prišel kdo od zunaj, iz SPE, in pripravil-vodil upor, **Vst**, a to načelo nihče iz SPE ne preverja več v praksi. Eno trdijo, ne čutijo pa potrebe, da bi to preverjali. Ne vedo, da se Slja razvija po svoje, da je v nji tudi Ptja vse manj odločilna; sicer še deluje Dž teror, a vsebina SIZi gre po poti, ki jo vse bolj usmerjajo Raz grupe, civilna Db, tudi grupe, v katerih sem sodeloval jaz.

1958 je Revija 57 še majčkena skupinica, 1964 pa so Pers ukinjene že v nezadovoljstvo mnogih Izbov; merilo ne le Estkvalitete, ampak Fije in Ete sta že postali **SAnt**, **Afera**, kmalu uprizorijo v Drami SNG, ki je v Dbi odločilna Kulnorma, celo Božiča (in kar **Paniko**, celo z uspehom) in Stršo. Še malo in prodrla bo nova Gene, rojena PoV, z RMg svetom. Izredno SA razvoj. Ker SPE vsega tega ne spremlja, ne sme spremljati, ker ni pripravljena z ARF-AK RR lastnih izhodišč, pozicij, norm, se povsem zaplete v KAv blodnje. **Obs** je paradigma tega.

Zdi se torej, da je bila SPE že 1962 ponesrečena, patološka zgodba. Posebna téma je moja ARF-AK. Med 1989 in 1992 sem pisal **SI čudež v Argi**, stavil na čudežno vrnitev udov SPE v Sljo kot nosivcev novoKrš blagovesti, miline, odpuščanja, LdDr, v duhu tedaj napisane razprave o Simč**Mladosti**, njenega Poz lika Snežne. Danes mislim ravno nasprotno. Kako se je moja investicija v SPE podirala, opisujem v Pnizu **DSPE**, že v razpravah, ki sem jih začel pisati poleti 1992 v Argi, v BA in Bariločah-Catedralu. ARF te razlike, ki je skoraj - a le na eni ravni - Abs nasprotje, celo izključuje se, mi je ogromno pomagala v mojem razumevanju sebe in Čla; da je Čl HM; kaj so SSL oz. kaj je SZSL; kakšen je pomen-narava Ideace in Demonace. Najbrž vsega tega in še marsičesa ne bi odkril, če ne bi trdil - povsem iskreno, celo zanosno - dveh tako Raz trditev-analiz-sodb. V **SV** oz. v tamošnji analizi **Obsa** sicer ni več Ideace, ta je v analizi **Mladosti**-Snežne, je pa že kar stvarna, zunaj Ideace-Demonace. Je uravnotežena, medtem ko je pričujoča razprava ostro - Rad - Krit do SPE(D). Sodim, da upravičeno; da mi ta Krita omogoča globlji vpogled v srčiko-PSt SPE(D).

RR je kratica, ki jo nenehoma uporabljam; ima zelo Raz - HKD - vsebino. Lahko gre za normalno RR, za takšno, ki ne presega kake razumne meje, vsaj s stališča presojevalca ne, torej za zdaj ne. Lahko pa se ukrivi v hiperbolo, ki je zunaj vsake verjetnosti; seveda spet s stališča presojevalca. Še leta 1940 je komaj kak Kan verjel, da bo 1941 izbruhnila prava LR in da bo 1945 prevzela oblast KomPtja; tega ni bila MV-De pripravljena - sposobna - verjeti še maja 1945; odtod njena Tem zabloda v ocenjevanju stvarnosti, izida vojne v Slji. Predpostavke - idola tribu - so lahko tako spačene, napačne, da so za razmišljajoče, ki sprejemajo te predpostavke kot dejstva, pogubne. Za KC je Tip, da ni zmožna ARF; posebej to jo je MV pokopalo in jo drži pri tleh še danes. Iz podatka raziskovanja javnega mnenja, da je tričetr Slcev Kanov, je KC (DSD) sklepala na nujo, da jih bo tričetr volilo De-Stranke. Ne gre le za diletantizem, gre tudi za naravo SZSLa.

Če kaj, skušam gojiti Rad razslepljevanje-ARF. Seveda le do neke mere, kolikor zmorem. Morda pa so Tem SSL še sploh neodkrita, moja in Čloštva. Verjetno je tako. Večanje Dga bi torej bilo tudi večanje ARF(Dč) smodela, Krit analiza SSL fantazem. Da je osnova **Obsa** nora fantazma, ni težko odkriti. Kaj pa je fantazma, na kateri počiva moja ARF-Krit analiza **Obsa**?

2

Da čas dogajanja drame ni le (niti ne prvenstveno) čas leta 33, ampak 1942, je razvidno iz avtorjevih didaskalij. Prizorišče je opisano kot »moderno, fotelji«. V Opombi avtor direktno opozarja: »Vsi anahronizmi so hoteni. V skladu s tem naj bi bile obleke nastopajočih črne, bela srajca, temna kravata.« To niso rimske toge ali judovske halje. Predvsem pa so pomembni izrazi, ki jih uporabljajo Judje-farizeji. Naj jih kar navedem: »buržoazija, sabotaža, konspiracija, likvidirati, okupator, sankcije, trojka, kolaboracionist, justifikacija, reakcionarji, aktivisti, kurirji, terenci, narodni heroj«. Vse te izraze je vnesla v Slščino Ptja, vsaj v pomenih, ki se uporabljajo v drami. Prevzela jih je iz svojega interNac LR besednjaka, verjetno večino že iz Oktobrske Reve oz. iz delovanja Sl Ptje - kot člana Kominterne - PV. Vsi izrazi so tujega - interNac - izvora; tudi s tem hočeta reči SPE(D) in BRoz, da gre za denacionalizacijo (pravilneje, po Slsko: raznaroditev) Slev.

Večina teh izrazov je iz Reve oz. vojne. Brez njih si težko zamišljamo organizacijo ilegale in LReve. Tu se posebej nazorno vidi, kako nastaja jezik, kako se bogati - s stališča SPE siromaši, raznaroduje - v močnih Zg okoliščinah. Morda pa je Dmbstran tudi zato izgubila vojno, ker je imela premalo NarHerov oz. prekasno jih je začela proizvajati; ker ni potisnila Komstov v kolaboracijo z Okupi oz. šele na imaginaren način v **Obsu**. Ker ni znala delati sabotaž, ni bila dovolj konspirativna, ni znala dovolj odločno in hitro likvidirati nasprotnikov-tekmecev; se ni znala dovolj uspešno organizirati v ilegali, v trojke; imela premalo aktivistov in premalo gorečih, premalo kurirjev in premalo pripravljenih na tveganje, tj. pogumnih. Ehr je sicer kot malokdo opozarjal, da je treba ES preučevati naravo, strategijo, taktiko Komstov, a sama večinska KC se je zazibavala v samovšečno držo Veoblastnika.

Nastopajo še štirje Judje, pa še eden med njimi, Nikodem, sicer član vodstva, ni na pravi liniji, postaja lzd. Vse dogajanje - oblikuje se predvsem okrog fKrovega nastopa po cvetni nedelji v Jeruzalemu - spremljamo le skoz Kar teh treh-štirih. Je pa - naj bi bil, tako predpostavlja BRoz - njihov Kar Tip, saj so Vodje Ptje. Ana (pri Mraku, **Proces**, Hannan), prejšnji veliki duhovnik, Kajfa, zdajšnji šef, recimo sekretar Politbiroja Ptje, Jese, mlajša Gene, ki prihaja navzgor. Ana je Rad zel, Kajfa »šema, plašen«, Jese »napihnen, ozek, filister, važen«. Le Nikodem je »simpatičen, dober, miren, izkušen. Govori počasi, a naravno.« ČB sistem je dan že v začetku, v samo jedro zgodbe. **Obs** je AnK agitka. Analogno kot Bohančeva NOBD **Spletkarji s krvjo**; SPED in NOBD sta v marsičem bistvenem EDč kot MimDč; (J)Elko, **GiM**. Seveda pa so na obeh straneh umnejše in izrazito neumne drame: **Rojstvo-Mladost** in **Spletkarji-Obs**.

BRoz začena **Obs** s Krit parafrazo Kocovega utemeljevanja upravičenosti NOB-LReve iz **Tovarišije**; v opombi k svojim **SB** Koca citira Pož, kar je menda edini razumni in koristen podatek iz njegovega umovanja. Sam bi komentiral tudi Koca, a najprej si oglejmo (kdo? kateri bravec z mano?), kaj pravi o tem BRoz, kako zadevo osvetli (RR; kajti vse je RR, ni resnice - a resnica je RazRese - zunaj RR).

Ana (KaKi-Tito, šefi Ptje) je od vseh daleč najbolj osveščen in buden. Dejansko je Ana-Hannan Ehr, le proiciran v Neg lik Zla. Ideaca se v BRozovem Ktzu Strno nujno sproti spreobrača - RR - v Demonaco. BRoz kot SZ-AD-SM ideolog in čustvenjak obožuje Sža, a tako, da ga RR v predstavnike NSSi, sebe in svojo plat pa Zanič, a tako, da jo RR v lik-podobo Sža. To ni le BRozova Konstpoteza, to je skoraj zakon DSD. Izhaja iz enega dela KCe oz. Krša: FKr kot ptič Feniks vstane iz Si (VoM) šele post festum, najprej sta zmagovalca Ana in Pilat, Rimljani in Judje. Do maja 1945 tega SKC še ni vedela, kasneje pa. Ptja ji je tako globoko gnala strah v kosti, da se je tam naselil kot neodsvojljiva sestavina, posebno zato, ker je že Strno v KCi: ker rimski vojak prebode JKrovo truplo, ker se morajo Kani nemalokrat v rimskem imperiju skrivati, so preganjani. Moč-veličino, ki se vidi - da (ob)čutiti -, ima rimski Imperator, ne FKr. FKr je Feniks in Zeleni Jurij in Dioniz in Zmagovalec nad vsem v vesolju dolga leta - nekaj Stol - le v zavesti-psihi Kanov, ne v Db stvarnosti.

Zato je KC tako hitro sprejela prehod v oblast, po Konstantinu in Teodoziju. Zato so papež Štefan II. in njegovi nasledniki tako hitro pograbili zamisel KarlaV, da bo novi AleksV, le kot Kan; da bo novi rimski ali grški imperij StDž; glej Dakovega **Pipa**. In je celo Pij XIII. raje dopuščal sodelovanje s Fz-Mussom, računajoč, da bo tudi Musso polagoma zastopal zgolj ali vsaj predvsem KC-interese in da bo novi ltimperij Kfz tvorba. Tako nam ga je učencem KlasGimne 1942 razlagal Vojkurat in kapetan Fzmilice (PP) dr. Pica. Sošolci Velikonje, St Justin, Drobnič se tega gotovo še dobro spominjajo.

Kadar in kjer pa KC ni na oblasti, je Not razdvojena. Po eni strani v tem uživa, ker ji to nudi možnost mučeništva; tako je zadevo-položaj RR knezoškof (PIK) Rožman (Gregorij oz. s kratico GRož za razliko od BRoza; GRož-Gravža ali GRož kot Pomladni rožmarin?) v spokorniških procesijah po Lji, kjer se je zdelo, kot da kar kliče Rablje, naj mučijo in sekajo NeČi Kane, saj jim bodo s tem prinesli slavo palm Mučeništva, s tem pa VeZasluznost v nebesih. Ta plat je vidna v BRozovi drami-misteriju **Roka za steno** (roka MMB ali pa Krvava taca Vrhovnega rablja, zmerom Strno Inf, večpomensko, Ktz; MMB brez FKra kot Triumfatorja ne zadošča). Tej plati nasprotna in dopolnilna pa terja pravičen, tj. neusmiljeno krvav obračun s Sži, zakol Rdeče zveri (Jel v **Vst**, KC v 30-letni vojni). Tako so KatDmenci pobijali Prte, jih tudi žive sežigali, Dne z otroki vred; to počne vsaka vojska, tudi visoko Etangleška MV, recimo z bombardiranjem Dresdna, in Amvojska z Japonci, z atomsko bombo na Hirošimo. Ni NeČi vojske. To je vedel najbolje JKr, zato se s tempeljskimi hlapci in Rimsoldati ni spopadel, svet-ljudi je skušal odrešiti z lDr. Temu JKru še zmerom sledim, čeprav manj enosmerno, bolj HKD.

Kar hočem poudariti zdaj, pa je celo več od ugotovitev v prejšnjem odstavku; reči hočem, da Kani, če so dovolj časa pod strahovlado despota (v našem primeru Ptje), tega kot talci - znani psihološki sindrom talcev - vzljubijo; naletel sem na mnogo primerov, ko so - recimo v 70-letih - prav Kani najbolj

spoštovali-oboževali Tita, to se je preneslo kasneje na Kütjana, morda še danes, Küt jim je Not bližji od Būka, Küt dela vtis blagega, svoje ljud-podložnike ljubečega Varuha, FK Trada, ubogi Būk pa je brez moči, zato ne more nikogar varovati, koga pa bo ščitila Otroška ritka? Ta ljezen do Despotov-Zmagovalcev se razkriva tudi v **Obsu**; ne pa v **Člku**. BRoz zre iz daljne Arge na domovino Sljo, z njo že poldrugo desetletje nima stikov, pa vendar sebi svoje razmerje z Gosi Slje RR v oboževanje, ki si ga ne prizna, sploh ga ne opazi. FKan mora oboževati, celo malikovati; predvsem MMB. A če ta ne pomaga, je pač na dopustu ali pa se ukvarja z zamorčki ali kot mati Tereza z Indijci, zazeva na njenem mestu PzM, PzMa pa se ne da malikovati oz. le z RR postopkom, že v RMg IrRci. FileD, glej **Münchhausna**.

BRoz in tamošnji malikujejo naprej, le da svojo prejšnjo Ideaco (MMB brezjansko Pomagaj!) RR v Demonaco; v **Člku** je vosovec Luka zločinska baraba, za lRevo je peklenški načrt, ampak nizke narave, Ptja še ni na oblasti, svoje strupene lovke steguje šele po kanalih okupiranega mesta, okupatorji so vendarle še lti, čeprav tudi ta podatek BRoz nekako Prikr in seveda zamolči, da so lti za Mašč-Pravico ustrelili zaradi Ehra precej talcev. (Zaradi Ehra in vosovcev, soodgovornost je skupna.) V **Obs** pa so okupatorji-lti še povsem Negliki, zavezniki Komstov, ki so tačas zmagali. Zato se **Obs** ne dogaja MV, kot je prvi vtis - oz. MV, pod ltokupacijo, se dogaja le na eni ravni -, ampak PoV, ko pride Ptja na oblast; v **Obsu** so na oblasti Judje-farizeji-Komsti. Gre za navidez surrealistično RR; K-da vladajo skupaj in ob istem času Fzlti in Komsti. RR je takšna, da je za Zgarja nemogoča, najbrž celo za Kana Grando in Melika.

Bistvo-pogoj za UZgarje je če že ne RP pa vsaj diahrono zaporedje časov in dogodkov; tako je bilo že za antične ustanovitelje Zge kot Znpnoge, za Herodota, Tukidida, tudi za Aristotela, ki je razločeval ZnZgo od Umeti ravno po tem, da se prva drži v Dbstvarnosti potekajoče (umsko dokazljive, z dokumenti podprte) Zge, medtem ko se ravna Umet po zakonih domišljije, se pravi, da je poljubna; oz. poljubna je glede na Zg dejstva, ne pa glede na svoj Not ustroj, ki ga Aristotel podrobno določa kot pravila-zakone Umeti, natančneje Trage. Traga se veže na mite, ki imajo posebno - božjo - Zgo, ta ni ne ista niti paralelna s človeško, je pa človeška od božje odvisna.

Ker je BRoz kot duhovnik in prepričan Kan pristaš KMge, je razumljivo, da je le v enem delu svoje dramatike zvest pravilom - PSti - HMge, v drugem, odločilnejšem, pa zakonom-PSti KMge. Kot je iz **RSD** razvidno, se KMg drži Dgč obrazcev, s tem tudi Dgč Zge, kot jo razume HMg. HMg teži k RealD, s tem k čimbolj zvestemu odsevu Dbstvarnosti, **Pica**, tudi FinžD, **Naša kri**, kolikor te stvarnosti ne RR Ncl, ta pa je regres k PMg; tudi v Kvedinih Hršdramah, glej **Kraljeviča Marka**. (HMg se šele postopoma trga od RealD: ko prehaja v surrealizem, žanre farse, **Poh**, groteske, **Goga**). **ŠkofPas** ni delan po Znutogovljivih podatkih - križanje, Judež, hudiči, Smrt, Kupido, Lucifer itn. -, ampak po **Novi zavezi**, ki je s stališča ZnZge mit-legenda. Enako **Tarb(ul)a**, **Lucija**, **TKriž**, **Božja planina**, **Slepa grofična**, **Eno samó**.

Če lahko MMB ozdravi Čla od slepote, če se lahko pojavi K-živa pastirici ali pastirčku, če rimski cesar Konstantin zmaga, ker ima na zastavi uvezen Križ, potem je vse mogoče; poseg bogove - MMB, Snikove - roke iz nebes na zemljo je lahko kakršen koli, nepredvidljiv, kaznovalen in nagrajevalen, odrešujoč in pogublajoč. Božja Roka ni dolžna nikomur polagati računa, tudi

ne dokazovati svoje RPPe na kakršen koli umen, preverljiv, razumljiv način. Deluje kot Abs volja, ki je za enega Rad samovolja, za drugega dokaz božje Milosti.

SPED je treba brati v tem VISU-okvirju. Zdi se, da je celo Mrakov **Blagor premagancev** v bistvu znotraj KMge. Zdi se, da si je Mrak vse Ž želel biti K-FKr; doživeti VoM: od Moža iz **Oble** do Valentina iz **Blagra**. K-da je hotel z **Blagrom** - z Valentinovim VoMom - dokazati, da se mu je le posrečilo; da ne vstane od mrtvih le FKr, kot šef KCe, ampak tudi zgolj ČI; predstavnik zgolj Čloštva je Mrak sam. K-da je vsaj v enem primeru tu že brezčasje po Prenovi časov. **Blagor** naj bi bil sinteza HMg in KMg.

Blagor ni vezan na KC, SPED pa. BRoz je tudi zato - Rad - Pol kolumnist v Sacri famiglii, ker si ne more zamišljati KCe, ne da bi bila na oblasti, ne da bi bila spet St novi Rimski imperij; v Slji pač miniimperij, a enako Tot(alen) kot v papeški Dži ali v južnoameriški jezuitski StDži, glej Hochwälderjev **St eksperiment**. V času, ki traja do ponovne vzpostavitve Stimperija, BRoz ne more nehati malikovati TSmoči - FKra kot Pantokratorja; ker mu ni na razpolago KC-Poz despot, investira svoja infantilna čustva v KaKija-Tita, v Hudiča, le da ta zli lik maskira - tudi pred sabo, ni sposoben za ARF-AK, zato samoprevare ne odkrije - v dobrega despota, brez tega (ponavljam) ne more, nato pa ga vrne v stvarnost, kjer mu je zavestno dvoumno močni in zli, nezavedno pa pravi. Ktz.

Rel zamotan proces SZSL, katerega cilj je: ne obupati, verjeti še naprej, da bo KC - njen bog - zmagal(a), sovražiti trenutno zmagovitega (Kom)boga, a ga občudovati kot močnega. Naš bog - bog NSSi-KCe - bo le zamenjal zlega Komboga, ohranil njegovo moč oz. jo še stopnjeval do skrajnih mej. A že Kombog je izredno močan; na TSu ga je skrajno težko poraziti, odstraniti pa sploh ne. France Papež (Prvi, doma iz Bele Krajine, sicer pa knjigovodja v BA-Argi) je takoj po 1990 še verjel, da je mogoča zmaga Katboga in KCe v Slji, glej **Svetinjo**; Kremž v **RazPragu**, drami sta napisani v drugi polovici 90-let, ne več. Zmaga je le še v KršNoti, v mističnem Abs Usmu Katboga, ki more doleteti grešnika v hipu Si. Celó v zavesti SPE, kaj šele v njenem nezavednem je zmagala Vombova Rca, **Razval** (zmaga pravičnikov v nebesih, ne na TSu), ne pa Jelova, **Vst. Obs** potrdi **Razval**, ne Jelovo **Vst**. Naj je BRoz še tako Polklerik, PriPra vere v zmago KatNSSi nima. Komaj kakšna SD je, ki bi tako samoumevno predpostavljala moč-oblast Ptje in hudiča (demonije).

File uprizarja nenehno zmagovanje demonije, **Bakhe**, a na Irnačin eksplícitnega razkrinkavanja Infkaosa. Filetov Ktz, **Suženj**, je tema drame, medtem ko je Ktz v **Obsu** avtorju nevidna Stra. **Suženj** je Krit zrcalo - in ARF-AK - **Obsa** oz. SPED, zrcalo, ki ga sama SPE (DSD) ni zmožna. Tako šibka, tako brez ARF je DSD, da ji mora priti na pomoč celo RMg, FiID. Prav za prav v nebo vpijoča sramota, dokaz mizerije, kakršna je tudi zgodba o Depali vasi, novi SI minimit, ki vodi v **Matajevega Matijo**. Če je puč poskušan pa neuspel, je pač žalosten znak poraza, a vsaj nekaj je. Puč, ki je le sanjarjen, v pogovorih med minizarotniki (od strahopetca Janše prek nove SI teologinje, pete evangelistke Brezove metlice do draufgengerja Krkoviča) retoriziran, a niti ne poskušan, ker so se **Razbojniki** ustrašili Beznikovega oklepника z raketometalcem, je klavnost pod nivojem Krjavlja. Ta je bil vsaj zabaven, njegova zgodba o tem, kako je presekal Hudiča (Kütjana), je duhovita,

izvrstno odrsko izvedena, v Pridialektu z Muljave, medtem ko Janša niti tega narečja ne obvlada več, čeprav je doma dober kilometer od Gilne pri Obrščaku, obenem pa se ni naučil pravilne Slske izgovorjave. Gre za primerno razliko med bitko za Dražgoše in za hruško (jablano? ena bodočih velikih spornih točk, predmeta Znrziskave) pri Depali vasi? Je res razumno degradirati Napad na Lož, **Suženj**, na napad na nosivca Smole? A to je le normalen rezultat Zge v Dv-PMDBi, kjer gre le še za trženje in za druženje v svrhu trženja in Uža; kjer je vojna le še pivovarska, pivo je pač ZnaSi za SSS Slce, za te miniščurke. Pretep je že redka stvar; tudi DSD ga ni več zmožna, Depalo vas hoče minimalizirati (da bi izvlekla iz dreka Brezico, Beznikov in Smoletov - še en Smolar! a ne Adi, ta je pevski Her - intervju v Mladini jo je iz belega dreveščka RR v malo lažnivko). Zdaj se tepejo le še na neoultrale(vici); jasno, ta zdaj vzdiguje glavo kot kača!

Abspravičnik Krivec mlati Abs pravičnico Miklovo Zalo, stiska jo za vrat, s prsti se ji vtiska v belo meso 50-letnice; na TeVe je kazala dama svojo počrnelo rit kot Terezinka iz Narpesmi, ogaben prizor, za Bacona! Ji je hotel Krivec potegniti kiklo čez glavo? Morda bo kmalu revica trdila to, polna je izmislekov, kot pravijo; jaz pa dodajam: njene fantazije (verjamem Krivcu) niso nič v primerjavi z BRozovimi, kakršne je naredil za ogrodje **Obsa**. Je hotela mar zarjavela dvičica raztrgati Krivcu hvače, mu odpreti bavitaro, da bi videla, kaj mu visi - ali stoji - med nogami, in če je zares kvalificiran, da pred sodišči brani mačiste Sr(e)bklavce, te Strne posiljevalce bošnjaških deklet in stark? Kdor jih ni napičil, teh Muslbabuz, vsaj 100, ne more kandidirati za advokata djenerala Aksentijevića, novega kandidata za SI Varuha ČIP. Bogve, kako se bo ta novi mit nadaljeval? Kateri je važnejši za SZgo, Depala vas ali SV med Pegatko (**Pegamom**) in **Lambergarjem**, med Krivim in NeČi Snico?

Moj pokojni Pril psihoterapevt Polde Bregant bi najbrž ocenil BRozovo RR za psihopatsko; jaz to psihopatskost razširjam na Dbraven, na vso DSD oz. na vso PoVDe, začeni s SPE(D). Ana začne **Obs** s KaKijevske izjavo, s kakršno dramo tudi konča. Med obema izjavama, ki sta dejansko le ena sama, se dogaja celoten **Obs**. Izjavi potrjujeta, da imajo Komsti Abs oblast v deželi; Itfz okupator jim prav za prav streže, jih uboga. Ni bistven - niti ni glavni Hudič - on, ampak Ptja; ne Grazioli-Musso, ampak KaKi.

Anov prvi stavek: »Galilejca moramo likvidirati še ta teden.« Galilejca, tj. JKra oz. MV v Sliji Ehra, Natlačena, načrtovan je bil tudi atentat na GRoža, poskušan na Rupa; Galilejec je dramski lik, ki vsebuje vse te stvarno in v možnosti pobite-likvidirane. Celotna drama je izvajanje tega ubijavskega-peklenskega načrta, ki se nazadnje tudi posreči. (Ne povsem, ker FKr=VoM, a to je v času leta 33 še v Dbi neudejanjena možnost; le Kani in BRoz presojajo dogajanje leta 33 s stališča 4-Stola (priznanja KCe kot Dž vere), 8-Stola (obnova Rimskega imperija pod KarlomV), leta 1907-8, ko tako močno zmaga KC na volitvah na Slskem, glej **Hlapce** in **Blejke**.

Predpostavka **Obsa** je, da gre za ali-ali. Ali na TSu vlada KC, potem je vse dobro. Če pa ne vlada KC, vlada njen Sž: Kača, glej **Žida**, ki menja oblike, ne pa bistva. V letu 33 so to Judje, nato Musli, albigenci, protestanti, RLH, Komsti; vse te SD-KMg uprizarja, **ŠkofPas**, **TKriž**, **Vst**. Torej zadovoljiti se z vladavino Katboga na onem svetu pomeni dopuščati vladavino zla na TSu. Ali Ideaca ali Demonaca; kar rišem na MSK, glej **GR 4** in **5**. Galilejec zato ne more ostati JKr, ki živi zgolj iz LdDra, ampak mora postati Pravični Kralj, kar je

Kralj Matjaž v **Vstu**, Avscesar v **Blejkah**. Not namen **Obsa** kot Katagitke je razkrinkovanje vladavine demonov. Včeraj sem na radiu Šporhet slučajno slišal samoumevno izjavo: »Nebesa so, pekel je.« Pekel je za to, da imajo kam priti-pasti demoni: KaKiji, Annani-Ane. Hudič-demon ima Neg Moč. RR Hudiča v boga pa je v tem, da se moč iz Neksile RR v Pozsilo. **Obs** kaže občudovanje močnega demona, kakršen je Ana, ki se mu posreči načrt, tj. tisto, kar si vzame za cilj svoje volje.

Težava Krša je v tem, da je njegov bog - FKr - bil najprej obešen, šele nato je iz VoMa postal Zmagovalec. Ta težava pa je kot nalašč za lik Ehr; Ehr je PriPra dedič JKra, ker je od zlih sil ubit; zdaj je potreben le še njegov VoM in prehod na oblast, **Vst**. A ta dvojnost med JKrom in FKrom, mučenikom in zmagovalcem, je Stren vir vseh težav v KCi; zraven pa praktično izjemno uporabljiva razlaga, zakaj v določenih časih KC ni - ali ni dovolj - na oblasti. Tedaj je čas njenega mučeništva: JKra kot Križanega, glej tudi Tomš(ič)evo dramo **Jezus križani**. A po tem času pride - Strno nujno - zmerom čas VoMa in KC zmage: po vladavini Napoleona na Kranjskem 1812 zmaga apostolskega Avscesarja, **Blejke**. Torej Strno analogno: po vladavini Ptje vlada KC. Tu se je zalomilo, čas pričakovanja se je oddaljil v naslednja leta 21-Stola.

Zadnji Anov stavek: »Kajfa, Jese, gremo! Ves proces je treba začeti znova. Nikodem, ti ostaneš tu kot jetnik.« Konec je zelo podoben koncu **Afere**. (Vse manj se mi zdi mogoče, da BRoz **Afere** ni bral; če je dobil v roke Pers, je bila tam v letniku 1961 objavljena. A zakaj te revije ne bi mogel dobiti v roke?) Ana je odločen kot Komisar iz **Afere**. Ubit je bil Simon, ki pa je bistveno bolj dejaven lik od Galilejca, medtem ko je vprašanje, kaj bo s Krstnom (Kristijanom, ki bi mogel biti K(ristj)an), odprto. Krstn je točka ARF-AK LReve; ta točka pa v **Obsu** - Strno nujno - manjka. Nikodem ni Krstn. Bil bi morda lahko Bernard iz **Afere**, a Bernard popusti Komisarju, njegova ARF ni dovolj močna, še manjša je njegova odločnost. Nikodem kot edini Poz lik **Obsa** - razen nenastopajočega Gal(ilej)ca - pa je ravno Tip za **Obs** in za ta vidik SPED: je Inf-Ktz lik, ki slabo drži skupaj.

Komisar na koncu drame vrže Krstna v zapor, Bernardu in Marcelu pa določi nove naloge. Ve, da LR še ni končana. (V **Aferi** skoraj ne gre za NOB, kot gre v **Rojstvu**, ampak za LR.) Kot ve Ana, da bo Galova S na križu prinesla Judom še obilo težav; da torej Gal še ni zares-dokončno likvidiran, čeprav je kot Pvtlik križan. Ostali bodo njegovi Fasc(inirani)učenci. Če ne bi bilo VoMa, bi učenci zdvomili v svojega Uča; kot je celo Janez v Mrakovi drami **Janez Evangelist**. VoM pa je Janezu in ostalim vrnil upanje, celo vse bolj Sak prepričanje-vero v njihov - Učenikov - prav, tudi v **Jančvstu**. Treba bi bilo torej izkoreniniti vero učencev - nastajajočih Kanov - v VoM. Pavlu je jasno, da je zato VoM osrednja točka dileme zmaga ali poraz. DgTija pa ve, da je ta dilema napačna; da sta napačna oba odgovora. Oz. prava Dgvera se lahko začne šele onkraj pristanka na to, da VoMa ni; da so miti o VoMu (o Feniksu, Dionizu, Pomladnem kralju, glej Fraserjevo **Zlato vejo**) mistifikacije, sodijo v PMg; na tej PMgi temelji tudi KMg, podaljšana je vanjo. Tudi zato je **Obs** tako napačna usmeritev. **Obs** in **Vst** tvorita po tej plati celoto-enoto.

Med **Roj(stv)om** in **Obsom** je razlika in Id (istost). Obe drami - obe MaPSt, NOBD in SPED - izvirata iz SŠa; a vsaka ga RR po svoje. Mnogokrat sem že tolmačil končni prizor **Roja**. Žena Nina je v rokah esesovca Harza, ta z njenim

telesom štiti sebe. Nina in Krim, njen mož, se ljubita. Nina pa je povrh vsega še noseča, čeprav ni povsem zanesljivo, ali je oče njenega otroka Krim ali Harz, ta je Nino v zaporu posiljeval. Če si Nina misli, da je njen otrok Harzov, si želi svojo in otrokovo S, predvsem pa Harzovo; zato poziva Krima, naj strelja vanjo, skoznjo bo zadel Harza (Zlo, demona, Hudiča), v nji Harzovega otroka. (Zgodbo o Ninini nosečnosti tolmačim nekoliko svobodno.) S tem bo Zlo ubito, tudi nadaljevalo se ne bo, niti s krvjo ne, ona-Nina pa bo St žrtev-mučenica. Nekoliko RR model JKra.

Če pa je otrok Krimov, bosta v primeru, da bo Krim vse tri (Harza, Nino in njenega otroka) ubil, žrtvi dve: Nina in Ninin-Krimov otrok, vendar za ceno umora-likvidacije Harza-zla. Zgodilo se je tretje: Harz in Nina sta ubita, Nina že prej hudo ranjena, tudi Krim, ki je bil v spopadu smrtno ranjen, stari Sži so se med sabo poklali, (J)Elko-**GiM**, a rodil se je in obživel otrok; tega ni ne v **GiMu** ne v **ŠpK**, ti dve drami se končata v Nihu. A to je tretje, ki se je zgodilo v **Roju**, s stališča RLHa ni Strno nujno; nikjer ni rečeno, da je moral Krim, čigar roka je komaj še držala puško, zadeti le Harza in Nino tako, da je obživel njen otrok; Krim je tvegaj, da ubije tudi otroka, tudi v primeru, da je njegov. Krimu torej ni bilo bistveno, da ostane pri Žu - njegov - otrok, ki bo nosivec NSveta, ampak da je - pa čeprav za ceno Si otroka in njegove matere - mrtev-ubit Demon-Harz. Primarno je Sš; vse ostalo mu sledi.

Sš ima seveda alibi-utemeljitev: ni - ne more biti - NSveta, če ni odstranjen-likvidiran stari svet, BržKpl podjetnik (Mirtič), NemNcz (Harz) in domači SKfz (Žolc; a temu se posreči uiti, najbrž bo odšel v SPE-Argo, če ne bo likvidiran v PVD, **Črna maša**; ne vemo; Žolc je negotova točka v **Roju**). Likvidacija starega sveta mora biti - s stališča Mrklenizma - TotRad dokončna: odstranitev ljudi in sistema. V **Roju** ostane živ par Miha-Marjana (MiMa ali MihMar, kakor hočemo); ta bo ustanovil NSvet tudi v primeru, da bi bil Ninin otrok ubit. (MihMara sta res ostala živa, a ne kot NSvet, ampak kot banalno nadaljevanje starega: Marjan Breclj in njegova žena Ančka Levarjeva, ki niti v Prtih ni bila, a je rodila Mihi, tj. Prt ime Marjana Breclja, hčer Marjano. Marjana v Drami SNG igra zdaj stare razvaljene babe, recimo v **Predsednicah**. To je PriPra konec NSveta, ki bi baziral na MihMari.)

LdDr je v **Roju** komaj navzoča oz. le v ErS obliki IntDne med Krimom in Nino; med MihMaro je ErS zelo Konv. VitZup tudi nikjer ne pravi, da bo NSvet LdDr. Tega ne pravi niti Bor v **Težki uri**; v drami je na prvem mestu Sš, likvidacija (gestapovca Matoha). Še manj je žrtve (kaj šele SŽ) za ES sočla; te niti v **Za svobodo** ni in ne v **BSSvetu**. Povsod gre za LdNara, glej posebno Špelčine izjave v **BSSvetu**.

Vendar LdDr ErS tipa tudi v **Obsu** ni in ne v **Čiku**; tu je Matova navezanost na Vlasto prej Neg kot Poz, Vlasta naivnega Mata izrablja za namene VOŠa in likvidiranja Ehra. Niti v **Napadu** ni ErS-LdDra in ne v **Vstu** in ne v **Eno samó**. Šele v **Simfi**, a na poseben način: s samoodpovedjo Sestre ErSu, z RR le-tega v Charis, v žrtev za ES Dra. Poudarek ni na ErS, nasprotno, ravno na odpovedi ErSu. Je pa namesto ErS ljezen do nečesa, kar je dan pred JKrovo So že nastalo: KC. Obe drami, **Obs** in **Roj**, ilustrirata LdSNara, le da **Obs** še do KCe, **Roj** še do Ptje. Tu pa se spopadeta na Ž in S, postaneta EDč, začne se DŽV. V **Obsu** še ni razvita, kajti drama se konča tik po FKrovem VoMu, v **Čiku** pa smo že sredi nje kot krvave Bmi. Enako v **Napadu**, **Razvalu** itn.

A če je razlika med **Obsom** in **Rojem** le v tem, da prva drama uči ljezen do KC, druga do Ptje, obe pa do SNara ali celo SNLa, potem sta tako Krim-Nina kot Gal SŽ za SNar, ki je Kld, nobena pa ni LdDra kot do ES Dra. Razlika je morda le ta, da gre **Roj** v RadSšu do demona še dlje od **Obsa**: IdeaKrim ubije lastno Ideaženo, da bi likvidiral Zlo-Zlega, medtem ko Gal tega ne stori. SPED zelo pazi, da česa takšnega ne bi storila oz. pokazala kot Poz-zgledno dejanje. KC se trudi dokazati, da njene ude ubijajo Sži, da sama skrbi za svoje člane kot mati za svojo deco. Vendar, ali se ni enako trudila za svoje tudi Ptja? Res je nekatere postavila pred sodišča, jih likvidirala, **Dia**, **Afera**, **Job**. A to so bili (zanjo) Izdi; KC je enako ravnala s svojimi odpadniki, z razkolkniki, albigenci, Proti, z Brunom. KC ne mara slikati vprašljivih položajev, ker ni sposobna - vanjo ni vgrajena - ARF, medtem ko NOBD ni le izraz StlPtje, kot bi rada prepričala SPED-DSD, ampak je vsaj v enaki meri izraz RLH gibanja, to pa je Strno vezano na ARF-AK; Zn napreduje ravno in le z nenehnim preverjanjem tez, pravil, teorij; če kaka teorija ni v skladu z novimi - nanovo odkritimi - dejstvi, z eksperimenti, Bacon (praprased prej omenjenega slikarja), jo RLH-Zn zavrže. Ne tako KC. Ta temelji na enkrat za vselej danih dogmah, ki so nepreverljive, saj so verske in ne Zn resnice. Odtod izvira razlika med Strno nujnostjo ARF-AK pri RLH in Strno nujnostjo odsotnosti ARF-AK pri KCi.

VitZup je konstruiral položaj na koncu **Roja**, ki sem ga komentiral, tako, da je mogočih celo več razlag; ta položaj je Pot. Medtem ko KC skrbi za to, da ne bi bil noben položaj nejasen, vsak naj bi bil usklajen s popolno in Eno resnico (RPP), ki jo ima v rokah-ustih - po božji volji - KC. Stvarnost je seveda v temelju Dgč. Ravno ker KC tako reducira in zavrača več možnosti-Rc, Strno nujno prehaja v Inf, v Ktz. Ker to čuti in ko na tak položaj naleti, skuša kaos (in Ktz) pripisati delovanju Sža. Hudič je tisti, ki meša ljudi, veliki Motivec E(di)ne resnice. Zmeda je le v ljudeh, ki so SZSL, ne pa v stvari sami, ki je e(di)na in kristalno jasna. BRoz je najbrž prepričan, da je **Obs** jasna kot takšna, tudi njegov komentator ubogi Požek, DgAnln pa bo v pričujoči razpravi skušal pokazati, da gre v **Obsu** za Rad in zgleden primer Ktza.

Še posebej se moja teza potrdi, če si поблиže ogledamo lik Nikodema. Naj se s Karjem lotim širšega konca **Obsa**.

3

Zadnji del **Obsa** se začne s prizorom, ko vstopi Nikodem; v prostoru so že zbrani ostali trije. Ti trije ravno končujejo razpravo o tem, kaj se je zgodilo v času križanja. Kajfa: »Zemlja se je stresla. Nastala je tema kot v rogu. Skale so se razpočile in rekli so, da so se odprli grobovi in da je mnogo teles svetnikov vstalo.« Podoba je Tip mitska, ne le iz **Stare zaveze**, apokaliptična. Skladna je s pričakovanjem Judov o neznanjskih dogodkih ob nastopu-pojavu Mesije. Vendar, ali so se sploh zgodili? Ali niso le znamenje Čl praznoverja, kot že tolikokrat v Zgi, določene grupe čakajo konec Čloštva in sveta še v zadnjega pol Stola. A kaj kak dogodek pomeni? Vse je odvisno od RRe. Jese, ki je predstavnik RLHa: »Slišal sem rimskega stotnika, da je rekel: 'Resnično,

ta človek je bil božji sin!« To je rekel na ugotovitev, ki jo sporoča Kajfa: »Ko so ljudje slišali Galilejčev zadnji krik, so se silno prestrašili. Vse se je trkalo na prsi.« A rimski stotnik je kot pogan praznoverec. Tudi med Judi je bilo še veliko praznoverja; kot danes. Jese: »Nekateri so celo mislili, da bo vsak čas konec sveta.« Kajfa priznava zase, »da sem se tresel kot šiba na vodi.« Kajfa je karikiran kot strahopetec. A strah je bilo celo umskega Jeseja: »Malo sem se že bal, kaj bi tajil! A me je kmalu minilo.«

Jese je skoraj kot dr. Grča, ki je že razvit-zrel RLH Znik iz začetka 20-Stola, glej Govekarjevo SvM dramo **Grča**. Jese si razlaga vse po Nv poti: »Zdajle spomladi se nenadne nevihte rade pojavijo.« Pred 60 milijoni leti se je zaletel v zemljo velik asteroid, tedaj je prišlo do bistvene menjave živalstva na zemlji, zmaji so izumrli, bogvekako dolgo je vladala tema, ker je oblak prahu zakril sonce; konec mikensko-kretske Grčije je povzročil velik morski val, ki je potopil kar celo civilizacijo, pa že prej nekajkrat, kar je celo ohranjeno v zgodbah o Svetpotopu in kar so arheologi Zndokazali. Pa ni nikoli ob takih - številnih - priložnostih umrl JKr oz. Kršbog. Umrli je eden od bogov, bogovi kar naprej umirajo, rojevajo se novi, le KC trdi, da je njen Ve(čen) oz. celo zunaj časa: da je bil dogodek ob FKrovi Si ne le poseben, ampak e(dinstve)n.

Obs ni le obračun z MrkKomom, ampak tudi z RLHom; enako velja za DSD. (Celo neKatDSD ne temelji na RLHu, ampak na mitu, na MagRlgi, na NA. Šel kot veliki ideolog Janševe stranke je v svojem zadnjem romanu **Zafukani mošnjiček** postavil Čl-svet na Tomažev **Ev**, ki je za KC apokrifni, nepriznani **Ev**. Šelovo tolmačenje (RR) tega **Eva** je konkurenčno KCi. Če bi DSD zmagala, bi se kmalu razcepila v dva nova EDč; v KatDSD in v NADSD. Kld ideologije Strno vodijo v EDč smodel.)

Obs v liku Jesa obračunava z RLH-Zno. Jese: »Vedno je treba graditi na zanesljivih dejstvih. Vprašanje je, koliko so bile tiste govorice zanesljive.« Govorice so idola fori in tribu, kakor je stvar poimenoval stari Bacon. **Sveto pismo** je mit, kolikor ni potrjeno z RLH Zn-metodami; je pa lahko **Stpismo** vir Umetdnavdiha, motiv dram. Težava **Obsa** je v tem, da za paravanom Umeti skriva konstrukcijo, ki jo ponuja ne kot Umetresnico, ampak kot obvezno edino-eno Resnico (RPP) Čl-sveta. Takšna je dvojna - zato Strno vprašljiva, na dveh mizah igrajoča, prav za prav sleparska - narava KCe in Kata.

KC razločuje med govoricami, te so prazne (idola fori), in Resnicami (dogmami), te pa so obvezne in dokončne. RLH Znik ima vse, kar ni Zn eksperimentalno potrjeno, za govorice, za mnenja, za neZn početje, medtem ko KC tisto, kar je zunaj Zni, (raz)loči na dva dela: na govorice, to je Mrk teorija, in na Resnico, tj. **Stpismo** in vse, kar iz njega izhaja. Tu se začno neznanske težave; KC jih je - več kot - slutila, zato je prepovedovala celo branje **Stpisma** brez nadzora klerikov (recimo, jaz bi smel brati **Eve** le pod nadzorom zelenobledega onanista Božjega, Čla z nevideno ErS močjo). Že Stol in več vemo, koliko je v **Stpismu** netočnih podatkov, izjav, koliko pesniškomitske izmišljije. KC ne zmore rešiti problema: verovati božji Besedi, ki je **Stpismo**, obenem pa biti RLH-Znik. Pomaga si tako, da razloži božjo govorico **Stpisma** s tem, da je bog tedaj neukim ljudem govoril v jeziku, ki so ga edinega razumeli, to pa je bil Magpesniški jezik. A če je tako, mora biti dovoljeno vsakomur, da interpretira-razume ta Magpesniški jezik po svoje. Ne more biti le KC edini dovoljeni-pravilni Interpretator metafor.

Jaz RR zgodbo okrog JKra Dgč, kot jo BRoz. S stališča KC-BRoza sem kriv; mariborska jezuita (sicer blaaaaga do kozlanja) sta mi samoumevno odredila mesto na le-vici. Torontski župnik Skumavc piše v lepih spominih **Po enosmerni poti**, da je še tedaj, ko je prišel v Kanado, KC grozila vsakomur, ki poseduje Marxov **Kapital** (brez odobritve KCe), z ekskomunikacijo. A piše tudi, kako je moral kot otrok poljubiti šibo, s katero ga je namlatil Katoče; KC je terjala, da podložnik-verniki ljubi ne le svojega Kaznovalca, ki je Pravičen, ampak celo orodje-orožje, s katerim je namlaten. Torej tudi Nož, s katerim je zaklan, če tako odredi bog; mar ne poroča **Stpismo**, koliko Hebrejcev je dal Mojzes poklati-likvidirati, ker je ocenil, da so prekršili božjo Postavo? So morali srebati kri drug drugega, lizati meče, s katerimi so jih leviti klali? Če bo nadškof Rode koga - seveda po božjem naročilu - prebodel s svojo škofovsko palico, bo moral prebodeni mar vzeti konico palice v usta in jo sesati kot pri felaciji? Brrr, ta SM te KCe ...

Ali pa bo zadoščalo, da bo slavil boga, ko bo spuščal dušo (v predsmrtnem strahu prdel) na poti v pekel, da se ga bo morda Rodetov bog le usmilil, kot se je **Na pragu** usmilil oznovca Logarja? Si je mogoče predstavljati, da bi se usmilil Ane-Jeseja in Luke (Leskoška) iz **Čika** in LR-Ptje? Ki-driča, ki je dal svojega dobrodelnika Ehra v zahvalo za rešitev iz zaporu ubiti? Če se bo usmilil teh, se bo tudi Hudiča. Kaj naj potem naredimo s peklom? Kako bo gledal Rode, če bo v nebesih južinal skupaj s Kütjanom? Brezica skupaj z Ribičičem, za katerega je splošno znano, da jo je v zaporu natepaval kot Harz Nino? Tedaj jo je bojda tako poškodoval, da je iz Že postala (se RR) metla-Aufhenger.

Kar je prepričanje - VIS - KCe, pripisuje BRoz Ptji; to se dogaja skoz vso dramo, to je njena PSt: »Če smo rekli, da je bil ta človek« - Gal - »v zvezi z Belcebubom, ali bi ves tisti vihar in potres ne bila lahko delo pekla?« Vrnivši se Ana: »To bi bilo mogoče.« Razlika med KC in Ptjo je le v tem, da izreka Ptja subjektivne, s tem lažne sodbe (Mi smo tako rekli, zato mora tako biti, zaradi naše volje-koristi), KC pa Vebožje sodbe: tako je. KC temelji na (celo St) biti, Ptja že na samovoljnem izrekanju o nečem, da je bit. Navsezadnje je ta razlika celo točna, le - s stališča DgZni - z rahlim, a bistvenim popravkom: KC veruje (vse bolj le verjame, želi verjeti, se dela-prepričuje, da verjame), da je njena osnova (St) bit, Ptja pa je to izreko (Ptja je KonstKld) tako Radikalizirala, da jo je do kraja pragmatizirala in je lahko v hipu preobrnila mnenje o nekom-nečem (recimo o Gidu po izidu **Vrnitve iz SovZe**, po 1948 o Stalinu); seveda je tako v stvarnosti počela že KC (po kapitulaciji lte je za 180 stopinj spremenila mnenje o nji), le da je to Prikr, razlik-sprememb v lastnem mišljenju sploh ni bila zmožna zaznati, tudi DSKC jih še ni; vse so bile le aggiornamento.

Medtem ko je Ptja v tistem svojem delu, v katerem je RLH izvora, Strno že ARF; posebno pa v svojih dedičih, **Aferi, Dia, Jobu**, ki se vračajo k Libu, s tem k relativizmu. Ptja je najprej naredila ARF-AK o dahavskih procesih, nato pa še o PVD, medtem ko se je KC le načelno opravičila za svoje zmote in napake, v delovanju MV-Dmbstva ni našla kakega realnega konkretnega zločina, še do Fraklovega delovanja v Kozlerjevem borštu, Božičev **Komisar Kriš**, je zavzel Krit stališče le Tine Velikonja kot Psk. Sem kje prebral, da se KC oz. dediči Dmb, Nova SI zaveza, javno kesajo, ker so MV Dmbci pobili dramatika Moškriča, izročili toliko Prtov Nemcem kot Nczokupatorjem?

Nekdo je le označen-ožigosan kot sodelavec Belcebuba-Hudiča, Gal, nekdo je pa res sodelavec Hudiča: KaKi, Ana in Judje. BRoz pristane na Demonaco: da je nekaj delo pekla; odloča le, kdo izreka sodbo o Demonaci. Dediči Ptje - SeH in nato ADHuma, **AleksPR** in **Afera**, Demonaco odpravljajo in odpravijo, dokler ne pride v naslednji GG (v RMg) do Rad relativizacije, od **Pegama** do **Sužnja**. KC kot globoko preizkušena in vedečna pozna ta proces na RPi, zato ne dopusti niti AAF-AK stopnje; le tako, je prepričana, je-bo mogoče zaustaviti vrtenje THM-kroga, prehod v EDč oz. v Dv arhemodel, v LDPM. Če je za Čla glavna Varnost, ta pa Poz tudi v primeru, če je izvajana s terorjem (z BT), torej s PN, potem ima KC morda prav; Čl ni sposoben za Svo, zato naj ostane čim bolj ovca v čredi, čreda ovac. Kdor pa ceni nad Varnostjo Svo, ta KCi ne bo mogel dati prav. Čredni Katbog ni DgBog. DgBog je dosegljiv le za SAPOEV. DgEta odklanja Mago, pa naj je v PMg, v KMg ali v RMg. Kajti tudi v RMg je. Dokaz za to mojo trditev je ŠelD. ŠelD je Tip RMg, temelji na NA Magi, glej **Triptih**, **Skaka**, **Čaro**. Od **Svatbe** do **Savne** se je RMg Maga Šelu podrla, a jo je v **Zakopanem robcu**, tj. v svoji Poslednji volji ali Oznanjenju, vrnil, le da v sintezi s Tomijevim **Evom**. (Pa ja ne **Evom** Tomija Oc-wirka, ki hvalisa v SB Lainščkov jalovi NA roman **Trik s štrikom?**)

Ptja dopušča obe možnosti: delo pekla in sabotažo. Ana: »Treba bo še temeljite preiskave«, tako govori Kreon v **SAnti**, tudi to dramo je mogel - skorajda moral - BRoz brati v Pers 1960, »ali ni za vsem skupaj sabotaža.« Ana ve, da so sabotaže delali prav oni, Komsti; torej jo lahko tudi Kani. Obdolžitev Kanov - Gala - kot kolaborantov s hudičem pa je dodatna korist: destrukcija + laž + korist + Maga itn.

Vendar bistri Ana čuti, da zadeve s križanjem in VoMom ni koristno napihovati, niti omenjati; kdo ve, kaj se lahko iz takšnih negotovih situacij izcimi. Tako želi Ptja - Le - danes, da se čim manj govori o PVD, o PoV zunajsodnih likvidacijah, sploh o Ptjeterorju. Zadevo poriva vstran, češ, če že je problem, je za Znike (za njene uslužbence UZnike, ki vsak problem omrtvičijo v Psproblem, v retoriko, v ničes, v Zunpodatke, a še te filtrirane, glej - ne le - Repetovo Zn), ne za DbJav. V DbJavi moramo gledati naprej, se ukvarjati z bistvenim, tj. s problemi financ, zakonov, Dasodne prakse ipd. Ptja skrbno pazi, da bi prišlo v Jav čim manj podatkov, kdo so bili likvidatorji Ehra, Polaka, vrnjenih Dmbcev. Kdo je o teh likvidacijah odločal. Kdo je zastopal SNL, ki da je sklenilo te likvidacije. K-da so te likvidacije tudi s stališča Ptje sramota. Kdo je danes uradni dramatik ZLSD? Ga sploh nimajo več?

Še libci so bolj dejavni v Kuli; v parlamentu imajo podnajvečjega SI pesnika JašZlca in dramatika Part(ljič)a, v ljskupščini pa Božiča. Je Möd dramatik ZLSD? Bo obujena afera Depala vas obudila moje zanimanje za Božičevo zadnjo dramo **Dosjeji**, v kateri nastopa Tomaž Miklavčič, brat presvetle Nevenke Miklove Zale? Tedaj je bil MiklTomaž celo nadrejen Brezici, skupaj sta planirala napad na lolozice, na marjetice. Po Božičevi razlagi (RR ali dejstvih?) je držal TomMikla za vrat sam veliki Janšeljc, vedel je, da je bil nekoč TomMikl oznovski agent, pa ga je s tem izsiljeval. Bo SD povedala več kot SZn?

Pogovor med vsemi tremi člani PtjPolitbiroja teče kakor danes o Depali vasi (DepSi) z ene in druge strani. Picajzlajo - Kajfa: »Kaj pa zavesa v templju? A se ni pretrgala na dvoje? Kako to razložiti?« Ana razlaga s potresom. Ko Kajfa vztraja pri pretrgani zavesi, njegovo obzorje je mičkeno, sposobnosti še manjše, mu Jese odgovarja: »Prvo vprašanje je, ali je bila zavesa prej cela.«

Res je. Morda se je Smolar poškodoval sam, po lastni krivdi? Ker je - močno - prekoračil dovoljeno hitrost, nato pred žabo, ki je lezla čez cesto, nenadno zavrl, v Pvt Žu je Smolar mirovnik-zelenec, in ker ni bil privezan z varnostnim pasom, se je potolkel. Zakaj Brezica, ki je zavrnila neko pritožbo na Toživstvo, ni razložila zadeve tako? Premalo domišljije? Je tedaj še ni duhovno napihoval duhoviti Šel?

Zadeva sodi k pravnikom; in res so jo tja spravili, v rokah teh diletantov - ali pa na polici - se je valjala kar celo desetletje. Nato so pravniki - toživci, sodniki, butci - sledili Jesejevemu mozganju: »A kako to« - ali je bila že prej pretrgana (ali je Smolar izgubil nedolžnost že prej ali šele zdaj, vmes je minilo desetletje) - »ugotoviti zdaj, ko je pretrgana?« Pri Brezici takšno ugotavljanje ni problem; tudi če bi toživec dosegel, da jo zdravniški koncilij strokovno pregleda, bi ne vedeli, na kak način se ji je pretrgal himen. Brezica ima že skoraj odrasle otroke; upam, da Šel na osnovi **Toméva** ne bo trdil, da je tudi ona brezgrešno spočela; da je nova NeČi Čara. Res piše o nji novo dramo z naslovom: **St Barbara, edina prava Slška Snica?** (Ne pa nemčurska Hema koroška golšaval!)

Ko dobi kako reč v roke justica, je RazReše izgubljeno; že tako je težko do resnice, juristi pa se prav potrudijo, da namesto RazReše zaigrajo sodno Gled. Če so dobro plačani (Denar, ne pa Resnica in Pravica!), zmagajo - pod zastavo dr. Čeferina, ki se je prvič izkazal že kot mladenič pri likvidaciji **Tople grede**. O Grosuplje, rodno mesto tolikernih genijev, Janše in Čeferina (po domače Mačefičerina)! Tam je doma ali sodeluje tudi LeZeleni Jean-Verbeshar Mondeni, ki je pred kratkim na DSP (Društvo SI pizdunov) predlagal, naj bi Slpizsci razglasili Kulmolk, kot pred 6-imi desetletji. Joj, kako bi se jaz veselil tega! Da bi se Peršak po lastni volji - nobena tuja ga ne ustavi - ne pojavljal dan na dan v MO! Mondenemu LeZelenjavarju Kulmolk ne bi povzročal težav; dozdej je izkakal je nekaj drobnih pesniških sprenevedanj. A kaj bi rekla Part in Möd, ki v vsaki sezoni zalagata vesoljna SGleda s Kodami?

Broz K-da predvideva Prih. Trojka se pogovarja kot Dasodniki - Jese, ki je med vsemi najbolj pikolovski: »Pa tudi ko bi bilo res, da se je zavesa pretrgala«, da se je res izvršil PVD, »še vedno ostane vprašanje, kdo ali kaj je bilo vzrok, da se je pretrgala.« Ta vzrok naj išče UZn, Tone Ferenc in Jaka Pistotnik. »Ravnati je treba znanstveno«, ustanoviti inštitut ali komisijo, ki bo v naslednjem Stolu preučevala vzrok, povod, kvaliteto itn. pretrgane zavese-himna. Ko bo leta 2145 - za obletnico PVD - izrečena **Kozlovska sodba v Višnji gori**, Višnja gora je čisto blizu Krjavljevi Muljavi, Janščefedrinovim Velikim Upljam in Zorec-Malovrhov-Turnškovi Stični kot fundamentu SMage, bo zadeva končno ustrezno pojasnjena in dana ad acta. Le file se bo od strani posmehoval, vedoč, da je firnk raztrgal Miha Baloh, ko je imel spet napad trdoklinčavosti, z Zn imenom priapizem. Kot z mečem (brez Zvezde in Križa) je Himen prerezal od spodaj navzgor in usmeril svoj simbol v samo Najsvetejše. Tu pa se moje pero ustavi; pred Stskom.

Debata o zavesi se vleče v neskončnost, ne bom je obnavljal v celoti, bi dolgočasila. Važna je le poanta, do katere zmerom znova pridejo: teza o zaroti, o delovanju Galovih somišljenikov. Jese: »Lahko bi bili za vsem skupaj Galilejčevi privrženci.« In smo spet pri Ktz zamenjavah, o katerih sem govoril v 2. poglavju razprave. Res je Ptja kar naprej sumničila vsakogar, iskala, kdo je za tistim, kar ni šlo najbolje; za tem, kar je šlo dobro, je stala seveda le ona

sama. A Ptja je le Posn KC; ta je že davno počela isto: v vsakem grehu je detektirala zle sile, Hudiča, odmik od boga. Obe, KC in Ptja, sta Strno temeljili na teoriji Zarote, ki sta jo še dopolnjevali z Mago. A dediči Ptje, ki so izbrali vrnitev v SoD, so se Demonaci odpovedali (ne pa Ideaci, svojim prednikom kot NOB Herom), vse razvodenili v UZn pikolovstvu, zunajsmiselnem podatkoslovju, brezdušnem empirizmu, medtem ko je DSD Stro Zarote ohranila: od smešno butastih teorij JrRavnika o UDBOmafiji do DaJanše, ki se sprašuje, kdo je Bezniku naročil, naj da tak intervju. Za DSD je zmerom kdo zadaj. Za Beznikom Küt, za blagim Borutom Pahorjem straaašni Ribičičič. Kar se Neg(ativnega) zgodi, povzročijo ilegalci Sž tabora.

Kajfa, ki je gotovo tudi precej telesno neokreten: »Ampak kako splezati do strehe« templja? Nič lažjega; BRoz se spominja, kako so mladi vosovci splezali po cerkvenem zvoniku frančiškanske cerkve in povsem na vrhu namestili slovensko zastavo - v posmeh ltom. (A BRoz tega ne more priznati, saj so bili tedaj lti in Komsti po njegovem zavezniški par. Komsti so skušali ponižati KC; to pa že. A zakaj s SI zastavo? Mar ni KC SKC? Že že, a tista zastava je imela gotovo na sredi rdečo zvezdo, ZnaSi za NOB-LR, medtem ko je veljala za KC le zastava s križem na sredi ali kvečjemu z GRoževo rdečo tolsto Ritjo, le to rdečico je priznavala KC; to je seveda pogled-razlaga z gledišča RMg-Rudolfa.)

BRoz je spet vse skupaj zameštral: junaško akcijo vosovcev je pripisal Galovim pristašem, tj. Dmbcem. Ne spominjam se, da bi DmbKani MV naredili kaj podobnega, kot je bila omenjena akcija z obešanjem zastave; tudi - še manj - PoV. Da bi premazali Kidričevo poslopje vlade z velikanskimi črkami: Naj živi general Rupnik!, kot so OF-ilegalci ljo z gesli za NOB in zoper lte in domače lzde? BRoz se navdušuje nad dejanji Sža (OF-Ptje), a jih pripisuje svoji NSSi. Jese na vprašanje, zakaj zastor pretrgati: »Taki postopači se ne vprašajo, zakaj nekaj storijo. Tisto storijo, da storijo.« Herdejanje BRoz pozdravlja, razloge dejanja Ofvosovcev pa zavrača oz. minimalizira; OF Here dela za ludiste-pustolovce, ki izzivajo, da bi izzivali in s tem spravili SNar v neznanse težave, okupatorje pripravili do represalij. Ta razlog razumem; a zakaj potem vse, kar je junaško in kar bi lahko izzvalo oblast k represalijam, recimo trganje zast-ora-zast-ave, odobravati, spremljati s simpatijo, če dokazujejo junaštvo naši fantje? BRoz zanika, kar trdi; trdi, kar zanika. BRoz je žrtev samega sebe, svojega - Strnega - Ktza. Za DgZn analizo je **Obs** edinstvena priložnost odkriti resnico: kako psihološko delujeta KC in De.

Ana (KaKi) pa se ne da spraviti iz ravnotežja; zanj je razreševanje problema zmeraj isto: »Tudi o tem bo treba narediti natančno preiskavo. Izprašati vse« na OZNI, a tudi pred Inkvizicijo): »tempeljsko stražo, naše terence, zaslišati Galilejčeve učence, zaslišati tiste, ki so učence stražili, zaslišati tiste, ki so špijonirali one, ki so učence stražili.« Res, tako je ravnala Ptja, a je imela vzor v KCi. »Nič ne sme ostati neraziskano«, raziskava ni RazRese, ampak je njen namen likvidacija Sž-tekmecev, »noben račun neplačan«. To je bistvo: poplačati s Kaznijo vse, ki so ravnali - s stališča Ptje - narobe. Ki so, v jeziku KCe, grešili. Zakaj naj bi bil pekel, če ne za to, da vanj Katbog strpa grešne, nespokorjene?

Morda je edini, ki bi verjel v obstoj Hudiča, Kajfa; pogovor trojke zaključil prav on z ugotovitvijo: »Mogoče pa je bil res sam hudič.« Jese in Ana imata Mago bolj za instrument; to naj bi kazalo na njun cinizem. A mar ni BRoz s tem izdal - samorazkrinkal - ravno KC, ki vse manj verjame v MagHudiča, ima

ga za instrument, in je vse bolj cinična? Zato je še bolj groteskno, če daje vse na stvarnost, na Polo, pa v tej stvarnosti ne uspeva.

Omenjeni prizor uvaja-pripravlja nastop Nikodema. Ta »vstopi, hitro: Gospôda, Galilejec je vstal!« To je osrednja teza in spletko-zaplet **Obsa**. Če je zares vstal, je vse delovanje Ptje zaman, kajti le Katbog ima to moč-možnost VoMa. Kot VoM FKr ima tudi moč-pravico do vladanja v TSu. Trojka se mora opredeliti do Niko(demo)vega sporočila. Najprej vsi trije hkrati vzkliknejo: »Nemogoče!« S stališča RLHa VoM ni mogoč oz. le kot metafora za RR v Nvi, za prehod Zime v Pomlad, za menjavanje energije, za par ŽS. A ta VoM velja za rastlinsko Nvo, ne pa za Čla kot Pska; Psk po RLH-Zni ne more vstati od mrtvih. Vstane lahko le bog, a ta je zunaj okvira RLH-Zni.

Novico o Galovem VoMu so prinesli stražarji z groba. Bliskovito se razširja, zato Konv reakcija trojke (Sabotaža, Izdaja) ne zadošča. Zbegani so, najbolj Kajfa: »Kaj se je zgodilo?« Res, to vprašanje je osrednje: razlaga dogodka. Kajfova reakcija je Tip: »Zakaj ga« vojaki »niso uklenili?« Nik: »Še zdaj so vsi zeleni od strahu!« Je takšno sporočilo - Mrak ga v **Janévu** nima, ne potrebuje - spet nezavedno občudovanje Prtov, ki so kot Heri nastopali pred okupatorji in Dmbci, Slava Klavora, Tončka Čečova? (Ko so obešali Hacina, se je baje podelal v hlače od strahu, medtem ko se je Rup vedel baje dostojanstveno, kot vojak. Noben od obsojenih v tem PoV procesu pa ni kričal: Dol s Komsti! Živio kralj Peter! Živio papež! Živel škof Rožman, naš Narheroj!) Sicer pa BRoz pripisuje največjo strahopetnost Itom-Rimljanom, Komsti so manj strahopetni, ker so bolj zli: Ana-KaKi.

Kar govori Nik, sicer ni iz **Nove zaveze** (skuša KatDSD poistiti **Novo zavezo Stpisma** z novo Sl zavezo?), je že legenda, ki nastane v hipu velikega Magdogodka: »Menda hodi« Gal »po mestu. Videli so tudi druge naše umrle. Na primer, berača Natanaela, ki je bil predlanskim umrl.« Kdo je Nik, ki tako Inf meša edini VoM (FKrov) z MagVoMi beračev in Snikov-prerokov? Razume Krš, ali ne razločuje med Kršem in PogMago? A če je Nik edini Poz lik **Obsa**, ni takšno - polMag polSak - stališče tudi BRozovo?

»Vse polno« - vomovcev - »so videli. Po hišah hodijo.« Misli BRoz na VoM Dmbce, ki jih je dala Ptja v PVD pobiti? Ni poškodovanost-obsedenost s PVD - tudi zaradi tega, ker je bil s PVD likvidiran cvet Kanov, mladi ljudje, torej KC vojska - pri BRozu in ostalih SPE-jevcih tako huda, da v svoji polPog psihi raztegujejo FKrov VoM na VoM, kakršnega predvidevata **Črna maša** in **Vst**? Kaj pa je **Vst(ajenje)** drugega kot VoM? Junak iz **Vst** prikliče iz zemlje-grobov mrtve Dmbce, ko zbudi spečega kralja Matjaža; rešitev-razlaga uganke je, da so Dmbci le spali, niso zares mrtvi. A če niso bili zares mrtvi, jih Komsti niso zares ubili, torej Komsti niso Krimci-hudiči. Ali pa so jih zares ubili, bog pa jim je vrnil Ža, kot da smo že v Prenovi časov?

Kajfa vse bolj izgublja živce: »(razburjen) To je treba ustaviti!« Tako sta zmerom kvasala Tito in Dolanc: tega ne bomo dopustili! (Pa so morali dopustiti lasten polom; Tito ga ni doživel, Dolanc pa se mu je prilagodil, furbo.) »Zastražiti vrata, da ne pride kdo sem!« Strahopetec misli predvsem na svojo rit. »Nazadnje bodo mrtvi naredili revolucijo.« Kajfa ugane, kaj je bil namen skrajne MV-De: DR. To DR(evo) uprizarja - si zamišlja - Jel v **Vstu**, po modelu PV Španske Reve, glej **KrŠpo**. »Govorice je treba ustaviti, cenzurirati!« V **Vstu** Rdeča zver tega ni mogla več: govorice so postale DbVojsila, kot 1941, ko je govorice lansirala Ptja; DSD je hotela - spet enkrat - Ptjo Posn, a brez

uspeha. Uspešno le v drami-domišljiji. »Prikazni ukleniti, zapreti. Likvidirati.« Nekaj časa je šlo, nato ne več: ne KČi ne Ptji. KČ je tisočletje in pol temeljila na RadAbs cenzuri, je vse, kar ji ni bilo po volji, kot prikazni uklenila. V drugi polovici 19-Stola pa se ji to ni posrečilo več. Dosegla je le prepoved uprizarjanja **LTuga**, ne pa prepoved natisa; le iz šolskih knjižnic je dramo metala, predvsem po veliki čistki 1908. Niti zaplembe **Erotik** ni več dosegla. OF-Lito je MV še lahko likvidirala, njene kolporterje predajala Hacinovi PP, a PoV prepovedi Gajškove pesmi o Kristusu na stranišču oz. sodnega pregona zoper avtorja ni izforsirala.

Nik: »Kako boš likvidiral mrtve?« Tu nastane problem oz. se zaostri problematičnost Infe. Če so mrtvi, ne morejo hoditi po mestu in hišah; če pa hodijo, niso mrtvi. BRoza to nasprotje ne moti. So zdaj mrtvi, zdaj živi, kakor to KČi paše; Rad instrumentalizacija resnice. Kot mrtvi so neujemljivi, kot živi so dejavni, kmalu bodo vrgli rimsko oblast oz. jo PoKrst; judovsko bodo likvidirali Rimljani. (Fašisti Komste? To bi ustrezalo KČi.)

Judovsko-kominternska zarota se razkraja; lahko bi dodali: tudi Libwallstreetovska. Kajfa besni in stoče: »To je škandal! Ukrepati je treba hitro. Kje so naši kurirji?« BRoz izhaja iz - kasneje preverljivega - dejstva, da so se Kani po JKrovem križanju ohranili; da so postali smrtna nevarnost za Rim in Jude, tj. Libce in Komste. (Ta podaljšava pa že ni preverljiva.) BRoz napoveduje, kako bo s Ptjo; a se je zmotil: 1990 ni bilo leto KČ-zmage, ki jo je uprizoril Jel v **Vstu**.

Jese ne dela ARF, le ugotavlja slabosti svoje NSSi; to ni prava ARF, to je le raziskava iz Utinteresa. »Na nikogar več se ni mogoče zanesti. Kaj ni bilo vse do milimetra natančno organizirano?« Ugotovitev res velja za Ptjo, a enako za KČ. Spomnim se, kako je moj - in Prižev - razrednik Prof Ernest Tomec do milimetra natančno organiziral razred, sedežni red itn., a kaj je ostalo od razreda maja 1945? Večina pobeglih na Koroško, doma pa zmagovalci Komsti, midva s Prižem.

»Špijoni, špijoni špijonov, skrivna policija, varnostna zaščita, milica, aktivisti«, res, vsaj prva desetletja PoV je bilo tako; tedaj ni bilo govora o kakem možnem Not razkroju Ptje in sistema: vsak, ki je preveč rogovilil - za katerega so ocenili, da preveč rogovili, Puč -, je končal za rešetkami. 80-leta pa so pomenila Not razkroj oz. prilagajanje Ptje novim razmeram. Tedaj ni več veljalo, kar opisuje Jese in kar je mislila SPČ 1990, da je še Tip za Sljo: »Saj je bilo vse mesto ena sama špijonaža.« SPČ-BRoz spet precenjujeta moč (sicer demonsko, pa vendar moč) Ptje; jo heroizirata še v času, ko je ni več, ko postaja sam groozni Ribičič ideolog civilizma. »Vse je podkupljeno, vse je ena sama lumparija.« Da je vse podkupljeno, misli-trdi DSD, ne Ptja PoV ali 1990 ne Dadediči Ptje. Oz. vlada Denar, a za njim niso zle Pol sile, tako meni le zaostala DSD; za Denarjem je le Utinteres. ZLSD razume logiko Kapa, zato njena predstavnik minister Dimovski in njegova soproga dr. Tekavčičeva prijavljata za lansko leto skoraj 60 milijonov SIT dohodkov. DSD ne razume Kpl Stre; oz. morda jo razume, a je ne obvlada. Kot je niso PV Nemci nasproti AngAmom, pa so se zatekli k moraliziranju o zlu plutokratstva. Stare zadeve.

Kako na krike trojke reagira Nik: »Z glavo skozi zid ni mogoče.« Kaj pomeni ta izjava? Prilagodljivost? Nikodem v **Stpismu** oz. KršTradi ne predstavlja ravno Hera, prej nasprotno, previdneža, obotavljivca. A zakaj je potem edini Poz lik drame? Ker bolj Poz figure OF tabor ne more imeti? Ali pa si misli Nik kaj

drugega, le da si tega ne upa glasno izreči, Jese pa ga je spregledal: »Vem, kaj misliš. Da je čudež. Ampak jaz čudežev kratko malo ne sprejemam.« S tem je Jese v nasprotju z judovsko Trado-Rlgo; kot vemo, je delal - ne le - Mojzes čudeže. Jese je judovski RLH-ideolog, je Jud, kakršni so nastali od Spinoze naprej, posebno v 19- in 20-Stolu: razni Heineji, Bauerji, Freudi. Jese je fanatičen zastopnik RLH, kar je posebna poteza RLHa kot nove Rlge: »Tudi ko bi jih na lastne oči videl. Mogoče bi znorel, a ne bi jih sprejel.« Jese govori iz SŠa do čudežev, misterijev, skrivnosti, česar ni mogoče z Zn umom preveriti.

BŘoz namiguje - celo trdi -, da nastane PP iskanje krivcev (Kanov) iz RLH raziskovanja. Jese: »Preiskali bomo vse natančno, do zadnje stopinje, do zadnje sekunde, kje je kdo tedaj bil, določili« (!) »krivce in jih neusmiljeno kaznovali.« Kot da KC ne bi določala krivcev (čarovnic itn.) in jih neusmiljeno kaznovala! Raziskava lahko služi Raz namenom, odvisno od tega, kaj je za koga resnica. Za KC-Ptjo je resnica Utinteres njune NSSi, za RLH Znike nepristransko preučevanje pojavov. V takšno nepristransko preučevanje pojavov BŘoz in KC ne verjameta; imata ga za masko, za katero se skriva težnja po oblasti. Ne bom rekel, da tega pri stvari ni, Kpl je raziskavo dejstev uslužbil Kapu; a je ugotavljanje dejstev tudi nekaj drugega, ne le instrumentalizacija Zni. Je tudi RazRese v duhu DgZni.

Jese ne reče: »Tudi če gre pol Jeruzalema k vragu!« iz prepričanja, da je Pravica-Zakon važnejša od življenj ljudi; po geslu: naj živi pravica, naj propade svet! Jese je pripravljen žrtvovati Jeruzalem, tj. ljudi-deželo-Džo, le da bi ostala na oblasti Ptja. Takšna ugotovitev kar drži, Ptja se je res vse bolj RR v zaščitnico sebe in svojih interesov, vse manj je mislila na interes Nla kot Dbe, ki jo je zastopala in v imenu katere je prišla MV-1945 na oblast.

Nik: »Koliko preprosteje bi bilo sprejeti resnico tako, kot je.« Že že, a kakšna je? Tu se lomijo kopja. Vsak od udeležencev v debati - vojni - jo razume (RR) po svoje. Za Nika je očitno čudež sprejemljiv: »Čudež, ja.« Se pa Nik zaveda tudi konsekvenc svoje misli: »Ampak sprejeti čudež bi pomenilo priznati svojo zmoto.« Zmota Judov-Komstov, ne pa zmote Kanov. Kar terja Nik, ni ARF. Nik zahteva od nasprotnikov (Judov, ki jim je do tega hipa pripadal tudi sam), da priznajo svojo zmoto, medtem ko od udov NSSi ne. Brž ko terja od Judov priznanje zmote, Nik ni več farizejski Jud, ampak Kan. Kani pa nimajo razloga kdaj koli priznati svoje zmote, ker je ne morejo narediti, saj so bógovi pooblaščenca. Dapapež je res tu opravil precejšnje delo, glede Galileja itn., DSKC nikakršnega.

Nik je oboje: je Jud in postaja Kan. V njem se obe potezi prerivata, dokler ne zmaga Krš. Z BŘozom pa je Dgč: ves čas je hkrati Jud in Kan, Komst in Dmbideolog. Ne bi bil Komst, če bi DmbKC zmagala; a ni. Tudi zato je Nik tako nejasen, čeprav si BŘoz želi, da bi bil kar se da nedvoumen. V usta mu polaga Krit sodbe kot: »Udobneje je v imenu resnice ubijati resnico samo.« Sodba lahko pomeni kar koli, pač glede na vsebinsko opredelitev prave resnice.

Naj podrobno preberem zadnje Nikove izjave; kažejo, če smem strniti svojo sodbo vnaprej, na nekaj razmazanega. V Kriti Komstov-Ptje je BŘoz skrajšen, kot Jel v **Vstu**, poanta, ki se izcimi iz te skrajnosti, pa je neizrazita: SZ. Gre za razliko celega desetletja med 1951 in 1962, za čas, ko je SPÉ spoznala, da v bližnji Prihi ne bo mogla prevzeti v Slji oblasti, da v Slji ni DRsil. Da Gal v Slji ne funkcionira-fascinira. (Sljo-Jugo so podprle Zahsile v boju zoper SovZo itn.)

FKr je sicer VoM (vstal od mrtvih), a to je le mogoča osnova za PrihDRevo. V zdajšnjosti so njegovi učenci prestrašeni; če pa to ne, so pa še karseda previdni, še ne oznanjajo konca rimskega cesarstva (Ptjvladavine), celo podpirajo ga, pač v imenu gesla: Dajte cesarju, kar je cesarjevega. Kar je božjega, je za učence - za preostale Kane v Jugi okrog 1962 - le IntKC, KC-Krš kot Pvt izbira, ki pa je raje manj vidna ali celo nevidna kot pa javna. In nič Pol(itična).

Zdi se, da je Nik izraz tega stanja. BRoz sovraži Komste, privošči jim vse slabo, a obenem jih občuduje, saj ostajajo na oblasti, v polni moči. MGG so najprej preganjali, 1958, njenega - edinega - PolVodlja (Puča) celo zaprli, nato pa z nami sklenili nekak kompromis, začetek dogovora, ki je temelj LDbi. (Česar butasti, nravno mizerni in tedaj še Stl usmerjeni VIKavčič, ki nam je očital, da smo dvorna opozicija, ni razumel.) Dogovor so z ukinitvijo revije Pers spet pretrgali, a to je bilo dve leti kasneje, kot je bila napisana-uprizorjena drama **Obs**, 1964. Vmesen čas dogovora - med 1960 in 1964 - je bil čas za izdelovanje Jav(nega) Dia, debate z Mrkdoktrino Ptje, objave dram, kot sta bili ne le **SAnt** in **Afera**, ampak tudi **OtR**, **Kaznjenci**, **Vojaka Jošta ni**, **AleksPR**, vse do - ne več objavljene, prepovedane - **Tople grede**, 1964. BRoz, za katerega menim, da je ta položaj v Slji kar dobro poznal, eden redkih iz SPE, se v njem ni znašel, ni bil v duhu **Vsta**, **SAnte** in **Afere**, tj. ne zmage DReve ne upornikov zoper Ptjrežim, za kakršna je imel najbrž **SAnto** in **Simona**. Dobo je razumel kot SZ. In se artikuliral skoz Nika.

Nik daje - v tem koncu drame - zaporedoma tele izjave; o Galovih učencih: »Vse te dni niso stopili na cesto. Vprašaj svoje obveščevalce. Vsi skupaj so že od petka v Markovi hiši.« Če smo učenci (Puča) mi, MGG (nekateri so nas imeli za njegove učence, gledali so zgolj Pol-itično), potem to pomeni, da tedaj nismo delali DReve, ampak smo se skoraj poskrili; s stališča DReve - Pol ekstremizma - je pripravljanje LDbe kompromis, izdaja velikih zamisli Ene Prave Dže. (Tako gleda na DaSLD še danes DSD.) Morda misli BRoz - ali se da tako tolmačiti Nikovo izjavo -, da je KC dala osnovo za Tem spremembo Dbe, dala je nauk o FKrovem VoMu, ljudje pa so zaenkrat še predvsem prestrašeni, niso še zbrali dovolj poguma, da bi udarili po Rdeči zveri, kot je Junak v **Vstu**. Ta trenutek ni prišel še niti danes, 2003, navkljub BRozovemu hujskanju k DRevi. Če bi se 1994 Janša odločil za puč, tj. za to, da prevzame oblast v Slji NL, tak je pogled s strani DSD, bi deloval v duhu **Vsta** in Dmbcev iz leta 1944; Nemci kot okupatorji so v SPED Strno odmišljeni. A priložnost je bila zamujena, treba je čakati na novo.

Vendar položaj danes ni isti kot 1962. Tedaj bi Ptja vsakogar, ki bi le muksnil, kot danes hujska BRoz v Družini, pri priči zaprla, danes pa se lahko bivši dramatik razkokodaka, kolikor se hoče, nasledkov njegovega izzivanja in ropotanja ni. Danes BRoz ni Nik. Danes se ima sam morda za Glas vpijočega v puščavi. Jaz ga imam za votlega retorja. KMg se je RR v RMg, KC je pristala na Dv-LDPM. Tudi (v) nji je vse postalo IVJ; le da se tega še ne zaveda. Ko se bo tega ozavestila, je bo konec, kajti isti hip padejo vse bitno St dogme o Eni (Kat)Resnici, o RPPu, ki ga določa bog.

Čas konca **Obs** je čas, ko Galovi učenci še »ne verjamejo, da je vstal«; tako sporoča Nik. Ti učenci so verjetno Kani v Slji; ne verjamejo, da je vstal FKr z mesom in kostmi; da je torej mogoče ustanoviti KatDbo, kar je bil cilj KCe v Stolah po Konstantinu. **Obs** je spodbuda SKanom, da dobijo leta 1962

samozavest, vednost o tem, da njihov bog živi. Če bi bil zares in dokončno mrtev, bi bilo za KC vse zaman; ljudje bi čakali na novega boga, kot so 1941, in so ga tudi dočakali: boga Ptje. A **Obs** uprizarja, da je Katbog živ in da torej še zmerom velja, kot je pred križanjem, oz. še bolj, kajti (še) zdaj je dokazal, da lahko celo VoM (vstaja od mrtvih), kadar hoče. Da je Ve; da je neumrljiv; da ga lahko Sži milijonkrat ubijejo, a on zmerom znova VoM. To je poanta **Obsa**. In to sporoča Nik. V tem pomenu BRozu Nik zadošča.

Kajfa razume prav to: »Vojake smo že plačali, da bodo lagali, da so ga učenci ukradli, ko so oni spali.« Da torej ni VoM, ampak videzovanje VoMa. »Treba je zastražiti hiše in dostope. Ne samo pred Galilejcem, ampak pred vsemi mrtvimi, ki se zbirajo po Jeruzalemu.« Pred VoMom PVD (pobitih vrnjenih Dmbcev). »Ampak kako zastražiti?« To je Tem vprašanje strahu pred božjimi Abs silami. »Mrtvim ni nič nemogoče.« Mrtvim, ki so Kani. »Kje se bo vse to ustavilo, kako se bo vse to končalo?« S koncem **Vsta**, z oživitvijo Kralja Matjaža in njegovih dejansko le spečih vojščakov, v hipu, ko se bo našel Junak, da popelje zaslužjeni NL v DRevo zoper Komrežim. Okrog 1994 je KatDSD videla t(akšn)ega Junaka v Janši kot Rupovem sinu-dediču. Na Smolarja v Depvasi je navalil Rupov bataljon; mišljen je bataljon Rupovega sina Vuka. Vuk (Volk) Janša po tem, ko je skoraj golorok premagal kot Sl junak SrbVuka, St Savo in djenerala Aksentijeviča? Čudna so pota DbZge, posebno če se vmeša vanje Katbog. Ali pa, ker se - 1994 - ni vmešal. Kdo bi vedel? Celó Nik ne ve. Njegov končni govor je prej znamenje zmede kot vednosti in akcije.

Nik seveda upa, da bo do DReve enkrat prišlo: »Ta teden nima konca.« Počakajmo torej do njegovega konca. Če ni bil ta konec spomladi 1994, bo pa ... A ko povpraša Kajfa Nika določneje: »Nima konca? Kaj je večer? Je to naše plačilo?«, se Nik umakne, zmede; odgovarja s protivprašanjem: »Plačilo ali kazen?« Nik venomer ponavlja isto, v tem je skoraj Abst-nedoločen: »Pa najdemo Galilejca spet živega, zmagovalca, čeprav smo mislili, da je mrtev. Spet prihaja med nas. Vrnili smo se za en teden nazaj.« K Cvetni nedelji, ki je ZnaSi za FKra kot Zmagovalca. »Vrniti bi se morali tudi iz zmote k resnici.« Od Koma h Katu. Bi morali; to je artikuliranje želje, ne pa akcije. V **Obsu** ni Dmb Stotnika, ki vodi Dmbce v protinapad, **Napad**. Kot vemo, je želja Pvt zadeva, skoraj brez pomena, vsekakor pa brez učinka. Končuje straaašni BRoz svojo dramo, ki je takoooo ossstra v obsodbi Komrežima, le s pobožno željo, vedoč, da se je SP€ privatizirala?

Sledi zadnji Nikov (samo)govor ali nagovor na Slce: »(občinstvu) Obsodili so Kristusa. Od cvetne nedelje do velike nedelje.« To so Zun ugotovitve. »Tudi naše življenje je le čas od cvetne nedelje do velike nedelje.« Ta del nagovora sugerira ljudem upanje: JKrova S na križu je le vmesna faza, trenutek med napovedjo Zmage in samo Zmago (VoMom). Zmaga je Strno že tu, le Ćmp(irično) še ni realizirana, ker ljudje še ne verjamejo, da je Katbog VoM. Da bi v to verjeli, je najprej potreben Nik, ki jim to sporoča, nato pa Junak-Stotnik, da opravi Ćmpdejanje likvidacije oblastnikov. (Likvidacije, da. BRoz občuduje dejanja Komstov.) Žal se Janša ni skazal kot novi Junak-Stotnik; počakati bo treba na novega Mojzesa, ki bo obenem prerok in general. Torej bo najbrž duhovnik. (Je mislil, da bo to-tak Gril, Stres, Rode?)

Sledi pridiga Ćtverskega tipa: »Vsi Kristusa vsak dan obsojamo.« Ker grešimo, tj. predvsem ker nismo - dovolj goreči - Kani, ker ne izpolnjujemo

(dovolj) nauka in nasvetov KČe; recimo, da bi vsaj volili DePol opcijo. Krivi smo vsi: »Posamezniki, narodi, ves svet.« Tudi svet, ki KČe-FKra ne prizna in ne pozna; KČ je edina verska resnica vseh ljudi in vsega sveta, Musli, budisti itn. so krivoverci. »Vsak odmik od luči je obsojanje Kristusa.« Luč=Katbog=FKr; kar ni KČ, je tema. Naslova drame **Obsodili so Kristusa** ne smemo razumeti le tako, da so obsodili FKra Judje, Libci, Komsti. Ampak da ga obsoja vsakdo z vsakim svojim dejanjem, celo le mislijo in predstavo, ki je odmik od nauka KČe. To je duh I. Vatikanuma, papeža Pija XII., duh iz časa pred II. Vatikancilom.

Da je FKr VoM, lahko veruje-spozna le, kdor je Abs NeČi, torej Čl po spovedi in obhajilu, ko so mu odvezani grehi in ko je (znova) sprejet v občestvo svetih. Učenci bodo zares spoznali FKrov VoM šele tedaj, ko bodo postali Sniki-mučenci; ko se bodo dejavno soočili s silami imperija-pekla. Kot so se Sl duhovniki v prvem PoV obdobju, ko jih je Ptja zapirala. Leto 1962 je že Dgč. Huda represija nad KČ se je umaknila mehkejši. Tedaj Vodlji Ptje niso več kot Ana. Tega časa pa SPED ni znala prikazati, ni ga hotela razumeti. BRoz se je novemu razumevanju po eni strani bližal, lik Nika, a je obenem vedel, da je Nik v SZi, da brez Junaka-Stotnika ne gre. SPED - celotna zavest SPE - se je končala MV oz. z njenim podaljškom prvega PoV desetletja. Nato je ostala v praznem, negotova oz. fanatično okorna; z zagrizenostjo je skupaj limala svoj razkrajajoči se sistem.

Nik govori, kot da bi slišal Ernesta Tomca: z vsakim grehom FKra obsojamo in s tem ubijamo. Vsi so ubijavci, Čl je UbijPld; oz. vsi bi bili ubijavci, če ne bi bilo KČe, ki nam omogoča očiščenje-odvezo. »Vsak odmik od teme je reševanje Kristusa.« Vsaka molitev, vsaka podpora KČi je Člov delež pri VoMu. FKrov VoM je nastal seveda sam od sebe, po božji volji; a Čl naj le ima zavest, da pomaga bogu, če je zvest KČi. Udejanjitev Ćmp oblasti FKra-KČe na TSu pa je delo samih ljudi; z božjo pomočjo, a predvsem ljudi, oni so - morajo biti - vojščaki, tisti, ki bodo zaklali Rdečo zver, **Vst**, in likvidirali Komste, kot obveščevalni CIA oficir Gowan SovZv agenta Fedina, glej Ko(ci)provo SPED **Svitanje**. ČIŽ je Strno nenehen boj med Lučjo in temo, med Bogom in hudičem. Vsako najmanjše Človo dejanje ima pomen tega boja. Če Čl torej ni v KČi ves in NeČi, je vojščak Zla-Hudiča, pa naj je to Kom ali Lib. Za KČ je Ž nenehna SV oz. ĆDč smodel. Zato tudi DŽV in Bm. KČ je za ukinitve DŽV in Bm, a tako, da preidejo vsi ljudje v tabor KČ-De.

Zdaj prehaja **Obs** v agitko: »Sodniki so odšli, da ga obsodijo znova.« Prvič kot FKra, danes kot GRoža, Leniča, Sodjo, Strleta in na desetine sorodnih. Obsodili jih bodo »v imenu svobode, pravice in resnice«, ki so lažne vrednote. »Jaz ostajam tu, sam, zaprt med štiri stene. In z menoj tisoči drugih Nikodemov, po drugih ječah, ki morejo pričevati zanj edinole še z molkom.« Nik je duhovnik, ostaja v Slji; morda je bil prej celo deloma simpatizer OF-Ptje, a so ga, kot Fabjana, Šolarja, Jožeta Pogačnika, Komsti vendarle zaprli. V zaporu je prišel k sebi. Tu ne more pozivati na DRevo, lahko pa pričuje za KČ, čeprav z molkom.

Problem se tu šele začne; kako pričevati v Slji, v zaporih - Slja je en sam zapor - za FKra z molkom? Sodja opisuje v spominih **Pred vrati pekla**, kako so bili duhovniki v zaporih dejavni, kako so podeljevali zakramente. To ni bil molk. Glede marsičesa pa so tako kleriki kot laiki Kani v PoV Slji molčali; predvsem glede Poloblike DbDže. Bili so Nikodemi. Previdni, da bi se ohranili;

a s tem so vendarle obsojali-križali JKra, saj so se odmikali od luči. Molk o resnici in pravici, kakršni sta zares (v okviru St prepričanja De-opcije oz. KCe), je po lastni Nik-BRozovi izjavi zlo. Kaj storiti? Kani so bili potisnjeni v SZ, v nezvestobo lastnim načelom. Ptja je to vedela in jih je polagoma demoralizirala. Takšni - demoralizirani - so še danes.

Posebej so za ta sloj-lik Tip volivci Ljudstranke. Kani so Pvtno, svoje sile pa usmerjajo predvsem v pridobivanje gmotnih koristi, položajev v Db-gospodarstvu; pravkar primer kandidature sekretarja Ljudstranke Vehovarja na vodilno funkcijo v celjski Cinkarni, pa fant nima še niti dneva opravljenega staža v gospodarstvu. To je pokvarjena banda, ki je ves čas sodelovala z oblastjo, kot Juhec, a mislila le na svojo korist. Juhec je prešaltal na RadDe, ker je mislil, da bo tam bolj uspel. Če se bo končno prepričal, da tam ni uspeha, se bo vrnil k sodelovanju z Medenom. Bo bog res na Prihvolitvah kaznoval te falote?

»Vi ste na svobodi.« Kot da BRoz fingira dramatika, ki je **Obs** napisal v Slji, torej ne Čla iz SPE; je hotel BRoz plasirati - vtihotapiti - **Obs** v Sljo? A to bi bila kar se da nevarna akcija, nikakršno pričevanje z molkom! Da bi se pri katerem koli Kanu v Slji **Obs** pojavil v 60-letih, o tem ne vem nič; ni verjetno. Morda je ostal BRozov namen le Pvt načrt. A je zadeva Tip. BRoz predstavlja nekoga, ki ga ni bilo. Nagovarja ljudi iz SPE (vi ste edini na Svi), da bi delovali; vendar kako? »Rotim vas v imenu njega in njih, prevzemite vi vlogo Nikodema!« Kaj je že spet to? Nik ne namerja nikakršne lReve, oznanja le VoM; takšno oznanjanje pa v SPE ni bilo problem. Niti najhujše hujskanje Sicev v domovini ni bilo problem, saj hujskanje do njih ni prišlo. In ni bil problem napadanje KomPtje, v Argi je bila prepovedana, ilegalna, preganjana. BRoz bi moral položiti Niku na jezik retoriko Junaka iz **Vsta**. Kar pa spravi Nik skupaj, je: Prevzemite »vlogo človeka, polnega slabosti, pa hkrati polnega iskrenosti. Tisto namreč, kar Bog od človeka kot prvo zahteva, je ravno iskrenost.«

Iskrenost je vrednota, ki se oglasi šele zdaj na koncu drame. A kaj naj bi pomenila? Namesto Vojupora iskrenost? Ali pa hoče reči BRoz prek ovinka, da je iskrenost pokornost KČi, ta pa kot Ecclesia militans terja Vojakcijo, kot jo je MV v Slji in tolikokrat prej? **Obs** ostaja tudi zaradi tega zadnjega stavka v drami Abst-nedoločen. Iskren je tudi Čl, ki prizna svojo GhK, ki je, kot pravita Nik in BRoz, »poln slabosti«. A kaj naj v AnK agitki Etslabostni Čl? V Tragi že oz. v psihološki dramati, v kateri vzame dramatik za glavni lik slabiča, ki pa je iskren; ki trpi zaradi svoje GhKe. A v **Obsu** ni nič takšnega.

BRoz se je ujel v SZ. Njegov dedič je Šel s **Sveto sarmatsko krvjo** in **Kanjem**. To je DSD pedigree-Zg.

4

To poglavje razprave o **Obsu** bi lahko sodilo tudi v razpravo o **Pipu**; skušal bom namreč primerjati obe drami oz. predvsem tista njena dela, ki Krit obravnavata Polo, ugotoviti, kako jo obravnavata, razlike in sorodnosti med obravnavama. Primerjava naj bi pokazala ne le razliko med položajem let 1962 in 2003, ampak tudi Raz gledišča-VISE obeh dramatikov, na osnovi tega pa

njuno razmerje do Dti, do odnosa med Polo in Dt. Ta odnos je namreč pri obeh ne le Raz, ampak tako rekoč neuskladljiv. Za D(ovj)aka je Dr cilj RazReše in Isa, povsem tuja Poli, medtem ko je za BRoza Dt isto kot FKr v (svoji dokončni) fazi VoMa. Torej: 1. Dt je zunaj Pole, 2. Dt=VoM.

Odnosa trojke Ana-Kajfa-Jese (AnKajJe) do Gala in njegovega VoMa ne bom več pretirano analiziral, zadošča, kar sem o temi povedal; skoz vso dramo se vleče kot rdeča nit isti BRozov Rad AnK. Recimo Anova strast Sša (v kateri je skrita BRozova strast Sša, gre za MimDč-EDč med obema): »Mora na križ! Pohoditi ga je treba, poteptati, ponižati kot zločinca!« (Odnos do Ehra, duhovnikov SKCe.) »Tokrat se ne sme izmuzniti. Se ne sme. Naj bom jaz mrtev, če bo danes teden še živ.« Ali-ali.

NTM razvije Ana parafrazo Kocove teorije o Etupravičenosti likvidacij nasprotnikov. »V tako težavnem času kot je naš, se stališče pravnega pojmovanja popolnoma spremeni.« To je res eden Tem problemov-tem. »Postane namreč politično.« Je pa vprašanje, kaj je v kakem času Pola. Pola, kot jo razume DaSLD, in kot sta jo OF-Ptja 1941, je bistveno Raz. Pola je v LD(PM) igra-tekma strank na volitvah, v parlamentu, v Dbi, cilj oblast, ki pa je izmenljiva z opozicijo, če pride ta na oblast na Sv volitvah. Polo tako oblikujeta obe grupi, pozicija in opozicija, skupaj (o)pozicija, obe sta izraz SNLa. Vse Dgč v FKc in MrkPtji. Za FKc je ena sama oblast oz. kvečjemu komponirana iz Pla in Kl(era), **LTugo**, Grof in Škof.

Drugi sloji nimajo dostopa do oblasti, njihovi udje niso dovolj legitimni ljudje, da bi smeli voliti ali sodelovati v sistemu oblasti; so le ljud, tlačani. Ptja sicer trdi, da vlada v njenem sistemu ljuddemokracije ljud kot Delljud, a dejansko se mu vzame oblast iz rok (če jo je ljud sploh kdaj imelo? 1941? 1943? le na poseben način, NDM), vso jo skoncentrira v sebi, s čimer še stopnjuje Totmonopol oblasti. Pola je dejavnost, ki jo izvaja Ptja (KC) v imenu Ljuda. To kažejo najbolje **Hlapci**. Pola, ki jo poskušajo oblikovati ljudje, ki so zunaj KCe, je s stališča KCe kot edine prave in posvečene oblasti ne le napačna, ampak GhK. Čaka jo oz. njene nosivce, Jermana, že **Maksa v Kralju**, Grčo v **Grči**, kazen in pekel.

So pa razlike v razumevanjih Pole še Dgč. Ana razvija utemeljevanje LjudPole v duhu MrkKoma: »Če v mirnem času kazensko pravo postavlja kazni s stališča človekove blaginje, potem je cilj justice v takemle obdobju zgodovine, kot je naše, kolektivna blaginja.« Temo sem že pogosto razčlenjeval, NDM v **RSD**; zato zdaj na kratko. Teza, ki jo zastopa Komst Ana, je bila povsem domača tudi v KC. Leta 1914 je KC podpirala agresijo AvsDže in vojske na Srbijo, da ne govorim o križarskih vojnah, o 30-letni vojni itn. Tudi leta 1914 je šlo za Kolblaginjo, za obrambo SNLa itn. Seveda pa tudi za obrambo KCe pred OrtC Srbov in Rusov. Ta vidik pri Komstu Ani manjka. Je torej ta bistven, ne pa obramba NLa? Kaže, da je tako.

Ana-Koc zaostrita: »Določena človeška skupnost sme s polno pravico seči po revolucionarnih sankcijah, kadar je njen obstoj ogrožen.« Če nadomestimo pridevnik revolucionarnih s pridevnikom vojaških ali skrajnih, velja izjava tudi za često - Strno - ravnanje KC: ko so KatAvso napadali Musli Turki. Prav veliki ideolog SKC J.E. Krek je v **TKrižu** uprizoril agitko, ki utemeljuje upravičenost Vojupora zoper Turke-Musle, povrh vsega pa je ta upor skorajda revolucionaren, saj ga ne vodijo legalne Džoblasti, ampak samozvano Km dekle Uršula kot VojVodja. Le da pod varstvom-plaščem - z Navdihom - **MMB**.

Eni pastirici se prikaže MMB na gori, recimo nad Solkanom-Gorico, ji namigne- ukaže, naj na tem mestu sezida Njej v čast cerkev, glej Vodopivčevo **Na Skalnici**, drugi pa ukaže - jo razsvetli -, da ljud navduši za SV zoper satana-Musle.

Mar nista storila kakoli istega kot Krekova Uršula, le da jima VojlReve ni ukazal Katbog, ampak MrkZg? Prav tako sta svoj NL nabrusila zoper tujske volkodlake, kot nekoč Vodlji v panonski Slji v **RSamu** in kot Uršula v **TKrižu**; okupatorji Nemci so bili na Štajerskem celo Rad AnKC razpoloženi, duhovnike so preganjali, izgnali v Srbijo in na Hrško. Isto velja za Km punte, ki so se obrnili tudi zoper KC-kler, **Zoran**, **Punta(rija)**, (Moškričev) **Lov**. Ptja se je 1941 sklicevala prav na te Km punte; osnovala je Gubčevo brigado, ne pa Matjaževe. Matjaževa vojska se je imenovala Vojgrupa DReve PoV; to je Junakova vojska v **Vstu**.

Broz najvišje spoštuje tudi Koca, ker si je upal zapisati besede, ki jih bom še navajal, a jih Ana parafrazira. Koc namreč le iz De-okvira RR v Le-okvir (iz DR v LR), kar je tik PV zagovarjal sam Jel v drami **Krvava Španija (Kršp)**, v kateri je upravičeval Francov (s podporo KCe) Vojupor zoper legalno špansko LD vlado; glej moje analize v knjigi **KrPI**. Mar ni napad na Jugo-Sljo, ki ga izvede Junak v **Vstu**, dejanje legitimitete, kot jo utemeljujeta AnaKoc, ne pa legalnosti? Jugo priznava InterNac skupnost, Junak gre zoper njo. V imenu zaslužjenega SNLa, kot OfPtja 1941. MimDč, iz katerih Strno nujno zraste €Dč-Bm-DžV. **GiM**.

In še - Ana: »Pravico imamo biti neusmiljeni, smemo vzeti življenje posamezniku brez ozira na njegove morebitne dobre namene.« Tako je govorila-ravnala tudi KC, ko je obsodila na grmado Prota Petra Kupljenika in ga dala zažgati; pa Husa itn. Je mar kdo trdil, da Hus ni imel dobrih namenov? Tudi to je mogoče trditi: da hudič Strno ne more imeti dobrih namenov, ker je zel kot tak. In če so Hus, Luter, Marx, Niet, J.St. Mill itn. AnKC ustrojenci, če so hudiči, kot trdi Debevec v **Židu**, potem odpade celo razlog dobrih namenov; potem razmišlja Ptja celo manj trdo od KC.

Poniž navaja Koca kot osnovo za Anove izjave: da »je usoda posameznika tesno povezana z usodo celote.« Se strinjam. Grem - v duhu DgTije - celo tako daleč, da vračam pojem Kolkrivde; NDM. Ravno v Vojčasih se pokaže Kolkrivda, ker deluje Kolakcija, Kolzavest: Kld kot takšna. Tudi v Revi, v LR in v DR. Isto velja za mirne čase, le da je tam Kld Prikr(ita); zdi se, K-da je Psk SAPO. Pa je v LDPM morda še manj SAPO kot v FD, če je sploh mogoče oba sistema primerjati. Koc nadaljuje: da »se v tako razgibanem« (? Koc se tu ogne pravi besedi) »obdobju zgodovine stališče pravnega pojmovanja popolnoma spremeni, postane namreč politično«, v duhu prej opisanega delovanja legitimitete Nla, a tudi Dže, ko se brani (AvsDž 1914, ko celo napada, da bi se branila, enako KCe v številnih njenih obdobjih). Zdaj sledi vrh teze: »Menja se v tem smislu, da se posameznikova blaginja zelo ostro podredi blaginji človeške skupnosti.«

Res in ni res. Se podredi; v tej točki se pokaže, da je Psk le del-ud Občestva, Pld le del Klde; glej že oba **Tuga**. A skoraj v istem času vidi Vrhovec v **Zoranu** že problematičnost te podreditve; odtod Zoranova Traga; glej mojo €S analizo v **Uporniku-človekoljubu**. Sam sem se često vnemal za pravico SAPO tudi v Rad časih MeP vojne, tudi MV; skliceval sem se na Mraka, navajal **Marata**, **Rdečo mašo**, **Razsulo Rimljanovine**. V vseh teh in podobnih

primerih je prišlo do Trage; Psk-SAPO se ni zmogla postaviti po robu Klidi-SAKO (SNLu, pa naj ga je vodila KC ali Ptja). Koc sam je najprej podpiral Klid pojmovanje-vrednotenje, že MV - verjetno od 1943 naprej, od poloma njegovega predvidevanja Narsprave v **Večeru pod Hmeljnikom** - pa je začel ta vidik opuščati, vse bolj se je selil k tistemu, ki ga je pripeljal do novel **Strah in pogum**, a tudi tedaj se ni opredelil za Pska-SAPO oz. SAPO je razumel tako, da iz lastne Sv volje voli Klido (NarRevo), **Temna stran meseca**, ali vzame nase GhKo, če razmišlja-ravna Dgč. Koc in Mrak sta si tu zelo Raz; da ne govorim o Majcnu, ki destruiira obe drži, Pldo in Klido, SAPO in SAKO, glej **Revolucijo**. Ali o Bartolu, ki temelji na Psku-SAPOi, glej **Empedokla**, končanega spomladi 1945.

Mar ni analogno kot Ptja ravnala MV SKC? Ljškofija je organizirala najprej Vaške straže, nato Dmbstvo. Balantičev vsaj po eni strani skrajni individualizem (celo drža OPska) se je moral podrediti »blaginji človeške skupnosti«, kakor jo je določila KC, MV-De. (Pa Hribovškov, Remčev itn.) Ne trdim, da se KC vnema za individualizem. BRoz uporablja - prek Ane - izraz »človekova blaginja« v nasprotju s Kolblaginjo. A to nasprotje nikakor ni enostavno, jasno. Kaj pa je ena in druga blaginja? Ncz Kolblaginja je zelo Dgč od LD Kolblaginje; enako Člblaginja razpada v vrsto pojmovanj (RA) istega izraza-gesla. Čl je lahko razumljen kot egoist, altruist itn., kot PohlPld, UbijPld, AgrčkzPld itn. Je Nik Psk ali celo SAPO?

Vsekakor je kot oponent trojki AnKajJe pogumen, v nasprotju s tem, da oznanja molk; SZ ali paradoks? A njegov pogum - biti SAPO - je utemeljen na veri (v Abs prepričanju) v FKrov VoM. Ta hip pa nehuje biti SAPO, saj stoji zase le, ker stoji na FKru-Zmagovalcu. PriPra SAPOEV nastopi šele tedaj, ko Čl ne temelji na nobeni trdnosti-zanesljivosti, najmanj pa na zagotovitvi Uspeha-Zmage njegove NSSi. Nik je ta hip sam, a se le zdi, da je OPsk; v resnici je PsOPsk. Je že varen ud PrihKršobčestva. Jančv bi mogel biti-postati iz OPska SAPO, če ne bi veroval v FKrov VoM, a ostal v veri-upanju Isa Dti, kot Norec-Kask (Kamnosek) iz **Pipa** ali že SAnt in Krstn iz **Afere**.

Kocov tekst služi samoopravičevanju in samoupravičevanju tega, da je Koc podprl likvidacijo Čhra, s tem - s stališča BRoza - Gala. Med ES likvidacijo Čhra in Kolblaginjo SNLa je velik razpon, dolga vrsta razlogov-povezav; ta zveza nikakor ni nujno posledična, kot (si) skuša dopovedati Koc. Slabost BRozove drame **Obs** je v tem, da so liki trojke le Neg (znotraj ČB VISa), le hudič(evsk)i. Če bi uprizoril Koca, njegove Not boje, občutek-zavest GhKe PoV, sesutja njegove trdnosti iz l. 1942, bi napisal vse Dgč pomembno in pomensko dramo. Agitka služi AnK boju za oblast, psihološka Et RealD bi pripravljala RazRese.

A BRoz K-da je komaj čakal, da bi povzel Kocove izjave, da bi jih sicer nazunaj pripisal hudiču Ani, dejansko pa se sam z njimi kar najgloblje strinja, saj imenuje Komste ves čas hudiče, te pa je treba kaznovati, segnati v pekel. Koc: »Pozornost politične justice je obrnjena na ogroženost ljudske skupnosti, ne pa na psihologijo obsojenca.« Za BRoza je Ljudskupnost SKC. Psihologija krivca ga je zanimala v **Člku**, a le, ker izhaja Mato iz KC-občestva, katero je izdal, a se vanj vrnil, dobil tu odvezo. Težje, a pomembneje bi bilo neopredeljeno po Poli analizirati Mačka, Ribičiča, Moreta, KaKija. Kdo to zmore?

Koc: »To se pravi, da sme določena človeška skupnost s polno pravico seči po revolucionarnih sankcijah, kadar je njen obstoj ogrožen« - dejansko: kadar presodi, da je njen obstoj ogrožen, še točneje: kadar kaka skupina v njenem imenu tako presodi -, »posebno, kadar bije boj na življenje in smrt.« Izjava je Tip Ncl, obramba NSSi; dal bi jo lahko Hitler in Ncz, Musso in Itfz, KaKi in Rup-GRož, Franco in predstavniki legalne španske vlade. Manjka višje merilo, ki je nad »določeno Čl skupnostjo«, ki je glede na UH zmerom le delna-posebna. A žal tudi UH ne pomaga, kajti tudi UHo zmerom nekdo tolmači, ta nekdo pa presoja s stališča ali sebe kot Pska-SAPOe (Plde) ali svoje Klde (SAKOe, v našem primeru SNla). V spopadih med Raz tolmačenji istega izraza - navidez iste vrednote - se začenja šele vsa ES HKD problematika ČIŽa. Tam se začenja tudi dramatika. Snaj lepo pokaže, kako sta oba Dč (Jelko in Elko, Dmb in Prt) enako prepričana vsak v svoj prav, vsak da zastopa edino pravo Narskupnost in občo blaginjo, s tem tudi blaginjo Čla. Ker SD - SIZ - problema ni zmoгла razrešiti, se je prekucnila v RMg, v rudolfovski cinični relativizem. Šele avtorji kot Dak v **Pipu** (Goša v **GošVidi**, Muck v **Portu**, Dine v **SAnti**, Strša v **Žabah** itn.) skušajo vrniti resnost problema-téme, ne da bi regredirali v samoumevne Klde (KC in/ali Ptjo) in ne v relativizem RMg-LDPM.

Zn pove, da je Ž boj za samoohranitev. Če se hoče ohraniti, Čl mora pobijati, da bi jedel, se širiti, da bi dal duška svoji Vitsili, tekmovati, da bi se potrdil; če nima občutka potrditve-uspeha, se sam v sebi AD; na to nevarnost opozarja - jo uprizarja - Muck v **Portu**, Goša v **Pod Prešernovo glavo** in v **GošVidi**, Dine v **Čečkih**, Priž v **Dia**, mnogi že prej, Kveda v **Pici**, Gangl v **Sfingi**. Zame je to najtežji problem: ali se boriti za Ž s pobojem Dra, ali se odločiti za LdDr. Moje novoKrš je izbralo drugo Rco, Snežna v **Mladosti**, Prior v **Ljercih**, Fedja v **Rdeči maši**. Kadar sem vitalist, me vleče k prvi Rci; zadnje čase, ko grenko čutim odmiranje lastnega telesa, usihanje svoje Vitmoči, pa se bolj opiram nanjo, K-da iščem njene zadnje ostanke, stavec. Sem napetost-izbira med obema točkama, ki sta si ekstremno vsaksebi: JKr in AleksV (KarlV) ali: JKr in FKr. JKr je Križani, pustil se je križati-ubiti iz LdDra, FKr je VoM zmagovalec. Jasno je, da je BRozov Kristus zgolj Zmagovalec, vsa drama je napisana kot zagovor VoMa; da pa je Simč(ič) v Snežni vzpostavil lik JKra. Le da umsko preveč preprosti in od okolja preveč odvisni Simč ni zmožel razumeti, kaj je storil; zato je moja razlago Snežne in **Mladosti** odklonil, Zamol. A le iz nje bi mogla slediti RR (preOsm) SPÉ-SKC. Trag zamujena priložnost.

Koc oz. Požev navedek Koca se končuje z res bridko in vprašljivo sodbo-prepričanjem: »Kdor je v takem stanju odgovoren za kolektivno usodo, ima pravico biti neusmiljen, sme vzeti življenje posamezniku in odkloniti ozire na osebne kvalitete in namene.« Tako sta razmišljala in odločala KaKi, glede Ehra ipd., a enako Hacin (Rup in GRož, ki sta takšno ravnanje usmerjala in Etversko sankcionirala), ko je dajal mučiti v zaporih Lj PP Nedo Geržinič in jo ubiti, pa prek Črne roke ubiti turjaške žrtve, brata Tumi, Mesesnela, pa celo izročiti podpolkovnika Peterlina in njegovo skupino Nemcem, da so jih ti odpeljali v taborišče; paralela z dahavci na De-strani. Enako je razmišljala KC ob Trubarju in Kupljeniku.

BRoz občuduje Koca in Of-Ptjo, da si je upala biti v zastopanju Kolinteresov SNla toliko radikalnejša od KCe. A si tega občudovanja radikalnosti niti sam ne prizna; tudi odtod njegova končna SZ ali zmečkanost Nikovega slavljenja

iskrenosti. Po BRozovem mnenju je bila morda ravno ta neRad MVDe-snice kriva za njen VojPol poraz. A kako združiti Voj odločnost De-snice z idejami Usma in odpuščanja, ki naj bi bile Tip za Krš? **Obs** (niti **Člk**) ne kaže nikakršnega odpuščanja Kom-trojki. Nasprotno, celotna drama je Rad agitka zoper ljudi, obremenjene z GhKo. Če se GhKe ne skesajo, ne spokorijo, ne vrnejo pod okrilje KCe, bodo končali v peklju. **Obs** se tu naveže na prvi Sl dramski tekst, na **BS**. Lok je vzpostavljen. A to ni lok nad portalom gotske katedrale, ki ga bo izklesal Kask v **Pipu**.

BRoz bi - skoz izjave trojke - Gala rad prikazal kot usmiljenega, dobrega z ljudmi: »govori o ljubezni, obiskuje reveže in bolnike. Celo baha se s svojim bogokletjem, kako da je sobota ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.« Prav smešno, saj velja formalizem ravno za Debevčevo KC, **Žid**, za EhrTomčevo, medtem ko so Krš Hum vnesli v KC v 20-letih Kani, ki so bili znotraj KC nekakšni LRevarji, križarsko gibanje, brata Tominca, brata Vodnika, brata Kralja, Jarc, že prej Majc(en) in ARemec, celo Pregelj. A glej Zg značilnost: skoraj vsi ti so se priključili OF (pa Koblar, Stele, Finž itn.), ne pa DmbRupu. Z mojega Dgvidika je obiskovanje bolnikov in revežev ne le premalo, ampak celo vprašljivo, nemalo maska za stvarnost KCe; NDM podrobno. Potrebno bi bilo ljubiti svoje Sže oz. Dre, to pa je v primeru **Obsa** ravno Komtrojka. Tu BRoz in njegov Gal povsem pogrneti.

Ana razlaga zadevo po svoje, v duhu DePole; spet se pod Ano Prikr BRoz: Gal »se meni nič tebi nič sprehaja pred okupatorjevimi očmi od kraja do kraja« - se je res le sprehajal ali pa bil v službi okupatorja? -, »in se izdaja za osvoboditelja. To je očitni nastop proti naši revoluciji.« Vse v (is)tem duhu. Tu je primeren trenutek, da vključim primerjavo s **Pipom**.

V **Obsu** se pogovarjajo kot v SD Agittipa, razvitem posebno v 30-letih in MV ter v prvem času PoV. Vse je rečeno direktno, vsebinsko sporočilno, jasno, brez zavijanja v metafore, brez poetičnosti, resnobno, pusto, podučno - ideološko ali/in moralistično. In enosmerno aktivistično. Vse Dgč v **Pipu**. Škof Neuman, ki je paralela Kajfi, je prav tako strahopeten, nizkoten itn., a Dak pazi, da nastaja pred bravcem HKD lik. Neu(man) ima Noto, pa Dak ni Kan (Neua odklanja), medtem ko je BRoz veleKan (se ima za zgledega Kana), a njegova trojka nima Note, le toliko psih(ologij)e, da jo dramatik smeši, Zanič, črní. Kajfa: »Jese, meni bo počilo srce. Očitajo mi napake. Kaj ne izpolnjujem postave do pičice? Se ne trudim, da bi bil svetilka vsem? Kolikokrat me bolijo kolena in me zebe do kosti, ko čakam na ovinku z molitvenimi trakovi na rokah in na glavi«, da bi me vsi videli, dela za videz-imidž. »Že hočem iti, kajti Suzana ima doma pripravljen čaj«, je IntMM, »pa premagam skušnjavo: pojdi proč Satan« itn. Čaka, da bi videl soseda, kako gre k cipi; oprezuje za vsemi. »Stati na mrazu, da te bole kolena, in misliti na čaj in na Suzano, ej, to ni kar tako.« To je askeza farizejev, Zun pobožnost, delovanje po pravilih-načelih, ne pa po ljezni do bližnjega, do beračev in bolnikov.

Neu je prikazan z drugimi besedami, sam se predstavlja Dgč. Ko se opravičuje ali hvali, da je sestavljal ponarejeni dokument, na katerem bazira papeška moč podeljevanja oblasti kraljem, pravi: »Nisem več mlad. Niti več vojak. Da nažira skrbna vdanost sluznico, je dobro znano. Ko smo pisali ta pergament v grščini, smo občutili jedkost strahu, ki se dviga v grla. In vendar je vdanost premagala bojzljivost.« Tak stil, imenoval sem ga Ar(istokratski)S, glej **Obračun med vrati**, se je začel pisati šele od srede 50-let naprej,

izoblikovali so ga Strša, Dine, Zajc; nato je prešel - v več Rcah - v RMg, k Jesihu itn. Izkazuje tudi distanco do (vsega) povedanega, poudari, da dramatik ni lđ z nobenim likom drame, da ne zagovarja nobene Fije direktno (Kaskovo že, a je takšna, da ni v Dbi uporabljiva za Utnamene). BRoz te distance nima.

Skoraj vse, kar je rečeno v duhu BRozovega Gala, je v **Pipu** spodbito; recimo karitativnost. Neu: »Skrbim za bolne in lačnim delim hrano.« Pip: »Daj mi to roko, s katero mečeš pomije brezdomcem.« Podrobno o Usmu in karitativnosti kot bistvu FK NDM. Neu: »Vdano roko, majordom! V bojih s severnjaki mi jo je prestrelila puščica.« Neu je Škof-Vojščak kot Hildebert v **LTugu**. Pip: »Od rame si jo odtrgaj. Vrzi jo k slami. Bo bolj prepričljivo za današnji slamnat dan. Grmi?« A iz tega grmenja ne nastane FKrov in PVD VoM. Dak se posmehuje - Neu: »To bo moj želodec, gospod.« Ali pa čreva; prdi(m). Pogovor med njima se konča - Neu: »Pojdiva k mizi!« A ne k oltarni (mensi), ampak k jedilni. »Podpiram vas.« KC Džo, papež kralja, kot Pij IX. Franca Jožefa Avscesarja; in Pij XII. Viktorčka Emanuela III. in Mussa. In knezoškof GRož Rupa in Hitlerja. »Izšolal bom izbrane učeničke«, to so-bodo Galovi učenci, stebri KČe, »ki bodo ljudem vasi pokazali pot h gospodu!« Gos-FKr bo utemeljeval kraljevo pravico do brezmejnega vladanja, kot jo je udejanjil KarIV. Za to bo porabljen FK z VoM; ob strani pa bo kak bosonogi avguštinec delil brezdomcem polpomije ali samostansko župco.

Neu je Vojškok; to je cilj SPED-KČe. Neu: »Začnimo in blagoslovimo dan, kateremu je Bog naklonil takšno lepo vreme.« Formalizem v duhu trojke iz **Obsa**: Neu, papež Štefan in PijAng so resnica AnKajje; ena trojka resnica druge trojke. Tako ideologizira - se razvija, tematizira - SD. A kaj dejansko blagoslavlja Neu? »Manevri so potrdili moč, pripravljenost in voljo in kmalu pride papeža Zaharija odgovor.« Blagoslov-zakramenti služijo za masko-alibi prevare, na kateri počiva moč ne le srednjeveške FKČe. Ponarejena listina + manevri, tj. priprava na vojno. Na kakršno koli, le da bo utrdila pakt med Karolingi in papežem.

Ob osrednji osi **Pipa** (Norčevi zgodbi) je zgodba Pipa oz. oblasti-vladanja. Paralelno **Obsu** ima Norec-Kask vlogo Gala, trojki pa se pokrivata. A med Galom in Kaskom je Tem razlika. Gal je križan in VoM, Norec je vržen na Smš, ker si je sam razklal glavo (osebnost), Ožldo RR v RazcDč: nato pa se preOsm v Kaska, ki išče Svetlo-BDra. Norčevo prebujenje ni VoM, ki omogoča FKru vlogo Zmagovalca, pravico do (celo dokončne) Zmage. Svet, ki ga izdeluje Kask (Dak), ni utemeljen na nobeni zmagi nad So, ampak na Isu Dti, ki teče v potu delavca-Umtka. Kasku ne daje nobene pravice; tu je Kocova zmeta, ko se - v navedenem kontekstu - sklicuje na Pravico SNara, da postane Gos nad Žem in So ljudi. Pravice ni; pravico si ljudje le jemljejo. Močnejši ko je kdo, lažje si jo vzame. Zato stremi TSČI k Abs moči-oblasti: biti AleksV, KarIV, Hitler, Stalin, a tudi papež, ki ekskomunicira kralje-cesarje, če ga ne ubogajo; recimo Friderika II.

Tu je Tem razlika med KČo, kakor jo vidi Dak in kakor jo vidi BRoz. Za BRoza temelji KC na VoMu Katboga kot Vsemogočnega-Zmagovalca, za Daka temelji KC na ponarejeni listini. Dak sklepa naprej oz. sugerira bravcu t(akšn)o sklepanje: če se je KC, kar je Zn dokazano, sredi 8-Stola mirne duše odločila za tako nesramno, direktno, umazano laž, kakor je ponaredba Konstantinove darovnice, potem je zmožna vsega, vsake ponaredbe, laži, zločina. Potem je

verjetno, da je tudi VoM ponarejeno pričevanje, ki si ga je izmislil Pavel ali pa že pred Pavlom učenci, da bi si dali poguma oz. da bi naredili svojo KC za močnejšo - za edino božjo - od vseh. Kajti noben rimski cesar ni na ta način VoM, niti noben judovski prerok.

Neu: »Vse smo pripravili vnaprej. Ta pergament in Konstantinova darovnica iz leta tristo trideset je čisto na novo spisana!« Brž ko je prišla KC na oblast, pod Konstom, je takoj začela lagati in ponarejati; tako jo razumeta papeža iz srede 8-Stola, Zaharija in Štefan. Ni naključje, da ni ohranjen tekst, na osnovi katerega so nastali **Ēvi**. Več kot očitno je, da so **Ēvi** že RR JKrovega nauka-zgodbe. Laž je v KC Strna.

12-prizor **Pipa** se začne s srečno novico: »Prišel je odgovor papeža Zaharije.« Neu, ki zna edini na dvoru brati, bere: »V Bogu zvesti majordom.« Papež piše Pipu, ki še ni kralj, a bi kralj rad postal; ker nima legitimne pravice na naslov kralja - do kraljestva -, je podkupil papeža, da mu je ta podelil zaželeno titulo. »Na vaše pismo iz leta sedemstopenetdeset, v katerem nas prosite, da pretehtamo, če je prav, da kraljevski naslov nosijo vladarji, ki nimajo nobene moči«, tak kralj je Teodorik Merovinški, Pip komentira: »Zmlél jih bom, upornike!«, pristaše Teodorika, »ali pa je bolj prav«, nadaljuje papež v pismu, »da ta naslov pripada tistim, ki resnično lahko upravljajo z zemljo.«

Problem ni le prastar, ampak se ga da aplicirati tudi na MV v Slji. Naj bo kralj-oblast Rup (z GRožem), ki je odvisen od Nemcev, ti bodo vojno izgubili, ali KaKi, ki sta se znala sporazumeti s SrbHrš itn. Vodlji, s Titom, Hebrangom, Rankovićem itn., in se povezala z zmagovitimi Džavami, s SovZo, AngAmi? Bistrost, občutek za stvarnost, diplomatskost, Vojpogum, odločnost, srečo itn. sta imela na svoji strani ta dva oz. Ptja (Pip), ne RupGRož (Merovingi oz. drugi sorodniki Pipovi; Pip: »Jaz edini upravljam z zemljo!« Po DžV je s Sljo edina upravljala Ptja. »Ne Grifon, moj polbrat«, GRož, »ne Dragon, moj nečak«, Rup, »ne moreta!« Odloča močnejši. In tega močnejšega potihem in nevede obožuje tudi BRoz, celo Kremž 3 desetletja kasneje, v **RazPragu**.

Neu: »Odgovor svetega sedeža je takle: Kraljevska oblast pripada le tistemu, ki je sposoben vladati.« Libci in njihovi zavezniki zmagujejo na vseh volitvah od 1992 naprej, DSD-JanBük sta pokazala v svojem polletnem vladanju, da nista sposobna za oblast; potihem in nevede priznavajo tudi Kani oblast Libcev, prepričani so, da vladajo bolje od KC izvoljencev. Brezova metlica kot Predsa Slje je taka, da bi predstavljala SDžo slabokrvna muh(ica), kvečjemu lepi hrošček drekobrbec. Brezica je metlica, s katero bi Janša čistil Sljo kot Strš. Sodi v Javsekret, ne na vrh resne Dže.

Papež nadaljuje: »Glede na Konstantinovo darovnico«, ki je lažna in so jo spisali Neumanovi ljudje, papež zavestno pristaja na laž-potvorbo, »in glede na to, da ste resnično sposobni upravljati z zemljo, ste, kar se naše svetosti tiče, po tehtnem preudarku lahko edini, ki nosi naslov: kralj.« Kar: »Moj gospod, izpolnjeno je!« Parafraza na JKrov vzdih na križu: Dopolnjeno je! Dopolnjena je utemeljitev cesarstva in KCe na prevari. KršZah(od) je tvorba goljufije. Slci smo sredi 8-Stola oz. kasneje pripad(a)li Strno ponarejeni Dbi. Je Komjudovska Db okrog leta 33 bolj lažna-goljufiva od Pipove, Karlove, Zaharijeve, Štefanove? VoM je uporabljen za to, da je nanj postavljena laž. Ta ugotovitev se sklada z DgTijo: da je Čl kot tak Hin, ker Prikr(iva) Tem resnico: Umor brata. Umorjeni JKr je uporabljen-zlorabljen za to, da utemelji novo oblast morivca-morivcev: Pipa, ki odstrani brata in nečaka; KarlaV, ki odstrani brata.

Ni KonstantinV odstranil celo sina? Ni Hacinov pomočnik Alojzij Geržinič, šef na DmbPP, odstranil na isti način - tj. umoril - lastno sestro Nedo? Celu Ptja se ne more pohvaliti s takšnim primerom sestromora ali bratomora na tako visoki ravni. Čeprav je verjetno, da bi Neda, če bi obživelala in ujela brata Alojzija, ravnala z njim enako kot on z njo.

Neu razloži, kaj pomeni darovnica: »To je pergament. Na novo smo ga napisali pred nekaj leti. Poglejte, videti je kakor dokument iz leta tristotrideset« - je to le igra števil: 33 in 330, dan VoMa in dan lažnega nastanka darovnice? ali pa gre za globljo sorodnost sleparstva? - »in v njem stoji, da je cesar Konstantin dovolil papežu Silvestru in njegovim naslednikom imenovati kralje na zahodu rimskega cesarstva.« Morda se tudi zato bije dolg boj za interpretacijo, kam sodi Slja: na Zah, pod KarlaV in papeže, ali na Vzhod, pod bizantinske carje, pod carigrajskega patriarha. Téma bratov CiMe - glej vrsto dram kot **Zvezdi našega neba, Slovanska apostola** itn. - je téma tega problema. SKC propagira kot KC Vatikan-papeža, a tako, da vključi vase tudi Vzhod, Slav jezike; širitev ZahKC kot unijatske.

Cajn(kar) naredi parafrazo v duhu Tita od 1948 naprej, ko hoče ta (s Krležo kot ideologom) sintetizirati Zah in Vzh v Jugi. Cajn dela isto sintezo med KC in OrtC v drami **Petovijska tragedija**, v kateri je zamisel panonskih Slcev, dedičev CiMe-linije, sredi 9-Stola, Koclja v Blatogradu in Radogosta na Ptuju, narediti Sljo (Ptuj) za središče poenotenega, združenega, shizme rešenega Krša. Navsezadnje je tudi EU v perspektivi takšna zamisel združene Evre, od KarlaV-Francije prek Friderika II. (Ite in Nemčije) do PetraV (Rusije). Naj bi bilo središče t(akšn)e Evre-EU Brdo pri Kranju, v graščini, v kateri je bil pred 200 leti moj prapraperaded Zabret sluga? Bomo Slci postali iz slug-hlapcev kralji? V cunjah, **Za narodov blagor**, ali v Gledu, **Samo, prvi slovenski kralj**, ali v Avdomišljiji, recimo v Janševi, ko sanja, da je postal Jaka Kralj (Fif, pesnik, zavija po dolenjsko; je tudi on doma iz Grosuplja)?

Odkar je papež odobril darovnico, teče vse kot namazano; Neu: »Dobiti moramo le še sveto olje«, pomen zakramentov in Sti, »da vtisnemo kraljevskemu dostojanstvu ob kronanju«, ki je tudi »maziljenje«, »božji značaj.«

5

Kako deluje KC, dedinja VoM FKra? Tudi to je pokazano v **Pipu**. Deluje kot Komjudovska oblast v **Obsu**. Naslednik papeža Zaharije Štefan II. obišče Pipa; najprej - kot napoved - pošlje svojega eksekutorja ali prvega ministra, kakor hočete: Pijfanga. Ta se Pipu predstavi kar se da nedvoumno: »Strašim kralje in papeže. Menjam jih in jih na novo postavljam.« Torej je le na videz, v Zun Džvlogi, papežev pomočnik; dejansko je siva eminenca Rima. Hoče Dak s tem reči, da je za papežem in cesarjem, za oltarjem in tronom, še močnejša oblast, Prikr(ita) oz. maskirana v Raz like-obleke, a sama na sebi gola, brez vsebinske ideologije in Algevere, ni ji niti za imidž, kakršnega imata cesar in papež, le za moč-silo? Je Pijfng hudič, nova RR Hudiča? Je tudi Dak popustil Demonaci (z likom Pijfanga), kot Ideaci (z likom Norca-Kaska)? Je Pijfng manj črn od Ane

v **Obsu**? Je tu meja **Pipa**, ki ne more razumeti Dti zunaj Svetle, ker ostaja v paru Svetla-Tema, PijAng je namreč Tema kot takšna?

PijAng: »Si se me kaj prestrašil, Pipin?« Ang daje piti žganje - kot mleko - malemu Karlu, da bi postal V(eliki). Ni Ang zmaj, ki hrani otroka z zmajskim mlekom, da bi postal, ko bo odrasel, Največji - to je Najstrašnješi - Zmaj? Dak ni isti kot BRoz, kajti BRoz predvideva PozDbDžo (kot IdeaHarldo), medtem ko so za Daka vse DbDže (vsaka DbDž kot takšna) zlo (AgrčKzld). Vodi to Daka - in mene - v gnoso?

Ang nadaljuje: »Plaćati bo treba za tvoj kraljevski naslov, s svetim oljem maziljen.« To je za naslov, ki daje kralju potezo-značaj Sti-božjosti; kdor se dotakne posvečenega-maziljenega kralja, je pri priči ekskomuniciran, vsakomur je dovoljeno, da ga odstreli. Regicid je najhujši greh od vseh; FKrova S je bila zato tako strašna (GhK), ker je bil JKr že vnaprej FKr, s tem Kralj veselja. Križanje je bil regicid. Komste (že Jude) se sme - celo mora - pobijati ali vsaj nenehoma kaznovati, ker so Strno regicidni. Tudi zato - vsaj na verski ravni - je papež Pij XIII. ekskomuniciral vsakega člana ItPtje, s tem tudi JugoPtje. Kdaj je KC vzela nazaj v svoje naročje bivše člane Ptje Janšo, Toplaka, Brejca, Brezico?

Po KC nauku, torej po BRozovi veri, so papeži nasledniki FKra. Vemo, da je JKr na večer pred križanjem umival noge učencem, a tudi to, da mu je Marija Magdalena mazilila noge in jih sušila s svojimi lepimi dolgimi lasmi. Papež res na večer Velikega četrtega na Simb način umiva noge revežem, a to je Gled (RMg). Vse stvarnejša je predstava, kakor jo opiše Dak v **Pipu**: da drugi umivajo noge poglavarju Cerkve. Papež Štefan je PijAngov učenec, dobesedno se zajebava-ludira; v tem je Dak dober Filetov (Rudolfov) naslednik; Štefan govori o sebi: »Nekoč so nas klicali Polna luna, zdaj smo samo še crknjen krajec. Kaj hočemo, leta, potem še dieta. Njegovi svetlosti« - njemu - »so se v sklepah začeli nabirati kristali.« (Če je papež Svetlost, potem Svetla res ne more biti primerna Dt.) Neu: »Kristali? Kakor kaplje vode na rački.« Lirizem, ki ga je Jesih uporabil za utrjevanje InHa, je tu RR v trpko Iro. Še več. DSKC niti oddaleč ni več sposobna te cinične avtolre, kakor jo je papež iz 8-Stola; Tapapeži so dediči visoke rimske Kule, papežek Rodeur je dedič **Matajevega Matije**.

Legendo iz **Stpisma** o JKruFKru (so točke-meje, kjer ju ni mogoče razločiti) Dak in papež Štefan takole degradirata: »No, škof«, pravi Štefan Neumanu, »poljubi tale otekli členek. (Prestolarki.)« (Bo z njo kmalu spal?) »Potem pa še vi, gospa, ali pa dajte kar tegale na desni, da bomo usklajeni in bomo lažje kakšno rekli.« Poljubljanje nog, ki je umivanje s poljubi nog (si jih je Štefan sploh umil? baje higienične razmere v 8-Stolu niso bile na višku), doživi s strani škofa pesniški izliv, da mu ni para; škofa je pobožno dejanje v hipu naredilo za Umtka besede. (Za ČirZlca; žal ta ne zna pisati tako dobrih verzov - nima ArSa - kot Dak.) Neu se kar po jesihovsko zmehča od miline in občudovanja; o ti huncvet, bi pripomnil ata Milčinski. Neu: »O, videl sem, kako je luna posijala na morsko gladino. Položil sem dlan na gladino in vse se je zableščalo. Kakor bi me nekdo s srebrnim prahom posul.« Spet parafraza na Šela: **Naj te z listjem posujem?**) »Vivat!«

Visoki ArS se mora seveda razširiti tudi na ErS območje; to v **Obsu** povsem manjka, KC tako rekoč prepoveduje svojim duhovnikom obvladanje tega območja; BRoz misli po starem, v duhu FKc: Že je kot takšna hudič, le

zapeljuje. (Vlasta v **Čiku**. Suzana v **Obsu** pa je le butasta gospodinja.) PijAng začne brž ko le more s Seknamigovanjem. Dvorne gospe vezejo gobelin, Ang komentira: »Kakšna konica na vrhu samorogovega roga! Dajte, da poljubim te spretno prste.« In jih vsem »seslja«. Pogovor je tak, da je suhoparnemu ideologu BRožu nedostopen. Prestarka: »Po čem skrivnostnem diši vaša slina?« Skrivnostnem? Po miri in kadilu od maše, ki jo je PijAng daroval zjutraj? Ah ne, Ang odgovori: »Po protokolu.« Prestarka poprime igro: »Poljubljam prste! Poljubljam prste! Končno nekdo, ki ve, kaj je protokol.« Ang: »I, kakšen krasen krog« - vulva - »konkubina! Protokol je ničev v primerjavi z vašo umetnostjo, gospa. Se lahko dotaknem?« Kroga-vulve? Konka: »Le! Zakaj pa ne? Zato je, da se ga« (jo) »človek dotakne« in še kaj več. »Samo, prej si obrišite prst!« Ali tisto, s čemer se bo kroga kot luknje dotaknil. Tako nadaljujejo ErS igro, v kateri uživajo. Zna biti na dvoru tako, kot opisuje Dak; v glavnem stanu Komtrojke **Obsa** pa je tako, kot je bilo v MV Ljškofiji: fanatično besnenje Vojideologov. Je imel GRož sploh čas tak pogovor opremljati s pobožnimi vzkliki, kot: O, MMB Pomagaj! Hvala ti, sveta božja pomočnica?

Papež je, kot se spodobi, vojak-general in Polik. Naklepa nove vojne, ki so seveda SV: »Hudi časi so. Langobardi in njih kralj Aistulf razlagajo štiridesetletni mir, ki smo ga sklenili, po svoje.« Kot Milošević daḡtonski sporazum. »Od ljudi svojevoljno jemljejo naše solide in tacajo po naši sveti zemlji.« Zemlja, ki je papeževa, je sveta. Za vsakogar, ki temelji na ldbitiSti, je njegova - naša - zemlja sveta. MV napiše Moder knjigo **Sveta zemlja**; misli na Slsko, ki pa je tudi Kat. Ko se Pip sprva brani, da bi napadel Langobarde, saj z njimi ni v sporu, ga papež hitro pouči, da je to tisto, kar mora plačati v zameno za priznanje kraljestva. »Kdo bi bil v teh hudih časih bolj poklican za obrambo svete zemlje?« Ravno St terja obrambo, to je vojno, SV.

Vse to Strno izvira iz VoMFKra, iz **Obsa**. Papež je diplomat in osvajavec: »Bizantinci pokrivajo božjo podobo z belo jedko barvo«, ikonoklasti, »ki oslepi oči, če pride vanje. Célo vzhodno cesarstvo vre. Ni jim všeč, da smo vas mazilili.« Ni jim všeč, da nastaja med Franki (Galci-Germani) tako močen imperij, prek katerega bo skušal Rim ukloniti Bizanc; večna borba-tekma med obema božjima bratoma. Tudi zato bodo križarji Bizanc bolj oplenili, čeprav jim je bil zaveznik, kot kako Muslmesto. Boj se brata in njegove zahrbtni Hinroke! SD je polna primerov Bma. Ne le v drami **Bratomor na Metavi**, kjer Katbrat, Aleš, zahrbtno ubije Libbrata, Andreja.

Kdo je Gos, papež ali kralj? Zdaj se zdi, da papež. A čez čas bo Gos kralj, ki bo postal Cesar (KarlV). Leta 1929 se je zdelo, da je Gos Musso, leta 1945 se je skazalo, da je Gos papež. Noben kralj ne doseže dovoljšne - Abs - oblasti. Pipova žena in Karlova mati Bertrada to ve, zato sina spodbuja k AgrĖkzldi, k brezmejnemu osvajanju: »Čas je, da storiš korak naprej, drugače boš skupaj z očetom v večnost prišel po kolenih«, kot papežev oproda, »in ne pod slavoloki.« Pip še ni pravi kralj; Bertrada o njem: »Pipin ima težave s svojim tancenim nasmeškom zadrege, s cincavim stopicljanjem na mestu, s prikimavanjem« itn. Bertradi je Pipova Ž vsebina in ideologija premalo, hoče tisto, ki jo bo razvil KarlV: oblast kot oblast, ne pa nekaj prijazno polovičarskega: »Ne morem več gledati, kako ta cepec«, Pip, PijAngu »nazdravlja: 'Na sveto radost življenja«, kot da bi bil Pavček, »na zavezništva v vinu«, kot da bi bil PijGraf, »in meču in na ženske, ki so zemlja, rod in vera!«

Goflja tako mnogoženec Snój? Bertrada zabije zadnjo obsodbo: »Prezira vreden kralj!«

In še: »Mencač je in ostane mencač. Prodal se bo. Kaj naj pa ima drugega? Nikoli ni upal tvegati. Našel si je Neumana. A zapomni si, da Neumanu ne gre toliko za nas, kakor za papežev trebuh.« Pip že izdaja zaveznike. Karl: »Mar ni moj ded Karl Martel s svojim kladivom nabil Provansalcev in Arabcev ob Renu po glavi ravno z langobardi leta sedemsto?« Bertra: »Leta sedemstoosemintrideset! In danes, leta sedemstotriinpetdeset, so njegovega sina Pipina kupili.« Tako to gre v DbZgi. »Spet bomo najemniki! Kratka zvestoba!« BRož in Rup sta bila konec aprila 1945 še zvesta Hitlerju, maja pa sta že želela biti zvesta Churchillu in Trumanu. Nak, sta jima rekla ta dva, takih Izdov, tako verolomnih cagavcev in koristoljubcev ne preneseva. Pa sta izročila Dmbvojsko Prtom-Zmaju, ki se je pokazal kot krvi željna Rdeča zver; PVD, **Črna maša**. In Tip: z vrhuško vred se je GRož izmuznil. Ne, res ni bil dedič rimskega škofa Petra, ki so ga križali. Bil je le debelušna cunjia s pastirsko palico iz popirja, kot pastir v jaslicah.

Znotraj obeh dvorov prihaja do tekem, nadletavanj, Strno - v Prihi - vse do boja-vojne, do očetomora in sinomora. V **Pipu** je ta skrajna točka šele nakazana, a nakazana je jasno. Mati sina dobesedno ščuva zoper očeta; Karlu kar naprej ponavlja: »Tvoj oče je rojen čolnar, splavar pač ne ... Brez mene in Konkubine bi bil kaj klavrna figura med vsemi dvornimi zvermi, ki bi ga v hipu izdale.« Takšna je stvarnost oblasti. Kar počne, so »prazna dejanja«. Mati pozna Stro sveta: da je Čl Agrčkzld: »Če nekaj daš, daš zato, da dobiš več. Tvoj oče je bolj kakor kralj zapečkarški bard ... Samo besedičenje in malo dejanj. Zaenkrat še iz polne riti serje«, kako ugodno je brati nazorne, predstavljive, žmahtne prispodobne, ne pa BRozovo moralistično spodobnostno izražanje, »in postavlja figure na dokaj veliko šahovnico, a ne vidi naprej.«

Sina vzpodbada, da naj vidi dlje! »Stopi naprej, Karl!« Pa čeprav čez očetovo truplo! »Sam si vzemi!« Kot Kantor, **Kralj**, Komisar (KaKi), **Afera**, Napoleon. »To je princip. Ti boš drugačen.« Seme je bilo vrženo v dobro prst, KarlV je bil res Dgčen. »Nihče ti ne bo ničesar dal!« Kaj so dali Komisarju? Prej bodi taktičen: »Kimaj, kolikor je potrebno«, Tito AngAmom, Just Vincentu, **Kongres**, ko pa pride pravi trenutek, zabodi Vincentu nož v hrbet ali ga zastrupi, ni važno, ali si ga podredi, le da boš prevzel njegovo mesto, kot je Kardelj Šubašičevo mesto Zunmistra Juge in Ribičič Kavčičevo v začetku 70-let. »Kolikor je potrebno, da zajameš zraka in ne vode in hitro plavaj! Plavaj!«

Sin pije materine nasvete kot žejna zemlja težko pričakovani dež. Karl - ne pozabimo, da je še napol otrok: »Če kaj branim, potem branim svoje!« Niti naše ne. »Oče je sentimentalni melanholik ... Prerasel sem ga že!« ... »Velik sem kakor skalal!« KarlV je uradno priznani Snik StKC, a Pasijon - aludira na FKrovega - razlaga takole: »Sentimentalni melanholiki skupaj s svojo zavestjo ubogosti res preveč poudarjajo, kako jih ves čas nekaj preganja.« SPED je vsa napisana na temo preganjanosti, razen pri najbolj (zato pa Ncz) aktivističnih, recimo pri Kopru, v **Svitanju**, in v **Vstu**; pa še v **Vstu** postane Mojca trpna SŽ. Pregarjajo Dmbce (Stotnika in Vero) v **Napadu**, mater Ano in Vinka v **Razvalu**, Snežno in njeno Dno v **Mladosti**, enako v **RazPragu**; celo ubijajo, umor-S je vrh Pasijona. Pregarjajo (ubijejo) Ehra in Mata v **Člku**. Tudi v **Obsu** Gala: le da je v **Obsu** tudi Prikr občudovanje moči preganjavcev, trojke. BRoz pripravlja prehod od preganjane mučeniške KC v triumfalno preganjavsko. Pripravlja lik

KatSnika KarlaV, ki že kot otrok razmišlja takole: »Očeta, naprimer, že ves čas vznemirja črn oblak in že ves čas ponavlja, kako je kraljevska služba čuden pasijon, v katerem stopa on na čelu z mečem v rokah.« Za KarlaV ne bo več v ničemer pasijon, le še Zmaga z Mečem-Križem v roki. Križ ne bo več ZnaSi za Trp, ampak za Meč.

FKC ravna kot Komjudovska trojka; papež razlaga svoje nazore - Pipu: »Dal mi boš Ravenna!« Zato »boš šel nad langobarde«: da jim boš Ravenna vzel. »Branil boš sveti sedež in svoj maziljeni naslov ... da zbereš čim več vojske ... Naredi enotno vojsko! Pod svodom stvarstva združeno!« To je pomen-bistvo Ćno(tno)sti Krša-KČe: z enotno vojsko dosežena enotnost sveta pod papeževim žezlom. Ker Pip ne ve, kako doseči cilj, mu Štef svetuje; pokaže se kot Rad cinik. Beračem bo že nalil nekaj samostanke gnojnice, da se bo opral pred NeČi JKrom, obenem pa bo vse - dejansko vse - vredno razdelil medse in svoje-naše: »Druidi? Pogani? Barbari?« Poreži jih, likvidiraj! Takole vladaj, takšno ekonomijo uvedi: »Jemlješ jim pšenico. Iz enega zrna pridelajo štiri«, tlačani, Km, ljud, ta ciljna grupa Katljudstranke, Krekove in Bükove. »Ćno zrno gre tebi, drugo Neumanu, tretje nam! Kaj ostane garjavim?«

Ni bil to glavni razlog, da je GRož (SKC) MV branil papeža, njegove AnK okrožnice: ker je dobil tretjino letine GRož, tretjino Rup? Ptja je obljubljala Bar(bar)om, garjavcem, da jim bo dala vse, kar so zaslužili (Delu čast in oblast!), zato je oblasti treh tretjin vse vzela. Ko je prišla sama na oblast, je seveda delila po svoje; bog je najprej sebi brado ustvaril, pa naj je Katbog ali Kombog. Tito se je vselil v dvorce prejšnjih kraljev in škofov. A MV se ni zdelo, da bo tako. Še sama Ptja je verjela, da bo solidarnostna za vse. Zato je Fasc(inirala) ljud. Kdor pa je PoV opozoril, da ni izpolnila obljub, ga je vrgla na Goli otok, **Job**. Pa ne bi BRoz cenil Ptje, ko pa je bila bolj podobna Štefu kot GRož!?

Papež ni kratkoviden; ve, da ne sme le ropati ali se le veseliti zmag: »Mi ne bomo peli, temveč bomo gradili!« Le takšna je KC preživela dve tisočletji. Gradila je cesarstva, tudi Karlovo, in mesta, katedrale, luke, tržnice, Krekovo banko, želela prevzeti - z Arharjem - Vzajemno posojilnico, prevzela z Zidarjem SCT, z Butom in Kmmistri vse gozdove in polja in travnike in mleko in meso. KC ima sijajno in zelo realno vizijo-načrt (morda je to le načrt kot videnje) imperija, ki bo držal, ker bo povezoval nebo-boga in zemljo-tlačana. Štef uživa, ko Pipu razgrinja svoje načrte. (Dak se vživi v like, ki jih ne odobrava in so zanj Neg; oblikuje jih od znotraj, skuša biti čim bližje dejstvu. Ne zavaja ga teorija zarote, Demonaca BRozovega tipa. So Štef, Pip, Karl, Bertra, kakor jih navajam, res Demonaca? Niso bližje RealD, le da poetično stilizirani? Dak prizna KČi veličino, BRoz Ptji le zlo; le potihem-nevede vrača Ptji veličino, veličino zla. Je ta, ki ga Fasc? Zato je **Obs** - v sebi zlomljena, SZ - agitka, **Pip** poetična drama o zmoti-zlu sveta.

Štef: »Zgradili bomo svod iz skale.« Iz Petrove, Peter=skala (petra). KC na skali, kar pomeni: tako močno, da je ne bo podrl noben potres. Tudi potres ne, ki se je zgodil v hipu Križanja. FKr je od VoMa naprej Zmagovalec, odšel je v nebo, zemljo (TS) pa je prepustil nam, papežem, škofom, KČi. Na TS se bo vrnil šele na Koncu časov; do tedaj vladamo tu mi z njegovim privoljenjem-alibijem. Ni ga, pa čeprav bi še tako PriPra Posn JKra (Hus, albigenci), ki bi zmogetl sesuti skalo, imenovano KČ! To tudi ni navadna - neobdelana, Bar - skala-kamen. To je skala, ki jo bodo vsi podrejeni kamnoseki klesali kot

veličastno katedralo, kot cerkev St Petra (in Pavla in Naše Gospe), v nji bodo peli zbori Palestrinove maše, Mozartove **Rekvijeme**, v nji bodo bučale orgle, na katere bosta orglala Bruckner in Messiaen; v nji bosta zasedala oba Vatikanska koncila.

A v nji bodo imeli prostor - seveda kot verniki - tudi vsi tlačani, le da bodo naše vere. In lepo izrezljane klopi - posebne lože - kralji, le da bodo naše vere. V tej, že predelani skali-katedrali (a ne moji, TaKovi) bodo - Pipu: »Vrata k tebi, vrata k nam in vrata k njemu«, bogu. Tlačani-verniki bodo imeli na razpolago le luknjice v vratih. A tega se ne sme na glas priznati. Na glas jim je treba obljubljeni Veodrešenje: »Trumoma bodo drli skoz ta nebeški svod iz skale, majhni in združeni« pod našim vodstvom, »enaki pod nebom, enaki pod krono«. Še ena sleparska obljuba, kot ta, ki jo je dala Ptja ljudu, da bo ono vladalo. (Ko se je hotelo le pogovarjati na enakopraven način z vodstvom in to na najnižji ravni, z vodstvom Agrokombinata, so zborovanje - uprizoritev **Tope grede** - prepovedali, tudi s pomočjo Čeferinov, ki so bili tedaj šele mali oznovski agentje oz. hudičevi učenci. Celo ob uprizoritvi Javorškovega **Povečevalnega stekla** ljudu (občinstvu) niso dovolili, da bi gledalo v kletki zaprtega-izoliranega Janeza Pohlina (Slca, nevpreženega), ki je z obešenjaškim humorjem komentiral lastno ponesrečenje. Da bi KC 1910 dovolila uprizoritev **Hlapcev** in **Tuga?**)

Papež obljublja, načrtuje in ponižuje posmehujoč se - Pipu: »Enaki pod nami!« Na njih - na tlačanih, na ljudu - sedimo. In ko tako vabi ljud v cerkev, obljubljač mu Venebeške radosti, sega v sklede na bogato obloženi mizi pred njim in gode: »Dobra polivka! Oblizni prst, kajti ta prst ti kaže smer. Oblizni!« Toliko je v njegovih očeh vreden kralj oz. posvetna oblast: da liže papežev prst in papeževo rit. Najprej prst, nato rit. - Tudi zato sem se 1956 odmaknil od oblasti, h kateri so se mi - kot Zihelovemu Uasistentu - na široko odprla vrata. Od blizu, na lastne oči sem videl, kako so tisti, ki so hoteli navzgor, lizali prste in riti najvišjim. In sem izbral svojo pot: v povezavi - ne pa v navezi! - z VeRusom, Dinetom, Pučem, Taufom in MGG izdelovanje sebe kot BSAPOEV, IsDti, pot, ki traja nepretrgoma skoraj že pol Stola.

Dak raziskuje in opisuje, kako je nastala dvodomnost oblasti: cerkvene (božje) in TSne (kraljeve). Pip: »Vi skrbite za nebo, jaz bom za zemljo! Meč znam vrteti, drugega ne! V trebuhe zasajam«, tudi v imenu KČe. »Skozi prostor se znam prebiti prek trupel, drugače ne!« KarIV se je znal tudi Dgč: postal je Snik. Tudi škof Hren. To je želja malega Rodeurja: biti Vojškof s Sulico namesto Škofpalice. Zabosti jo Kütjanu med noge, direkt v jajca! In priti v nebesa kot St Jurček. Kot Zeleno-Krvavi Jurij. Jur s pušo.

BROZ gleda svojo trojko le od zunaj; zato je **Obs** agitka, kot v NOBD VitZupove **Tri zaostale ure** ali Borov **Gospod Lisjak**. Dak ne tako. **Pip** ni le zgodba o Norcu-Kasku, ampak enako o Pipu, njegova skorajTraga. Vsi hočejo od njega, da bi bil velik vladar-kralj, tudi sam si prizadeva za to, obenem pa ve, da tega ni sposoben; trpi. (Kot trpi Šel, ker hoče biti VeLOs, pa ve, da ni iz testa VeLOsi; da je scrklan slabič, ki se profilira le skoz histerijo, skoz samonapihovanje; prav ta poteza je Tip za njegov razdraženi slog. Dak piše ArS, Šel HisterS(log)).

Pip si je naredil Begavko za konkubino, zahaja k nji v samostansko celico v SaintDenisu; tudi za to služijo samostani: za kraljev bordel. (Morda pa ga Beka le tolaži, morda želi Pip od nje le posluš za svoje reve.) Daje se v nič; s

tem se npravno razbremenjuje: »Prodana duša sem, konkubina. Žena me prezira, sin me je prerasel. Osem let ima, pa je njegova brada bolj gosta kakor moja. Odložil bi meč, pa ne morem.« (Jaz sem ga ali tisto, kar me je bremenilo namesto meča; 1956. Vsa skrivnost zmage nad sabo - ne nad drugimi! - je v tem, da odložiš, kar imajo drugi-ostali za tvojo nalogo, ti sam pa ne. Naložiti si moraš breme, ki je tvoje poslanstvo po tvojem čutu-videnju. Jaz IsDti - usmeritev Toneta iz Dinetovega **Potovanja** -, ne pa plezanje navzgor do ... do kod? Do Kulstra? Ha! Kaj pa je danes Preds vlade ali Dže? Komaj kaj, odvisen celo od tiste pakaže, ki se ji reče Žursti, smo pač v sistemu mediokracije. Le iskavec Dti je EV, vredna mojega Ža, mojega truda.)

Pip začenja z ARF. Ne sprašuje se namreč, kje je naredil napako, da se njegov načrt ni posrečil; tako se sprašuje BRozova trojka, ko je soočena s podatkom VoMa. Pip se sprašuje o sebi, o svoji naravi, o pomenu in vrednosti svojega Ž-poti. Tako se - Strno - ne zmorejo vprašati junaki in hudiči NOBD-SPED. Šele kasnejša SPD. Šele Tone; ko ugotovi, da ravna glede nase - glede na možnega sebe - narobe, izstopi iz dane (Ob)Dbe, kot Uasistent, in se napoti NejdDam. Enako Krstn, **Afera**, na osnovi Sigismunda, **Dia**. Dak temelji na dobri-pravi Tradi.

»Sem jaz pošastna senca?« Res, vsak klavec je pošastna senca; Čl je pošastna senca, ker je Praklavec (Pravec). »Črna silhueta v zgodovini? Bo Karl bolj sijal kot jaz?« To je vprašanje po uspehu; ARF in Trp zaradi neuspeha ali premajhnega uspeha ali premajhnega Uža v Vojuspehah sta nemalokrat nerazločljivo povezana. Pip bi bil rad srečen otrok, a: »Jaz se nikoli nisem igral ... Otožen, ker nimam ne otroštva, ne otroštva svojih otrok.« Da bi se Ana, Kajfež in Jese takole spraševali? Ne morejo se, ker so zgolj hudiči. (Ker jih BRoz občuduje, mar to pomeni, da si želi biti tudi on hudič? Bi rekel. V Radfanatičnem Katu je Prikr narava-lik-vsebina Hudič(evstv)a. Če je bil dr. Križaj kurat v mučilnici pri St Urhu, je bil SM asket, ki je užival v vlogi boga-hudiča. Enako Geržinič, ki vsak večer moli za svojo sestro, ki jo je dal - posredno - umoriti, in za dušo Jozule Vidmarja. Tako moli mala karikaturna GeržKrižaja bivši direktor SOVE Miha Brejc za duši Krivca in krivoglede Zale Prdačke. Fej in fuj, bi dejala Oton Prvi in Ciciban.

»Rad bi znal brati in bi šel s knjigami k obrežju reke sam.« Sam, brez dvora in navlake DbZge! »Na kakšen otok bi šel. Daleč na jugu, pred mestom Ragusa, pravijo, je čaroben otok.« Baš nanj; zanimivo. Tam bi srečal - ker je Prih=Pret - Tavčevega junaka Antonia Gledjevića, glej Nučičevo dramtizacijo novele: **Svitanje**. Oba bi si zdravila ne »zobobol«, kot se sam sebi posmehuje Pip, ampak SeH melanholijo. Micelij. Micelij je tudi to, da se Čl, če ostane v DbZgi, ne more ogniti Strnemu morivstvu; v PS in FD (se) ubija, v LD-PM se zastruplja, polagoma, z majhnimi dozami, da prenica strup počasi v meso in kosti, da je S postopna in nevidna. Pip živi še v Herčasu, zato mora na vojsko: »na nikoli dokončano vojsko«. EDč je kot Bm-DŽV Ve-sistem, glej THM-krog. »Na počasno, kakor zmajev rep razvlečeno klanje brez učinka.« Učinek je, a destrukcija in nato AD. Slab učinek, Strno že vnaprej ponesrečena performanca. Pip to vidi. Vidi dlje, kot bo njegov sin Karl, pa čeprav je-bo ta V(eliki), Pip pa M(ali). Veliki je s stališča DbZge, tudi BRoza, čeprav si tega ne prizna (da je občudoval Rupa, si želel njegove bleščeče zmage nad KaKijem); ne pa Veliki s stališča DgČte. Pipova ARF-AK je uvod v DgČto. Je kaj podobnega v trojki **Obsa**?

Pip se sijajno opazuje - o svoji soprogi: »Jaz hrček, ona kobila. Pogosto mi je z barbarskim stiskom svojih močnih rok zavdajala, da sem se namesto navzven«, kamor ga hoče usmeriti in kjer ga hoče videti Dbokolje, »razlil navznoter.« (Kot jaz, ki sem sledil Mraku in ne Kocu, kaj šele Vidmarju, ki je tekel naproti DbZgi, da bi ga vzdignila pod baldahin-nebo v procesiji, imenovani SocKom. Trojka, ki sem jo sotvoril jaz - poleg mene Dine in Priž -, se je prav tako obrnila navznoter, odtod njena ustvarjalna moč, drami kot **Sant** in **Afera**, na - ne le - njuni osnovi pa tudi **RSD**.)

Pip ve - ker se pozorno in iskreno (to je povsem Dgč iskrenost kot BRoz-Nikodemova) opazuje -, da je RazcDč; ne ve pa, da je lik (EV) smodela RazcDč uvod v IsDč. Ker tega ne ve in ker ne zmore v IsDč, ostane v SZDč; to je njegova Traga. (Sprašujem se, ali Šel ve, da je v SZDč? Ali pa se tako strastno-čezmerno histerizira in Polsocializira, da ne bi imel prostega časa, v katerem bi se zavedel, da tiči kot muha v pajčevini, spletel si jo je pa sam? Je **Kanje** ARF ali beg pred ARF?) Beka Pipa vidi v Noto: »Sanjaš privid večnega Rima, cesarstvo Avgusta.« Sanja sina KarlaV, ne da bi to vedel. In sanja, da bo sledil bratu Karlomanu v samostansko celico. Karel V. Habsburžan je obe drži združil tako, da ju je prakticaliral zaporedoma: najprej cesar, v čigar cesarstvu sonce ni nikoli zašlo, nato pa spokornik v samostanu. (Od tam je prihajal le še v primerih, da ga je kak dramatik uprizoril, Schiller v **Don Carlosu**, ali uglasbil v operi, Verdi.)

Karl pa je iz enotnega tkiva, zato predestiniran za Zmagovalca. Jaz ne. In Dak ne. (Mar Šel res misli, da je Malraux? Da se je on boril v ŠpRevi, glej njegov roman **Junaška tornistra** ali **Nabito povhn kufr** (samih junaštev in modrosti), v katerem se je ldn s Pir-jev-cem?) Ko Karl opazuje Kaska pri njegovem klesanju portala za katedralo, takole komentira, kar je videl: »Bo to velika hiša?« Le največje stavbe ga zanimajo. »Torej se bodo vsi ti ljudje spominjali, da sem in bom kralj?« Karl je-bo zato Veliki, ker je obenem bister in ve, da je klanje - biti Klavec - premalo; kot PijAng hoče tudi on Kaska za pomočnika, da bo Kralja-Cesarja ovekovečil. (Kot si je Tito naročil Avguštinčiča in Radauša, KaKi pa Kalina in Tršarja, ki dela sicer vsem kraljem spomenike, že od zdavnaj, že Davidu in Salomonu, pa Kaliguli in njegovemu Žrebcu, pa Hrenu in Trubarju, nazadnje Jeanu Moretu in dr. Hacinu.) A Kask ga zavrne; delal bo, kar hoče sam. Pod videzom kraljevskih kipov bo izklesaval Svetlo. V dvogovoru med obema glavnima - vzporednima - likoma se drama konča. Naj pogovor navedem v celoti in ga komentiram.

Karl: »In če bi bil, recimo, jaz nekoč cesar, bi bila potem svetloba moja?« Tako je gotovo razmišljal Rdeča zver Maček Matijon. Norec: »Nek cesar v davnih časih je hotel luno, pa se mu je zmešalo.« Cesar Škorenjček. Dejansko palček, čeprav ne blagi vrtni. »Luna pa je samo kamen, ne svetloba.« KaKi in Rup so odšli v grob (Rup ga nima) praznih rok, kot VitZupov **AleksPR**. Karl: »Ne razumem tvoje logike, kamnosek.« Kralj ne more razumeti VerUmtka, pa če je še tako naklonjen Umeti kot recimo Ludovik XIV. Avgust je poslal Ovida v pregnanstvo na Črno moje, odkoder je potem pošiljal upesnjene žalostinke **Ex Ponto**. KaKi pa sta Mrzela, VitZupa, Javorška, Pirca, Rožanca, Reharja, Prenerjevo in številne druge poslala v zapore in na Goli otok.

»Tjale na rob travnika se bom postavil, da me posujejo z zlatim prahom.« Mar hoče biti Šel KarlV oz. RudeljV(eliki)? Posut z zlatim listjem kot marela-parazol v Gilni Pod Vrbo? »In tvoji otroci mi bodo vzklikali. Letim! Letim! Kakor

Ikarus letim!« V nebo. Bistvo sleparije VoMa je v tem, da Ikarov padec, glej **Klementov padec**, RR v Zmago-USpeh: v vero, da je FKr zletel v nebo, odkoder kraljuje živim in mrtvim, kot uči KC. BRoz se prepričuje: kralj, ki je-bo Snik (Rup, Kralj Matjaž v Mirka Mahniča izvedbi, glej dramo **Kralj Matjaž in razbojnik Matijon**), bo kljub temu, da je bil Klavec (a Klavec krivih-grešnih), sprejet v odprto nebo. Tudi BRoz, ki je kot Dmbc nosil orožje in streljal Prte; kot na drugi strani VitZup, ki je nosil orožje, imel celo šaržo kapetana in kot jurišač streljal Sže. Dak se odloča za povsem drugo smer-držo-delo: za karseda naporno kamnoseštvo. Kask ne more leteti, tudi ker mu je Ang prebil noge. Storil mu je uslugo: mu onemogočil željo-sanjo, da bi letel.

Norec postavi piko na i: »Zamahuj z zlatimi krili, kraljevič! Ko te takole gledam, lahko v miru rečem svojim otrokom: da si prav takšen kakor oni: od zadaj ste vsi iz dveh enakih lokov zliti. Lahko bi se vsi skupaj igrali rihtarja.« Manjka jim tretji lok: lok v Dt.

Karl Kaska ne sliši več; predal se je svojim sanja(rija)m-načrtom: »Zastave vihtim! Pozlačen vojak na vzpetem konju sem!« A obenem: »In rad, tako rad bi se igral s tvojimi otroki, kamnosek. Pa mi mama ne pusti.« Kar je mama Bert(r)a v Karlu zgradila, ga zdaj blokira. Tudi Karl bo kot oče Pip: ali SZ ali RazcDč. Je sploh kdo enoten? Je. Prestar.

Prest(ol)ar je edini Her v drami; enoten je, ker je Her, a ker je Her, mora končati, kot konča. Biti mora zvest svoji Ideji ali Gosu, ki je Id z Idejo. Kot Krim in Nina, **Roj**, kot Junak in Mojca, **Vst**. Her se mora potrditi s So; v nekaterih primerih tudi s Sm. Rimski Brutus, ki vrača republikanske kreposti. Ali Prti, ki so raje izbrali S kot vdajo; glej Jarčevo NOBD **Gabrenja**, žal je le zasnutek. (Se da tolmačiti tudi Balantičevo S kot Sm ali kot - pristanek na - križanje? Balantič ni nameril orožja nase kot tolikeri Prti, ki so se znašli v brezizhodnem položaju. Hotel je biti mučenik. Umrli je v molitvi. Ali pa v izgovarjanju verzov. Katerih? **Stpisma** ali lastnih, **V ognju groze plapolam?**)

Prestar je silno ponosen na svojega sina, v drami mu je ime Vojak. A med očetom in sinom pride do nerazrešljivega spora. Oče je zvest svojemu nekdanjemu Gosu, kralju Teodoriku, sin pa se mora prilagoditi novim Gosom, če hoče uspeti. Oče zganja propagando za Teodorika; kot tak je novemu režimu odveč. Vojak dobi nalogo, da ga utiša. Najprej hoče sin očeta prepričati: »Oče, stvari so resne. Štefana II. imamo v gosteh. Papeža, božjega namestnika! In: »Ne omenjajte rajnega kralja. Nikoli več!« In: »Oče, naročeno mi je.« Oče noče razumeti nevarnosti ali pa jo celo izziva; hoče biti zvest. (Simon, **Afera**, Puč 1958, Mrzel in Cene Logar, 1948.) Oče celo poziva na boj za Merovinge; prepeva pesmico, ki je verjetno prepovedana: »Na polja, za kralja, v boj! Naj vsak meč poprime,/ naj vsak ga zarine/ globoko sovragu v vamp.« Kot junak v **Vstu** za Kralja Matjaža. Sin nima več izbire; oz. v dilemi, v kateri se je znašel - vsak se znajde v nji, tudi jaz 1948 -, se odloča za oblast in zoper očeta. »Ne boš mi več sramote delal! Vsak sin slej ko prej opravi s svojim očetom. Prej ni mož.« Res je, opravi že, a kako; od načina je vse odvisno. Sin Vojak odreže očetu Prestarju jezik.

Sin gradi skupaj s Škofom in dvorjankami in ostalimi novo oblast KCe, tisto, za katero se zavzema BRoz v **Obsu** in **Člku**. Takole razloži svoje dejanje očetomora; odsekati očetu jezik je že očetomor. »S tem robcem vam še obrišem nema usta. Zadnja stvar, s katero še ustrezem. Časi niso več barbarski časi kraljev, ki se koljejo med sabo! Novi časi so!« Časi, ki priznavajo

VoM FKra. »Novi! Sem noter! V temo!« In v ječo. - Je bila prepoved branja - posedovanja, razširjanja - prepovedanih knjig, ki jo je ukazala KC, kaj drugega kot rezanje jezikov in iztikanje oči in prediranje bobničev kot slušnih organov? Ptja je le Posn KC.

Sam sem z MOčem obračunal že poleti 1945; NDM. Vendar ne tako kot Vojak s Prestarjem. MOč si je sam odrezal jezik oz. si je vanj kar naprej zabadal injekcijske igle, da bi mu otrpnil, da ne bi govoril, kar je MOč mislil. Šel je še dlje: zaviral je lastno SvM. Kar je že domislil kot upor zoper vladajočo Ptjo oz. zoper njeno Mrk ideologijo, in o tem mi je govoril, gre za leta od 1949 in naprej, je nato vzel nazaj, Zamol. Sam sebe je spravljaj v Rad SZ. Jasno je, da je ob tem zamiral, se mučil, trpel, a brez smisla. Nikamor ni prišel, samozatiranje ga ni nikamor pripeljalo. PV je bilo samozatiranje visoka askeza v imenu deposediranega Prola, za katero se je odločil sin BržMešev. PoV je MOč izgubil ta cilj, nehal je verovati v Prol kot v osvobodilni Razr(ed). Obenem pa v samopreganjanju - celo samokaznovanju, ker je nehal verovati v Prol - ni niti užival. Od vsega skupaj ni imel nič. Vsestranski polom.

Med 1945 in 1949 sva se z MOčem malo videla, živel je v Beogradu in po svetu, kot diplomat, od 1948 do 1949 pa v zaporih nove Juge. 1948 sem naenkrat odkril zamotan položaj. MOč se je nemalo zavzemal za Kominform; ne povsem, nekaj pa. Jaz sem bil Rad nasprotnik Kominforma, Sovjetov, Stalina, Mrka; spor Juge s Stalinom sem doživel kot neznansko razbremenitev, osvoboditev, možnost, da se Ječa morda le ublaži in da se mi ne bo treba Prikr, služiti Gosu, ki sem ga sovražil. Kako naj se tak opredelim do MOča, ki je morda želel - z mojega vidika - še slabši sistem, prihod SovZe? Naj ga grem ovadit? Naj se opredelim zoper njega? Nisem ga maral, z MoMo jima je šlo vse narobe (med 1946 in 1948). A v dilemi, v kateri sem se znašel, ga nisem smel zanikati. Moral sem se celo čustveno prisiliti - ideološko ne -, da bi ga vzljubil, da bi vrnil v sebi stanje ljezni do njega, v kakršni sem bil vzgojen - sem plaval - MV in PV.

Ko se je poleti 1949 MOč vrnil iz zapora, sem bil zrel moški; že sam oče (Matjaža), pravkar sem prišel iz zdravilišča, v katerem (in v bolnišnici) sem prebil leto dni, vpisan sem bil na FF, izšla mi je prva Gled kritika v reviji Novi svet, dobil sem samozavest kot nikdar prej. Zdaj sem mogel MOča, ki se je vrnil iz zapora čustveno in Morzlomljen, sprejeti kot Čla, do katerega imam distanco. Ni me več - kot prej: usodno - opredeljeval. Njegove Pol in Ideolopecije, njegova ravnanja, čustva, njegovo Ž, vse to sem lahko gledal obenem od znotraj in od zunaj. Se z MOčem naprej ldn, a kot le z eno od svojih EV, kot z enim MOčem, ob Mraku, Ladu Kozaku, Ferdu Kozaku, Petru Seliškarju in ob svojih PriSo, ki sem jih po eni strani tudi delal za MOče, Priža in Dineta, kmalu VeRusa itn.

MOča sem vrgel raz prestol, ko se je zdelo, da je na oblasti; 1945-1948. Ko je padel s prestola - no ja, ta njegov prestol je bil hudo razmajan -, zame ni bil več problem Ža in Si. Zakaj sploh komu - ne le MOču - rezati jezik? Naj vsak govori, kar hoče. Moja pot že tedaj, že 1945, ni šla v smer zavzemanja oblasti, ampak v Kritdistanco do oblasti, v ARF. Nihče mi ni bil zato tekmeč, ki bi ga moral poraziti; vsakogar sem RR v predmet, ki sem ga preučeval. Postajal sem vse bolj eksperimentator, ne pa vernik fanatičnega tipa. Veliko truda sem moral porabiti, da sem se ognil cinizmu, ki me je kot eksperimentatorja ogrožal od znotraj, in da sem se odprl veri, vrnil vero,

kakršno sem imel v detinstvu, pa spet ne takšno, saj je bila otroška MonTot enoumna, medtem ko sem moral svojo novo vero, do nje sem prišel v volčjem tednu 1956-57, utemeljiti na povsem drugih vrednotah; NDM. Na takšnih, da z MOčem o njih niti govoriti nisva mogla več. On jih ni razumel, ni hotel o njih nič vedeti, vse bolj se je krčil vase, v vse bolj opustošen svet, zame strašen, nesprejemljiv. Kar naprej sem ga gledal pred sabo kot napačno možnost. Torej: nisem ravnal kot Vojak.

A tudi MOč ni ravnal kot Prestar. Ni imel več More-poguma za nič. Za koga naj bi se opredelil? Za Stalina ne, bil je zoper StlTot, intimno se je imel za AvsSoD člana. Misliti kot Fif o Žu, o Zgi, o Dbi ni bil sposoben; bal se je rezultatov t(akšn)ega premišljevanja. Torej: čim manj je mislil, bolje zanj. Zato se je zatekal v UZgarstvo filološkega tipa, v zbiranje podatkov. Ti so mu bili edini obenem trdni in veljavni. Kaj naj s takšnim MOčem jaz, ki sem bil ves v dejavnosti, odprt, vse preizkušajoč, celo ljubeč, a tudi sovražoč, vendar ne tako, da bi se sam zastrupljal? On pa se je.

Ko Pip in Neu(man) obiščeta Prestarja v grajskem stolpu-ječi, ga seznanita s sklepom: »Vso navlako Teodorika Četrtega na ogenj, sem rekel! Vojni časi so!« Tako sta govorila KaKi 1945 o navlaki kralja Petra II. »Skrajni čas! In grb in ščit in stol! Na ogenj!« Prestar bi se lahko prilagodil, dali so mu zadnjo šanso. (Boris Furlan se ni prilagodil, zaprli so ga. Enako Nagode.) A se ni pripravil podrediti novim časom, kot so se Ser nec, Marušič, Puc, bivši bani, PV ministri in župani. Prestar s cviljenjem protestira; ima čvrst značaj, zvest je: »liiiiiiii!« Škof Neu cinično dodaja: »Ogenj čisti.« Govori kot kasneje Goebbels. »Toliko je teh smeti, da skoraj sežejo do sem.« Do Čl brade. Tako sta Unič knjige KC in Ptja. Grmada čisti tudi ljudi, Uršulo v **Samu**, Kupljenika. Pip: »Naj gori!« Ne pa: Naj govori! »Ne vem več, kje naj podkurim in kaj naj podkurim.«

KC računa, da: »Spomin zgori, v dim se spremeni!« Deloma res, deloma ne. Veliko več spomina je ostalo, kot so si želeli despoti, spomin na Bruna in njegove teorije, na Husa, na Auschwitz, na Goli otok. Prestar sicer ne bo sam oblikoval spomina, ga bo pa Kask o njem; Prestarja bo vklesal v oboke katedrale. (Jaz sem ohranil MOčeve sonete, napisane v zaporu 1949. Mrzel je pripovedoval, kako je bilo na Golem otoku, Branku Hofmanu, ta pa je podatke spravil v **Noč do jutra**.) Prestarjev protest (»Aaaaaaaa!«) se je ohranil, v Simbobliki v **Pipu**, v neposredni obliki celo v dramah, glej VitZupovo **Ladjo brez imena**, napisano v zaporu okrog 1953, drama bistvene in Rad ARF. **Roj** je treba brati skupaj z **Ladjo**. Žal na De-strani manjka takšna drama, kot je **Ladja**; ubogi Levček Detelja se je matral kot črna živina, a izkakal ni ničesar, kar bi bilo vsaj od daleč podobno ARF-**Ladji**.

V takšnem stanju prime Prestarja obup. Kako naj slep koga zakolje? Ostal je sam. Ko sta mu rablja pokazala Norca, ki »gre čez travnik umrlih po kolenih«, Prestar je bil prepričan, da je Norec umrl, ga zgrabi onstranska groza. Zatuli: »Oooooooooo! in se vrže čez obzidje.« Her? Se zgodi tako z vsakim Herom, če ga ne ubije Sž v vojni-bitki? Je tako zakričala Kardojeva žena Pepca, preden se je obesila? Je Sm posledica Hera? Bi moral Prestar počakati, da ga Pip - ali sin Vojak - zakolje, kot so križali JKra? JKra se da RR v VoMFKra; **Obs** in SPED. Na Prestarjevem Smu - OISu - pa temelji RMg. To je MePSt brez VoMa. Oz. z mnogoobličnimi VoMi, ki pa so le znotraj IVJ okvirja; Jesihovi **Sadeži**.

Pa ne deluje FKrov VoM tudi le znotraj KMg okvirja? Kdor ne pristane na ta KMg okvir, temu je FKrov VoM sleparija.

6

V zadnjem poglavju se vrnimo k **Obsu**. Kot smo videli, je **Pip** HKD drama; vse mogoče je v njem, priprava na vojno (z Langobardi), nastajanje kraljestva-cesarstva, umor, Sm, preganjanje, spletke, psihološki problemi, medtem ko je **Obs** manično Reddrama. Vse je usmerjeno v eno samo točko ali v dve: v razkrinkavanje Demonace Komjudovske trojke in v oznanjevanje FKrovega VoMa. **Obs** je kot SPED odgovor na NOBD, ujet je v EDč poenostavljajoči smodel agitke. **Pip** je nemalo objektivna analiza DbZge, obenem pa uprizoritev IsDti.

Spraviti JKra - Gala - na križ, je prva naloga dvojice najvišjih iz Politbiroja oz. judovskega sinedrija. Ana, ki je glavni, vse načrtuje, a tudi izvaja oz. ukazuje, kako naj se izvaja. Najprej: doseči večino v Politbiroju, da bi se odločila za PN-umor Gala. Štirje odločajo; poleg Kajfane tudi Jese in Nik(odem). Z Jeseom »delo ne bo težko. Mlad je in nadut. Druga bo z Nikodemom, velik vpliv ima.« Kajfani je zoprni, ker ne razkazuje javno svoje pobožnosti (kot jo FK, še posebej baročna KC, ki je najmočnejše oblikovala duha-zavest-značaj Scev, vse do Jegliča), ampak »govori o neki ljubezni«.

Če bi prebrali le ta pogovor in takšne pogovore, bi sodili, da je BRoz pristaš LdDr in zoper FK. Nekako tako sem razumel **Obsa** tudi sam, ko sem ga prvič bral in ko sem o njem pisal v knjigi **SV**. Prevaral me je - z videzom. Sele kasneje, ko sem dobil bolj Krit odnos do SPED, sem zmožel-znal pogledati v zakulisje drame; to je bil čas, ko sem odkril, da je (F)KC Strno Hin(avska); da torej posebej in spretno skrbi za imidž (pobožnost); da je bila že pred 1990 njena LdDr poza-taktika in ne bistvo. Prej sem, žal, sam nasedal pozi in fasci.

Ko sem namreč pogledal-preučil, kaj in v čem je - naj bi bila - LdDr v **Obsu** in **Čiku**, prave LdDr nisem mogel najti; namreč v ES konkretnem razmerju med dvema. Gal je Idealik, delan navidez po **SAnti**, a kaj je komu konkretno dobrega naredil, o tem le slišimo oz. slišimo iz tretje roke. Kaj počne SAnt, vemo iz prve roke, saj opisuje njena ES dela-ravnanje njena sestra Ismena, stric kralj Kreon, Paž itn. Verjamemo, da je tako, posebno, ker ta dela odklanjajo. Gala pa nastopajoči - trojka - skoraj ne poznajo. Gal se že v teku drame RR v Simblik.

LdDr drža bi dala najbrž v prvi plan LdDr lik. Dak podrobno spremlja razvoj-spreminjanje Norca v Kaska, ta dvojni lik gledamo-poslušamo neposredno na odru. Ob njem kot protisila na drugi osi je Pip, ki pa prav tako ni demon (kot Judtrojka **Obsa**); zelo človeški je, v sebi niha, trpi, zanaša ga, HKD lik je. Dak odklanja Pipa, Anga, papeža, škofa, Bertro; a noben od njih ni MonRed zlo-zli, še najbolj PijAng. Judtrojka pa ni nič drugega razen zlo, nizkotnost, površnost, pikolovstvo, strahopetnost, nasilje. Res dramo, ki izhaja iz LdDr, lahko tako izključno zanima zlo-Demonaca? Je agitka zoper zlo res PriPra drama o LdDr in iz LdDr? Ni LdDr tu le - se spremeni le v - geslo, masko, alibi, retoriko?

Broz predpostavlja, da išče Ptja - takšna, kakršna je v **Obsu**, kakršno sem opisal v prvih poglavjih te razprave: Ptja na oblasti in v kolaboraciji z Itfz okupatorjem - predvsem njej nasprotno-sovražno »organizacijo«, ki jo ima za »izdajavsko«; ta organizacija je za Broza KC, Vaške straže, Dmb, Slovenska zaveza, skratka De, sestavljena iz Raz pramenov, a enotna v AnK boju. Broz in SPE - še DSD - so duševno poškodovani po fiksni ideji o obstoju takšne DemonOrgace (organizacije). MV je sicer obstajala (Ptja-VOS), še PoV, a v 80-letih se je razkrajala, v 90-letih razkrojila. Pa tudi če je bila, in bila je, opisuje jo tudi SPD, **Dia**, **Job**, ni bila tako rekoč vse v Slji; NOB-Prt strani ni mogoče reducirati zgolj nanjo. Naj je DbZg še tako vprašljiva, tako enostavna, kot si predstavlja Broz (in DSD), pa le ni. Ni le zarota zlih sil. A takšna Reda ni ne Brozov izmislek ne inovacija MV-KC. Je v Stri FKCe; glej **Žida**; glej Krekove drame, ki vidijo v Judih takšno Demonilegalo, **Pravica se je izkazala**.

Broz povsem preobrača dejstva. Trojka se strašno boji - Jese: »Med ljudmi vlada prava panika. Če jim samo namigne«, Gal, »naj planejo po nas, v trenutku bo po velikem zboru.« Na tej predpostavki zida tudi Jel v **Vst**: češ da bo vsa Slja pritegnila peščici junakov, ki-če bodo vdrli čez mejo v Jugo. Takšnega trenutka ni bilo ne 1945, še manj kasneje, in ne 1990. Tedaj je De za las zmagala; 1992 pa je bila že poražena. Broz in SPE zidata v oblakih in na oblake.

Razlago sveta, Tip za Fz, za MVKfz, pripisuje Broz Komstom; ves čas po Strno istem modelu - Ana: »Vse se spreminja v odločno zaroto proti nam.« Ne pravim, da teorije zarote ni bilo v Ptji; bila je MV in PoV, Kom Ptja je nemalo Posn NczPtje, Kom Fz. A spet ne tako popolnoma. V Slji Le-tipa se je že MV dogajalo marsikaj, kar ni bilo le NOB-LR; kaj šele PoV. **Obs** pa meri na PoV Sljo, čeprav v Ktz povezavi z MVSljo. Inf med obema časoma izhaja prav iz te Rede na Abst model, ki ne priznava razvoja-dogajanja DbZge. Do 1962 se je v PoV Slji zgodilo zelo veliko novega. O tem pričuje že SPD, drame iz srede 50-let, **Kriminalna zgodba**, **Čvš**, **Mavrična krila**, **Pozabljeni ljudje**, **Ladja brez imena**, **Marija Tudor**.

Broz odločno preveličuje pomen in nevarnost, ki naj bi jo predstavljala PoVDe zoper Ptjo: »Kažejo se sledovi podtalnega dela, ki ga razvija Galilejec s svojimi.« Kaj počne Gal v resnici, ne vemo. Morda pa hoče Broz reči, da ne počne nič razen oznanjanja LdDr, in da je vse ostalo, o čemer govori trojka, zraslo v njenih blodnih možganih, zmedenih od strahu. Da se otepajo - kot že vnaprej kaznovani zločinci - s prividi. Da deluje JKr na zločince tako, da umirajo od strahu. A če je tako, je to že spet potrditev, kaj je za Broza (za SPE) LdDr: niti ne Usm, ampak sproža v zlih Kazen. Gal širi strah za zle, Ž jim spreminja v pekel; je to LdDr? Ne; to je poudarjanje Katboga kot Pravičnega Kaznovalca. Model je vzet iz Mrakovega **Procesa**; Juda, Kajfa in Pilat (z)norijo od strahu, od Not ugrizov vesti. Blagi učenik Ješua deluje kot Bazilisk. Žal moram to ugotoviti tudi za Mraka; v **Procesu** je mnogo manj - ali nič - LdDr, kot sem bil trdil-mislil pred leti. Moja ARF-AK je trajna, ne neha se. Tudi v **SAnti** je premalo LdDr. Več je je v ekskaplanu Sergeju, **Brez sveče**. Nikjer - v nobeni SD - pa je ni dovolj. Šele polagoma se profilira. **RSD** služi - ob drugem - tudi temu profiliranju.

Ko trojka izve, da se ljudje navdušujejo nad Galom; sklepa: »da hoče on prevzeti vodstvo osvobodilnega boja. In Bog ve, če se niso izdajalci že tudi vojaško in politično organizirali. Odslej naprej se nam je bojevati predvsem

proti domačemu okupatorjevemu zavezniku.« Tako so - ali naj bi, resnica je nekje vmes - De-sile razumele-razlagale reakcijo Le-sil (Ptje) na to, da so se De-sile organizirale celo kot Voj (in PP) Orgaca (Dmb). BRoz sicer nikjer ne trdi, da je kakšna stvar takšna, kot o njej govorijo Komsti (trojka), da je. Ptja vse izkrivlja, vse - svet - doživlja blodno; takšno doživljanje je Tip za demone. Postopek omogoča BRozu, da lahko reče kar koli, saj je vse vprašljivo; razen tega, kar govori Nik.

Jese: »Ne vem, ali ima Galilejec« (Ehr itn.) »zvezo z okupatorjem.« UZgarji ugotavljajo, da jo je imel, na razpolago so nepotvorjeni dokumenti. Ana: »Kolikor je proti nam, je z okupatorjem.« BRoz tolmači dejstvo, da je MVSKC sodelovala z okupatorjem, le kot propagando Ptje, ki ni prenesla, da bi obstajal kdor koli kot PolDb sila zunaj-razen nje. Tega res ni prenesla, a sodelovanje z okupatorjem se je začelo, ko se je šla Hunta predstavnikov Slje poklonit kralju Vikiju in Mussu v Rim.

Po BRozovem prepričanju je Ptja skrbela le za videz, da ne sodeluje z okupatorjem - Ana: »Naj nas ljudje vidijo čim manj v družbi z okupatorjem. Mi smo osvoboditelji, nosilci osvobodilnega boja. Kolaboracionist je Galilejec, izdajalec, ki hoče uničiti naše delo.« Ptja ga označuje za kolaboracionista, ker se ni pridružil Of-Ptji. Ptja le laže, potvarja, obrača na glavo. Demonaca kot taka.

In hujskaška gonja, ki naj bi Gala (KC) umazala: »Paralelno bo treba takoj na delo za psihološko pripravo množice. Galilejcu moramo vzeti pri drhali dobro ime, ga razglasiti za blazneža«, **Sfant**, »izdajalca, izprijenca. Potem bodo ljudje sami zahtevali, da ga likvidiramo.« Kar reče trojka, je brizganje strupa. Hudič, ime ti je laž-nivi! Dak tudi razkrinkuje Pipa in Pap(ež)a; vendar ne tako SZSL manično. Kar očita BRoz Ptji-trojki, dela v drami dejansko on. Kar naprej se mi potrjuje ta začetna teza.

Jasno je, da trojka ne more biti zadovoljna z Nikom, če že v prvem nastopu izreče o Galu nasprotno sodbo: »Zdi se mi, kot da se je nekaj lepega, dobrega zgrnilo nad ves Izrael.« V objektivno ugotovljeni DbZgi takšnega lika, kot je Nik, ni bilo. Gosar ni bil član vrhovnega vodstva Of, sploh ne član Of, Nagode je s svojo skupino kmalu izstopil iz Of, ostali, ki bi mogli veljati kot buržuji, za takšnega ima trojka Nika, pa so ves čas podpirali KaKija in Ptjo. Tudi s te plati je Nik izmišljena oseba. V drami kot Umeti je to mogoče, a v drami, ki se dela, kot da RR stvarno DbZgo iz Ideolprepleskane Ptjske v resnično, tak lik nima mesta. Je ponaredba. Koc se je šele kasneje, PoV, razšel s Ptjo, pa še on ne do kraja. A da bi BRoz v Niku slikal Koca? Nemogoče. Koc je ves čas veljal v SPE za glavnega Izda, krivca, da se je Ptji uspelo infiltrirati v Kršmnožice. V tem pomenu je tudi bil krivec.

A kar govori Nik v prid Galu, je Maga, je poročanje o Magučinkih Galovega delovanja, o tem, da je ljud razumelo-sprejelo Gala kot čudodelnika, kot nekakšnega Krambergerja, ki je na volivnih shodih klatil takšne nesramno demagoške bedarije: Če zmagam, se bodo ministri vozili v fičkih, upokojenci in delavci pa v mercedesih! Isto je, o čemer poroča Nik: »Slišal sem, da je branjevec Tadej vsakomur v vrsti navrgel banana, ko je slišal o zvrhani meri, ki jo bo po Galilejčevem Bog povrnil.« Trgovina: verujem vate, Katbog, če - ker vem, da - mi boš plačal vero z nagrado. To je bistvo pogodbe Kanov z bogom. S stališča DgĚte nemarna trgovina.

Nik: »Nekaj je čutiti v zraku: ljudje so boljši, manj zavistni. Takoj sem rekel kuharici: 'Lara, Bog je dober. Videti je, da nam je poslal novega preroka.« In Čl, ki klata takšne cenene, naj bi bil Poz Alta trojki? Kdo bi bil MV lahko takšna šema kot Nik? Nik verjame znamenjem: »Galilejec je dal znamenja za svoje poslanstvo.« »Kakšna znamenja?« »Ves Izrael govori o njih. Si ti edini tujec?« Da, za to gre: Komsti so tujci, nosivci tujstva med Slci. Če bi čutili kot udje NSSi, bi že vedeli, kaj so znamenja. NczNemci so verjeli v ta znamenja vse do maja 1945; najbrž tudi Dmbci. Znamenja so bila, a so govorila nekaj čisto drugega, kot jih je razumel bedak GRož, ki je še konec aprila 1945 lezel v Opero na komemoracijo za Hitlerjem. Ne znamenja, ampak SSL. Da tega BRoz ne vidi?

Nik: »Vojno Galilejec obsoja. On hoče mir.« Ptja jo je obsojala in KC-MV; a obe sta jo gojili, ustanavljali Vojodelke, seveda za obrambo. Ptja za obrambo pred okupatorjem, KC pred Ptjo. Hitler je bil največji mirotvorec v Zgi. Ljudje so za mir načelno, a v stvarnosti se dogaja povsem Dgč, kot opisuje Nik Gala: »Ne bojte se, nikomur ne bo niti lasu skrivil.« GRož je lase le kodral, ne (s)krivil. Koper je imel ondulirano frizuro. So Nedi Geržiničevi na Hacinovi PP pobrili kodrček? So našli rešitev edino obritoglavci?

Nik skuša vplivati na Kajfo zoper Ano; spletkari? Ne, če dela za NSS (za KC), spletkarica ni spletkarica, ampak božje zasluženje, tako nas je učil razrednik Ernest Tomec že v 1. Gimni 1940-42. Nik: »Za slehernika ve«, Ana, »kod hodi, kaj dela, kaj govori. Tudi zate, verjemi mi.« Najbrž sta KaKi res vse vedela. »Mogoče je tvoja lastna žena njegova špijonka.« Cirilu Kosmaču je Ptja podtaknila ženo, da ga špijonira. »Tudi orožje ima: dobavlja mu ga okupator, pa sanja o neki osvobodilni vojni.« Torej Prtov niso oborožili in oblekli AngAmi, ampak Nemci, Dmbce pa angeli iz nebes in ne Nemci; zavozlana pamet, bi pripomnil Konkordat iz **Poha**, Nik bi še njega zmedel. Kar je belo, je črno. ČB sistem je bolj zamotan, kot se nam zdi. Ne velja le: črno zoper belo, ampak črno, ki je belo, zoper belo, ki je črno. Kaos. Ktz.

Nasvet: »Vse skupaj je laž in prevara.« Ampak pri kom? Pri obeh bratih-Dč: pri Komstih in Dmbcih oz. pri njunih vodstvih. SPD je bila zato na pravi poti, ker se je odmaknila od obeh. Našla je čudovito sled, **SAnt, Afera** itn., a jo spet izgubila. Pojav RudolfD je namesto PriPra poti (IsDt) naštrikal tisoče poti, a vsaka je blodnja. Vsaka je, kot da bi jo planirala Ana in Nik, Jelko in Elko, **GiM**. Šele Mucku in Daku - na osnovi **GošVide** - se je spet odprla prava smer.

Prava smer pa ni, kar ugotavlja in predlaga Nik: »Galilejčevu blaznost si je izmislil Ana. Dobro ve, zakaj. Če prihaja Galilejec v Jeruzalem, prihaja zato, da ga prezrači in očisti. To gnezdo potrebuje čistilca.« Na las enako sta govorila KaKi (Hitler, Torquemada, Stalin, danes Ladnov Bine pa SadoHuso). Očiščevanje je nadomesten izraz za ogenj, ki čisti, za grmado, za krematorije, za (pre)vzgojni proces na Golem otoku. Za dogajanje v zaporih OZNE, **Dia, Noč, Job**.

Nik pripravlja FKrov VoM; v 2. dejanju VoMa še ni, se pa artikulira Gal kot prerok-mučenec. Nik: »Če ga bodo res križali, Galilejec še mrtev ne bo dal miru.« Ehr. Pa ga res ne da? DSD se ni posrečilo iz Ehra narediti SŽ; in ne iz Rupa in ne iz GRoža. Morda iz Grozdeta; sam sem z Grozdetom dolgo simpatiziral, ogaben mi je bil zločin, podoba, kako ga mučijo lumbarabe. Neodvisno od njegove Pol misli, morda celo od sodelovanja z okupatorjem - a Grozde baje ni nosil orožja - je njegova S mučeniška; je trajna sramota za

NOB-LRevo. Kako da si Ptja ni upala obelodaniti imen Grozdetovih mučivcev? So bili PoV previsoko v njenih vrstah, na položajih Dže?

»Ljudje se bodo spomnili. Saj je prerokoval, da ga bodo križali. Tako bo križanje samo izpolnitev njegove prerokbe. Torej njegova zmaga, ne poraz.« Za BRoza je Tem vrednota-merilo Zmaga. A ne zmaga nad sabo, kot je za puščavnike, ki jih zapeljujejo demoni, ampak nad tekmeci, nad rablji. Je to lDDr? Ne le da ni, Nik omeni že celo VoM: »Pa še to je dodal, da bo tretji dan vstal.« BRoz verjame, da bo-je vstal in da so Komsti hudiči - Ana o Galu: »Saj smo rekli, da je v zvezi z Belcebubom. Sam hudič mu pripoveduje stvari, o katerih se mi tukaj pogovarjamo.« Ker je Gal bog, vse ve vnaprej. »Satan bi rad razbil naš sveti zbor.« Ni strašila ljudi-vernike s satanom ves čas ravno KC? Ni še MVSKC imenovala Komstov satane?

Naj nadaljujem s Karjem? Nik: Gal »bi že stokrat lahko šel iz mesta in ga ne bi dobili. A hoče ostati. Hoče trpeti, to je njegova naloga.« Viktimizem, Maz. NDM.

Razpravo zaključujem. Dovolj bo.

Julij 2003

Aleš, Ajda, Aksinja

IZSTOP

(ob Goljevščkove **Srečni dragi vasi domači**)

1

Naslov pričujoče knjige je **Veliki, mali, drugi (VMD)**. Nastal je predvsem glede na like v D(ovj)akovi drami **Pip(in) Mali**, v kateri nastopa tudi Pipov sin Karl, ki bo kmalu postal KarelV(eliki) po zgledu AleksaV, Cezarja, Napoleona itn. (V Dakovem VISu je Prih=Preh.) V **Pipu** je ključna oseba Norec, ki se RR v kamnoseka (Kaska), ta pa je Dr.

Naslednja obravnavana drama v knjigi **VMD** je B(ranka)Rožmana (BRoza) **Obsodili so Kristusa (Obs)**; ta že odstopa od zelo jasne razporeditve v **Pipu** med velike, male in druge. BRoz bi po svoji Zun IdeolAgit(acijski) usmeritvi rad prikazal trojko zločincev - judovskih duhovnikov-farizejev, ki so v bistvu Komsti, Ano, Kajfo in Jeseja, AnKajJe - kot male, ker so ničvredni, a jih v nezavednem občuduje; občuduje Zlo (Hudiča) kot Velikega. Obe nasprotji sta za BRoza veliki: Ideaca, Gal(ilejec) oz. FKr, in Demonaca, trojka. Morda je Kajfa edini v trojki le mali, ker je strahopetna šema; Jese je zvit jurist, Ana vsemogočen zločinski Vodja. BRoz pozna torej dve veličini; zlo (Ano) in dobro (Gala). Morda pa je tudi za Daka Kask (Norec) velik(i), ne le Dr. Vsekakor so poleg Pipa ostali mali: Pipova žena Bertrada, škofič Neumann itn.

VMD je komponirana po antičnem modelu: najprej dve (ali tri, vseeno) Tragi ali resni drami, nato Koda ali kozlovska, satirična igra, Goljevščkove (Goše) **Srečna draga vas domača (Vas)**. Morda bo v knjigi še kakšna drama, se še nisem odločil, bodisi Koda, morda Mordova, ali resna. To bo kompozicijo knjige le potrdilo. Rad bi namreč pokazal, v kaj se preljuje-izcimi Čl svet v stvarnosti: v miniburko, v zabavljaštvo, ki pa pristaja na TS, saj ljudje TSa nimajo več ne volje ne moči ne zanosa ne navdiha - ničesar vrednega -, s čimer bi lahko vztrajali pri ali velikem, KarlV, ali drugem (Kask). Konec **Vasi** je v tem, da Preš(eren) odide iz (s) TSa, ne le iz Slje, v TSu pa ostanejo le mali, nepomembni, nevredni, le tisti, ki skrbijo zgolj za svojo rit; tak svet ni vreden obstoja, lahko ga torej kadar koli zadene katastrofa, in nič, vseeno. Ljudje so le še »kozli«, neumni, pohotni, trmasti; niti GK (grešni kozli) ne več, le navadni kozli iz Jurčičeve groteske **Kozlovska sodba v Višnji gori**, ki je tudi dramatisirana (za lutke) in se jo da šteti kot dramsko obliko.

Kaj, kakšen in kdo je Preš v **Vasi**? (Ko bom mislil na Preša iz DbZge, bom to označil s kratico ZgPreš, sicer bo - kot dramski lik iz **Vasi** - le Preš. Kadar pa bo Preš kot dramski lik iz Pesjakove **Prešerina** itn., bom že spet posebej opozoril. A teh primerjav v raziskavi o **Vasi** ne bo veliko.) Da je velik, vemo vsi; a v **Vasi** ne nastopa kot velik(i), v ničemer ni podoben AleksuV, DbZg veličini, Polikom in Džnikom KaKiju in Rup-niku (je bil Rup res velik-i?),

Komisarju iz **Afere**, Kantorju iz **Kralja**, niti **LTugu**, niti Herom a la Krim, **Roj(stvo)**, in Junak (**Vst**). Mali je še manj. Je Dr; a to spoznamo šele polagoma oz. na koncu. Prej se pusti manipulirati; v tem, da se pusti instrumentalizirati - narediti za MasPop zvezdo - je poanta, zaplet in spletko, a tudi grenčina in Krita drame.

Niso pa vsi v Kodi mali; kot odstopa od malih - povprečnih - ljudi Beka (Begavka) iz **Pipa**, odstopajo v **Vasi** klošar Joc, ta zastopa simpatično Dbdno, Muza, Povoden in Urška, ki so liki iz Preš Poezije (Pzje, tudi fonemska igra: Ptja-Pzja), mita, Narpesmi. So vmes med Drim in malimi; so spoj visoke Kule (Muza) z mitskimi silami (Povodni mož, Pozejdon kot predstavnik sil morja, podzemlja, kaosa, a v Simp(atični)Rci, in Urška, kot sicer lahkomiselna, a prav tako Simplik. Simp je le, kdor ni iz-od Tsa; kdor sodi ali v MitKulo ali v Dt. Dt (Preš je iz nje) je v **Vasi** podajana-mediirana skoz (visoko) Kulo, skoz Pzjo. Mislim Pzjo, ne štancanje cenelih modrosti, kot ga uprizarja že pol Stola kraški miniPreš ČirZlc in njemu sorodni, Jaka Kralj, Menart, Pavček, Paul O'Black.

Naj se že tu na samem začetku opredelim do dveh mojih PriSo, ki sta prav tako artikularala trojico likov (ne trojko, trojka je Ptj-pojem), do VitZupa in Pirca. Pir(jeve)c je le poglobil - v Fijo RR - VitZupovo trojstvo. VitZup je namreč prvotni naslov drame **Barbara Nives**, pod tem naslovom je bila drama uprizorjena, je iz druge polovice 50-let, spremenil v **Angeli, ljudje, živali**. Angeli bi ustrezali pojmu Veliki; sam VitZup je oblikoval ta pojem, glej dramo **AleksPR**, a je VelOs (veliko osebnost) nato znižal v SimpOs, v tovariša, solidarne humanista, Prta. Kot Veliki je bil le **praznih rok (PR)**. SimpČl je za VitZupa - ne le tu, čeprav ne povsod - mali Čl (MČ); to je narednik Fric v **AleksuPR**. Žival (celo zver) v **AleksuPR**, Antibraks, je minister za Not zadeve (Boris Kraigher, Maček, Ranković), ki ljudi preganja, tudi VitZupa je dal zapreti. Za Jel(očnik)a, **Vst**, je zli Veliki isto (ld) kot zli mali (Rdeča zver). Tudi Ana iz **Obsa** je Notminister, BRoz se sicer nekako trudi, da bi v pravem Člu (PČu) videl tudi DrČla, a DrČl je za BRoza in za SKC nekakšen additus-preostanek iz Preti, iz nekdanje KČe, ki je zidala gotske katedrale in bila sposobna navdihniti še Monteverdija; BRoz se ne zaveda, kaj je DrČl, z njim ne ve kaj početi. Gal je zanj FKr, predvsem tisti, ki bo-je vstal od mrtvih (VoM), zato da bi postal Zmagovalec nad vsemi: Sži, svetom, kozmosom. Gal je NeČi Ideaca, v tem Veliki, vendar pod Hinmasko AD skromnosti, ponižnosti, SŽ-viktimizirane ldDr, ta pa ostaja dejansko Abst oz. alibi za stvarnost SKČe, ki je Sš do tekmecev, do Komstov, do Ptje. EDč.

Zasluga VitZupa je, da sredi 50-let sopreseže PtjKom EtatHum (ponavljanje NOBD v prazno, glej Mikelnovo dramo **Dež v pomladni noči**) in Agitgraditeljske drame in uvede-ustanovi HumD oz. SeH-InH. Najpomembneje-odločilno stori to v Fidfami **Ladja brez imena**, izvede pa v obeh naslednjih, **AleksPR** in **Angeli-ljudje-živali**. V **AleksuPR** tolmači Aristotela, ki je tudi dramski lik, kot Fifa srednje mere, zlatega reza; no ja, VitZup je bil boljši Umtk kot Fif. Misli je na antično grško modrost srednje mere, za katero seveda vemo, ne šele od Gravesa, **Grški mit**, že od Nieta in prej, da ni le apolinična (pa še Apolon je strašen bog), ampak enako dionizična; glej **Bakhe**. Aristotel in VitZup odklanjata skrajnosti, VelOse, ker so nujno zlo(činske), AleksV, in sploh čezmerneže, ki pretiravajo, da bi se uveljavili na trgu; prva PoV Krita tržne Dbe; VitZup smeši Diogena, asketizem kot čezmerno odrekanje. AleksV in

Diogen tvorita dopolnilo-par, Fric pa je na sredi kot zlata mera primernege Uža, uma, ErSa: modrost.

Med Velikim in Malim, med Velikim zlom (Hitler, Stalin, KaKi) in Velikim dobrim, ki pa se zavestno odpove DbZg veličini (AleksPR, sam VitZup, ki noče v OZNO, noče odločilnih položajev, ki mu jih ponuja Ptja, ostati hoče v sredi, vse bolj pa ga nosi na rob), je Čl kot HumČl. (Vit)Zup tega HumČla razume že od prej kot MČa; tu se začno za Zupa težave. MČ je Krim (so Krim in Nina, MihMara, **Roj**), preden gredo v Prte, in bi morali taki spet postati, ko pridejo iz Prtov, iz velike DbZge. Zup dejansko izenači MČa s PCom; DrČl izostane, Zup ga ne opazi, ne more ga zajeti v svoj VIS. V **Ladji** se mu približa (moral bom napisati še eno, že tretjo razlago **Ladje**), a ga spet izgubi. Trojica se v ZupRci RR v dvojico: Veliki-Zli:Mali-Pravi (Čl). To je usoda SeHa in InHa, njegova meja. Ta meja je bila MGG zoprna, napačna, vrnili smo VelOs kot obojno, Neg in Poz (Komisar v **Aferi**), zavrnili MČa kot SeHlik (prof. Haymann v **Dia**, Zniki v **Krilih**), artikularili DrČla, **SAnt**, Krstn (Kristijan) v **Aferi**, Uršula v **Samu**. Gre za bistveno-odločilno razliko-ločnico med SeH-InHom in ADHuma, ki je ADHuma le po eni - Neg-Krit - strani, po drugi, po odločilni, pa je drža onkrajHuma: IsDti. Zato in v tem so omenjene tri drame - **SAnt**, **Afera**, **Samorog** - merilo zame in za **RSD** v PoV času, za SPD. Za prejšnjo SD sem si izbral Majc(novo)D in CanD, **Brez sveče**, **CanVida**, za DaSD pa poskušam najti nova merila; tudi v tej knjigi.

Pirc je v Žu kombiniral tri faze: 1. Ptj-Kom (Prt); konec in poskus regeneracije te faze je podal v drami **Ljudje v potresu**. 2. InH-SeH, IdeolVodja tim. srednje Gene oz. SHkl. Tak je bil kot urednik **ZD** Župančiča, kot UZgar na prehodu 50-ih v 60-leta. Tedaj je bil blizu Zupu iz Tačasa. 3. Poskus prehoda v IsDti; Heid(eggerjanska)faza, od srede 60-let do Si. Pirc je skušal sintetizirati marsikaj; morda se mu je marsikaj od tega tudi posrečilo, tudi odtod njegov uspeh pri publikli. Prtu se ni odpovedal, le StlKomPtji; tu je sledil Zupu iz **AleksaPR**: tudi Kocu. Dejansko se ni odpovedal niti InHu; Zupa je vse manj cenil, ga je pa zamenjal s Hiengom, priznaval **Izgubljenega sina**, **Večer ženinov**, **Osvajalca**. Torej ne SeH, ampak grenak InH, ki se zave svoje omejenosti, Hieng je bil Primodrec, a ne zmore čez svojo mejo; glej konec **Osvajalca**, 1970.

Leta 1968 je Pirc izdal knjigo o Canu, o **Hlapcih**, kjer je dozdejšnje razlago nadomestil z novo. PV je Jermanu očital, kot Bor itn. (kot Le), da se je v 4. aktu zlomil, v knjigi **Hlapci, heroji, ljudje** pa je sprejel končnega Jermana iz 5. akta oz. potisnil v ospredje Hvastjo, ki je bil dozdej razumljen le kot hlapec. Ne sicer tako Neg kot Komar (Libec), vendar žal tudi sluga, nezmožen za SAPO. Pirc je hlapce odklonil, v tem je ostal zvest svojemu PV Mrk stališču. A je obenem odklonil tudi Here; s tem Prte, kolikor so bili Heri. Krima in Nino ne, kolikor sta bila IntČla; le kolikor sta v dilemi izbrala Sš do Sža, ne pa LdDra. (Pirc tega izraza ni uporabljal; je pa prehajal v bližino ljezni do nič (on pravi: ljezen za nič) - LdN - v pomenu apostola Pavla in Dostojevskega.) Na liniji Zupa in **Angelov**, **ljudi**, **živali** je Zupovo trojico RR tako, da so se angeli pokrivali s Heri, živali s hlapci, ostal pa je Čl ali ljudje. Ne le kot InH solidarnost, požrtvovalnost LdDr, Boris se žrtvuje za Barbaro, ampak kot poglobljeno Fifmiselnost-držo, o kateri pa dvomim, da je bila globlja, pretresljivejša, izkustveno bolj Primočna kot Zupova v **Ladji**. Res je dodal

Heid(eggerj)a, a Jermanovo odločitev za IntŽ z Lojzko je razumel-odobril bolj kot držo MČla kakor kot držo DrČla.

Pirc je ostal UProf, njegov rob Dbe je bil pogojen, hotel je vplivati in posrečilo se mu je, čeprav ni več hotel vladati. Ni zmogel IzDbJave, čeprav je o tem trajno premišljeval. O témi sva govorila skoraj vsak dan, očital sem mu, da je postal Stritar po letu 1875, **Gospod Mirodolski**. Tudi Zupu sem Krit analiziral njegovo pozicijo, predvsem v knjigi **Pomenske spremembe v sodobni slovenski dramatiki**, 1975, a Zup je bil manj bister od Pirca, ni me razumel. Morda je čutil, da nima kam. Morda sem nanj celo slabo vplival, saj me je razumel tako, kot da ga preusmerjam k ludRMgSekdrži; res sem mu **Bele rakete** pohvalil. A v to smer so ga zvalili mlajši, Zorni itn., bil ji je po naravi naklonjen, želel si je uspeh v MasPopDbi, zato se je toliko ukvarjal s filmom. Jaz sem ga hotel preusmeriti v IsDti, za to smer pa je bil gluhi in slepi in top. Tako sva se večkrat sprla in razšla, medtem ko si je Pirc obetal, da bi mogel zadostiti merilom, ki sem jih zastopal; a ga je prehitela S. Če ga je res prehitela; če je-bi bil zmožen za eksplícitno IsDti. Heid za to (pre)usmeritev ni zadoščal; to se vidi na primeru njegovih Sl učencev, Urba in THa. Pirc je bil globlji in pristnejši od njiju, a ...?

Pirčeva Rca je torej bila: na eni strani hlapci (Neg MČ), VČ (veliki Čl) kot Her, Polik (najbrž je tudi zato odklonil **Afero**, like Komisarja, zločinskega VČa, Simona, PozHera, in Krstna, IsDrČla, on bi bil za Bernarda, ki pa ga je najbolj odklonil Priž), na drugi pa ljudje, tj. Čl, ki je PozMČ (Hvastja, Bernard), in nekdo, ki ima nekaj potez DrČla, a ne dovolj, da bi Pirc mogel sprejeti **SAnt**. Prižu in Dinetu se je od srede 60-let naprej bližal, a ne prepričljivo. Bolj sta ga navdušila-pritegnila Šel in TH, oba s kozm(ocentr)izmom. A s ponarejenim kozmizmom; Prikozmizem je uprizarjal Strša, do tega pa Pirc ni zmogel dostopa. Summa sumarum je Pirc ostal pri MČu-SHKl, ki pa ju je garniral s Psfijo Heida (pustiti biti itn.). Šel-TH (SH in Urb) kot Pirčevi učenci so najbrž Prirazumeli Učov nauk in (so)ustanovili SND, torej TS kot tak. Jaz ne. Podprl sem jo, kot manjše zlo v primerjavi z večjim (z VeleSrbijo), kot Strno nujo zaostale Nace; a nič več. Zato moje razočaranje danes ni tolikšno kot ČirZlčevo, Pavčkovo, JašZlčevo in vseh Pripredstavnikov SHKl.

Kako so razporejeni liki v **Vasi** glede na Zupovo in Pirčevo trojico? Angelov ni; celo Muza je tudi Prostitutka, SimpMČ je klošar-pijanec Joc, demon Povoden je Trgpodjetnik. Teško bi rekel, da nastopajo v **Vasi** živali-zveri. **Vas** je Slja iz leta 1999, tedaj zveri ni več, sam Ribič(ič) je skrajno SpoDo upokojenec, Popit lovi ribe kot Partov direktor Kremžar v Kodi **Ščuka, da te kap!**. Herov tudi ni; so le smešni cucki, ki poizkušajo biti Heri, Janželjc v Depali vasi, a se jim poskusi vsi po vrsti izrodijo v burko. A tudi PriMČa ni več. Bi bil to le še Joc? Ne. MČ je - najbolj PV - na robu Dbe po krivdi Brž Gosov, ne po svoji volji; ko dobi možnost, postane iz MČa VČ, iz hlapca Her, iz ProlKrima PrtKrim in nato Komisar. Linija marginalcev je sicer dana že PV, že v SPD, a na zelo Raz načine, v zelo Raz likih, Neg Glažku, **Micka**, Zverigi, **Kje je meja?**, na Poz načine, v **CanVidi**, na vmesne načine, glej obe drami Jožeta Kranjca, **Katakombe** in **Skedenj**, že Leskovčeva **Dva bregova**; ES analiza tega ne sodi sem. Joc je v **Vasi** le še figura iz Trade, glej tudi Janč(arjev)ega Honzo v **Halštatu**; Goša hoče z njim skleniti neko Zgo. Pokaže, da ni v marginalcu-klošarju nobene šanse, Pota za IsDti. Joc je le Simppijanček kot Neglr podoba v zrcalu nemarnih uspešnežev; nič več.

Goša povzame Krito MMA, znano iz SPD, glej lik stare Primčevke; Goša hoče podati-našteti čim kompletnejši seznam likov, ki so brez Pota za Dt. Muza, Povoden in Urška so tudi Simfigure, a niso iz Slstvarnosti. Tudi ne vzori, kot so - naj bi bili - angeli, glej SarD, recimo **Selskega angela**, Nardo, **Pet modrih devic**, angelčke Si. Muza je nestvarna figura, sodi v Lito-Kulo-ritual Pzje kot Navdih, je Abstmetafora oz. alegorija. Bistvo Povodna je Sek, priapizem; Sek je podan kot Simpnagon, ki ne dela zla, saj so že pripravljene nanj, vsi uživajo. A to je le Už, nič več. Ne Neg ne Poz Už; le nagon. Povoden naredi prijazno dejanje, ko Preša odveže z verig, ko ga osvobodi, da Preš lahko odide v Dt. Medtem ko služi Urška zapletu drame. Ona je, ki pride na nesrečno idejo, da bi Preša kot svojega očeta rehabilitirala oz. naredila zares slavnega. Ne le po njegovi Si (med 1849 in 1999), ampak tako, da bi ga oživila, Preš pa bi zdaj končno užil sladkosti zaslužene slave. Bolj se ni mogla zmotiti.

Vas podaja, kaj je sledilo iz Urškine zamisli. Urška sama spozna, da ga je pošteno polomila; imela je najboljši namen, Urška je prijazno dekle, a naivno, sodi v Narpesem, ne v stvarnost TrgDbe, PopMaskplDbe. Urška, Povoden in Muza so dramska sredstva, da z njimi dramatičarka pokaže, kar hoče: stvarnost ne le DaSlje, ampak DaZahsveta. - A, da ne bi bilo pomote: Vzhsvet ni zanjo nič boljši, še slabši. V **Vasi** ga zastopa slepar NA dr. Schumann, v stvarnosti pa Ibnladni in HusoSadami, ki K-da so za JanšHanža (Jašo Zlobca in Matjaža Hanžka) vendarle sprejemljivejši od KplBusha-ZDA. Takih SSL Goša nima. AnGlobov v **Vas** še ni vtaknila, ker jih 1999 še ni bilo, vsaj ne na način poskusa regeneracije le, kot neoRadle. Če pa bi **Vas** kdaj uprizorili, bi AnGlobe zlahka dodala; seveda ne k Jocu, ampak k Jelinčiču in Kumru.

2

Tri drame, ki sestavljajo ogrodje **VMD**, uprizarjajo tri Raz obdobja in tri Raz Dbe; seveda imajo tudi tri Raz PSte. Obdobja so: 1. Leto 33, dnevi okrog JKrove Si in FKrovega VoMa, **Obs**. 2. Leti 751-753, dnevi okrog uporabe ponarejene Konstantinove listine in na osnovi nje imenovanje Pipa za kralja Frankov, **Pip**. 3. Leto 1999. Prva letnica - čas, dogajanje - je verjetna, morda je bilo križanje nekaj let prej, a to ni bistveno. Letnica ponarejene volilne listine je še verjetnejša, skoraj zanesljiva. Leto-čas Preševe (začasne) vrnitve v Sljo (na TS) kot PsVoM, kot IrVoM, pa je licentia poetica, domislica dramatičarke, s katero je želela pokazati na dejanski (tak, kot ga ima ona za dejanskega) odnos Preša do Slcev, do TaSlcev iz let 1830-49 in do DaSlcev. Prva drama je biblijskoZg, druga DžDbZg, takšna sta vsaj njena okvirja, tretja pa nima DbZg obeležja. Tudi zgodba Norca in Beke iz **Pipa** je avtorjev dodatek, medtem ko bi BRoz rad, da bi razumeli **Obs** kot kar dvakratno-dvojno dramo stvarne DbZge: tiste judovsko-rimske in Slske iz MV. S tem sem določil tudi prostor dogajanja dram, Nare oz. mesta, kjer se dogajajo: Jeruzalem-Judejo-Rimsko cesarstvo, Frankovsko kraljestvo in Sljo kot SND.

Kot sem sproti analiziral, se drame ne omejujejo le na te čase, še posebej pa ne na te prostore in Nare. JKr-FKr je - naj bi bil - univerzalen pojav-

dogodek, začetek karolinških kraljev začetek-vir Zahčvre kot enotnega imperija, Slja-99 pa Tip za Čla kot takšnega, vsaj za tistega, ki se je razvil v mestnih civilizacijah zadnjih 10.000 let. Dognanja **Vasi** o Čl naravi bistveno ne odstopajo od Aristofanovih.

BRoz se trudi utemeljiti PozČIDbo na FKrovem VoMu, na VeKatbogu; če bi bil zanj kak DrČl, bi bil to le FKr oz. tisti, ki so njegovi verniki, torej Kani; tisti, ki verujejo v FKrov VoM, v nebesa in pekel; ki so AnKi, Ancionisti itn. Goša v TSu ne vidi možnosti za smiseln obstoj. Db, ki je Strno IdObDb, je tako nagnusna, da vsakdo, ki se ji ni pripravljen prilagoditi, iz nje pobegne, jo zapusti. Preš je to - kot ZgPreš - večkrat poskušal, glej Pregljevo enodejanko **V Ćmavs**; glej Sm AlešaK. Goša se ne zadovolji več z rešitvijo, ki jo je uprizorila v **GošVidi (Otrok, družina, družba)**, namreč da Vida zapusti PolDbo in preide v IntDno, ki pa jo Not preOsm v prostor-grupo za Issmisla. V **Vasi** takšne Dne ni več. Ćna Dn je Ludfiktivna, zakon med Povodnom in Urško, drugih ni. Preš bi rad Dn z otroki, Jul(ij)a otrok noče. Preš se zaplete z Ćno Jelovškovo, v **Vasi** je to le omenjeno, nekatere druge SD pa spravijo to razmerje v prvi plan, glej Flosarjevo **Iztrahnjeno srce**. **Vas** se ne ukvarja z Dno; ob Prešu to res ne bi bilo primerno, bil je samec, njegovo razmerje z Ćno in njenimi tremi otroki je bilo ponesrečeno. **Vas** ni zoper Dno, **Vas** Dne ne tematizira.

S tem da Goša piše in to drame, v katerih tematizira IsDti, dela, kar dela v **Pipu** Kask: kleše katedralo. Goša s tem sledi ZgPrešu, ki je prav tako često oznanjal S(m) kot edini izhod iz položaja, vendar je vztrajal do naravnega fizičnega konca. Goša pač ni vzela za temo Preša kot Umtka, ki sam sebe prisili v ustvarjalno delo, da bi posredoval Dt, ki jo čuti-sluti. Gošin namen je, kot je Tip za Kodo, (o)smešiti Dbo, DaSDbo. Še več, pokazati, da ta Db ni vredna, da jo je ZgPreš utemeljeval-ustanavljal. Preš je vanjo kot v Prih nekako veroval, trudil se je, da bi vanjo veroval, tako na osnovi SNcla, **Sonetni venec**, kot UHe, **Zdravljica**, celo na osnovi KCe, **PKrst**. Svoje investicije v Slce in Čla pa ni mogel preveriti. Toliko je bil dedič RLHa (Hegla itn.), da je zaupal v ĆP na DbZg ravni, upajoč, da se bo ČIDb popravila, izboljšala.

Tako sta mislila tudi Levs(tik) s svojim SlavNclom, **LTugo**, a ta njegova vera je bila že močno problematizirana, in Ćan s svojim LRMrkKomom, **Blagor-Kralj**, a ta njegova vera se je morala držati skupaj le še v kombinaciji z nekakšnim utopičnim Kršem, mističnim UH hiliazom, **CanVida**. NOBD je verjela, da je vizije te Trade udejanjila v ZgDbi, SPD je pokazala, da je Db kot takšna SSL, blodna investicija. To je spoznanje-drža **SĀnt, Sama**. Obe ti dve drami ne vidita rešitve v stvarnosti; stvarnost vodi le v Sm, **Će(velj)čki**. Kar ugotovi Dine (Smole) za SDbo pod Ptjo, **Igra za igro**, podaljša Goša kot Kritanalizo in sodbo o SDbi v LDPM, v PopMasTrgDbo.

Vprašanje se zastavi: ali je torej sploh še smiselno delo, kakršno je opravil ZgPreš s svojo Pzjo, če pa ni nikogar, ki bi ga zmozel primerno sprejeti? Res nikogar? Vsaj v **Vasi** (in **Igri, Ćečkih**) ga ni. Kask vztraja. A za koga kleše Kask? Če le zase, je premalo. Za Beko? Za UnBDra? Teh dveh v **Vasi** ni; tudi ne v **Ćečkih** in **Igri**. Ker govorim iz lastnega izkustva, vem, da so klesali-pesnili-govorili Kask, SĀnt, Sergej (**Brez sveče**), ZgPreš (kot avtor PrešPzje) tudi zame, za Ćlo, za Daka, za Dineta, za Priža, za Stršo. Torej vendar so ljudje, ki so se čutili od ZgPreša in omenjenih nagovorjeni. Goša ne bi napisala **Vasi**, če ne bi upala, da bo z njo koga nagovorila. Ne bi ji zadoščalo vedeti le to,

da je veliko večino Sicev osmešila in osramotila; to je premajhen-prenizek motiv. Če ne za drugega, je napisala Goša **Vas** zame in za UnBDra, enako Dak, za svojo PriSo ženo Nedo, tudi zame in Alo, katerima je poslal **Pipa** takoj, ko ga je napisal. Enako velja zame. **RSD** nisem nehal pisati. Še naprej ga delam za Alo, za UnBDra, dele **RSD** pošiljam svojim preostalim PriSo, le peščica jih je, a so: Dak, Gržan, Muck, Rot itn. Deseterica. Tudi če bi bili le še trije, bi zadoščalo. So ZgPrešu ostali trije? Je veroval v UnBDra? Je stavil le na Prihbravca? Je videl Alo in mene, kako ga skoz RR recipirava?

Goša se je znašla v precepu: med svojo vero-vztrajnostjo, da piše še za koga (UnBDra, zame), in da je vseeno, ali piše v ta namen drame. Meni lahko pove, kaj misli, UnBDru prav tako. To je razlog, da Goša od **Vasi** ni napisala nobene drame več ne ničesar drugega. Ni s tem Goša bližja Dinetu, nekoč smo bili vsi trije veliki PriSo, kot meni? Ni pametnejša od mene, saj ne stavi na upanje zoper upanje, na najmanjšo verjetnost, kar je zame Bog? Ali pa stavi skozme, saj je to, da s tako požrtvovalnostjo sodeluje pri izdajanju (sofinanciranju, nekajkratnem korigiranju vsake moje razprave) **RSD**, pri tem, da mi kaže brezpogojno zaupanje v moj (morda strašljivi) projekt, njen način nadaljnjega ustvarjanja-klesanja; pač kleševa skupaj. Zadošča ji, da kleše z mano. Z mano dela tudi MSK-MSI itn. Morda bi sama, če ne bi bilo (norega) mene (Norca, ki se RR v Kaska), ne ustvarjala več in se približala Dinetu iz **Čečkov**. Morda. Ne vem, ne veva.

Če smo v Slji trije ali deseterica, ki nekako vztraja v upanju zoper upanje in pri najmanjši verjetnosti, potem je v Čloštvu še precej več takšnih ljudi. Torej ne gre obupati. Mar ni vse to napisano že v **Stari zavezi**? Sicer na RR način, a jedro se da izluščiti: niti 10 pravičnikov (v mojem jeziku: iskavcev Dti, vernikov v polsDti) ni potrebnih, da bi Čl vendar ostal pri veri v svet, v ljudi. Judovski bog ni zdvomil v Čloštvo-svet, čeprav je odkril, da velja le še Lot, ki se je rešil iz gorečih (potresnih) Niniv oz. Sodome in Gomore. Eden zadošča: če veruje v Boga. Bi se torej moral jaz zadovoljiti s sabo, če bi umrla Ala pred mano in bi mi še preostala deseterica obrnila hrbet? Vse je odvisno od vere v Boga. Če usahne ta vera, je z vsem konec. Torej je **Biblija** vendarle čudovita knjiga: sporoča nujo vere v Boga. Ne kot misli-veruje BRoz in FKČ: vera v VoMFKra, ki bo Zmagovalec na TSu, Gos končno urejene in prave IdeaDbe, kakršno hočeta narediti škofe Rode in biblicist Krašovec (ki nima zveze z Bartolom-Krassovitzem iz **Al Arafu**). To je SSL KaKija, Hrena, Janše kot njune karikature. UnBDr je ime za Dt, ki pomeni DgAlt(ernativ)o TSu kot svetu ObDbe oz. lDbA.

Najbolje bo, če si poblize ogledamo zadnja dva prizora drame; analogno sem ravnal tudi v analizah **Pipa** in **Obsa**. V teh prizorih je Dt imenovana; je tudi dokazano, v kakšni zvezi je z Dbo.

Preš se s svojim obnašanjem in ravnanjem v (S)Dbi povsem onemogoči; kako se onemogoča, bom ES preučil kasneje. Dejstvo je, da pride med njim in Db-Narom do popolnega razhoda. A ne do EDč smodela; Preš se ne upre SNaru (eliti kot Ščuka v **Blagru**), oblasti kot Krim in Junak v **RojVstu**. (Fonemska igra: **Rojstvu-RojVstu**). Preš se umakne kot Hana iz **Goge** oz. še veliko bolj Rad. Grum v **Gogi** vendarle plača davek SSLom, da je morda mogoča zunaj Goge (napačne Dbe) primerna Db; Le-upanje v SIZi 20. in 30. Grum naredi v **Gogi** korak nazaj od **Zastorov**. Tip, da je celo najnaprednejša, najbolj drzna PoV SIZ (Filipič, Lado Kralj ipd.) mogla le do **Goge**, ne do

Zastorov; Gogo so razumeli kot Krito MM-sistema, jo reducirali le na igro lutk, na odtujevanje od Pričlbiti, od Huma, medtem ko segajo **Zastori** čez v svet blaznosti in Rce Dti, dane skoz AD in kaos. Hana zapusti Gogo, ker - vsaj nekako - veruje v boljši realni svet, ki je zunaj TaSlje, komija Preliha pobije; misli celo, da ga je ubila. Tu Grum le ohrani IrKrito do LRevarjev; vnaprej napove, da bodo svet ObDbe le začasno oslabili, postavili v oklepaj, despote omotili, a se bodo ti vrnil. Hana se preseli iz Goge še enkrat, ko vidi, da se ji niti PsLR - pravični umor - ni posrečil. **Vas** je stopnjevanje **Goge**.

Predstavniki strank in Dbe takole reagirajo na končnega Preša. Dobnik (Jurij, podjetnik, alias Marjan Podobnik, Vodja ljudstranke): »Ven z njim, pogine naj pes!« Goša uporablja citate, tj. PM metodo, a za Dgč namen, ne za RMg. Citat je veljal nekoč za Levsu, izrekel ga je NarVodja dr. Henrik Etbin Costa, Slod(njak) ga je dal za naslov romanu o Levsu: **Pogine naj pes!** Pomeni, da naj pogine vsakdo, ki ne služi oblastnikom. Goša pa je zgodbo-tezo stopnjevala. Ne deli več Canovega le-stališča, da je na eni strani ljud kot Poz (Prol itn.), na drugi pa ObDb elite. Can jih je imenoval Nar, odtod ime **Za narodov blagor**, tj. za blagor - žep, rit - Zl Pselit-klik; ljud zoper Nar, kar da LR. V NOBD se izraza združita kot Poz: SNar in Sljud kot SNL, to je ena stran, druga pa so stopnjevanje Pselite zla, BržKplMeš podjetniki, Poliki, kolaboranti z okupatorji, torej Narlzdi. Goša zavrne obe razlagi-Rci.

Za Gošo so vsi - razen Preša - istold. Goša opisuje-analizira že LDPM oz. MasPop Dbo, ki je Db SSS. Eni so res povsem zgoraj in bogati (Zl), drugi povsem spodaj (narkomani, samohranilke kot Proltekstilne delavke, alkoholiki, bolni, starci ...), a vsi so Kld. Vsi imajo iste vrednote; spodnji bi radi navzgor, postali K-zgornji. Nihče več ne verjame v AltDbo, kot jo je učil v NOB(D) Mrk (Krim, Špelca v **BSSvetu**). Vsi le še v enoinisto Db trga-uspeha, ki Strno nima Alte. In je ne more imeti, ker ni Dti. Da bi Čl razmišljal o Alti, mora imeti predpostavko Dti, Boga kot vsaj v nečem BDra. V KC ta moment je, a ga BRoz v **Obsu** in **Člku** ne razvije. Ga pa Majc v nekakšnih Kršdramah, **Dediči**, **Apokalipsa**, **Bogar Meho**, v katerih pa se Krš kot NKC zelo jasno razloči od FKc-Kata, posebno v **Brez sveče**. BRoz nima - ne bi vedel - kaj početi z Bogom, ki bi bil Dr oz. celo UnBDr; BRoza in DmbKC v MV Slji in v SPÉ priteza le bog kot Zmagovalec nad Libci in Komsti, le - seveda pravični, a pravica gre v korist NSSi - Gos Tsa. Medtem ko odklanja Majc prav ta vidik, Meho in Sergej, **Bogar** in **Brez sveče**, se umakneta iz institucionalne - triumfal(istič)ne - KC na rob Db-AVSi. Celu PV Ko(ci)per je Rad Krit do stvarne KC, se zavzema za Rad PonotKC, glej **Šentjurjevskega provizorja**.

Kdor misli tako kot Goša (jaz), ne more več staviti na noben Db sloj ali ideologijo, vsaka je le Rca istega (ldDbe-ldBa), le da so ene še slabše od ostalih, še bolj SZSL. Goša se vrača k Mraku, k Ješui in **Procesu**, čeprav niti Mrak ni do kraja opravil z Info med DrČlom in VelOso, z Možem iz **Oble**. Mrak je kot PvtČl vsaj nekaj časa zastopal KC, videl v Kanih izvoljeno ljud; z Alo sva mu nekaj časa sledila, a že po njegovi Si, med 1988 in 1992. Mrak je že za časa svojega Ža obračunal s stavo na Kane, čeprav tega javno ni izjavil-objavil; a Dgč ni mogoče razumeti **Spovedi lučnim bratom**, kjer gre le za tri Poz PriSo; Neg KC predstavlja Dagarin in Takleriki, Poz Kanov ni.

Goša ve: nič ne pomaga LRevarjem likvidirati - pa čeprav vso - elito, GrGr par in njune satelite, glej **Blagor**. NL, ki jih likvidira, se samo v teku LReve RR

v nove despote; Mrak je to odkril v **Maratu**, **Robespierru** in **Chenieru**, Priž v **Dia** in **Kongresu**. Mrk ne vsebuje dovolj Altzamisli-videnja, analogno kot ga ne Krš. Krša brez VoMa fKra ni, fKr kot Zmagovalec pa je spet Gos Tsa, torej Župnik iz **Kralja**, **Blagra**, **Grče**, **Aškerca** itn. Nujna konsekvence za Alo je: IzDbe (izstop iz Dbe), tj. Is Abs spremenjenega NSveta-NČla. Ta(k) AbsNSvet pa bo moral biti tudi genetsko spremenjen; Čloštvo, kakršno je danes, je Strno v lDbu, torej nesposobno za IzDbe. Le nekateri nakazujejo ta IzDbe; Preš, Sergej iz **Brez sveče**, **SAnt**. Tudi Kask iz **Pipa**.

Preš stori le to, kar terja Db: »Ven z njim!« Ne upira se, le da ta izgon RR v Poz smer; tudi Jerman ga je v koncu **Hlapcev**. Le da se je Jerman zadovoljil z InHom, Preš ne. Jermana pusti KC v niši, v izolaciji, Preša še to ne. Jerman je namreč obljubil, da bo miroval, se ne več boril z Dbo, Prešu pa ne verjamejo, da bi bil kaj takšnega zmožen, preveč jih je potegnil za nos, ko jim je pobral Kap iz Fonda za revitalizacijo Franceta Prešerna, iz Sklada, ki je kot veliko sorodnih skladov v DaSlji le paravan za okoriščanje tistih, ki so pri koritu. Okrog 1910 je bila SKC vsem daleč nadmočna, lahko si je privoščila celo Rel Usm; Jermanu je dajala samostansko juho. KC v Slji-99 je le ena med strankami, podjetji, PohlKldami. Preš si je sposodil vse, torej ga morajo zdaj vse in corpore preganjati in pregnati. Jerman ni imel čuta za humor, ni bil podoben Petru iz **Poha**. Z melanholiki in težkokrvneži delata oblast in Db laže. Preš je dedič **Poh**Petra. Peter je tisti, ki zapusti Sljo - **Dolino šentflorjansko** - po svoji volji, ker se mu zagravža. In gre NejDam; v njegovi dikciji: pod zvezde, na Sv cesarsko cesto, kamorkoli. Kamor koli res ni še Dt. A je morda bližje Dti kot LR. Kamor koli je Sv, LR je utesnena po Mrkideologiji in PsZn doktrinah, ki so se skazale za SSL.

(Po)Dobniku sekundira stara Primicova; očitno je brala **Poh**. (Tudi za Gošo je Prih=Pret. THM-krog.) »Proč s pohujšanjem!« Primčevka je bigotna MM, moralistka, zato jo moti pohujšanje: Prešev govor ipd. **Vas** ni RMg, kot ni RMg **Pip**, a vključuje(ta) RMg, vse postopke-metode, ki lahko služijo Gošinemu sporočilu. Ko so elite ogrožene (ne le elite, ves NL), se strnejo; glej GrGr reakcijo v **Blagru**. Povoden, ki bi rad igral fair-play, opozori na neenakost sil v Dbi: »Brez potrebe tako srdito branite svoje votline. Vas je veliko«, skoraj vsi Slici, vsi, ki berejo Jano, Stop, Nedeljca, gledajo TeVe, »on je sam«. **Poh**Peter je bil sam, Ščuka in Maks, **Blagor-Kralj**, ne. (PozProla v **Vasi** ni.) Ga ne bi rajši prezrli, Zamol, kot zadnje desetletje mene (odkar postajam vse bolj le avtor **RSD**, srednika BDra), in kot so Gošo, prav to njeno Kodo: **Vas**? In od koga je prišla ta likvidacija **Vasi** z metodo Zamol? Od vseh strani. Od Kul Vodje DSD Šela in od DSL, od ravnatelja MGL DrekKobava, ki je bil 2000 celo kandidat za poslanca na listi ZLSD. Od Dobnika-Repeta in Žužka-Reharja. Ne (več) izgon, kot Jermana (Sergeja), kaj šele umor, kot Maksa (SAnte), ampak »le« Zamol. Vrnitev metode, ki jo je PV-Db uporabila že do Mraka.

Goša še piše iz izkušnje PoV Dbe, ki je bila Ptjska; oba sva po nji opredeljena. Goša prej Zamola še ni doživela; vse njene drame so bile uprizorjene, ena s kar največjim uspehom v Dbi - zaradi spodkopavanja Ptj-despotske oblasti, **Pod Prešernovo glavo**. Šele **Vas** ji je dala izkušnjo Zamola. Analogno je Ptja tudi mene dolgo blokirala in/ali ovirala, a obenem sem uspeval, vse do prve polovice 90-let, ko sem se razšel tudi s KC. MO so me še spraševala za mišljenja, v pogostih intervjujih; ne tako pogosto kot STHa, a ta dva sta Polika. Mene na robu, a še nekako. Zadnjih nekaj let, morda prav

od 1999-2000 naprej, pa je Zamol skoraj popolno, le z izjemami, ki potrjujejo pravilo. Nisem le jaz vzrok; močnejši vzrok je razvoj SDbe v LDPM, v svet RMg Virt(ualnost)i, kjer ni več EDč trde stvarnosti, le še igra in retorika (IVJ). Zamol je PzM med dvema besedama. Besede so PsPnM, vzbujajo vtis, imidž, PzM pa omogoča kot črna luknja (črnulja) pot skozi nič v Dt. To ni THjev **Molk besede, beseda molka**. TH hoče-ohranja še zmerom besedo, ki ji daje z Molkom potezo mističnega patosa, Mage. Zamol je med besedami. Tudi med stavki-izjavami. Med PnM točkami Jezika, ki je jezik ldMa.

Db, ki je tudi NL, reagira še po starem; to so 90-leta, predstavlja jih predvsem DSD, ki je - daleč - najbolj glasna. A tudi ZLSD si ne pusti jemati ugleda, zanj neprijetne zadeve bi rada čim prej pometla z mize in pod preprogo. Rehar-Pahor pravi: »Naj ga pustimo, da bo lazil okrog in metal blato na nas?« Strah jih je govora o PVD, odrivajo ga Znikom, ki bodo problem nevtralizirali; strah govora o na ZLSD prenesenih bonitetah iz Ptjsistema itn. Kdor noče molčati, naj jih dobi po gobcu, je mislila Le nekoč; Rožanc v **Topli gredi** itn. A je bila prav Le prva, ki je razumela LDPM: da pest ni več potrebna; sama je imela bridko-dobro izkustvo, da se s pestjo problemov ne da zatolči, zmerom znova se pojavijo. Morda je mislil BRoz z VoMom prav na to: da bo resnica o PVD končno le potolkla bivše in DaKomste. Ti pa so, RR v SoD, ugotovili, da je LDPM mnogo učinkovitejša, če Zamol. Če se dela, da nečesa ni. In če o tem vsa Db molči. Molči pa o vsem, kar ji ne koristi pri pridobivanju Kapa in imidža; imidž je PsKap, maska Kapa, naličje Denarja. Prav Pahor je med prvimi takšnimi mojstri: spreten, gibčen, prilagodljiv, diplomat, nenačelen, zmerom kot maneken; ni čudno, da v anketah javnega mnenja povsem poseka spačka Būka in Drobniča; ta sta le za v Hišo strahov. DSD je končno pridelala manekenko, Brezovo Metlico; pa so jo razkrinkali kot Velelažnivko. O ti smola!

Repe (Rode) Reharja še zaostri: »O, kje so časi, ko so še gorele grmade!« Grmade knjig (Canove **Ėrotike**), Požev **Škof Hren**, in ljudi, Stršev **Sam**, lik Uršule. Tudi Repe je iz PV časa. Tudi Jel(in)čič: »Če je on, nismo mi!« Teza-spoznanje Šentflorjancev in Dbdvora iz **Sfante**, Tejrezija, končne Ismene in Haimona. Jelčič kot SNclst - že SNcz ideolog - temelji na (Ps)biti, na PnM: na SMO in MI. (Kot HUH.) Slja-2000 je sprejela VirtPM: PzM z masko. Ni treba, da kdo je; zadošča, da uživamo, glej FILD, **Veselja dom**. Bit ni več potrebna, ni več cilj želje. Spoznali so, da omejuje Svo, seveda ne Svo IsDti, ampak Svo Uža, Lbn.

Jel(in)čič je tokrat še kar zadržan, zadovoljil bi se s Preševim izgonom: »Naženimo ga čez mejo, v Avstrijo - pisal in govoril je tudi v nemščini, kolaborant!« Jelčič terja kot njegov MimDč na Koroškem Haider: Tu se govori le Slsko! Točneje: Tu govorimo le Slsko. Mi, govorimo, prva oseba množine. Tistih, ki bi še govorili razen nas, ni, ne sme biti, treba jih je likvidirati kot Sže, NOBD, SPĖD, Demonaca. Zato ni mogoč Dia; le skupinski (Kol)monolog. Vsi oni so onkraj meje. Jasno, da so to Hudiči. Med demoni in Dri Ncl ne razločuje.

Dana je iztočnica, geslo: »Klici: Tako je!« Aklamativna demokracija. »Izgon, izgon! Izdajalec!« Pod Ptjo in KC so Izde in heretike ubijali, Jože J. Lovrenčiča **Izdajalec** in Žižkovi **Otroci apokalipse**, zdaj »le« izgon; LD je že pred Stolum preferirala izgon, Grčo izženejo v tujino, v Avso, na Dunaj. KC in Ncl, Rode in Jelčič, sta isto-ld.

Povoden konča svoje opozorilo z vprašanjem: »Boste izgnali sami sebe? In kam?« Vprašanje je na mestu. Oz. ni na mestu, če reduciramo Slov le na Utinteres neke grupe-Klde. Če pa je Slov vendarle še SAKO - in zame je enako kot Nemštvo, Italijanstvo itn., a bodimo tu karseda pazljivi -, potem je izločitev ZgPreša (vseh ZgPrešov kot HKD celote) iz Slova kot Orga(nizma) Rad operacija. Oznanjajo jo Libci, ki popolnoma brišejo Orgmoment in NacKldo zamenjujejo s Kulpluraliteto, z množino Raz Kul(tur), ki nima več Ožlde-bitu, ampak je le še Utokvir, DvIVJ, instrument trženja in Uža. Sam sem - celo zelo - Krit do Ožlde, bitu, PnMa, vseh oblik Ideace, tudi Nara-Nace kot NDže. Vendar sem enako Krit do oblik, ki nastajajo v Dv arhemodelu. Oba arhemodela sta znotraj istega THM-kroga, IdMa. Odprava prvega vodi v LDPM, odprava drugega v Fz oz. v Refe. Obema se je mogoče-treba odpovedati, a le tako, da gre Čl skoz njiju kot Strno nujno fazi Ž-Dbe, obenem pa da se od njiju in od tretjega - srednjega - arhemodela, od Dčov, oddaljuje stran-proč, skoz AD in kaos v IsDt. Če ni tega, je nazadnje vseeno, kje je Čl: ali v Ožldi Ncl ali v Dv multikulturalnosti ali v (€)Dč S(ma).

Ker z Gošo tako misliva, sva popolnoma nerazumljena, saj so vsi Slci, razen redkih izjem, v eni od teh opcij-stanj. Zajc se rešuje pred AD-Nihom v ReOžldo Ncl-fza, Šel v NA fantazme, Kunt obnavlja Josipino Turnograjsko, Kobau pa se je naselil v Stršškoljki, kajti Čldrek je edina hrana, ki jo zmore uživati.

Izgon samega sebe, o katerem govori Povoden, je AD. Je lahko izgon na način, da postanejo Slci neka tuja Naca; lahko pa, da se do kraja pobijejo med sabo. Obe možnosti sta delovali skoz dobro tisočletje, vse od tedaj, ko sta jih družno skušala razosebiti KC in frankovska Dž (PipM), škof Hildebert in grof Geron. Boj Slcev za Slov kot SAKO je bil boj zoper ta dva despota, glej **LTuga**. Tudi zoper OIS, glej točko **Zorina**, ki je ogrozila samega Strita, ta je dobro razumel ZgPreša kot potencialnega samomorivca. Strit se je rešil v SeH (**Otroški bazar**), MV Bor pa v boj-SV (**Raz-trgan-ci**). Kdor se ni rešil, je padel v Črnuljo; Grum v koncu **Zastorov**, Dine v **Čečkih**. GošPreš ne. Dt ni črnulja. Oz. je rov v Blaku, po katerem se da na Dr stran. Ta rov podaja - čeprav po svoje, a vsakdo po svoje - Can v **Vidi**.

Slci so - na ne nepomembni ravni - tepci; Povodni mož jih je nagnal v kozji rog. Zato: »Kratek molk, ljudje se negotovo, kakor v zadregi, spogledujejo.« A res le kratek čas. V hipu se najde karizmatični rešitelj, novi Mojzes. Ne ravno Slom, a ... Oglejmo si nadaljevanje **Vasi** podrobno.

3

Mitsko bitje, Povodni mož, imenovan (RR) v **Vasi** inž. Povoden, je ustrežnejši od ljudi. Ta podatek ni ne zanemarljiv ne naključen; Goša insistira na njem. V prejšnjem poglavju sem analiziral SPD v fazi (MaPSti) ADHuma; **SAnt** in **Sam** sta Poz Rca **OtR** kot Neg Rce. Prava pot od obdobja iz začetka 60-let naprej (NejDam) gre ravno od ADHuma, ta ji je pogoj. ADHuma je napačna pot le v primeru, da ne pride do IsDt (priznanja obstoja Dt), kar se zgodi v ZD, od **Potohodca** do **Grmač**. Od 70-let naprej uplahne vera v IsDt, razbohota se RMg; šele v koncu 90-let se obnovi IsDt, v **Portu**, **Pipu**, **Vasi**.

Gošin razvoj je nekoliko poseben. V **Osojah**, 1981, tematizira izgubo vere obenem z Moto, s Krito napuha, poželjivosti, PohlPlde. Sredi 80-let se reši v obnovo EtHuma, **GošVida**. Gre za Gošino in mojo začasno stavo na obnovo KlasLDbe, na RLH kot na Eto. V 90-letih se nama ta stava - to upanje - znova izjalovi, kot že v začetku 50-let, ko sva odkrila malovrednost SeHa, s Krito Tor(karj)eve **Pravljice o smehu**, VitZupove **Barbare**, Borovih **Zvezd**. Glede na TotKomPtjo je bila obnova RLH-LDbe nujna-koristna, sama na sebi pa, brez IsDti, slepa ulica. V GošD je **Vas** kot ponovna ADHuma NotKrita **GošVide**. A Goša od svoje **Vide** ni regresirala k Zajcu, k svojim **Osojam**, ampak je šla skoznje, upošteva jih, v IsDti, kar je končno sporočilo **Vasi**.

ADHuma se kaže tudi kot prikazovanje simpatičnosti Nvmitskih sil, ki veljajo ponavadi za zle, Povodnega moža kot Posejdona, kot boga podzemlja in kaosa-morja; v primerjavi med mitskimi silami - celo živalmi-zvermi - in Čl-ljudmi se skaže Čl kot (bistveno, ne le Rel) slabši: zel, bedast, napačen, pomota. Muza, Povoden in Urška niso le Tehdramaturška sredstva za zaplet (in razrešitev) drame, ampak enako tudi idejna-vrednostna poanta, s katero Goša obuja nekdanj Pripretresljivo Zajčevo tožbo o blodnosti-zmotnosti Čla in primernosti Nve, glej **Otr**. Goša sicer ni ne zanosna ne naivna kot začetni Zajc, čigar oboževanje PriNve kot mitske pripelje nazadnje (v 90-letih) v Fz. Goša je do Muze-Urške-Povodna blago posmehljiva; Muza je cipa, Povoden priapist, Urška NeČi trapica.

Ta trojica ni kot Zajčeva Mati Reka, veličastna Nv Hare in Smisla. Tudi ne kot Strševo Vesolje, drevesna vila v **Driadi**, že Deklica s krili, porojena iz bube-kokona, glej **Mavrična krila**. Goša ve, kar je vmes zvedel-ugotovil tudi sam Zajc, da je Nv tudi zla, **Grmače**, Sek Unič(evalen), **Medeja**; Sek je Nven. Da je zlo lahko tudi bitje iz mita oz. Narpesmi, Kraljica Osojnega kraljestva iz **Brede**. Dvojnost Neg in Poz v enem liku je posebej razvil Šel, glej Darinko kot Čaro v **Čari**, zasnitek tega lika je že Agata v **Triptihu**. V svoji zadnji drami Šel spet razcepi dobro in zlo, Ideaco in Demonaco, **Kanje**; le to mu omogoča članstvo v DSD, ki temelji na Demonaci nasprotnikov, LibKomstov. A Šel obenem ve, da gre za isti lik, zato Pohotneže in Pevke v **Kanju** tako Ktz, da nastane SZ.

Ker Goša vse to vidi, pozorno spremlja razvoj SIZi in SPD, z mano vred piše **RSD**, se ne ujame ne v Zajčevo ne v Šelovo past; niti ne gre po IvSvetovi poti, ki je prav tako demoniziral (a obenem SM slavil) Nv sile, svetovni potop in potres, glej **Vrtove in golobico**, glej **Šeherezado**. Goša, ki je Znica - sicer doktor Fije, a strokovnjak za Sl Narpesem, za mitologijo, glej njene knjige **Med bogovi in demoni**, **Mit in slovenska ljudska pesem** itn. -, ve, da je mogoče obravnavati demonske mitske sile, kot je povodni mož, tudi ali izključno kot pojave visoke Kule, skupaj z Muzo. Kula je po pravilu nasprotje gonskih temnih nezavednih sil Nve in mita. Kula olajšuje, Čla dela Svnega glede na njegovo vezanost na Nvo, na priklenjenost na gone in Barinstinke. Povoden v **Vasi** ni kot Zla Kraljica iz **Brede**, niti kot dvojno-dvoumno (vrhovno) bitje Nve, kakršno je za Aškerca Sonce, glej **Zlatoroga**. Povoden je zgolj bitje Lite, s tem RMg IVJ, katerega poanta pa je, da je kljub svoji fiktivnosti boljše od Čla.

Zajc je - posebno in z vrhom v **Grmačah** - določil Hudiča kot Čla; vendar ne kot vsakega, le kot Komste, kot MV Ptj-vosovce ali pobijavce, Rdečo roko, glej Turka in njegove iz **GiMa**. V **Otr** je delal Zajc še ARF-AK; vsakega Čla - Čla

kot takšnega - je imel za Izda (sebe in drugih, tudi Drih). Ker pa je to AK v **Potohodcu** zaostri do zadnje meje, do AD, do razcepa v ČI-sebi, do RazcDča, ni pa zmoget NejDam v IsDtI, je regrediral v ČB slikanje, v nekak RadSeH; že v **Vorancu**, nato v **Bredi**. Umanjkal mu je VerDč, povezan z AAFDč v IsDč. Umanjkalo mu je, kar sta zmogla Dine v **SAnti** in Strša v **Samu** in **Žabah**. Strša je v **Žabah** uvedel Hudiča, a Člu je dal šanso, da ni le PohlPld, poštar Lazar, ampak da postane Prior-Komtur, glej **Ljudožerce**, ali Uršula, **Sam**. Ni pa bilo Strši jasno, kakšen naj bo ta ČI kot IsDtI, torej kot nastajajoči DrČI. V **Ljercih** je mislil, da bi bil to klerik-menih; tedaj je investiral v KC, kot jaz 15 let kasneje. V **Driadi** je menil, da bi bil to-tak lahko ČI, ki prehaja v Nvmitsko bitje, v vilo; tedaj je investiral v NA kozmocentrizem, to smer je ubral že davno, prvi po Mraku, že v **Krilih**. Ne ena ne druga usmeritev se mu nista izšli, nista ga prepričali. V **Samu** se je odločil za Trago; DrČI je mogoč le v Si, na grmadi. Tako je mislil tudi Dine v **SAnti** in že prej Mrak v **Procesu** in **Rdeči maši**. Le Priž je dal v **Aferi** možnost, da ČI kot IsDtI obživi; da gre od Sv odločanja v EkP dilemi (Sigis-mund v **Dia**) v Ž, ki ni nujno S; končni Krstn v **Aferi**.

Prav Priž je, ki ohrani Hum, a ga - resda le v svoji najboljši drži-točki, v koncu **Afere**, kasneje je Priž ni več dosegel-ponovil - tako RR, da ni to ne SeH-InH, ne (še manj) EtatHum. Da je Hum toliko, kolikor izhaja iz vrednostne RLH predpostavke, da je potrebno izdelati SAPOEV, da pa razume ČIvest (Noto) ne le kot RLH-Éto, ki se navsezadnje zreducira na DbMoro, ampak zasluti, da je ta EtNota-vest v zvezi z nečim, kar je onkraj Dbe in Zge; da je čisti MeP, kjer so vrata na Dr stran, kot to tematizira Muck v **Portu**.

Goša je razcepljena tu vmes: med EtHum, ki je celo InH, **GošVida**, in IzDbe, ki je celo IzTsa, **Vas**. Muckov trio iz **Porta** se zalomi v MePu; ne vemo, ali bo padel v AD-S(m) ali se kako rešil. Tudi v Muckovi zadnji drami, v **Z(al)ogu**, je veliko vere (volje in strasti, celo videnja) v Dt, a niti najbolj PozČlu ni jasno, kako to Dt (po)Is(kati). To vednost ima in eksplicira Dak v **Pipu**: Kask mediira - kleše - Svetlo(bo), tj. v mojem Dg jeziku Dt. (Analogno kot jo Sergej v **Brez sveče**, ko se odpove sebi kot Člu - uspešne, celo Sak - institucije in se posveti rešitvi-vzgoji sicer na milost in nemilost Konti prepuščenega-zapuščenega dojenčka (soČla). Načinov za lDdr je več. Hočem le reči, da je v lDdr neka ostalina-poteza Huma (RLHa) kot neka ostalina-poteza Krša (Ješua v **Procesu**).

Vas je torej treba brati skupaj z **GošVido**, ADHuma z EtHumom. Dt je »dosegljiva« skoz konkretno ES potovanje po THM-krogu, skoz rove Blaka, skoz (pre)izkušnje razmerij s soČlom. Angeli-Sniki so preveč stran od ljudi, živali-zveri so preveč zvezani v Dbi, potopljeni v druženje opic, v komunikacijo tesnega neposrednega Občestva, kakršno je slavil-uprizoril Rožanc v **Stavbi**, a tudi v **Gredi**, kjer ga je politiziral, namesto da bi razvil Čla kot BSAPOEV. Tu je bila meja za Rožanca; tu je (pro)padel, najprej kot pisatelj za trg (takšen je bil vseč Mancij Košir), nato pa kot strasten DePolik.

DSD je vračala neposredno Tovarišijo iz MV, le da jo je iz Prt - Kocove **Tovarišije** - premeščala na Dmb plat, na osnovi Debeljakove **Črne maše** oz. Rede te na NA Mag grupe tipa Šelovega **Skaka**; ki pa jih je že Šel sam razkri(nka)l kot SSL, kot ničvredne, **Svatba**, kot PrikrSSS, **Savna**. Enako Rožanc po **Gredi** s Krito KCe, **Prizori s hudičem**, **Lectio divina**. A ne Rožanc in ne Šel nista zmogla upoštevati lastnih ugotovitev; bala sta se, da bi zapadla

Zajčevemu Nihu. Omenjeni dramatik niso končali le v DSD, ampak v SZ. Njihov navidezni (zgolj v Poli ES) tekmeč Libec Božič pa v Žurglosolaliji, v samoPosnu lastne Ktzlnfe, **Dosjeji**. Žalosten konec velike Gene, MGG.

Nihče od KulPolSlcev ne zmore videti dejanskega Preševega pomena za Sljo; zanje je Prešev pomen le instrument njihovega trgovanja-polaščanja. Izrekajo lepe-gladke besede, ki pa so povsem Konv. (Konv je znak, da je neka drža-izjava potrjena; zgled za Konv v Pzji je ČirZlčeva retorika, tudi Pavčkova. Fanta ne razlikujeta med Polo, Kulo, Pzjo in Trgkoristjo.) Za DgĔto odločajo dejanja, ne besede, medtem ko so v RMg-LDPM dosegle osamosvojene, razresničene besede (IVJ-Virt) vrhunec.

Ira je, da brani-razlaga resnico mitsko bitje Povoden, ki je v **Vasi** celo (najuspešnejši) Trgpodjetnik, medtem ko jo Slci, ki so predstavniki SNla, Prikr oz. jih sploh ne zanima, nimajo odnosa do nje; govorijo, kakor jim določen hip ustreza. Povoden drži Slcem lekcijo: »Temu človeku ste postavili spomenik.« Res je, dejstva to izjavo potrjujejo; je pa res, da se je zakuhal ob postavljanju Prešspomenika na Slskem velik špetir. Znana je Canova polemika ob osnutku in izvedbi zamisli kiparja Ivana Zajca. Gre za kar se da Konv spomenik, tisoči posnetek znanih iz Ėvre. Pa še ta je motil zagovornike NeČi Sništva, Kane, ki so se zgražali nad Muzino goloto; Hine kot takšne. Gotovo da je spomenik na nekdanjem Marijinem, zdaj Preštrgu povsem neprimeren dejanskemu Umtku Prešu. Nanj smo se navadili, a je sramota. Čeprav je spet res, da bolj bedast od Tihčevega spomenika Canu pred Candomom ni. Celo Ganglov Valvazor je od obeh primernejši.

»Njegove besede ste povzdignili v državno himno.« Tudi resnica-dejstvo in Strna manipulacija z Umeto. Čeprav je spet - tudi tu - res, da je **Zdravljica** manj neustrezna Džhimna od Jenkove **Naprej zastava Slave**, ki jo je forsirala De, kot Nclplatformo in kot himno Dmbstva. V **Zdravljici** je ob SNclu močan UH ton, Jenkova je AgrĔkzKld agitka najnižje hujskaške in SZSL vrste. SNar prerod v 40-letih je vodil Koseski (ob Blei-weis-u in Novicah), ne Preš. Izločitev Koseskega je krivica. Koseskemu so vzeli, kar je bil, Preša naredili za nekaj, kar je bil le zraven. Preš je res soustanavljal Slov, na eni ravni kot tudi Ncl, na drugi, globlji, kot UH, mnogo pomembnejša od teh dveh ravni pa je njegova ARF, ki pa je vodila v AD (**Soneti nesreče**) in v IsDti skoz KC, **PKrst**. Preš **Zdravljice** je socializiran, nacionaliziran, pomasovljen, populariziran, zreduciran Preš; bravec ve, da v tem zadnjem delu mislim na ZgPreša, čeprav ga ne pišem tako. - Prav Goša je Krit podrobno pisala o Dž himnah, Jenkovi itn.; tudi jaz pred leti, glej mojo polemiko zoper SNcl v reviji Problemi pod naslovom: **Je Dežmanov primer potreben rehabilitacije**, 1970, ali **De bello Cudermanico** in **Moj narod čez vse in z desnico**, oboje 1971.

»Z njim zganjate svoje nacionalne rituale.« Drži; glej Džpraznik na dan PrešSi; najvišje Umetnagrade so Prešnagrade. Že sama zamisel podeljevati Džnagrade v Preševem imenu je manipulacija in grda zloraba. A če je bila zamisel MV še razumljiva, MrkPtja je bila res prepričana, da ustvarja povsem NSvet kot AltDbo vsem prejšnjim Zl lastnikom, se je kmalu PoV pokazalo, da si Ptja na oblasti s Prešimenom alibizira svoja Bar in zločinska dejanja. Še bolj prazno-smešne so Prešnagrade po 1990, ko je nastala KplDb; Prešnagrada se je RR v vsoto denarja in v imidž, seveda pod krinko SNcla oz. Narlde. Ogabno. Kdor vzame Prešnagrada, sodeluje v tej igri. Vzeli so jo vsi MBP. Tudi znak razkroja neke GG.

»Z njegovim imenom je prepletena skoraj vsa vaša zgodovina, z njegovo pomočjo ste sploh postali nacija.« Točna analiza, čeprav je interpretacija, ne fizično dejstvo. Mnogo sta si upala Aleš Lokar in Marjan Kramberger, ko sta že v 60-letih (v Pers, Problemih, Mostu, Dialogih) razlagala Naco kot skupek Utinteresov in ne več - niti ne predvsem - kot Ideabit, k čemur se je vrnila De (DEMOS) v koncu 80-let, STH, Šel itn. **Vas** dokazuje Lokar-Krambovo tezo, ne Strit(arj)eve iz **Uvoda** v **PrešPzje**. Ne tajim, da je Naca (že Nar) poleg Utinteresov tudi SAKO, SAKO pa je nemalokrat - v DbZg okoliščinah - pogoj za Nast SAPOe. Treba je upoštevati oba momenta. Vendar SAKO ni Ideaca, ni IdeaHarld, kar trdi-veruje danes le še ubogi Kunt(ner), okrog leta 1990 pa sva bila z Alo med redkimi, ki se nisva pustila potegniti v vsesplošno evforijo idealiziranja, spomnimo se Magteorije o Narojenosti ipd., kar vse je vodilo v (S)fz. Hvalabogu so bili Libci močnejši in so uveljavili KplLD; je manj slaba Rca od slabe Ncl-DSD.

Poldrugo Stol, ki je minilo od Zg Preševe Si, je nazoren dokaz, kako neka Kldzavest (SIZ) za nazaj predeluje svoje utemeljevanje in resnico Preti. V 40-letih 19-Stola je bilo vsem, tudi samemu Prešu (seveda ZgPrešu), jasno, da je Koseski (naj)pomembnejši utemeljevalec Nara. Šele polagoma, od Strita in Levsa naprej, je pridobival Preš osrednje mesto. ZgPreš je ostal isti, namreč kot Preš iz let 1800-1849; zelo pa se je RR novi - nanovo nastajajoči, oblikujoči se - Preš, ki je prav tako ZgPreš, le da Preš iz Zge po 1849. Najprej sta se prekrivala dva ZgPreša, nato pa je vse bolj prevladoval novi ZgPreš, ki so ga ustvarjali tudi - morda predvsem - Umtki in Zniki kot Preša iz njihove imaginacije. Najprej Pes(ja)kova - na osnovi StritPreša, a vendar po svoje, v smeri SeHa -, vse do Kidričevega, Slodnjakovega UZn**Preša** (do DaPaternujevega itn.), pa dramatik Kref v kar dveh dramah o **Prešu**, Ivo Sever, Flosar, vse do **Vasi**. Flosarjev Preš, **Iztrohnjeno srce**, je Rad banalizacija Pzje, Umeti, Ideace na raven Slumdna; tudi ena Rca RMge.

Goša je ubrala povsem Dgč smer: Preša banalizirajo Slci kot MasPopUtinteresna grupa, kot že normalna Naca. Sam se da manipulirati, ker se ne zaveda, v kaj gre. Nekoliko prenaiven je, ali pa ga je zanesla naivnost, vera v to, da je SNar morda končno le postal Ideakategorija; nekaj te Ideace - investiranja v Raz zasnove-načrte - je bilo v ZgPrešu, to dokazujejo njegove **Pzje**. (Nekaj tega je tudi v naju z Alo, v meni celo - precej - več; najina zadnja zadevna investicija je bila v KC, čeprav ne kot v nebeško banko z neomejeno zavezo, kakršna je za računarja in skeptika Rebulo. V **Vasi** o tej Alini Fasci s KC ni niti sledu več. Piše streznjena kot njen Preš na koncu Kode.)

Kaj je resnični Preš? Komur je mar RazReše, si bo to vprašanje zastavljal še naprej in nanj odgovarjal po svoje, s kako novo razlago (RR). Poliki in UZniki bodo kot epigoni ponavljali stare fraze o Prešu oz. izbirali iz zdaj že velikega kupa Raz rešitev-likov tistega, ki jim najbolj ustreza. Goša je ustvarila izviren Prešev lik, v skladu s svojim razumevanjem Člsveta in Slcev okrog 1999, Grdina se pripravlja, da bo napisal svoj in nov Znlk ZgPreša, v njem bo sintetiziral Preševe dozdajšnje like, Paternujevega, Slodnjakovega itn. Nastala naj bi popolna in obvezna sinteza. Hladnik Preša spušča na lumdno, po svoje ima prav, je partner Flosarja. Vsak po svoje, v skladu s svojim darom, stremljenji, ideologijo.

Povoden ima prav, ko ugotovi, da so postali Slci v nemajhni meri s pomočjo Preša DžNaca, SND. To pomoč je treba razumeti tako, da so Slci odkrili v ZgPrešu oz. njegovi Pzji nemalo točk, ki so jih lahko uporabili (RR) za svoj namen: vse bolj artikulirati SNar v SNaCo. Preš je pomenil v tem delu-procesu alibi - utemeljitev - s Kulo RLH tipa. Ko je prišla za pol leta na oblast DSD, ravno leta 1999, je skušala utemeljevanje SNDže na Prešu dopolniti ali celo zamenjati z utemeljevanjem na **BSih**; pri tem so imeli posebno močno vlogo (tudi bodoči) člani SAZU, SrKos, Šel, Ink, Janez Bernik, kot snovalci SNaKulPrograma; NDM. Taka KatDSD - torej KC krilo - pa je skušala Preša izriniti v dobro Slomška. Vračanje k **BS** je obenem vračanje k Slom(šk)u, je ReSlom, RefKC. **Vas** potrjuje, da z GošPrešem DSD (nobeno njeno krilo) nima kaj početi; a tudi DSL ne več. Tu je - tudi - vzrok, da sta **Vas** (njeno uprizoritev) blokirala oba vidna zastopnika DSD in DSL, Šel in DrekKobau.

NTM se ne bom posvetil analizi izjemno zanimive in važne téme-problema: kako nastaja Preš ali sploh vsebina nekega pojma-vrednote. Na ZgPreša iz 1800-1849 se nalaga množina RR Prešev, ki sproti, ko nastajajo, že postajajo novi in novi ZgPreši; ne le imaginativni UmetPreši, ampak Preš, na katerega se sklicuje celoten SNL kot na samoumevno veličino, s katero vsak po mili volji manipulira, kot želi. Ne le manipulira, tudi razlaga v Znduhu; Kmecl ga povezuje s temo Abelarda in Heloise, SrKos pa ga po ES komparativističnih študijah nazadnje naredi za patra iz Stične, ki koraka v procesiji, imenovani **Potujoči križ belih menihov**, glej dramo dr. Turnška.

4

Nekdo je lahko na eni ravni tepec, na drugi spretnjakovič. Čl, ki zagazi v težave, se hitro iz tepca RR v bistrumneža, kajti bistvo IdČla je AgrČkzld, s tem tudi poteza, ki se ji reče: Znajdi se! Je trajna. Vendar je v KplLDbi še važnejša. V FD in pod Ptjo so ljudje hlapci, v Kpl-sistemu pa se morajo kot tisti, ki tržijo, dobro informirati o vseh novih relevantnih podatkih, biti na spolzkem terenu sovaranja čim bolj spretni, prilagodljivi, a s ciljem vse ostale prevarati. Bolj ko je neka Db lumtipa, manj se ljudje v nji samoomejujejo glede na načela, ki si jih sami zastavijo; bolj se predajajo varanju, a seveda tako, da se naj sleparjenje ne bi prepoznalo že prvi hip. Za to so potrebne maske, alibiji; tudi ta drža bivanja vodi v Hin.

Žužek je Žižek, v 90-letih glavni ideolog Liba in LDS; ko pa je bistrež odkril, da je LDS vse bolj bedna stranka lum profitarjev in Psleretorjev a la JašZlc, se je odpravil uspevat v tujino, v Slji pa zavzel do vseh Krit skeptični odnos. Danes baje skupaj s THom artikulirata novo platformo (stranko?), na trgu, ki ga de facto priznava tudi TH, so mogoče (ker so potrebne) zmerom nove kombinacije, tj. povezave. Tega novega Žižka Goša še ne slika. Njen Žižek je le nekoliko bolj spreten isti kot ostali. Njegova iznajdljivost - inteligenca - se pokaže ravno v pravšnjem času: ko vlada med šefi Slcev zadrega.

Žužek »ležerno in suvereno pride od strani v središče.« In skorajizgubljene pouči: »Gospoda, imam predlog. Spomenik pri Tromostovju je zdaj prazen, kar ni estetsko, če dovolite.« Žužek je tudi Rup-el, ta ima posluš za spomenike in

estetiko. (Si ga je kot župan lje res že dal delati, a ga Tršar ni dovršil, ker je Rup z mesta župana prehitro odstopil?) »Nov bron pa veliko stane. Izženimo ga« - Preša - »tja, tam naj stoji - na poti ne bo nikomur, uporaben bo pa še!«

Poanta je jasna: že dozdej - v času od začetka 20-Stola, ko je bil spomenik postavljen, pa do trenutka, ko je Preš sestopil z njega - je bil Preš na tem spomeniku (na ta spomenik) izgnan, priklenjen, zabetoniran. A kateri Preš? Tisti, ki bi morebiti delal zgago v Slji, kakršna je, in to že od leta 1800, pa še od prej. Preša je mogoče RR v kar koli, tudi v Sloma, v Knobla, v Cimpermana, le v primeru, da je resnični Preš ulit (RR) v bron in ne more več ne protestirati ne govoriti ne se Svno gibati. Spomenik, ki ga postavi Nar kakemu svojemu naknadno za Hera in za steber Nara razglašenemu Pesniku (VelOsi), ki se je za časa Ža upiral obstoječi Dbi, zmerom služi za udomačitev (pacifikacijo) te VelOse. Kar je nadomestno ime za Zamol. O Prešu se - veliko - govori, a o njem govorijo manipulanti, Poliki in Kulniki (KulPoliki), sam pa mora molčati. S tem je Zamol on kot pristna SAPO. Podobno sem doživljal jaz, ko so me - in me še - MBP in mnogi hvalijo kot preteklega mene, obenem pa grajajo Damene. Živega govorečega (v **RSD**) me nočejo poslušati, bivšega me magari celo občudujejo (so me spravili v SAZU), a v taki Rci (RR), da se marsikdaj sam ne spoznam.

VelOs mora biti res ne le veliki, ampak drugi, v njem mora biti res ogromen Pot, da se lahko še naprej upira zlorabam, ko ga vtaknejo v šolska berila in na njegovih citatih ustanavljajo stranke in Rlge. JKr, kakršnega si zamišljam jaz, se tako RR v FKra, kakršnega si zamišlja - ga oblikuje kot obvezno čtivo - KC. (Ko sem bil - nekaj let, niti ne 10 let - v KCi, sem veroval v JKra, Kani v FKra; popolen nesporazum med nami, saj je šlo za dva Tem Raz Kra, njim je pomenil Kralja Tsa. Gal v **Obsu** je nedvoumen FKr-Zmagovalec, celo Vojskovodja nebeških trum, kot BRozovo PSto eksplicira Debeljak v **Črni maši**.)

Žizek je bister Polik, pri priči prepriča: »Ploskanje, smeh, klici: Bravo! Tako je! Na spomenik!« Ta klic: Na spomenik pomeni isto kot v **Samu**, ko so Uršuli gotovo kričali: Na grmado! Ali JKru: Na križ! Ali Rakovemu Štefanu, Neg liku iz **BlaNe**: Na gavge! Hin LDPM je v tem, da ljudem ni treba kričati: Ubijte ga! (V Sl) Ampak: Na spomenik! Ne: naj ga vzame hudič, kot še zmerom uči-hujška Rode-Repe, ampak: Naj nam bo v Vespomin, tako nadnaraven, v dragocenem bronu, lep kot Sebastian Cavazza. Tudi k JKru molijo Kani pri vsaki maši, a JKr ne sme ziniti nič drugega kot besede, ki mu jih je predpisala - položila v usta - KC.

Žužek uspe: »V ozadju se pojavi spomenik, ljudje Muzo in Prešerna med žvižgi, smehom in hrupom tirajo tja.« Reveža morata skoz špalir kot na Golem otoku, le da zdaj šibe in palice nadomeščajo le besede. (Palica je Tip orodje za EDč, jezik za Dv.) »Prešerna stlačijo v oklep, Muzo priklenejo z verigo.« Optimalna rešitev za LDPM. LDPM se res posmehuje vsemu, tudi Naru-Naci kot Ideaci; a obenem goji PsSak spoštovanje do ZnaSi (ritualov) Nara-Nace, ohranja vse, kar lahko služi uspešnejšemu trženju oz. zagotavljanju Dbe, da lahko trženje poteka čim bolj sproščeno, tj. performančno. V ta okvir sodi tudi Varuh ČIP. Razlika med Prešem in MatHanžkom je »le« ta, da je Preš na spomeniku nem, Hanž pa dela, kar mu je oblast naročila, za kar ga - visoko (pre)plača. Skrbi za potrdilo, da Slja kar dobro čuva ČIP, približno enako kot ostale ZahEvrDže. Tako končujejo nekdanji protestniki iz 1968. JašZlc in MatHanž sta si znova podala roke in farbata pročelje hiše, ki je napačna kot

takšna, ne v svojih Pos primerih. Vesel sem, da lahko pokažem in dokažem isto Krit distanco do ČirZlčevega ne ravno genialnega sina kot do analognega svojega. Če bi bil Hanž 1999 že varuh ČIP, bi ga Goša gotovo vtaknila v **Vas**; tudi njega se da dopisati.

Goša pokaže, da je prepir med KC in Libci le navidezen, le za osvajanje Pos prostorov v Dbi; oba pa sta pristala na TrgDbo. Morda je v KCi še težnja po Totsistemu, po Kfzu kot obnovi FKCe, a DSKC vse bolj ve, da je ta cilj nestvaren, da je treba pristati na KplUD, le znotraj nje čim bolj - z vsemi kolikor toliko dopuščenimi, opravičljivimi sredstvi - zatirati, pritiskati k tlom, onemogočati tekmece, pridobivati Kap, tj. (ob)last. IdeaDbo kot Refe sicer DSKC obljublja svojim vernikom in volivcem, a zato, da bi jo volili, ne pa, ker bi bila prepričana, da se da IdeaDbo doseči. KC je bila že od nekdaj modra; zato je Ideasvet prestavila v zagrobnost, v Venebesa; napovedala je, da bodo težave s hudičem - z Libci, Komsti, Judi, Musli itn. - do Prenove časov, do Poslednje sodbe, ko bo Katbog zadegal vse zle (tj. tekmece NSSi) v pekel in v Veprekletstvo. DaKfz DSKCe je vse bolj le Psfz.

Da sta v Tem pomenu besede KC in LDS isto, pove Goša s tem, da Žižka prvi podpre Rode: »Tako, opravljeno je.« Tako so dejali Rimljani in Judje, ko je JKr izdihnil dušo. »Upajmo, da za zmerom.« Res, nikoli več ne sme pasti kakemu Slcu na um, da bi Prešu dovolil sestop s spomenika, čeprav je malo verjetno, da bi Preš sam to želel. Govorim za DaSljo, v kateri je Preš še zmerom statua, zazidan v snov. Gošin Preš pa jo bo, kot bomo kmalu videli, podurhal. Vendar tudi to ni nerešljiv problem. Bo pač mestna občina ljubljanska ali pa kar republika našla denar za odlitje novega spomenika, na las enakega prejšnjemu. Ljudem se bo pojasnilo, da je pač v popravilu, kolikor bi bilo to sploh potrebno. Kajti med ljudmi in njihovimi elitami v LDPM ni več bistvene razlike. Polik demagog Kramberger je nastopal v imenu Jocov oz. tistih čisto z dna, ki se jim je zdelo, da nimajo nobenih možnosti v tržni tekmi, in zarukanih Pohlupokojencev. Razumni Slci vedo, da je boljši vrabec v roki kot golob na strehi. Če pa bodo padli pod svoj Danivo in začeli Posn SrboHrte, bodo spet zakuhali Revo, bodisi LR ali DR, vseeno. Na THM-krogu se vse ponavlja. Čl izgubi bistrino, stvaren pregled položaja, realno oceno svojih zmožnosti, pa ga zanese strast Rad destrukcije, vezana na SSL utopizmov. Kar si bodo izbrali, bodo pač Slci imeli. Hvalabogu, da me ne bo več in da teh kretenov ne bom več gledal.

Rode »se postavi v govorniško pozo«; to rad dela. »Cenjeni meščani in meščanke, rodoljubi!« Sintetizira vse iz DbZge, tudi **Poh** in Uča Šviligoja. »Pohujšanje je prišlo nad nas«, tako dejansko klepeče SKC še danes, pred kratkim bodoči škof Poznič, ko je komentiral istospolne zakone kot nasprotne Nvi in bogu. »V zlati, umetelno izdelani posodi nam je z zavedno nemoralnimi nameni ponujalo strup«, izraz strup je bil obvezna obsodba vsega, kar ni sodilo v repertoar KCe, »ki popari in spodje duševne in telesne moči in spravi človeka v prezgodnji grob.« (Jegličevo stališče.) Je bral Poznič **Vas**? Goša vtika v retoriko **Vasi** izraze, Tip za SDbZgo, za SKC. Le da je Jeglič verjetno verjel v svojo zoperstruparsko moralko-nravost, Poznič, ki je repek od Repeta, pa ne verjamem. Jeglič je bil najbrž res asket, Dakleriki pa so ciniki; če vtikajo svoje repe - po nemško Der Schwanz, po srbsko kurac - Neči fantkom v zadnjice, mar po tem mislijo resno, če čakajo o razkroju Dne pri homoseksualcih, a verjamejo v nravno popolnost Dne pri pedofilih?

»Toda mi smo stali trdno in pokončno« - izraz pokončnosti je Tip za KC klobasače, pri katerih je pokončen najbrž res le spolni ud, ki teži drugam, kot bi smel - »in pohujšanje je prešlo brez sledu.« Res ga ni več. Včeraj berem, da je PopMasslikar MaxundMoritz Modic (Moditz? moda kot jajca ali moda kot trend oblačenja?) prenesel svojo slikarsko šolo na Šuštarški most, kjer je poziral goli mladenič slikarjem-amaterjem-začetnikom, Modic pa je z bližnjega okna nad Ljubljano, stanovanje si je najel predhodno v ta namen, z megafonom opozarjal slikarčke na napake v njihovem prerasovanju razstavljančevega penisa oz. po domače curaklja. Bajе so si monsinjorji v škofiji dali namestiti na grajski stolp ogromno zrcalo, v katerem so lahko opazovali, kaj se dogaja pod Trančo. (Baje je zrcalo namestila SI policija, kajti njen šef - tisti, ki zmerom pogori - je zvest Kan in občudovalec Repetove škofovske palice.) Škofijci so počeli to seveda zgolj zato, da bi se lahko zgražali, da bi lahko varovali **BlaNe** moralo, ki ni hotela biti pod marelo. Sinteza: Max in Franz Moritz-Rode z Repkom(a). Wunderschön, bi pripomnila Primulja; ali pa bi se zgrozila: Kein Geschmack! Prostitution! Ärgernis! Teufelsflammen!

»Obvarovano je naše blago sožitje in naš mir.« To je Mir, ki ga svetuje KC: mir Zamola vsega, kar nas moti, kar nam škoduje. Pacifikacija; če ne zlepa pa zgrda, z Mečem, ki je Križ. »Obvarovana je naša mladina«, da je ne bo zlorabljal le Lumanarhist Modic, ampak da bomo imeli v rokah njeno vzgojo in pouk le MI! »Naši Blažeti in Nežice«, ki jih ni več, razen v retoriki, kot sem ugotovil na primeru buzaranta in strastnega ErS klerika, netivca domačega Ognjišča, Rust-ikalnega bož-jega stvora. »Up naroda.« Kdo je up Nara? Je sploh še kje kak Slc, ki verjame, da je - da bi mogel biti - kdo up SNara? Je up SNara pater dr. Böhm, ki je pred kratkim praznoval 60-letnico mašništva (povabil me je na proslavo, hvala mu!), ali monsinjor Grill, ki kupuje Ambrozijsko banko? Kak skavt, ki teče vsak dan na Triglav, da bi prisostvoval na Kredarici tazgodnji maši? Ni izražanje a la Up naroda le še skrajnen ciničen posmeh?

Naj navajam Repeta naprej, njegov odnos do Umeti? Moram, saj sodi v zgodbo in snov Kode **Vas**, Preš je predvsem Umtk. »Kajti umetniška dela, ki danes dražijo duše«, NDM analiziram Repetov odnos do celjske skupine Strelnikoff, do Stska na križu nad Strunjanom, »so eden najbolj zvito zasnovanih pripomočkov za demoralizacijo ne samo mladine, ampak celih narodov.« Tako sta govorila Goebbels in Ždanov, Jeglič in Krek, Zihel in Lev Modic. Koliko verjame Rode v take obsodbe? Se dela, da vanje verjame, le zato, ker pridobiva volivce Radsorte, ti pa odklanjajo inštalacije s kurci in Stsk provokacijami RMg tipa? Zakaj DSKC-Rode ne obsodita Stsk Littekstov, ki jih pišejo-ustvarjajo Umtki iz neKatDSD krila, Šel s **Tomaževim Evom** v romanu **Plesnivi priftošelj**, PijGraf s svojim malikovanjem cuzanja kurca ali s tujko (Graf je naredil učiteljišče, pa občuduje ptujke) felacije? Vse je dovoljeno, če služi NSSi! Nič, niti JKr, ni dovoljen, če služi našim nasprotnikom! Odnos do Umeti je za KC instrumentalen. Če bi dala Janševa stranka, ki je pol Pomladi, v svoj grb Grafov Kurac, bi Rode simbol razložil versko intaktno; biblicist akademik trojni doktor Krašovec pa bi Penis utemeljil na **Stari zavezi** kot bogovo sredstvo za širjenje Kanov.

Utemeljevanju HinMore sledi sklep: »Zato smo trdno zategnili verige«, z njimi varujemo naš Nar, z njimi priklepamo zlo na pranger, ga obvladujemo,

česar LD zase ne more reči, »skrbno zaklenili ključavnice.« Vse v dobro Čl(oštv)a. »Gospod inženir, vi ste mestni ključar«, vsa sreča, da je tako, »vam izročam ključ v varstvo«. Sreča, da je ključar v zaporu hudič; edino ta lahko svobodi Preša, klerik ga ne more in ne sme. In ko je nevarnost odpravljena, kot v **Pohu, Vas** je na tej ravni Rca **Poha**, »imamo vso pravico, da nadaljujemo tam, kjer smo bili tako surovo prekinjeni«, zaradi Preševe eskapade. »Kulturni program bomo opustili«, ta je KČi itak zmerom odveč, razen če igra Prle na harmoniko in če poje pevski zbor častnih sester iz Marijinega dola šmarnične pobožne. »Toda zakuska čaka«, Zadnja večerja je zreducirana na požrtijo. »Prijatelji.« Zdaj se smejo imenovati prej tako sprti med sabo Prili. »Prisrčno vabljeni«, srce odloča, srce je mesto ljeeeezi, »spili bomo kozarček na srečen razplet zadeve, bom rekel.« Zadeva je postala skoraj tako važna kot zadoščenje, dobljeno od Komstov, zaradi PVD. Oz. važnejša. PVD je stvar Preti, celo koristen je kot trajen očitek - trn v mesu - tekmeccem Komstom, članom ZLSD ali reharjccem, Preš pa je s svojo zahrbtno računalniško mahinacijo, o kateri bo v razpravi še govor, ofrnažil združene Kplste, Bržlibce in Katžupnike, glej **Kralja**.

Položaj za Poz trojico se zdi brezupen. Koda se RR v Trago; vsaj tega se bravec, ki ni HinKan, boji. Muza: »Banda ušiva.« Visoka Kula se mora izražati s pouličnimi metaforami, kajti edino te ustrezajo zoprnemu položaju oz. stanju Slova. »Tako trdo so me priklenili, da mi je noga zaspala.« Celu Kul mitološkemu bitju znajo Slci škoditi, ni jim ga para! »Kako je tebi, France?« Preš: »Otrpnili so udje mi in sklepi in okamnelo je srce preživo.« Preš v **Vasi** najraje odgovarja s citati ali RR citati iz svoje Pzje. Muza filozofira, analizira naravo Slcev; v analizi se ne moti: »Zdaj vsaj veš, zakaj je ta potuhnjeni folk«, dobra oznaka Sl ljuda, »postavil svoj največji kulturni praznik prav na obletnico tvoje smrti. Ko si tam v Kranju« - ko to pišem, prebivam na Drulovki, zdaj že na robu Kranja, ki se je razmahnil na vse strani - »kamor so te odrinili«, Zlc se ne da odriniti v Sežano, ostaja v Lji, »škripnil od ciroze«, Zlc še terana ne pije, da bi ohranil jetra nedotaknjena, »so se tako hudirjevo razveselili, da še danes praznujejo.« Muza in Goša pretiravata; Slci se (Zg) Preša komaj še spominjajo. Nekoč s(m)o se ga morali učiti na pamet, cel **Krst**, vsekakor **Sonetni venec**, dokler je bil v šoli obvezno čtivo, je bil znan. Zdaj pa sta postala obvezno berilo JWirk in Bartol; kmalu bodo drame o Prešu odveč, ker nihče iz občinstva ne bo več vedel, za koga gre.

Muza grenko zaostri, z očitkom Preševim SSL: »Boš še bledel o vremenih, ki da se bodo Slovencem zjasnila?« Tudi ta izraz je prav izbran: bledel. Vsako upanje v Prih veličino Nla kot ZgDbe je blodnja, je investicija ali v zločin (Ncl-Fz) ali v naivne infantilne fantazme, Tip za nedozorele ljudi. Štejem si v čast, da je MGG in jaz z njo že v 50-letih opravila zadevno deziluzijo o SNLu kot posebni vrednoti; sam sem bil posebej zaslužen za ta duševni učni proces. SNL smo spravili na realno kategorijo; glej Dinetov **SmKrst**, ki je temelj-platforma nekega normalnega Slova, čeprav je res, da niti Dine niti jaz niti Ala nismo pričakovali, da se bodo Slci izkazali kot tako mizerna tolpa, kot so se od srede 90-let naprej.

RSD je tudi sprotna ARF-AK te iluzije, ki je kljub vsemu bila, čeprav z bistveno znižanim tonusom od KuntSTH narodnjakov. Ves čas sem opozarjal, da je RMg tipa FiID, RudolfD, JesihD resnica velikih investicij v SNL; glej moje knjige, napisane v letu 1991, Pniz **SPJ-Tugomer**, analizo Filetove **Psihe** 1993

itn. A dno je še globlje od močvirja, ugotovljenega v knjigi **Zbogom zvezde**, v razpravah iz 1993. **Vas** je spoznanje najnižjega dna. Kar danes cvilijo Slci o gnusnem stanju Slova, je Posn tega, ker je o témi dejala Goša v **Vasi**. A 1999 si LeDe koalicija (DrekKobau in Šel) **Vasi** ni upala uprizoriti, bila je petelin, ki je prezgodaj pel, danes bodo dejali, da je zamudila pravi čas; barabe!

Matija Logar, ki bi bil sredina med Le in De, je bil pripravljen v MGL **Vas** režirati, kot šef Celjskega teatra pa si je ni upal uprizoriti, ni si upal sprejeti odgovornosti za možni škandal. Ravnal je enako kot dve desetletji prej, ko je odklonil režijo **Osoj** v Kranju, na prostem bi bila to lahko velika predstava, Logar je imel vse možnosti za takšno uprizoritev; pa je izrabila priložnost Hočevarca, debitirala z režijo **Osoj**, naredila lepo Kullnt predstavo.

Muza niti nima prav. Vremena so Slcem se zjasnila. Slci danes so normalna ND. Drek, v katerem tičimo, je drek Zahčvre, ki pa je še zmerom manj slab od zapora (GULAGa SovZe in Golega otoka Juge). Enako od Krimfanatične SakDbe lbnladna in krvavega terorja SadoHusa, ki ga imenuje Varuh ČISSL Hanžl »najbolj civiliziranega« med arabskimi despoti! Preš res tarna: »Več zraka, duši me«, a Preš je v šoku zaradi neposrednosti primerjave med jasnino Siske Prihe, ki jo je napovedoval, in stvarnostjo Slje, s katero se je srečal. To je faza raz-očaranja, kajti prej je bil očaran, fascz IdeaPriho. Jaz sem s tem razočaranjem že opravil, prvič poleti 1945, ko sem izkusil stvarnost KomPtj vladavine, v 50-letih pa tudi že z imidžem SNara; prav nazadnje z imidžem KČe, kar pa spet ni bilo tako hudo, saj KC ni bila ne moja Mati ne moja Žstava; le začasen eksperiment. Čl živi od razočaranj. Izkustvo gnusa mora sprejeti, Ponot; v PrešPzji ga je veliko, pa v Gradnikovi, Voduškovi, Balantičevi, Zajčevi. Če ga Nih ne stre - mene ni, najhuje mi je bilo ob bratovi Si -, ga lahko preOsm v potovanje po Blaku. To potovanje pa ima tudi drugo ime: **RSD** (DgČeta, Dgfija, DgTija).

Kaj storiti? Slci so odšli; najprej so klicali: »Živio! Hura, zakuska!« Slci so kar se da stvarni, zmerom se rešijo, ker se znajo zreducirati na snov (na drek). Potem »se oglasi poskočna muzika«, zaigrajo Avseniki in Slaki, Raz pop in rock skupine, tudi Pankrti s pokveko Janijem Kovačem na čelu, ki prodaja ceneno Krito Dbe. Nakar se vse umiri. »Množica hrupno odhaja«, Muza in Preš se znajdeta v »tišini«, v kateri premlevata polom. Kaj torej storiti?

5

Sledi konec konca. Na pomoč ne pride VoMFKr, ker pomoči lčloštvo ne potrebuje; zadoščata mu zakuska in Pavčkov cviček. Pomoč potrebujejo ljudje, ki nočejo biti ljudje in ki dejansko niso - več - ljudje, Muza in Preš. Pomoč? Preš je pesnik, zato naiven, sam je padel v past, ki sta si jo nastavila z Urško, medtem ko sem jaz prav tako sam vstopil v past, ki sem si jo sam pripravil, recimo kot Zihelov asistent 1955-58, a sem znal-zmogel sam izstopiti ne le iz te pasti, ampak iz vseh naslednjih, ki so me čakale in sem si jih pletel kot zanke, v katerih bi se morda mogel obesiti. Nazadnje 1990-91, ko nisem sprejel nobene ponujene mi visoke PolDž funkcije, pa par let kasneje,

ko sem izstopil celo iz KČe; oba z Alo. Morda pa sem potreboval (oba z Alo) pomoč mitoloških bitij iz visoke Kule, kakršen je Povodni mož.

Mar nisem vse Ž bolj zaupal lekcijam, ki sem se jih naučil iz Kule, Fije, Umeti, kot ljudem? Kar so mi svetovali okrog 1990 Puč, Šel, Bučar, Janez Pogačnik, Rup itn., je bilo vse narobe; tudi, kar so mi desetletje kasneje svetovali Klab, Klinc, Ink, PePKo, Jeričkja itn. Mi je pa neizmerno pomagal študij (RR) SD, prenašan v ustvarjanje **RSD**. Tam sem, že od malega, ko sem prvič bral **Rdečo mašo**, 1945, pa **Življenje-karneval**, 1951, pa ko sem nekako sodeloval pri Nastu MGG **Potovanja, Sante, Afere, Sama, OtR** itn., najdeval smisel, ki mi ga ne Ptja ne SHKI nista mogli dati. Ne le v Heglu, Kierkegaardu, Jaspersu itn., ampak v delu Slcev: v SD, kar govori v prid Slcev. Ker sem bil - postopoma sem se za to izučil - sposoben prav brati SD (Slito), ker sem jo dojemal kot HKD korpus z usmeritvijo k Dti, od **Procesa** do **Žab**, od **Poha** do **Pipa**, je zame (in za Alo, govorim v imenu obeh) pomenil lik Povodnega moža ne TradHudiča, ki dela zlo, **ŠkofPas**, ali šeme, ki je brez moči, Konkordat v **Pohu**, ampak mitsko bitje Kule, ki jo je Čl, v tem ko je postajal DrČl, ustvaril za to, da bi orientiral svoje naslednike.

Ne Kule, kakršno propagira cinični UZnik SrKos (pol Žurst, čigar zet Bratož reklamira zdaj na PopTeVe Žeerotično perilo kot trend mode in succus TrgKpla) in ŽurUZn LDPM tipa na vsej široki fronti od bratcev Wirkov (+ sestra Wirkla Andreja, PopTeVe reklamerka prefinjenih zakusk in oblek) do bratov ščurkov v Sancti famiglij. Ampak Kule, kakršne zgled-model je ZgPreš, je Preševa Pzja: predelava razočaranj, gnusa, Niha v IsDti, na RR, doseženo v **PKrstu**, ne v **Sonetnem vencu**. Od Preševe balade **Povodni mož** do pesmi **Pevcu!** V tem pogledu si je pomagal Preš sam, saj je on sam ustvaril Povodnega moža; sam se je odklenil.

Okrog mene neizmerna vročina, najhujša v mojem Žu (in v zadnjem Stolu v Sliji), prodira tudi vame, a le v moje - šibko - telo, ne more pa načeti mojega duha-zavesti. Na tej ravni sem veder, vesel, sproščen, delam-pišem-tipkam kot v najboljših časih, kot v najugodnejših vremensko-telesnih razmerah. Vesel sem, ker privoščim Prešu, da je-bo ušel svojim preganjavcem; v tem vidim potrdilo, da sem jim ušel tudi jaz, oba z Alo.

Urška, prav tako Preševa stvaritev, lik iz visoke Kule in Narpesmi, prosi Pshudiča: »(Hlastno) Zelenko, ljubi! Daj mi ključ, prosim, prosim ... Naj gre svoboden, kamor mora - joj, zadušil se bo v tej tesni ječi!« V zgoLjSlovu, v samoSlovu. »Če si me kdajkoli imel rad, daj mi ključ, rotim te! (V solzah).« Preša rešujejo lastne stvaritve, torej lastno ustvarjanje, ki je bilo v osrednji osi IsDti. Urška moža preprosi: »(Hitro spleza na spomenik, odklepa ključavnice) Papa, si živ, si cel? Te niso polomili?« ZgPreša skoraj bi.

Preš »kobaca iz oklepa, se preteguje«. Koda. »Sto strel! Ni dosti manjkalo.« Če ne bi pesnil, če ne bi veroval v svoje stvaritve-like, če ti ne bi verovali vanj, verujejo pa (vanj), ker K-da so živi ... Koda terja, da se Preš ne preda Fifrazmišljanju. Psihološka verjetnost terja od Goše, da pripelje svojega Preša do konca takšnega, kot si ga je zamislila, vsaj na eni ravni: kot lik iz Kode, kot naivneža, ki se je slepil, da je res mogoča realizacija utopičnih želj in sreče, oblikovane po merilih Tsa; da je mogoča sinteza Tsa in Umeti, Ide in Dti. Na tej predpostavki temelji večinski del preteklega Čl misli. Goša dokazuje, da je zmoten-SSL.

Kdor hoče zares uspeti v TSu in ga dogodki, kakršne opisuje Goša v **Vasi**, ne motijo, narobe, celo uživa v njih, kakor uživajo PavZlc in ŠelZajc, se mora odpovedati Isu Dti, svojemu Notmerilu stika s Tro. Preš se mu ni bil pripravljen odpovedati; bil je kaznovan, ker se tega ni zavedel dovolj zgodaj. Vrnitev v Sljo posthumno je bila zanj (pre)izkušnja, ki jo je s pomočjo svojega ustvarjanja dobro prenesel. V dvorani Dž ali mestne skupščine bosta recitirala svoje pesmi PavZlc, eden bo prebral Majniško deklaracijo, drugi Razglas OF, skupaj bosta prepevala **Zdravljico**, ob zakuski-pojedini se bodo vrstile zdravice, vse kot alibi-masko DaSlje, kolikor sploh to maskiranje DaSlja še potrebuje; kmalu ga ne bo več. Preš pa bo z Muzo-Navdihom tedaj že daleč, drugje, na Dr strani. Midva z Alo bova z njim, vsaj sočutila. DrekKobau, Šel in Matlogar, ki so **Vas** blokirali (Paternu je častna izjema, pripomogel je k njenemu nastanku, najbrž dosegel, da je kranjska občina pri Goši dramo naročila), pa bo nastopala kot ekipa pajacev na požrtiji, imenovani **Demoni slavja**.

Preš »zagrozi proti mestu«; še enkrat Slcem pove, kaj so. A DaSlci, poldrugo Stol kasneje, so še mnogo bolj to, kar so bili v Preševem času, ko jih je Krit upesnil v **Glosi** in drugih pesmih. LDPM je vrh TrgKpl TSa. Preš ve, da je ta njegova grožnja le Etestetška, da je za Slce brezpredmetna, le grožnja pesnika-čudaka. DaSlpesnik se danes ponuja po širnem svetu, kot Šalamun in Zajc, tega recitira Janez Škof (a ne Rode), Tauf se vsiljuje ptujcem od Vilenice do Bostona. Kdor da kaj nase, trži, kupčuje, se afna, se razstavlja kot cenen izdelek na internetu. Prešu pa je to - kot Dinetu in Strši - deveta skrb.

»Grabte dnarje vkup gotove, pa gozdove in gradove, v njih živite brez življenja!« Brez takšnega Ža, kakršno je za Preša edino vredno; a z Ž, kakršno ustreza mini AgrEkzld PohlSlcem. Eno je Ž v smislu, drugo Ž v želji-uspehu. »Zbogom, ti ljubi, pritlikavi svet!« Tudi pritlikav je, kajti želje-sremljenja Slcev ne segajo do veličine zamisli-strasti-dejanj KarlaV, **Pip**, AleksaV, **AleksPR**; le do plank, ki jih je rokodelcem postavil oče SNara Janez Blei; glej **Bob iz Kranja** in **LjDa**. Slci so le enkrat segli čez mejo poprečnosti-pritlikavstva: v LRevi; zdaj se vsi, od Le do De, združeni trudijo, da bi se odrekli tudi temu Herčasu, ga Zamol. Na zdravje! Kakor hočete!

»Bodo sploh opazili, da le prazno lupino časté, haha ...« Bodo ali ne, vseeno. Ciniki bodo, SrKos, a se bodo delali, da niso opazili nič nenavadnega; da je Preš še zmerom na visokem podstavku, koturnu. Pod Prešspomenikom se bodo zbirali vsi, od Kunta, ki bo slavil Mater Sljo, do lezbijk, ki se bodo kuševale pred TeVe snemalci, da bi končno le prodrle na ekran. Semenj ničevosti prenese vse. Vsak čas bo upokojeni gjenral Aksentijević v pokvečeni Slščini bral **Zdravljico**, nato pa v Vojintoniranem govoru dokazoval, da so on in ići branili Sljo pred IzdSlci; da so on in SrbSlci iz Slje edino pravi Slci (Srbi), zato edini upravičeni, da v tej Dži vladajo. Butelj Hanž, ki je Varuh SSL, mu bo pa jecljaje pritegoval.

Preš in Muza odhajata. Kajti »tu ni ne prostora in ne prostosti«; drži. (Prostor je le za pritlikavce, za PavZlce.) A kam? »Na Dunaj, v Gradec, v Trst«, sprašuje Muza, ki nima navdiha, dokler je ne navdihne Preš. Preš: »Kaj še, norical! To je vse isto.« To je ldsvet, svet lđBa. Muza: »A v Patagonijo?« Tja je želela Jula. (Patagonija, ki jo je v SPzjo vnesel Šalamun, glej tudi **Vas**, je bila za naju z Alo čudovit kraj, v njem, sredi Andov, ob razvodju med Atlantikom in Pacifikom, sva preživela pol leta. S SP€ muka, z gorami in jezeri prelepo.)

Preš: »Tudi Patagonija je isto. Pa Sirius«, ki ga propagira Marnik in NA čudodelci. »in kar je še te robe«: Diana in danes Mesičkova Anastazija pa brezjanska MB pa Rodeurjeve zlate gate. »Vse isto. Greva, greva na ono stran ... (že off) drugam!« NejDam.

Drama se je končala; zakaj ji je Goša dodala še en pogovor: zakaj se Muza »vrne po venec?« Zakaj reče Urška, ki ostaja v Slji: »zamišljeno: Mogoče se pa še srečamo?« Zakaj je ta stavek zadnja izjava - vprašanje - drame?

Sama vrnitev po venec bi bila brez pomena; ne Muzi ne Prešu ni do venca; biti laureat - še bolj pa: biti zadovoljen, ker si laureat - od takega pofelna, kot so Slci, je neokusno. Muza je hotela počistiti za sabo; morda bo venec zadegala v Ljubljanico. Bistvo je, da je dala s tem Urški možnost za zadnjo izjavo. Goša noče, da je s Preševim IzDbe vsega konec; ostati hoče odprta, odprto obdržati Prih. Čeprav nanjo ne da toliko kot ZahÉvr in Krš misel-VIS, Mrk jo je temeljito diskreditiral (duh prihajajočega Koma), in čeprav je Prih s Preto Id, je mogoče Dt (po)Is(kati), se z njo ukvarjati, jo artikulirati, jo vnašati v TS oz. TS RR v Dt le tako, da ima Čl, ki je še zmerom pretežno (skoraj izključno) IdČl, čas za to. Čas sicer ni možnost, je pa pogoj za možnost (po)Isa Dti. Dti ni v času, ni dosegljiva v času, le v Izs(topu) iz časa, iz (s) THM-kroga; a do tega Izs-kroga je mogoče priti le skoz čas. Ta čas - čas Izs-kroga - še ni prišel; komaj za koga, za skrajno redke, ki ga slutijo, napovedujejo, poskušajo. Tak je bil tudi Zg Preš, ki mu z Alo slediva, tudi s pomočjo-zgledom MBP, Dineta iz časa **SAnte**, Priža iz časa **Afere**, Strše iz časa **Sama**, Mraka iz časa **Procesa**; ne pa BRoza. Ta ni ne MBP ne v pravem času. BRoz je ves uperjen v čas VoMa, to pa je čas NOBD-**Roj(stv)a** in SPED **Vst(ajenja)**. To je napačen čas, SSL-čas. Pač pa je v pravem času D(ovj)ak, ko piše **Pip(inam)**.

SD se torej nadaljuje, odprta je. Noben Čl ni zgolj IdČl, v vsakem je tudi Pot za DrČla. V nobeni Zgi ni le ZgDbe, v vsaki je tudi Pot ZO (Zg odreše-va-nja), tj. Isa Dti. Kask iz **Pipa** ni le Prešev dedič, ampak je sam Preš. DrČl je Čl, ki biva kot BSAPOEV, torej kot mnogo €(ksistenc) v eni V(logi), v vlogi pesnika, preroka, vidca, Umtka. Kaska lahko razumemo ne le kot Norca, ki se je prebudil iz omrtvelosti, ampak enako kot Preša, ki se je vrnil iz onstranosti, a Dgč kot v **Vasi**. **Vas** uprizarja slabo-napačno vrnitev, neka Prihdrama pa bo podala pravo vrnitev. Ne le Preša; tudi Uršule, **Sam**, SAnte, Ješue, **Proces**, Fedje, **Rdeča maša**. To je, kar predlaga DgTija, da naj bi veljalo namesto VoMa, v katerem se vrača Zeleni Jurij kot Zmagoviti kralj.

6

Bistvena analiza **Vasi** je opravljena. Poučeni s koncem - do konca - lahko začnemo s Konv branjem: od začetka naprej. (Prih=Pret.) Takšno branje streže bolj bravčevi lenobi oz. draži njegovo Zun zanimanje; v prvi plan postavlja zaplet-spletko, ki ga dramaturgija teksta postopoma rešuje-razvozlava. (Tudi zato so danes tako priljubljene kriminalke-detektivke, enako v liti kot v filmu.) Spletka je zanimiva, služi Užu, DgZn analiza pa ne upošteva vrednote zanimivosti, **RSD** s tega vidika ni zanimiva. Dgbranje se skuša čim prej prebiti do edinega bistva, ki ga zanima: do tematizacije ali Isa Dti.

Bravec, ki ga zanima zaplet, naj si prebere VsD **Vasi**, objavljeno na koncu pričujoče knjige **VMD**, naredila jo je sama Goša. Jaz bom to VsD-zaplet le sproti komentiral, z vsemi - z mojega vidika - potrebnimi »zastranjevanji«, kakršno spodbuja in terja HKD metoda **RSD**.

Vas je Koda, Koda praviloma podaja aktualno Dbo, v kateri živijo nastopajoči, daje Krit podobo te Dbe oz. psihologije oseb. (Glej **Blagor**, Vombovo **Vodo**, Miheličeve **Zlati oktober**, Partove **Ščuke**.) V 1. sliki Kode se seznanimo s povprečnim Slcem, ta je praviloma predmet slikanja v Kodi, kot voznikom avtomobila. Goša je dala Vozniku govoriti hudo - seveda grdo - ljubljansčino predmestnega tipa; še jo srečujemo, čeprav vse manj. Tudi to izginjanje narečij sodi ne le v konstituiranje SNara kot SNDže, v oblikovanje Slca po splošni Nacnormi, ampak obenem v proces pospešenega Hina. LDPM na zunaj ni surova, svojo brezobzirnost (tekmovanja na trgu, nadletavanja, soteptanja, soškodenja, zavisti) vse bolj Prikr pod celofan; ta proces se je - že prej - zgodil v vsej Zahévri, ki se zdaj Hin(anvsko) škandalizira nad BarBalkanci, sama pa je še pred kratkim klala kot v veleklavnici in imela doma Rad zle medosebne odnose, glej Zolajev Nat, glej Hauptmannovo dramo **Pred sončnim vzhodom**. Pedofilija in podobno se nadaljuje v vsej Zahévri tudi danes, le da čim bolj Prikr; Slci tudi v tem Zahévru le Posn(emamo). Pravzor Hina - skrivanja resnice - pa je velečastna KC. NDM.

V tem okviru je Kula SpoDo. Tekmeca premagaj, celo stri, a v SpoDo retoriki, z varovanjem ČIP.

DaSlja je na prehodu. A ne med lažno in pravo (med formalno in vsebinsko) demokracijo, takšna delitev je v duhu Tota (Fza in Koma), ne med Ptjo in KC, ne med Janšo-Brejcem-Jerovškom, kakršni so bili leta 1979, in njimi, kakršni so od 1990 naprej (leto gor leto dol), ne med Kontinuiteto in NSljo, ampak med LumBar stilom in vse bolj Kulstilom Hina. Lita je res od začetka gojila čim bolj Konv povprečen vseNac SpoDo jezik, razen z redkimi izjemami (Pohlina, Knobla ...), ta jezik so govorile tudi učiteljice in igralci z zbornsko izreko v osrednjem Gledu, sam NL pa se je izražal po domače, v narečjih in v argotu in slangu. VitZup se je odločil za Ljnarečje, ker je hotel v **AleksuPR** podkrepiti avtentičnost MČa kot PČa. Goša ne deli Zupove simpatije do malih ljudi, ki so povprečno ljud. Ni sicer tam, kjer Dak, tega privlači Ar(istokratski)S; pisati hoče sočno, predvsem z metaforami in humorjem, a ne previsoko, kot Žup v svoji **Ver(onik)ji**, in ne prenizko, kot se izraža Voznik s krakovskega predmestja; tam sta se s Prešem srečavala že okrog 1835, le da Voznik tedaj še ni vozil renaulta, ampak cizo z zelenjadarskim orodjem.

Davoznik ima dve Tip potezi: Lumjezik in vsebino tega jezika, ki razkriva Voznikov vrednostni sistem. Voznik firbcem: »Pa kva zdej tle jodlate? Sem je sam v makino zaletu, mater mu! ... A jest bom pihu, jest, kva pa on? Vsi vemo, kakšen pjanc je biu, zihér je komplet nadelan ... O srajne! (Prešernu) Če bom zarad tebe ob vozniškega« (realni Slci ne poznajo srednjega spola v četrtem sklonu ednine), »se me paz, ti kreten! ... Opletaš po cest k moker firnk ... Preklet bezovc, kje si, de te pošlem u božjo mater?« ltn. Ker sem rojen ljubljčan, hodil v osnovno šolo na Graben, to šolo pa je obiskovala mladež iz Mestnega loga in Sibirije, Krakovega in Trnovega, potrjujem Gošin jezik; natančno takšnega so spravili edinega skupaj; tako govorijo, razen priseljencev, ki mešajo čisto kri, ga grgrajo še danes. Muck mi bo to potrdil, ker je bil rojen na Krakovskem nasipu ob ljubljani; če bi se rodil poldrugo

Stol prej, bi tam vsak dan srečal Preša, ko je po končanih uradnih urah posedal v Gilni in si zamišljal, kako iz - tedaj še zelene - ljubljanske prilomasti Povodni mož po Urško, ki se je vrtela na plesišču pri Žabjaku.

Ob jeziku-slogu je važna - še važnejša - vsebina Voznikovega duševnega sveta. Najvišja vrednota mu je avto; v tem je Voznik še DaTipSlc. SeH je maska DaSlev, avtomanija njihov Žnazor, ideologija. Baš briga Voznika Čl, katerega je povozil; njegovo Stš je avto. (Je bil 1835 na mestu avta konj? Zapravljivček? Kočija? DaSlja je res demokratična: skoraj vsi vozijo avte, celo otroci; koliko Slev je okrog 1840 vozilo kočije? Vozilo že, kot kočijaži; a posedovalo? Danes vozi vsak svoj avto, nekoč smo bili skoraj vsi dekline ali hlapci; Preš je o tem napisal lepo pesem, žal v nemščini; na jezo NclJelinčiča.)

Kaj moti Voznika - Slca kot takšnega? »Luč mi je stouku u paramparčad, vosu zagaman! ... Sej nemu nič ni, men pa je!« Gre za poškodbo avta kot najbolj St predmeta DaSlova. (Če bi STH učila St avtov, bi morda uspela; St pa je za Slev nekaj takšnega kot St rit; kakšna pa je razlika med črkama b in r? Berimo Šalamuna: **Brez tebe, črka P, gre k vragu svet ...**) Meni pomeni mojemu avtu; moji lastnini, ki pa je nazorno predstavljena-simbolizirana v avtu. (S Krito lastništva je MGG začela že v obdobju Revije 56 in Pers. Jasno, da Slja po 1990 ni sledila duhu Persgrupe, ampak Libpodjetništvu Janše in Bavčarja, ki sta Krito Ptje vezala na vrnitev KplDbe, natančno istega duha, ki ga zastopa Voznik v **Vasi**. Zmagalo je trženje avtomobilov, ki ga zastopa bivši Preds parlamenta Rigelnik, trženje bencina, brez katerega avti ne funkcionirajo, bencin zastopa šef Istrabenza bivši Narheroj in Notminister Bavčar. Slci bi morali dati v svoj grb Avto, ne celjskih zvezd; ko bi bile to vsaj Strševe **Zvezde** ...)

Odnos med DaTipSlcem in Prešem kot jedrom SKule se pokaže realno v dvogovoru med Muza in Voznikom; kar gofljajo o pomenu Kule Sl Kulstri, je Prikr in alibiziranje; če jih v tkim. Kuli kaj privlači, so to metelkaste inštalacije in Popkoncerti oz. imidž-show (od Pavarottija do brazilskega poppevca, ki je povrh vsega še Kulster negroidnih indijančkov, v to smer nese DaSlKulsterco). Muza poučuje Voznika kot nekdanja Uča: »Več spoštovanja, prosim! Sploh veste, kdo je to? Največji slovenski pesnik doktor France Prešeren.« Ni bil doktor Zn, le doctor iuris. Voznik: »Pa kva pol? A sme zato okol letat pa škodo delat? Tole luč mi boš plaču, madona!«

Ker so Preševo pokojnino pobrale zaporedne inflacije in devalvacije, 1918, 1930, 1941, 1945, sam pa ni priposestvoval ničesar, bi danes tenko piskal, sam St Gobec bi se spravil nadenj, mu iztrgal IzPoko iz rok, ga poslal v dom za onemogle. Ne bo pil krvi poštenemu ljudu upokojencev, ki so opravljali SpoDo poklice, od paznikov v zaporih do (nepismenih, a spolno ustrežljivih) uradnic. Mar Gobec še sedi v Nadzornem odboru Vzajemne in vleče gadne pare za vsako sejo? Je tam še predstavnik Delljuda? Kaj bi dejala pokojna KaKi, ki sta vendar cenila Preša: kdo je bolj Pripredstavnik Ljuda (SNLč)? Gobec ali Preš kot Zlatousti, namreč kot usta, ki so vsak stavek RR v prelep verz, medtem ko pomeni gobec dar, da vsako izjavo barbariziraš v pasje lajanje? Kako je Gobec sploh nastal? Kot glivična plesen KaKiju med prsti, Povodnemu možu na plavalni kožici? Se Gobci kotijo ob dnu spomenikov, kjer lulajo ščeneta brez Gosov? Je Gobec duh Kahle, ki je stala ob Preševi postelji v času pesnikovega umiranja? Povoden iz reke, Gobec iz scaline. - Priznam, ne govorim SpoDo, nisem niti blag kot Joc. Govorim hote neSpoDo, surovo, Bar.

Nisem Preš v **Pzjah**, čeprav tudi ne kvantač v nočni Gilni, čigar verze raziskuje in se jih veseli kot dokaz TrivNve Čla Hladnik. Rad bi bil onkraj vsake take posebne govorice, stila, vsebine; onkraj Paternujeve Klasike in Dolganovega FukSLZgarstva. Onkraj vsake PD in vendarle v vsaki, v slehernem liku. Kje? Onkraj in tokraj, vmes. Nikjer. Povsod. Najraje drugje, če je drugje tudi tu. V paradoksu, ki (ne) obvezuje. Dva koraka, skok in odplaval bom na desetine metrov globoko v kanjon Save, v Zarico. Me vabi, kot Urško Povodni mož? Zelenina okrog mene je čudežna. Sonce je pravkar vzšlo tja gor proti Krvavcu. Ala me kliče k pitju jutranje kave. Kam me kličejo vsi artikulirani in še v Potu nahajajoči se Preši?

Voznik ni izjema; s Firbcema tvori tisto, čemur lahko rečemo Slov kot koinonija. Med Slci vlada na eni ravni solidarnost: ko gre za odnos do tujcev, SrboHrtov, Lahov in Švabov. Navznoter pa so v dveh tipih odnosov: v Bm-DžV, to je MV (NOBD-SPED) in v tekmi-boju vsakogar z vsakomer; to je model Kpl trga, ki pa se začne že v individualizmu Nv-živali, že v AVSi. Vmesna stopnja je Pssocialna; prevladuje tudi danes: tekma-boj med dvema skupinama - bratoma - v Dbi-Skupnosti-(Na)rodu, a ne tako Rad, da bi prešla v SV, v Bm-DžV. To je model tim. Kulturkampfa iz konca 19-Stola: natezanje med Libci in Klci, med KC in RLH-sistemom. Kaže se že v **Blagru**, nadaljuje v JKranjca **Detektivu Megli**, vrne v Fritzevi **Lipicaniji**. Vsi trije modeli so trajni, zdaj prevladuje ta zdaj oni, pač glede na Konto-okolje-čas. Bm doseže veličino, ker je Vojmodel; a je obenem tudi razmah zla, ubijanja. Razpr(šeni)Dči v individualizmu-pluralizmu tekem so mizerni, a kar se da stvarni in stabilni, Dbo ozemljujejo; male strasti nikogar preveč ne ogrožajo, ne segajo do nobenih temeljev, nimajo videnj-blodenj.

Lib-Kl špetir je sinteza obojega. Daje videz veličine; danes PslRevo na neoleci in PsDRRevo na DSD, Živojina Vidmar in pater Jakob; daje vtis, kot da ne gre za Mizem, s tem za mizerijo Pvtza. Morda je ta vmesna oblika najbolj nagravžna, ker ponareja in Prikr, kolikor se da, vse. Boj vseh z vsemi je razvidno grd, čezmernost strasti prej ko prej vse ogroža, ker je Si preveč, srednja mera pa traja, ker sintetizira laž in korist. VitZup se je hudo zmotil, ko je zidal na srednjo mero. Da bi bil antični Aristotel ideolog DaSlje? Ne, dragi Vito, tu pa si ga res polomil! DaSljo je uprizoril Dine v **Igri za igro** po zgledu Aristofana, ki je bil Prikritik TaGrčije, Aten, polisa. Ni hujše ogabe, kot je MČ! Resnica narednika Frica iz **AleksaPR** (bivšega narednika, dejansko upokojenega Prta) so Voznik in oba Firbca iz **Vasi**. Ti trije predstavljajo Sl Folk; ti so volivci Dastrank. Kako naj bodo te stranke in njihovi Vodlji Dgčni, če jih volijo Firbci?

Firbca se izražata enako kot Voznik; le slučajno niso v isti grupi. Če bi vozila Firbca in bi opazoval karambol(ček) Voznik, bi prisostvovali enakemu prepiru; če bi vsi trije le gledali, bi bili med sabo solidarni itn. V(loga) določa. Zato je jezik vseh treh isti - Prvi Firbec: »Vam ni treba tolt tult. Takle znate sam na plin prtiskat.« Drugi Firbec: »Ja, mi naj mam pa perutničke al kaj?« Obe izjavi sta naperjeni zoper Voznika. Slci niso Dr za Dra Dr, ampak vsak za vsakogar PotSž. Čeprav je bil Voznik trezen (to je za Slce prej izjema kot pravilo), ga Firbca - javno mnenje - vnaprej obsodita. Ko odpelje Policist Voznika na alkotest, mu Firbca privoščita: »Je že pečen. - Ja, sej smrdi k hmeljarska zadruga.« Pošten Slc pije pivo! (Šele odtod naprej se začne delitev na laščane in Unionarje po modelu Libci-Klci.)

Goša hoče poudariti, kaj in kakšno je danes SI Jav(no)mnenje, Jav(nost). To ni Jav iz časa KlasLD, kakor jo izdeluje NKNM v ČD, glej Vošnjakove **Svoje**; a že tedaj so bili dramatik, ki so opozarjali, da Jav v resnici ni takšna, kot jo prikazuje-želi NKNM-ideologija. Recimo Levs v **LTugu**, kjer Spitignev hujska JavDbo zoper Tuga, ki je Idealik. V **Blagru** in **Hlapcih** se Jav razcepi v pravo, ta je Prol, in v lažno, ta je nahujskana, plačana od elit. Treba bi jo bilo prevzgojiti, pač hlapce RR v ljudi oz. v Here, kot je prepričana NOBD, RR MihMare v Prtjunaka, **Roj**. Miha je bil prej hlapec, po vlogi in duhu-Mori. Ptja MV res prevzgaja, skoz MeP - preizkušnje; celo egoistična trgovka (Svetelova) postane v zaporu s pomočjo Ptjaktivistke Špelce, **BSSvet**, zavedna pripadnica OF.

PoV se kmalu razkrije, da je Jav spet manipulirana, od novih despotov, ki Posn bivše-stare. Ko pa zmagata 1990 na Sv volitvah LD (RLH), se razkrije globlja resnica: Jav ni več manipulirana, to trdi le regresivna-zaostala DSD (a sama v to svojo trditev več ne verjame, le manipulira z njo); Jav postaja vse bolj Priizraz samega NLa, ki je postalo na eni strani normalna Naca, na drugi - kot ljud - pa MasPoppofelj, ohlokratija. Lumplebs niso le spodnji SS (srednji sloji), le Ulica, le Firbca in Voznik, ampak vse Pselite do vrha, kot pokaže in dokazuje **Vas**: do Vodljev strank, najvplivnejših podjetnikov, do škofa in njegovih monsinjorjev. Škoda, da Goša ni dodala še DaSHKI, ki se je povsem priličila ostalim v Dbi in tvori zaradi svoje nekdanje Poz vloge najbolj nemarno kliko (ne le norovci, enako klike okrog revije Sodobnost, Flosarji, okrog DSP, Peršaci).

Med Straniščarico, **Štefko**, in ženo ZunMistra (Rupčijevo Margaretico iz Klobukam) ni več razločka. Vse je Psmodni sekret. Vse SNL v dobi-fazi-položaju lumLDPM. Je imel Preš smolo, da je sestopil s spomenika ravno v tem času? Kaj bi bilo z njim, če bi sestopil v trenutku, ko sta KaKita straljala na Ehr(lich)a, glej **Čika**? Ko je Krim streljal na par Nina-Harz? Bi vstopil odznotraj v Krima in pustil drdrati šmajser? Ali pa dal prav podpolkovniku Peterlinu, ki je soorganiziral Vaške straže, ali tistemu, ki je kot Dmbovjak ustrelil dramatika Moškriča ali kot član Črne roke ustrelil-zaklal dr. Vita Kraigherja, Javtoživca po zgledu Fouquier-Tonvilla iz Mrakovega **Robespierra**, ki je bil glavni toživec na procesih zoper tim. Narlзде, morda na Kočevskem procesu ali kjer koli? Bi se Preš v takšnem položaju bolje počutil? Bi bilo to RR ZgPreša, kot ga je izdel(ov)al MV dr. Tine Debeljak ali Simč(ič) v svojem **SimKrstu** kot trpno SŽ Gojmirja? Ali pa Črtomir, ki je pozabil na pravniške študije, na UH Kulo in se poosebil v Dakiju, tem Ideapredstavniku sinteze med lumLjudom in HerLjudom?

RSD opozarja na vse te možnosti-povezave (**Prevezave**). Ničesar ne fiksira, ker noče utrjevati Ožlde; vse sprošča, da bi razrahljanje samoumevnih resnic omogočilo pot NejDam.

7

Kasneje - v 2. dejanju, 1. in 2. slika - se Firbca spet pojavita, navidez Dgč, dejansko ista, pa še več ljudi. Goša stopnjuje in diferencira svojo Kritpodobo Ljuda, s čimer prepričljivo razkrinkuje bistvo Ljuda, s tem tudi demo-kracije,

vladavine Ljuda. DSD vrača izraz Ljud v Poz pomenu; zadnjič sem slišal tako na TeVe govoriti enega od ideologov Janševe stranke: Zvera. Tip regres! Ni rekel: volivci, kar pravijo ideologi DaRLH UZni, ki se delajo ideološko nevtralni; vrnil je pojem, v imenu katerega je mogoča Reva. V imenu volivcev ni mogoče ne koncipirati ne zakuhati Reve, ne DR ne LR. Analogno temu Zveru - tej Črni zveri - ravna neole: študente, ki se radi ludirajo, in njihove frustrirane feministične Profe (lezbijske? Vsekakor lastnice lastnih teles), je razglasila za - seveda pravo - Ljud. Najprej je bilo na Ulici-mitingih Deljud, sredi 90-let, danes je tam LeLjud. Obakrat teater: priprava PsReve. Ljud je v resnici tisto, ki ga kaže Goša v **Vasi**, prej pa že RMg od srede 60-let, glej RudolfD, FiLD.

Dejanje se godi v času, ko se Preš in Jula (za)ljubita; v času iluzij (SSL), ErS vznemirjanja, ki je običajno med najlepšimi v ČŽu. Goša predpiše že takšno prizorišče: »Ob eni strani mizice in sončniki, ob drugi zelenje, drevesa, v ozadju cerkvena ladja.« Verjetno trnovska cerkev. Tam v bližini je bife-Gilna Pod vrbo, kjer je rad posedal VitZup; vsekakor pa Goša ni mislila na vrt trnovskega župnišča, ki je tako radodarno sprejemal De-Slzebe, dokler je živel župnik Janez Pogačnik. Gre za Javprostor, na katerem se vršijo Javprireditve. Prva že kmalu po začetku prizora. »Na oder pripeljejo stojnice z različno robo, na vidnem mestu visijo majice, potiskane s Prešernovo glavo, podpisom itn.« V času ZgPreša takega prodora trga v vse kapilare Dbe sicer še ni bilo, Stra pa je bila že podobna, če ne ista. Na prireditvah, imenovanih sejmi, pred cerkvami, so prodajali lectova srca z Raz napisi; od iznajdbe in razširitve fotografije tudi že slike filmskih igravk in igravcev, že davno prej pa Sv podobice, potiskane s portreti papežev in Snikov. KC je znala tržiti svoje Snike, FKra, MMB, v najRaz Simb zvezah, s prebodenim srcem, s trnovo krono, spokornike; razlika je v tem, da je StKat roba tedaj prevladovala, danes pa je umaknjena pred Brezjansko malo baziliko. To je eden od ES vzrokov, zakaj DSKC ni zadovoljna; hoče monopol na trgu.

FKC si je sama postavila takšne omejitve, da njene Snice, tudi nanovo imenovane, ne morejo konkurirati s pornozvezdami; KC jih ne izbira glede na lepoto golih teles, glede na Zapstil, ampak po merilih, ki danes ne vžgejo več. Verjetno bo čez čas prišlo do III. vatikanskega koncila, ki sicer ne bo vnesel v KatRlgo ekspliciranega Isa Dti, bo pa morda dovolil pornografijo, če bo v službi KCe. Možnosti za to je veliko; recimo Marija Magdalena (MarMagda) pred spreobrnjenjem in po njem; enako Savel pri nečistnici in Pavel kot pridigar v shodnici. Ali pa Avrelij na ljubici, ko dela otroka, in Sv Avguštin, ki se pokori zaradi svojega ErS greha.

Prešu je manjkalo precej domišljije. Znal se je vživljati v Urško in **Ponočnjaka**, v **Nezakonsko mater** in **Železno cesto**, ne pa v Kpltrg 1999. Če bi se znal, bi poskrbel za več svojih portretov; nista tedaj živela poleg langusa, s katerim je celo prijateljaval, tudi sijajna portretista Stroy in Tominc? Seveda bi bil to Dgč Preš, ne ZgPreš; ampak naknadna misel, ki vse RR - ki ima v LDPM pravico, da vse RR -, lahko na osnovi kakega verza iz PrešPzje (ni malo takšnih, ki silijo v smer lbna) zapopade tudi MasPopPreša. Morda ne ravno kot Schumacherja ali Tysona, a za kaj ne kot Strela, plavalca na dolge proge, od izvira ljubljaničice pri Močivniku vsaj do sotočja z Gruberjevim kanalom na Fužinah, pod Codellijevim gradom? Ko bi popil osvežujoči špricer v Mantovi (v Gilni na Vrhniki), kjer bi se družil z **Vozarji**, Jalnovimi vozniki konjskih vpreg, ki so trgovali med Dunajem in Trstom, bi skočil v Verdu v

bistro vodo, se okrepčal v Gilni v Podpeči pa Na livadi (tudi do Mokarja ni daleč), nazadnje pa končal v Gilni, imenovani Pekel, ali kje drugje, kjer bi mu stregle brhke natarice; z eno se je želel celo oženiti, glej Peskove **Preša**. Kaj pesmic je zložil s pijačo. SrKos je - povsem pravično - ZgPreša razložil kot temperamentnega samca z močnim ErS gonom, glej **Prešeren in njegova doba**, 1991.

»Množica, vesela muzika, sejemska vzdušje.« Množica je pogoj za nastanek in razcvet MasDbe, PopDbe, pa naj pleše polko ali rave. Goša se je odločila, da bo dala Preša v okvir polke in valčka, tj. Pavčkove Pzje. Kajti vprašanje je, koliko plesavcev na rave prireditvah Preša sploh pozna. SLZTrada je Preša prikovala v Gasparijev svet, ne k BeatlSom. Tudi Trnovo, ko ga je upravljal še Pogačnik, ni imelo posluha za rave. Moj SAZU kolega Primus Simonija je s PijGrafom prepeval **Po jezeru bliz Triglava**, ne **Yellow submarine** ali **Jahoo-bumf-bee-gee**.

Urška Preša in Julo vabi: »Pridita, vama kupim odpustke!« Urška se izraža vmes med Iro in naivno ljubeznivostjo. Odpustki, na katere misli, so obojni: proizvodi KCe in LDPM. KC prodaja odpustke za čas po Si, v vicah (tudi jaz sem jih dobival od trnovskega župnika Finžgarja oz. kasneje Markoviča, ki je bil v KlasGimni moj veroučitelj, in od kateheta v osnovni šoli, od Lavriča, v trnovski cerkvi sem prejel prvo obhajilo.) To je zanesljiveje, saj je nepreverljivo, koliko odpustki učinkujejo. A je obenem nekam Abst, negotovo; kaj pa, če vic ni? Zato je Reda ALH-VISa bolj konkretna, nudi hipen Už, v tem ko se najstnik ldn z Madono ali Diano ali Schwarzeneggerjem. DaSlc ima raje hipne Uže kot naložbo v poS(mrtnost). Vendar Sl trg je pluralen, na razpolago je vse: od kondomov do Stslik. Jula: »Poglej, špon ... tvoja slika v okviru iz školjk!« Urška: »V takih okvirih prodajajo slike slavnih ljudi in Matere božje. Postajaš ljudski idol, papa!« Ljudidol pomeni v LDPM vse bolj idol MasPopplebsa (SSS), ki je včeraj oboževal Katanca, predvčerajšnjim Zdovca, PV letečega Kranjca Stariča.

Prešu ni ugodno; veseljačenje mu prija, predvsem najstniška ErS z Julo, reklama na stojnicah pa ne: »Ne maram svoje podobe, nikoli je nisem.« Preš se je boril zoper narcizem, vedel je, kam vodi PAv. Tudi zato se je hotel objektivirati s Pzjo, bal se je, da bi ga sicer pogoltnile želje, bil jim je posebej močno izpostavljen. Romnagnenja krepijo svet želj-fantazem, vse RR ali v Ideaco ali, po razočaranju, v Demonaco. Preš pa je hotel ohraniti zdrav odnos do tega, kar ni on, čim manj pristranski. Pesmi je tudi zato delal tako strogo rimane in komponirane, da bi vzdržale kot mera-oklep njegovo subjektivno kaotičnost, posledico poželenj in Sv domišljije. Ko je Čl izgubil potrebo po trdni meri - po Klas obliki -, je, kot kaže Šalamunova usoda, prešel v vse bolj Inf entropijo. Danes je že vseeno, ali napiše Šal(amun) še eno ali še 100 zbirk, vse so delane po istem kopitu načrtnega kaosa kot LumSve, maskirane v vzhodnjaške itn. NA mite kot okrasne forme; podobno velja za IvSveta Pzjo. **RSD** ni to, čeprav mi mnogi očitajo Ktz. **RSD** jemlje za predmet analize zmerom novo PD, ta pa kot objektivno dejstvo, ki je zunaj mene in ima lastno Stro, preprečuje, da bi jaz (Anln) vse RR v podaljšek svojega PAv.

Jula pravega Preša sploh ne opazi; Jula je Tip proizvod LDPM: »Če to ni kull! Potrebuješ sebe kot obtežilnik za papir? Radirko v obliki tvojega profila? Glej tole ... totalka odštekano ... ti kot držalo za zobotrebce.« Odštekano ne pomeni, kar je pomenilo nekoč (oz. bi pomenilo, če bi bila ta beseda v

uporabi): da je nekdo nor, prifrknjen, posebnež, torej zunaj norme. Odštekani so bili originali v Jurčpovestih (Krvavelj, stric Dolef itn.), tem se je Jurč - vsaj na zavestni ravni - posmehoval; kot Poz odštekanci pa so nastopali berači in posebneži - marginalci - v Canliti, glej recimo **Smrt in pogreb Jakoba Nesreče**. A kot posebneži so bili v sporu z dano Dbo, medtem ko je v LDPM tvegano govoriti o marginalcih.

Sam sebe večkrat označim za Čla z roba Dbe, a obenem opozorim, da to ni ne klošarstvo (takšen je Joc) ne duševna bolezen (takšne zastopa in ljubi MatHanž, prepozna se v njih, točneje: gódi si, da je sam tak, slepi se). Moj rob Dbe je rob med ldB in Dto. Je moja hoja po krožnici THM-kroga, od koder vodi pot skoz kaos v Dt, ker je MeP, kakršen je nastal v LDPM, ne v prejšnjih Ožld Dbah. V LDPM ravno povprečni Čl, ki je v trendu, Posn(ema) vse prejšnje, a le kot V(loge), kot imidž, kot barvo (las in obleke). Čl je povprečno v (in) Dbi le, če igra Dgčnost; kdor se zdi, da je sam s sabo ld, je ostanek prejšnjih OžldDb. Ni marginalec, ampak zaostalec. Margine LDLM prav za prav ne prizna. Kar ceni, je na margini, ki jo sama producira, oblikuje, izkorišča, z njo trži. Gre za Psmargine, za manipulirane robove Dbe. Za Gled, v katerem je mogoče vse, ker je vse kot margina le IVJ.

Medtem ko je moj MeP in moj rob danes še posebej Kritdistanca do LDPM, ne le do KČe in do KlasLD. Enako je z Gošo; v isto vrsto postavi škofa Rodeta in lbn cinika-trgovca z idejami Žižka. Gošin Preš gre drugam, tja, kjer je drugje od odštekanosti Jule in njenih sovrstnic najstnic, ki se nadletavajo v prizadevanju storiti gesto, ki bi bila bolj (seveda Ps) provokacija od ostalih. Tudi jaz sem šel skoz provokacije, jih delal, ker sem šel skoz vse faze THM-kroga oz. skoz vse tri arhemodele in skoz množico sssmodelov. A to je moj davek času, Zeitgeistu, TSu; moram ga plačati, ker sem tudi - celo v večini Ža - ldČl. A nisem le to. Moj rob je rob s TSom, to pa je rob, ki ga LDPM prebivalci sploh ne opazijo. Zanje pravega roba dejansko ni. Niti v vesolju. Vesolje je prostorsko zaokroženo, širi se, kar je Tip tudi za LDPM kot trajna Strna AgrÉkzld. Vrta se ali se vsaj nahaja v času znotraj prapoka in konca, ki mu morda (v VS) sledi nov prapok. Onanija. Av. Zanje je vse znotraj istega, lde. Jaz pa predpostavljam (in verujem vanj, ga racionalno utemeljujem) rob med ldsvetom in Dto. Za kogar Dti ni, je vse ld, torej ni tega Tem - Abs - roba. Gošin Preš se na koncu drame vrne v Dt ali pa jo išče tam nekje onkraj.

Ko se Preš in Jula poročita, se »isto prizorišče« sprazni, »množica se drenja ob zasilno postavljeni ograji.« Množica opazuje; zdaj pridejo še posebej do izraza firbci: voverstvo, ki ga tematizira MatZup v svoji zadnji, še neuprizorjeni in ne natisnjeni drami **Hodnik**; NDM. Trenutek je slavnosten: »Oglasijo se zvonovi«, naročil jih je trnovski župnik Janez, »nato poročna koračnica«, ploza jo mladi Šel na cugpozavno. Firbci komentirajo: »Grejo, že grejo! - Ju, narodne noše! Kakšen sprevod! - Pa še rdečo preprogo so pognili, ko da bi šel Clinton z Moniko.« Rdeča preproga je res le za posebne priložnosti: Janši pod nogami, ko se vzpne na Aljažev stolp, pa ob Drnovi drugi poroki. (Z Blagnečko? z Natalijo Frdirban? z Jeklinčevko?) Peti firbec je nekam sumničav, zna računati: »A je ta ženin? Pa so govorili, da je starejši od Štuklja.« Sklepa razumno: rojen 1800; torej ima 199 let. (Morda najstarejši zemljan. Pa imamo Slci spet en rekord za Guinnessovo knjigo rekordov. Zadnjega so vpisali - potrjen je bil s pričami pred notarjem - Milanu Apihu, da je znal PV prdeti Dž himno **Bože pravde**. O Knobl, ti najvišji domet Slova! Ni zaman sežanska

gospodinja toliko investirala vate in v Pisma bravcev, komentirajoč tvojo pesem **Od prdca.**)

Šesti firbec je NA pristaš, PriSo od MBP Mišička. »Kje pa, čist frišen je. Reinkarnacija, če ste že kdaj slišu.« (Kot LZgar moram takoj opozoriti na zvezo **Vasi** z Ravnjakovo dramo **Feniksov let**; Feniks je ena od oblik VoMa. O **Fletu** podrobno NDM.) Spet Prvi firbec: »Vau, nevesta! Ta pa še Mišo Molč poseka.« Drugi: »Dajte no mir, Miša ji še čevljev ne bi smela spucati.« Ta firbec je gotovo janševček, kajti Moljkačo imajo za Le-vo. (Hm. Ubogi Brnčić, ki ga je koštal Spor na PV levici Ž! Kako bi pogledal, če bi zvedel, kdo je danes Le in kdo De.) Tretji firbec: »Lej ga, lej ga! Kučan! - Kje, kje? - Ja, ta je pa tud pri vsaki kravji procesiji zraven.« Drnu se slabo piše, ker noče obiskovati upokojenskih zakusk in razvitij gasilskih praporov. Ljudu se zdi (pre)visok, kot da nos viha. Nad kom? Nad nami? Mu mar smrdimo? Bo že videl na naslednjih volitvah, ko bomo znova izvolili Kučana ali pa Pahorja ali pa **Matajevega Matijo**. Hočemo le nekoga izmed nas, ljudčla!

Med Firbce se seli tudi Pola; kjer so Slci, je tudi špetir. (Mar ne velja tako za vse - vsaj Zahčvr - ljudi? Goša razširja svojo Krito izven Slcev. Na Slcih jo le Emp ilustrira.) Le-firbec: »Prosim vas! Narodni praznik, ne pa kravja procesija.« Še bolj Le-firbec, morda PePKo: »Nadžkof, nadškof ... kaj pa da je tko zelen v ksiht?« Še bolj Le-firbec, morda član Le-foruma, Zlati Jurij ali Močilar-Močnik: »Je najbrž preveč gozdov požrl.« Gozdovi so se zataknili Rodeurju v goltanec; nisem prepričan, da jih bo prebavil in srečno izkakal. PohlPlid in KC kot PohlKld.

Slci-firbci sicer niso posebno simpatični, vendar dobro opazujejo in to hudobno komentirajo. »Lejte, strankarji pa vojska ... - Cela modna revija, kot iz škatlice so.« To ni več nekdanja revščina, zdaj dajo ljudje vse več na svoj videz. NKNM se je uprlo Plu tudi glede oblek-videz; videz (Pl so se kinčali kot opice) ni več veljal, le še bistvo. NKNM je bilo prepričano, da je nosivec bistva, da ima Meščl bistvo. To bistvo je - bolje: naj bi - bilo bit kot SAPO. Anže v **Micki** je bil, kar je bil, Tulpenheim je svoje bistvo Prikr, delal se je za nekaj-nekoga, kar-ki ni bil. PM-Meš se vrača k Plu. Pl je bilo Pri(stno) vsaj kot Voj(aško), v vojni; PM-Meš v ničemer ne več. Je zoper vojno, DaSlci so mirotvorci kot takšni, kjer morejo, skandirajo: Fuk, ne vojna; Už, ne načelal Vsako načelo je laž! Resnica in vrednota je le razbremenjevanje, prepuščanje želji, pustiti vsakomur biti, kakor si želi.

Kar opisujem, vidim in razmišljam jaz, ki sem - kolikor morem - zunaj Slcev; sami vidijo in premišljajo Dgč. »Iz našga dnarja, raj recte«, so kot iz škatlice, se oblačijo. Ljud dela, elite se pa važijo! S tega vidika so - za ljud, za ljudi - elite. Elite še zmerom so: kot tisti, ki ima več od mene. Zavist. Slc se ne primerja več s Snikom, z asketom, z JKrom na križu: s tistim, ki se bolj od njega odreka, trpi. Ampak le s tistim, ki ima več. Pl je imel bistveno več, a z njim se tlačan ni primerjal; če se je, ga je grof hitro postavil na stvarna-trd(n)a tla. V LDPM pa smo vrednostno vsi enaki. Ker je vsak s svojega vidika in zase najboljši, celo edini pravi, je vsak, ki ima več od njega, goljuf; kar ima, je prisleparil. Morda celo res. Vsi sicer delajo, a vsi tudi sleparimo. Več ima, kdor bolj goljufa. Če tega ne zna Prikr, naj se ga ujame in kaznuje. Poštenost DaSdemokracije je tudi v tem, da se - skoraj - nobenega ne kaznuje.

Rode-Repe ne bosta nikogar prepričala s peklom; ljudje bi želeli bližnjemu Kazen, ne pa sebi; in vprašanje je, če bližnjemu prav pekel. Morda neuspeh v

tekmi, da mu koza crkne; a Veprekletstvo? Ne, tolikšnega Sad(izm)a DaSlci ne marajo. KC je zanje prezahtevna, presurova, a tudi preHin(avska). V bistvu so DaSlci filantropi. Njihova Ćfija je SeH. Tor(kar)D ni bila prehodni pojav. Tor je bistveno bolj uspel od MGG, kakršna je bila, od mene. Moja priznanja so priznanja samih porazov.

MrkPtja je nekaj - marsikaj - le dosegla: ljudi je prepričala, da so oni kot ljud vir vrednosti; denar (Kap) nastaja iz njihovih žuljev (dela). Vse, kar je, (da) je naše. Torej moje. Če hoče Drn nov avto (megalimuzino, a la Tito), jo kupuje iz mojega-našega zaslužka. Navsezadnje pa je celo res. Zakaj bi se morala Drn in Rup voziti z megaaeroplanom? Rupel morda še, z ženo se težko stlačita skoz ozka vrata premajhnega aeroplana (za DaSlce so to še edina preostala **Ozka vrata**, uboga **Biblija**, ubogi Gidel!), starejše Že imajo pač predebele riti, pa čeprav so bile pred mnogimi desetletji manekenske ali lepotne kraljice Žabjaka; Drn pa je suh kot trn, prava drnulja; temu bi pa zadoščal papirnat avion tja do Bruslja, kjer bo tržil pse z rodovnikom, imenovane Arturje, ne pa viteze okrogle mize in kralje leve. Kaj bi dal Drn, da bi izgledal kot Lev Rup(nik) - ne Rup(el) -, z velebrado kot kralj Matjaž; sam je imel le brčice, pa še te si je pobril, delale so ga za lik iz risanke.

Ko je **Vas** nastajala, je moril Slce še Marjan Dobnik, zato ga ó. Firbec omenja: »Ju, Marjan pa na tak dan brez kitare! A ne bo nič šalala?« MarDobnik je rad brenkal na kitaro in prepeval Popšlagerje, vse zato, da bi si zvišal popularnost. Po volitvah 2000 je utonil v anonimnosti; zapravil nekaj agrokombinativ. Ali pa se pripravlja na come-back? Zakaj ne? Ljudstranka se potaplja; še en PohlPld luzer na nji se ne bo poznalo. Pa čeprav s cerkvenimi orglami, ne le s kitaro. Papa ...

Ko Firbci obdelajo Polike, Prleta itn., opazijo filmarje, TeVe pakažo: »Lejte, filmajo! Mogoče še mi pridemo gor! - Kakšne face, se smečkajo kot vremenar Pečenko, pa rokce si stiskajo. Zdaj si pogledajte, kaj je sprava!« SH s svojo zamisljivo spravo ni uspela, niti Liparji spod Sprave ne. Le show-mani. Sprava je skupen profit. Spravo omogoči le trg kot prostor, ki obljublja vsem zaslužek. Slci so Utglavce; zanima jih, kaj prinaša denar, ne kaj urejajo ideje. Sprava je, če morem pospraviti denar v svoj žep. To je iznajdba Kpla, ki je - vsaj začasno, vsaj v okviru svojega Sv arhemodela - ljudi prepričal, da jim bolj koristi trženje kot SV.

Preš je res predolgo spal, izgubil je duhovno kondicijo; ko so ga namamili, da se je vrnil med Slce, se mu je zbledlo, revežu. Navdušuje se, kot se je MirZup, ko je bil mlad, dela teater. Masprizor ga je povsem fasc(iniral). Ko bi vsaj doživel Tabore v 60-letih, Tomanove itn. govore! Na Km ohcet je prišel povsem nepripravljen. »Množica se razgiba, ploska, vzkliki Živijo, Živeli, Srečno itn.« Tudi to je še iz 90-let, v 3-tisočletju se ljudu tudi to ne ljubi več; le da imajo dovolj pira in klobas pa babo pri roki za brzaka v forešti, kot pravijo pri nas na Krasi. (Ali pa se motim, ker ne spremljam več teh prireditev; vsaj zahodno od Ravbarkomande, od Kobarida do Portoroža, na vsaki govoranca ĆirZlc.) Preša kar zanaša; ĆirZlca vidi prvič, na prvi pogled ĆirZlc vsakogar očara, je kot modri kralj iz pravljice. Preš »pade na kolena, vneseno: Ti si življenja mojga Magistrale!« Ta pa je le prehuda; Goša si ga je preveč privoščila. Tak tepec pa Preš le ni bil. Kaj pa, če mu je pasalo igrati takšno vlogo? Če je bil nadelan kot Zajc (pesnik Danijel), ko pleše v Šumiju in uprizarja pantomimo lov na zajca? Če je Ćl sproščen, si upa vse. Preša baš

briga, kaj bo kdo del o njem. Če je Narjunak, ima vendar nekaj pravice do Sve!

Arduš, se je zmotil Francelj Preš! Preš je junak na spomeniku, junak kot Spomenik, ne pa kot SAPO! Delati bi moral, kar se od njega pričakuje; biti afna, ki sme pokati le tiste frise, ki so publiki - ljudu, publika pomeni Jav - vseč. Saj je vendar v službi NLa. Med njim in NLom je povezava, ki jo določata oba. SNL hoče Zlca, ki ga nikoli ne lomi. Če bi NL vedelo, kakšne klamfe serje pijani Zajc (PijZajc), bi ga ne priznalo kot svojo veličino. Zajc je karizmatičen le za najstnice in DSD Izbe; še dolgo bo čakal na spomenik, morda mu ga bodo postavili pred škofijo na Pvt terenu, Zlcu pa je mesto že določeno, sredi Zvezde, Tršar že kipari. To bo monument, vse do neba! Kdor bo hotel pogledati prav na vrh, v Zlčevo krasno črnolaso in čnobrao glavo - modre oči mu bodo posebej vtisnili v za to nalašč izdolbene odprtine -, se mu bo zvrtilo od veličasti. Primerjava med PrešPzjo in Zlčevo? Kot noč in dan! Tu ena kumrna knjižica, tam opus 100 in več prostih form, sonetov, kotletov, karamel, tort, kraljevskih kodrov, v desni roci Križ (mladi Zlc), v desni Srp in kladivo (Zlc-Prt), na glavi Sova (zreli Zlc), pri nogah jata golobčkov (dobri Zlc). Ah ...

Škoda, da Goša tudi Zlca ni vtaknila v **Vas**. Zadovoljila se je s sitno MM Primčevko, ki zastopa Jav SpoDo. Stara - mogočna - žena trpi, ko vidi, kaj dela Preš njeni hčeri; Julia se je namreč pritožila: »(se nakremži, jokavo) Muti, glej, kaj dela.« Muti pa: »Nikar no, pred javnostjo, majn got!« To je še Jav, in v to Jav me vračajo PsPrili! »Boš že zu hause klečal.« Preša »dvigne, mu otepa prah s kolen: Kakšen boš na ekranu.« Preš TeVe ni opazil, v njegovem času je še ni bilo, čeprav je TeVe le tehnično novum, po vsebini je bilo Javkazanje ksihtov in licemerja že prastara stvar. Primčevka živi od Preševih časov, pa še od prej, iz rimskih, iz PraZge. Če si v Javi, pazi, kako se obnašaš; imidž je vse. Nekoč Morimidž, danes make up. Zlc je tako uspešen, ker je v svojih pesmicah sintetiziral oba imidža; te pesmice so vzgojne, modre in kraasne. Kot Tomanove. Le da je bil Toman, ki jih je bral ognjevito, plešast kot luna, Zlc pa jih bere kot skrivnostni dedek Doberman; pride od dober ČI, DČ.

Končno smo prišli do bistva - enega od bistev, ki pa vse bolj prevladuje - LDPM: do mediokratov, do Žurstov. »Novinarji navalijo z vseh strani, svatovski spreved se skoraj razsuje ... Replike si sledijo hitro, druga čez drugo.« Dinamika DaSlje. »Vmes se v valovih oglašajo zvonovi ... Vse naj bo hrupno, vzbujati mora vtis obsednega stanja.« Ne: Narod se je uprl! Ampak: Narod (se) slavil!

Goša poda, kaj je DaŽur. Ne RazReše, ampak vzpodbujanje tekme, hysteriziranje tekmecev k zmagi - Prvi novinar: »Gospod Prešeren, stojite takorekoč na zmagovalni stopnički. Kako se počutite?« Za DaSŽur je eden zgoraj, drugi pod njim. NKNM je skušalo ukiniti hierarhijo po rodu in prirojenih zaslugah, PMMeš vzpostavlja hierarhijo po zmožnostih in delu-trudu, a telesnega tipa; duh in Mora (volja) sicer pomagata, a k najboljšemu, zmagovalnemu Telesu, k Štuklju, k telesu, ki zmaga nad ostalimi, ker je najboljši, ker najdlje preživi. Vsi odnosi v Dbi so se podredili modelu odnosov v športu, v športnih tekmah. MO redno prinašajo top-pops lestvice priljubljenosti Polikov, kar pomeni, kdo od njih je vrednejši; vrednost=cena na trgu. Janez Menart (še en Janez) je že pred pol Stola Pzjo-Umet reduciral na top-pops lestvico, vsak teden je Umtke rangiral v nekem Poptedniku od 1-5. To je duh Štirih pezdnikov, ČirZlca, PavZlca.

Drugi novinar: »Pravijo vam Triglavski kralj.« Ta je zadeve nekoliko pobrkal. »Kolikokrat ste bili na vrhu Triglava?« Preša je zamenjal z Aljažem ali z dovškim župnikom Urbanijo. (Eden od Gobčevih upokojencev gre že desetletja vsak dan dvakrat na Šmarno goro. Ta zasluži IzPoko, ne pa Preš, ki je prišel le do slapa Savice, tam pa klatil klamfe, tj. klamfarske verze.)

Tretji novinar: »Prvič ste zatresli mrežo svetega zakona. Vaši načrti?« Ta novinar je gotovo Rusti-kalni Žurst izpod šporheta, zanj je zakon še svet; in res, ni mazal St zakona med možem in ženo, spravil se je na mladeniča, ki je ledig in fraj, zaobljubo je dal MMB-FKru, prava reč; ena spoved, hitra odveza, pa Jovo na novo!

Četrti novinar: »Kaj menite o ozadju afere Holmec?« Ta je bila 1999-leta aktualna. Ali pa o aferi Depala Vas. Ali pa o Brezovi Metlici. Ji verjamete, ali jo imate za lažnivko? Čeprav tako blago čivka?

Preš ne daje odgovorov, zato se spravijo na Julčko. Peti novinar je specialist za Že-zadeve, verjetno od Jane: »Bi pojasnili razliko med rad imeti in ljubiti?« Težko vprašanje, težek odgovor. Kako bi znala odgovoriti najstnica Jula, katere besedni zaklad je iz frizerskih salonov? Ubožica se izmotava, njen način pa je za Že njene Gene Tip: »(zelo očarljivo) Eeeem ... mislim ... rad imaš pač v bistvu ... recimo na nek način starše. Ljubezen je ful špon ... mislim ... eeem ... v bistvu pač tako ... eeem ... razburljiva.« No, pa se je, mislim, v bistvu, izvlekla. Goša skoz celo Kodo daje osebam govoriti Konv gesla, Tip za DaSlke (in Slce). Če jih Čl sliši skupaj na istem mestu, se zave, da je Slja predmestni teater, natančno tisti, ki ga je bistrourni Gov(ekar) privlekel na oder Lj Drame kot šempeterski forštat, Can pa mu je dal dokončno ime: Krpanova kobila, ki jo Slci mnogo raje gledajo kot Krpana, kaj šele kot **Blagor**. Preš je cepnil direktno v popoldansko predstavo Govovih **Legionarjev**, na sredo nastopa krojača Ježa oz. igravca Verovška.

Daekologizem je isto kot vse ostalo, kar navajam: Žuršvindel - Šesti novinar: »Ste seznanjeni s problemom ogroženosti podtalnice? Vaši predlogi, sugestije?« Ekologizem je in, v trendu. Enako motiv Seka - Prvi novinar: »Ste za ali proti uporabi viagre?« Žurste zanima le, kar zanima ljudi, kar se da torej prodati; pa tudi, kjer lahko ljudi, reducirane na Trivbravce, vodiš, predvsem za nos, hujskaš, nanje vplivaš. Žursti nimajo moči, imajo pa - izreden - vpliv; torej so delani po nasvetu MBP VeRusa. Ubogi Veljko, kako udejanjajo tvoje ideje! Kot je Rdeča zver Maček Marxove, iz ljudi je delal koline! In kot je Črna zver dr. Hacin JKrove. O bog, obvaruj me tistih, ki hočejo uresničiti moje ideje! Ves čas pazim, da bi svoje ideje tako artikuliral, da bi bile neuporabljive. Namreč za manipulante. Da bi bile le Dia; pa še to ne, še Dia je SSL. Da bi koga le nagovarjale, odpirale, mu dale misliti, slutiti. Do Dti ni mogoče z idejami, ampak z (ne)govorom med idejami ...

Z Borisom A. Novakom smo bili PriSo; Ala ga je tudi učila, v Gimni. Pisal sem o njem, o njegovi liriki, o dveh njegovih dramah, o **Vojakih Zge**, o **Hiši iz kart**; že lep čas se pripravljam pisati o njegovi veliki drami **Kasandra**. A prav tako se že lep čas mučim, ker sem se znašel v precepu: naj ga še tako cenim, BNak strelja toliko kozlov, če se smem izraziti blago, da se skoz to čredo prebijam vse teže. O tem bom pisal NDM, ob **Pismu BNaku**, 100 strani, ki ga že nekaj let ne morem pripraviti za objavo, ker sem ob njem v SZ. Če naju BNak torej ne bi vezal Pvtno, premalo sva načelna, bi ga že kdaj nasadila. Drugi novinar: »Ste se pripravljene angažirati v obrambi domicilne pravice za

lipicance?» -, a vprašanja Goša ni razvila. Namesto da bi naslikala kot poseben dramski lik BNaka, Predsa Društva za zaščito Lipicancev, se je tej zamisli odpovedala, jo nadomestila z likom Kumra, »člana Društva za zaščito proteusa«. Načelno gre za isto reč, v ES praktični izvedbi pa ne; proteus nima tako vročih zagovornikov kot lipicanci.

Tretji novinar: »Sodelujete v igri Podarim-dobim? Ste bili kdaj junak belih strmin?« ZgPrešu se še sanjalo ni, kaj bodo postali, kakšno slavo užili potomci njegovih gorenjskih sodeželanov, Tržičan Križaj, Rudi Finžgar, Polda, brata Lukanca, dekleta a la Pretnarjeva, Dolžanova. V Preševem času še goroplazcev ni bilo, le Bavant Vodnik je lazil na Vršac, pač pesnik kot Preš, zato nor. Sicer je pa vseeno, kaj je bilo in česa ni bilo; Prih=Preš. Kar sprašuje 4. novinar, je poznal že ata Platon: »Verujete v karmo, v selitev duš?« Grki so potovali v Egipt, morda ne s turističnimi agencijami kot danes, a mnogi so šli gledat čudesa faraonske Trade. Ko se je AleksV prisekal-priklal do srednje Azije, je prenesel v Evro marsikaj hindujskega. Karme ni odkrila šele Zn revija Aura, v kateri je glavni pisec Tomš(ič) z morja. - Naj nadaljujem z vprašanji tehničnih-vsiljivih Žurstov: »Bi morali po vašem mnenju zaostri zunanjo politiko do sosednje Hrvaške? - Kaj menite o našem vstopu v Evropo?« Hrvate bi bilo treba preseliti v puščavo Gobi, tja naj bi jih popeljal Gobec, v Evro(po) pa smo že kdaj vstopili; moja teta je bila v tej kavarni blagajničarka.

Preš se še ne zaveda kompletne nevarnosti-ogroženosti, nekaj pa že sluti; sicer pa je zdaj v fazi InH ErSa. »Prešeren se sunkovito obrača h govorcem, se umika, vleče za sabo Julijo, ki pošilja poljubčke na vse strani.« Njej je popularnost všeč, njemu ne. Poročevalec za TeVe sporoča: »sprevod se bliža avtomobilom, obdan od množice meščanov in turistov, ki navdušeno vzklikajo mladoporocencema.« To je vrh SSL drame, medeni tedni, ki pa se bodo še pred normalnim iztekom RR v gnus.

TeVe poroča še o srečanju Preš-Voznik, kateremu smo prisostvovali v začetku Kode. Ker je vse RR, je tudi to srečanje postalo RR. V LDPM so dejstva vse manj važna; odloča, kako TeVe - MO - predstavi dejstva oz. kakšno zgodbo naredi iz njih, kaj izpusti, kaj doda. Voznik pripoveduje povsem Dgč zgodbo od tiste, ki jo poznamo; zatrjuje, da sta karambol pri priči uredila. On da je dejal: »Jest cviknem kt hudir: Gospod, ste ceu, vas kaj boli? ... Ja, pol sm pa fuknu makino gor na pločnik, pa sm ga povabu na pivce, človk ne more bit srovina, a ne? Sva se lepo menila.« Gre za dve povsem Raz Rci dogodka.

VIKavčič je kot veleskeptik in velecinik iz tega opažanja sklepal, da do resnice ni mogoče, da ima vsak svojo resnico, da pa obvelja za pravo tista, ki jo zagovarja močnejši. Za Dbsvet ima VIKavč prav; zame ne, ker verujem v še en - v Dt - svet. VIKavč je na osnovi več Rc resnice napisal roman **Zapisnik** in dramo **Termopile**, v kateri do kraja pokoplje KomMrk vizijo, enako kot v drami **AleksV**. To je posebej važno, ker tega ne stori kot nasprotnik sistema-režima, ampak kot eden od njegovih **Stebrov**, če smem parafrazirati naslov njegove knjige novel. **Termopile** bom ES podrobno obdelal še letos, zaslužijo; so - Neg - orientir. So konsekvence, kakršne nista naredila ne Goša ne njen Preš. Goša je sicer napisala nemalo do Čla Kritdramo, **Osoje**, a se je rešila iz EkP stiske z vsemi tremi nadaljnimi dramami, z **Glavo**, **Dolino** in **GošVido**.

Druga slika II. dejanja se konča Tip: Poročevalec si izmišlja zgodbo, seveda s pomočjo ljuda; oba sta na koristi, kajti ljud - Voznik - hoče biti tudi na ekranu: »Ampak moram bit jest tud gor, te lampe ne dam iz rok, mi je drag

spomin!« Ko zve, da mu bo želja izpolnjena, razbita lampa je nazoren dokaz, potrdilo resničnosti zgodbe, se razveseli kot NeČi otrok: »(na višku sreče) Vau! Sosedje bojo skakal do stropa od foušije!« Posrečilo se mu je-bo, da bo stal za stopničko više od njih, odkoder bo lahko scal nanje, dol, navzdol!

Poročevalec pa tvezi, kakor tvezijo vsi ti naši Bobovniki, Janežičke, Tanki in Danke: »Drage poslušalke, cenjeni poslušalci, slišali ste, kaj se je dogajalo našemu slavnemu bardu«, zdaj je še slaven, na koncu drame pa ... »ljudstvo« (Voznik) »ga je že prvi hip sprejelo z odprtimi rokami! Posnetke razbite luči, kraja srečanja in sploh vsega si lahko ogledate zvečer v posebni oddaji po Dnevniku.« V Preverjeno. »Bodite z nami!«

Bodite z nami, mi smo z vami, vsi skupaj tvorimo ponarejeno zgodbo, a kaj koga briga? Vsi imamo od tega korist, zgolj to pa velja. In vsi Už. Morda pa je DaSlja vendarle realizacija NSveta?

8

Potrebno je spet nekaj MetAkse. Najprej glede kompozicije knjige (**VMD**) in celote (**RSD**). Glede knjige: vse bolj se zdi, da v **VMD** ne bom vključil **ES** analize nobene od Mödovih dram. Čisteje bo, če ostanem le pri treh Tem dramah: **Pip**, **Obs** in **Vas**. Ne da ne bi več nameraval analizirati-upoštevati zgolj Dbnno (družbeno) usmerjenih tekstov; brez DbZge obvisi Dt (IsDt) v zraku. Res pa je, da bi moral nadaljnje analize v **RSD** vse bolj zaostri v tematizacijo (Isa) Dti, vse manj v socializacijo in politologijo. Načrt o posebnem Pnizu, ki bi se imenoval **RSD-8** (SD v 8-knjigah), obsegal pa bi ves letnik 2004, se mi kaže vse nujnejši, vse sprejemljivejši.

Bravca opozarjam (nikoli se še nisem obračal toliko na bravca kot zdaj, ko bravcev ni več, bravec - tisti redki preostali, naj vzame torej ta moj nagovor z lro), da naj od **SD-8** ne pričakuje nečesa takšnega, kot je v navadi - pravilo, model - KlasZge: sežet pregled v panteon ali zakladnico SD - (Slite) sprejetih dram-tekstov kot EtEst vrednot. NDM razlagam, kaj je takšna zakladnica: Konv stereotipizacija tekstov, ki ustrezajo določenemu Narprogramu ali sintezi-kompromisu med Narprogrami; ZadrGačnik je tako ravnal, SrKos pa je enkrat preferiral ultramodernizem in najnovejše avtorje, recimo v - ne izšli - antologiji Sl Pzje, ki smo jo sestavljali skupaj s Klabusom v prvi polovici 60-let, nato je podčrtal Mrkavtorje (ČirZlca in takove), od srede 90-let pa Katpisce. SrKos obrača plašč po vetru, ZadrGačnik (tudi Paternu-Patr) sta dostojnejša, njuna ideologija je sredinski-strpen-umen Ncl. Pož pa je Anteza (EstEtKlas) Normi. Je pluralist brez norme, okusa, sodbe. Tudi jaz pregledujem in upoštevam - celo analiziram - vse. A jaz zavzemam do slehernega lika in PD zelo konkreten, **ES** in Krit odnos, z liki-dramami sem v odprtem Dia-polemiki, delam jih za K-PO. To Požu manjka. Pož našteva, jaz se EkP soočam. V **VMD** to mojo tezo o meni - o moji MetAkxi v **RSD** - potrjuje **ES** analiza **Obsa**. Odklanjam ga, obenem pa ga enako podrobno preučujem kot **Pipa** in **Vas**, ki sta mi posebej blizu.

KlasTradSLZ učbeniki so torej Konv, so izraz Dbnorme, vendar so med sabo lahko zelo Raz; Pibernikuš zaljša z rožicami in venčki SPED, nekdanji Zadr, ko je bil še Mrkideolog, je kadil Boru in njegovim. DSD še nima svojega SLZ

učbenika o SD. Do njega niti ne bi moglo priti, KatDSD in janževci se ne bi mogli zediniti o merilih zanj. Za KatDSD je bog Reb(ula), v prvi plan bi morali povzdigniti SPED, SimD, KremžD, nikakor pa ne ŠelD, **Kanja**. Ko je bil Šel Kulster, ni dal pisati Piberniku nove SLZ učne knjige; SrKos pa raje počaka, da je neka stranka na oblasti nekaj let, prepričati se mora, da se splača potrošiti toliko sil za učbenik, ki da ne bo ostal v predalu.

KlasTrad SLZ učbeniki upoštevajo estetiko, ki prevladuje; za SLZgarje je bil najtežji prehod od RealD norme, ki jo je terjala Ptja na osnovi Trade realizma, k hiper(ultra)moderni in PM, prehod med HMg in RMg; dolgo so se opletali ob tej meji, najprej večino, kar je šlo čez mejo realizma, zavrnilo, celo napadali, Zajčevo (**Požgano travo**), Strševo (**Mozaike**), Smoletovo (**Potovanje**), Božičevo, Šalamunovo itn. Lito; sprememba se je začela dogajati sredi 60-let, a SrKos je **Poker** tedaj še odklonil; pozneje je to zatajil in svoje nekdanje razmerje prenaredil-ponaredil. (SrKos ne dosega merila Bartolovega **Emped-okl-a**: prve stopnje resnice kot preverljivih in preverjenih dejstev.) LZgarji, ki so danes oboževalci ZD, StršD, SmoLD, so bili pred štirimi desetletji njihovi nasprotniki; jaz ne. Tudi to govori o konsistenci moje poti in sodbe skoz moje ž.

Da upoštevajo TradLZgarji prevladujočo estetiko, je razumljivo, saj prevladovanje pomeni, da je sprejeta v večinski Dbi oz. kot večinska last-misel. SLZ kot UZn (že kot NarZn) je bistveno vezana na Dbo, odvisna od Dbe: od Nara, od ideologije oblasti; ta vezava velja tudi za univerzo. Kdor na Univerzi ne podpira večinske ali oblastne misli, mora - je moral - oditi, recimo midva z VeRusom 1958; sredi 70-let spet VeRus, Arzenšek, TH in Janez Jerovšek, sicer niso izgubili služb, le predavati niso smeli. Moj primer 1958 je na sredi. Drugo skrajnost predstavljajo PoV sankcije, ko so UProfi, ki niso bili vseč Ptji, odromali v zapor, Boris Furlan, duhovniki oz. UProfi na TF, Fajdiga, Strle.

Ker med mlajšimi - vsaj na univerzi - večinsko prevladuje RMg, se je vsebina Danorme zamenjala, ne pa sama Stra nastajanja-določanja norme; še zmerom je večinska. Verjetno bomo kmalu dobili učbenike, ki bodo - nekateri celo - ekstremni v normiranju Umeti kot inštalacij, avantgard, TrivLite (Hladnik). Mrakova **Obla**, ki je bila več kot pol Stola primer-zgled neestetosti, je zdaj (v RMg LZi) sprejeta kot normalna, celo kot smerodavna. Mrakovi drami **Mona Gabrijela** in **Slepi prorok** sta veljali za diletantski skrupicali; pred kratkim njuno estetsko dramaturško plat Tomaž Toporišič omeni le kot »nerodno«, a drami sami poudarjeno Poz sprejme. To se zgodi v Književnih listih dnevnika Delo, v MO, ki normira DaSLZ. Isto bi lahko rekli za Kosovelove **Integrale**, le da so doživeli ti vključitev v normativno SLZ že v drugi polovici 60-let. Pa za Bartolovo Lito, za **Al Araf** in **Alamut**; obema sem pomagal do rehabilitacije prav jaz v začetku 70-let. Enako **Obli**.

To sem delal, ko sem bil še član SDbe. Danes sem to še komaj. Tudi LZgar nisem več, vsaj nehujem biti. ČD-SD se že nisem potrudil uvesti v normo SLZi (SLZa); že Vrhovčevega **Zorana**, ki ga posebej visoko cenim, ne itn. Kar izhaja v **RSD**, torej dejansko že vsa 90-leta, zame ni več takšno, da bi si moral prizadevati, da bi moje analize-sodbe morale prodreti v splošno DbJavzavest. Nekoč sem veliko pisal v MO. Tip: ko so bila MO v (ob)lasti Ptje, sem v MO zoper Ptjo rovaril. Ko so postala Svna, tj. tržna, me niso več zanimala, vse bolj sem odkrival, kaj so: da so morda še manj primerna za RazReše od nekdanjih MO. Nekoč sta vladali teza in Anteza ali točneje: teza, recimo **Razci**, in Not razkroj teze, **Dia-Afera**; RealHum (EtatHum) in ADHuma. Sredi 60-let je prišlo

od odločilnega preloma: Ptja kot teza se je v sebi sesula, RR se je v Rad skepticizem-Nih, VIKavčičeve **Term(opil)e**, 1965. Ptja je to Prikr, v več fazah, o tem kasneje. ADHuma se je razcepila v dve smeri: v RMg (RudolfD itn.) in v IsDti (od **Sam** do **Ljercev**). Nekateri so se mučili vmes: ZD, spajali so Demonaco (**Potohodec**) z Ideaco (**Breda**), tudi vse bolj samo sebi skrito Ideaco, **Grmače**; Šel v **Čari** itn.

Estetika je v Not zvezi z Eto. Obe estetiki, ki sta si vsaksebi, RealHum (**Razci**) in Lud (**Suženj**, tudi ta je na temo NOB), sta posledica dveh Tem Raz Et(ik). HMg Eta in RMg Eta; NDM. Šolski LZgarji, če niso na eni od obeh skrajnih pozicij, iščejo sintezo; najrazumnejši vedo, da se to spleča, posebno danes, ko skuša biti - tudi je - LDPM strpna, skuša vse zaobseči, kajti kot povsem nevsebinska ji je vseeno, kaj kdo trdi. V globljem pomenu seveda je tudi ona ideološka; pač ideologija RMg, SimVirt Kpltrga. A ta ideologija ni vezana na nobeno eksplicitno vrednoto-bit; vsaka teza lahko postane vrednota, bolje rečeno: cena, če uspe na trgu. Ker pa je Slja še zmerom ND in bo to še nekaj časa ostala, trg - šolski trg, univerzitetni itn. - terja upoštevanje marsičesa, kar je bilo nekoč Stvrednota, danes pa je vredno le še po funkciji oz. uporabljivosti, ki mu jo daje povpraševanje. PrešPzja (**PKrst**), **Tuga**, **ŽupVera** same na sebi niso več vrednote, s tem ne Et ne Estetbiti; zato Pož, ki se ne znajde, našteje vse; izvolite, pravi, postrezite si, vse je vsem na razpolago. Tudi jaz pristajam na to. A Dg ni le postrežba z vsem; je tudi in predvsem tematizacija EkP problematike, ki dobi smisel šele v dilemi med ničem in IsDti. Zame (za DgZn) zato - Strno - mora biti-postati vsaka drama K-PO: da bi lahko DgAnln zavzel do nje EkP razmerje.

Takšno razmerje pa ne dopušča tipa obravnave SD - Lite - na način šolskih učbenikov od Ivana Grafenauerja naprej, vse do SrKosa. Vsi ti učbeniki so pisani od zunaj, le s stališča Db (veljavne Et in Estet) norme kot samoumevne. Služijo ne le pouku, ampak vzgoji: Ponotu Db meril. Učenec mora te norme, ki so sicer podajane kot Zun, sprejeti kot samoumevno resnico Db-Čl-sveta (vsaj Slova, Prikr-itega z UH ali Katom ali Mrkom). Zuntip teh norm (sodb, obravn, analiz) je krinka, pod katero prehaja od ObDbe njena bit (IdM) v odprto duševnost učenca-vzgajanca. Ko KC terja vzgojo in zavrača le pouk Zun tipa, hoče dejansko vzgojo, ki že je, kot kažem, le radikalizirati oz. reducirati na zgolj Katvzgojo, medtem ko se celo SrKos (kot bistrejši) zaveda, da to ne gre; da je treba Katvzgojo kot ožjo potihem vcepiti učencem-vzgajancem v dušo, tako, da se ne zavedajo njene vsiljive vzgojnosti, kakor jo terja Angeloida Požerolnica (**BlaNo**), ampak naj bi malčki - vse do študentov - zdravilo pojedli skupaj s sladoledom, z oranžado. ZunTip podajanja snovi dela vtis, kot da je LZ eksaktna veda, skoraj kot matematika. Vsekakor pa da so njene norme (Aksa), če že ne morejo biti njene metode (Meta) Znpreverjene: v Umeti ali Dbduhovnih Znih isto, kar je v eksaktnih Znih matematika. Seveda gre le za dogme-doktrine, ki pa niso eksplicirane; Bacon bi dejal, **Emped** potrdil, da gre za idola tribu et fori.

RSD upošteva NarZgo, vse Sl ideologije (Ncl, Kat, Mrk, Lud), njihove LZ; načeloma ne bi smelo biti ničesar, česar **RSD** ne bi jemala v obzir in odgovorno podrobno preučevala. A vse to je v **RSD** in za DgZn relevantno le, če je v zvezi z dilemo: ali Nič (nič) ali Bog (smisel) oz. ali THM-krog (od Ožlde skoz Dč do Dv) ali IsDti. Trdim, da je ta dilema Strno v vsaki drami, v vsakem Člu, morda v vsaki njegovi izjavi; le (po)ls jo je treba. **RSD** je eno

samo Is; zato HKD. Iščem v vse smeri, kajti nikdar ne morem vnaprej vedeti, kaj je kje, kaj se kje morebiti skriva. Ravno TradSLZ, ki je IdSLZ, greši (s stališča DgRazReše), ker zmerom ve, kaj je kje. Za UZn je eno od meril preglednost, jasnost, obvladljivost, orientabilnost: manj ko je neznank, bolje je. Vse Dgč za DgZn: ta išče, marsikaj sprejme kot resnico, a v nadaljnjem procesu RazReše odkrije, da to ni resnica, to zavrne-zavrže, pove, zakaj, odkrije ustroj lastnega ravnanja, s tem vzrok, zakaj in kako je prišlo do zmote. Po svoje - na eni ravni - je RazReše ena sama naporna pot skozi nenehna SSL; kar ostane kot resnica, je morda sploh bolj pot-smer kot kaj drugega. Če je Dr neimenljiva (vsako ime je IdM), se da brati resnico le med imeni-besedami-jezikom.

Če bi **VMD** končal z MödD (recimo s **Truth story**), bi storil to zato, da bi pokazal, kako se Čl(oštvo) zmerom znajde. Naj ga vse tri prej obravnavane drame še tako ostro Krit zavrnejo, BRoz kot LibKom oblast-sistem demonije, Dak kot pust banalen sistem lovljenja za lasten rep, Goša kot nevrednega obstoja, ta sistem ostaja, le prilagaja se, ljudje se v njem zmerom znova tako RR, da se spet počutijo dobro. Trojka AnKajJe v **Obsu** se muči, ker jo je strah, da bo KC-(VoM) FKr nad njo zmagal, jo kaznoval, vrgel v Veprekletstvo; v **Pipu** se Idljudje pripravljajo na novo stopnjo močne Dbe, v kateri bo zavladala VelOs, KarlV; v **Vasi** so zaenkrat kar se da zadovoljni, da so svojega polžamaskoto - Preša - spet priklenili na spomenik, pričvrstili v bron; bodo pa čudno pogledali, ko bodo naslednje jutro opazili, da ne njega ne Muze - Navdiha - na podstavku ne bo več. Moral bo priti spet genialni Žižek, da bo pogruntal pravšnjo razlago: recimo, da ju je dala županja Viktorija Potočkova v popravilo; ali pa bo Repe s Stresovo pomočjo prejel namig iz nebes, da ju je vzel St Peter direkt v Vež, z bronom vred. (Zanesljivo pa bo krožila verzija, da potrebujejo v nebesih bron za krogle, s katerimi bodo zatrli novi upor Komstov v peklju.)

Möd na koncu knjige **VMD** bi poantiral banaliteto IdBa, ki bo trajalo še dolgo: neznansko odpornost Ža; IdČla kot AgrKzldo. Če pa knjige ne bom končal s **Podnom**, bo konec bistveno bolj odprt. Zastavilo se bo precej novih vprašanj, tudi za DaSlce kot trop banalnih bitij. Na čem utemeljiti Slov, če smo izgubili ZgPreša? Se bo začel nov KulturKampf, kot po postavitvi spomenika pred Stalom? Ne bo zlobni Jelčič v parlamentu na glas iznesel (kot kura jajce) domnevo (obdolžitev), da so Preša ponoči ukradli bližnji frančiškanarji, da bi ga nadomestili s kipom Sloma in njegove Muze; ta bo ali Nežica ali pa sama Mati KC v obliki (seveda do nog oblečene) Angeloide Žerovce? Spletkarski Jelčič bo namignil, da Tršar že dela kip Sloma in Angelce; da so statuo nekateri že videli v Dragovem ateljeju pod Rožnikom. Obeta se nov škandal, ker bo hotel delati Sloma kipar, ki je naredil že peklenska vrata na stolnici pa djenerala Maistra na Krpanovi kobili; da bi posadili Sloma na Pegaza? Dvomim. (Morda ga bo nosil kot sam Kristophoros Ježuščka St Sard-enko, saj bo tako neposredno na vratu čutil milo mednožje Snika?) To bo še špetira (PrepDč) in vse zaradi prokletega Preša, ki mu niso znali vbrizgati v rit dovolj pomirjevala, konjsko dozo, kot jo dajo Krištofu Zupetu (Krištoforu, ki nosi Ješua-Mraka), kadar ga prime besnilo.

Bodo Slci brez Preša po hitrem postopku spoznali, da se jim zdaj ne splača še naprej vztrajati pri Slovu; da lahko zdaj mirne duše postanejo Švabe ali Lah, na podstavek pa naložijo kopijo kakega Dantejevega ali Goethejevega kipa. Rupel bo drupal, da bi postali Amerikanci, 217.Dž v ZDA; a Busch ne bo

za to, nismo dovolj zanesljivi, Hanž bo prav pod statuo Jeffersona demonstriral in dokazoval, da je prav Jef prvi kršil ČIP, ker za svojega PodPredsa ni izbral zamurca ali vsaj Ind(ijanc)a. Hanž od Sotle in Miheljačić od Ormoža pravkar redigirata memorandum, naslovljen na Združene narode, naj dajo ZDA pod skrbništvo; nad njimi naj prevzame varuštvo Libija, osebno polkovnik Gadafi, ker Libija predseduje v ZN odboru za ČIP. Kdor pozna ta podatek, ve, kaj so - ne le za HanžMihca - ČIP: teror kot LR v duhu AnG-AnZDA-AnKpl. Ekrazit Bushu v rit! Še malo, pa bo HanžPePKu žal, da so AngAmi premagali Hitlerja; če bi Japonci pravočasno zasedli ZDA, te ne bi vrgle atomske bombe na Hirošimo in ČIP bi bile obvarovane.

Bravec naj v tem mojem izvajanju, ki se mu bo zdelo pretirano, a ni, spozna, kaj je RR. Moč RR je brezkrajna. Ata KaKi je 1945 razlagal, da bo SovZa dosegla Kom čez 5 let, Juga čez 8 let. In oba sta mislila resno. Za svoj izjemni um sta bila sprejeta v SAZU: Ka kot redni, Ki kot izredni član. Misli dr. Vratusch, Kardeljeva desna roka, še zmeraj tako? Sicer pa, ali se ne počutijo DaSlci zdaj, ko so Preša spodili, spet kot v Komu? Kaj bi bil raj, v katerem se ne bi prepirali, tekmovali? Dolgčas! DaSlja je dosežen paradiz. Zakaj ne bi na stvar gledali tudi tako? Bolj ko Zlca zabavljata, bolj sta zadoščena. SM je pogoj za KaSlčevo srečo.

9

Za letnik 2003 še nisem mogel izdelati - si izmisliti - nove kompozicije, s tem tudi novega **Orga**. Za IzDbJav sem se odločil šele tik pred sredo leta 2003, ko je bilo 8 knjig, namenjenih za ta letnik, že narejenih, vsaj jaz sem jih že napisal, razen zadnjih dveh tudi že popravil in pripravil računalniško pretipkavanje. Zdaj pa, ko začnem nov letnik (2004), je skorajda samoumevno, da bi bile potrebne v organizaciji projekta nekatere spremembe. Na nov **Org** sem mislil že dlje časa, a se zanj nisem odločil, ker ni bilo nujno; zdaj skoraj da je. Stari **Org** se veže še na nadnize **BkB**, **BkS**, **SkB**, ki sem jih vzpostavil na osnovi analize-knjige o **GiM (DBPO)**, torej med leti 1986 in 1991. Že nekaj let pa ugotavljam, da ne ustrezajo več moji misli (DgZni); da jo omejujejo, reducirajo, celo zavajajo. Torej je zdajle primeren trenutek za RR tudi v tej točki. Kakšen bo ta novi **Org**, še ne vem. Nastajal bo v teku udejanjanja programa za 2004. Šele ko bo napisanih nekaj knjig za 2004, bom mogel videti, kam me nese; vendar pa se moram že ta hip zavedati, da iščem nov **Org**. Se pravi, komponirati Pos knjige letnika 2004 z vidika IsDt. Še delati analize ObDbe, a glede na IsDt. Naredil sem že nekaj skic za letnik 2004; pazim, da so med sabo Raz.

Eno naj navedem in nekoliko pokomentiram, da se konkretno vidi, v kakšno smer grem. Pred tem naj rečem le še to, kar je tudi v zvezi z izvajanji v prejšnjem poglavju. Drame, ki jih izbiram za letnik 2004 (Let-4), so izbrane po Dgč merilih kot v TradSLZ. Naslov **SD-8** je ambiciozen. Seveda s tem ne mislim na kompletno upoštevanje najpomembnejših SD; tudi tak vidik sodi v Konvld metodo, ki daje povzetke Dbnorm, Dbresnic, sprejetih stereotipov, orientirjev, ki naj jih Slc upošteva, če hoče biti povprečen normalen državljan ali/in se vsaj

malo spoznati na območje Lite oz. SD. Po pravilu: najvišja gora v Sliji je Triglav, najdaljša reka Sava, najgloblje jezero to pa to (na pomoč, jezerologi!), najvišje na teniški lestvici je Matevžičeva (nekoč je bila Jauševčeva, v športu se rezultati in mesta spreminjajo), najbolj dolgočasen Slc je Peršak.

Od treh za prvo knjigo Let-4 izbranih dram dve nista še niti natisnjeni niti uprizorjeni, ena šele pred kratkim natisnjena, a je ostala skoraj neznana, **Obs**; po svoji EtEst Stri ni takšna, da bi jo PatrZadr in SrKos postavili za normo. (Le Pož, če bi se nanj obrnil Piber ali kdo iz podjetja Sancta famiglia.) A tudi MödD, če bi jo upošteval, položaja ne bi spremenila. MödD uprizarjajo, z uspehom, a Inki kot normerji komediografa ne priznajo kot dovolj visokega; če napiše Janč slabo Kodo, **Zalezovanje Godota**, je to dogodek desetletja, če bi dal na svitlo Möd **Tartuffa**, bi Ink zavihnil nos in bi spet nekaj blebetal: ni dovolj čisto izpisano itn. Jaz iščem resnico (RazRese), Inki se držijo Dbnorm.

Upošteval bi rad (vsaj) še po eno Dakovo in Gošino dramo: **Karuza** in **Osoje**. **Osoje** izhajajo iz Strševih **Žab**; obe drami sta Moti. Goša odgovarja na **Osoje z GošVido**, Nih problematiko **Osoj** rešuje s Perčto, Strša pa vidi, da mu ne Kat Mota **Ljercev** ne NAkozmozcentrizem **Driade** ne pomagata, obe drami sta iz srede 70-let. Vse zamegli, derealizira v **Očesu**, čeprav pazi, da naredi obenem tudi Rad DbKrito, tudi Krito DbČte, glej **Škarje**. Tematika, ki tako nastane - ki nastane z mojo organizacijo zaporedij dram v naslednji knjigi Let-4 -, se znajde med dvema skrajnostma, med dvema PD, ki sta malo ali komaj znani: med tikPV (ali v začetku MV) napisani Cajn(karj)evi **Nevarni igri** kot Rad zagovoru LdDr, na eni in VIKavčevimi **Termami**, ki so Rad točka Niha, skepticizma, Morrelativizma, na drugi strani. Kako bi omenjene drame razporedil, s katero knjigo končal, s katero tezo knjigo poantiral, še ne vem; do tega prihaja pri meni zmerom šele postopoma. Sem srednik - imam se za medija Dti -, zato poslušam, kar v meni nekdo-nekaj »govori« in tisto prevajam v svoj, žal še zmerom vse preveč ldjezik.

Eno knjigo Let-4 bi rad namenil analizi LudKod, ki že v SSD vlečejo v RMg: Govovega **Šarivarija**, Milčinskega **Ciganov**; od teh k FiID, **Bakham** in **Figarovi svatbi**. Eno knjigo moram nameniti preučevanju kaosa, OISa oz. tiste SD, ki je ARF Ktza in ADHuma. Začel bi s koncem **Zorana**, tega konca v knjigi **UČ** še nisem ES analiziral. Nadaljeval s komaj znano Ganglovo **Sfingo** (enako malo znano, kot sta **Šari** in **Cigani**), od nje prešel na Grumovo najzgodnejšo dramo **Pierrot in Pierrette**, od te k **Zastorom** na eni in CerK(venikovi)D oz. trilogiji **V vrtincu**, **Greh**, **Očiščenje** na drugi strani. Trilogija je v 20-letih povzročila pohujšanje, bila torej znana, kasneje pozabljena, Zamol; PoV menda niso uprizorili nobene CerKD. Bi v naslednji knjigi Let-4 prešel k dramam, ki EkP probleme duše prenašajo na Dbraven, recimo k ARemčevi **Kirke**, tudi k Leskovčevi **Haris**? Je primerno nadaljevanje - stopnjevana ARF - te tematike v VitZupovi PoV **Ladji**, Šelovi **Savni**? Bi moral Pniz začetni z analizo Kodrove **Pavline**, ki je ostala v rokopisu, niti ne v tipkopisu, a je izjemno zanimiva RomTraga-Mela? Možnosti je še veliko; navedel sem eno samo, a ta upošteva-obravnavava skoraj same neznane ali komaj znane SD.

S stališča KonvDbnorm(ativik)e je takšno moje ravnanje diletantsko, saj krši eno Tem zapovedi: da bravcev - vzgajancev, kdo drug razen šolskih prisiljenecv pa se še ukvarja s SD? - avtor, če hoče uspeti, ne sme obstreljevati s preveliko količino neznanega. Tudi pisanje LZ je ekonomija. Bravec prenese le

omejeno količino neznanega, da jo lahko cepi - prihefta - na tisto, kar že ve-zna. Tako ga Vzgojitelj polagoma obvladuje, mu potihem vstopa v duševnost, mu jo (pre)usmerja.

Težava je v tem, da TradSLZgar mora uspeti, saj je v službi Dbe (SNara, neke ideologije, pa čeprav DalDPM, ki pa prav tako potrebuje masko, Nemci Goetheta, Francozi Racineta, Ili Danteta). Neuspešen LZgar je diletant, slabo opravlja naloženo mu nalogo; je slab hlapec. Vidite, dragi bravci, jaz pa nisem - nočem biti - hlapec, služabnik nobene lDdbe, druge pa ni. Zato mi ni do uspeha, ne do oblasti, kot Zihelru in Stresu, ne do vpliva (kot Veřusu in SrKosu), niti ne do tega, da bi v tekmi z mlajšimi če že ne zmagoval, pa čim dlje zadržal svoje oblastniške pozicije in imidž, kot PatrZadr: oblastniške namreč v oblasti SLZa, te pozicije so UProfi na ff dolga leta izdelovali, utrjevali, tudi z obveznim čtivom za študente. Trudijo se, da bi študentje čim dlje ostali pri njihovih obveznih knjigah-mislih-teorijah-analizah; tudi odtod Stren špetir med Patrom in Hladom, Topom in Grdino ipd. PatrZadr ob SrKosu nenehoma sodelujeta v MO, da ju publika ne bi pozabila; pišeta šolske učbenike in referate, SB v šolske knjige; te odločajo.

DgZn je povsem nova in druga. Zato je zanjo normalno - norma -, da daje čim več inovacij; da vse (če bi se le dal!) presoja glede na svoj spremenjeni VIS, glede na dilemo OIS-Nih in lSDti. V dozdejšnjem **Orgu** sem imel najprej - glej začetne knjige **RSD** - tudi v vsakem nadnizu 4. niz kot rešitev; kasneje sem ga črtal, ker sem želel, naj bi vsaka drama-knjiga kazala na Dt, na lSDti. V prvem Orgu sem 4. niz imenoval **Traga-Pasijon-Vst(ajenje)**, kar je bilo skladno z mojo Ta pripadnostjo KCi; od nje sem vzel Vst, čeprav sem ga že tedaj RR (preOsm) v Dt. A ker sem se hotel držati KC-dogem in jih le vsebinsko RR, me je to oviralo; kmalu sem opazil, da nisem dosleden svoji viziji in Zni; da ne smem več uporabljati izraza Vst kot osrednjega Poz. Vse bolj sem ta izraz podvrgel Kriti kot VoM; v analizi **Obsa** dosega ta Krita vrh.

VoM mi je postal zadnja leta celo posebej Neg - zavajajoč - izraz, saj vodi k nebesom in Vezmagi; s tem ne več k Dti. Dt je v takšni RR, kakršno je naredila FKC z VoMom, skoraj izgubljena, netematizirana, Zamol; v prvi plan prihaja triumfalizem lDbA, NSS, Zmag(ovita)Kld, torej ravno tisto, kar imam za najbolj napačno.

Tri nosilne drame v **VMD** bi lahko razporedili glede na os med VoMom (**Obs**) na eni in lDdbe (**Vas**) ter klesanjem Svetle-Dti v kamen TSa (**Pip**) na drugi strani. Poskušal bom izdelati (z Alo v Kanegri, kamor greva naslednji mesec) tudi MSI tega razmerja-osi; zdaj delam le osnutek. Moram pa upoštevati že naslednjo knjigo v let-4. Ta, kot sem omenil malo prej, ima Dgč Stro kot **VMD**. Med Rad Nihom (**Terme**), t(akšn)ega v **VMD** ni (takšni so le nekateri liki v teh dramah), in Rad lDdr, ki je lDdr do sočla (**Nevarna igra**). V **Pipu** takšne lDdr ni, kolikor je ni v Beki, a v tej funkciji Beka ni eksplicirana; postane celo »tolažnica kraljev«, Konkubina. Skrbi za rod Kaskov, ni pa dovolj vidno, ali je tudi Norčev PriSo. V **Vasi** do Per lDdr med Prešem in Muzo ali Julo ne pride; Muza je metafora in/ali alegorija, Jula bi morda lahko postala Preševa PriSo, a šele po tem, ko bo najprej izdelala sebe v SAPO. V **Obsu** pa je lDdr doktrinarno Abst; dramatika ne zanima JKrova lDdr, ampak Demonaca zločinske trojke KomJudov.

Med tema dvema dramama so drame, ki uprizarjajo, kaj se zgodi, če Čl ne ravna po lDdr, če se prepusti Užem-Hudiču, **Žabe**; želji, pohlepu, **Osoje**;

Karuzo je posebna točka med njimi, morda prenos-podaljšanje **Očesa** v - vsaj navidezno - Dnpsiho(logijo), v znotrajDn odnose. Preden narišemo MSI te knjige, naj podam nekaj analize DbZge, v kateri se je dogajala ZO teh dram in SD.

Že dolgo opozarjam na poseben pomen dveh letnic: 1955 in 1965. Čas okrog 1955 sem že precej osvetlil; nastanek SeHa in začetek IzDbe (**Potovanje**), tudi Krite PtjTotsistema (**Steklo, Žoga, Delirij, AleksPR**), celo Ktza-RMg (**ČvŠ**). Nato sledi desetletje najvišjega vzpona PoV SD in SIZi (**Dia, Afera, SAnt, OtR, Kaznjenci, Vojaka Jošta ni**). Nova meja je spet okrog 1965. **Terme** izidejo prav tedaj. VIKavčič je Tip za ta Dbrazvoj. Prej, na prehodu 50-ih v 60-leta, je Rad nasprotnik MGGe, ki išče drugam; VIKavč je strasten Stl zastopnik Ptj-oblasti, javno ovaja, v reviji Problemi, ki mu jo Ptja poveri prav v ta namen, objavlja spise, ki skušajo sesuti držo Persgrupe; vdinjata se mu STH, Debenjak ipd. Vsi se trudijo, da bi podaljšali MrkKom ideologijo Ptje kot Abs trdno bit, ki je obenem Stbit in Zndokazana; STH preučujeta in navajata v ta namen posebej Marxa.

To je za Ptjo odločilen čas. Če bi dopustila Persgrupo (MGG), bi morda omogočila nadaljevanje predvsem moje usmeritve k Dti; morda, pravim, ne vem. Z Unič(enjem) Pers je dala predvsem prostor nastanku RMGe; pomena RMGe kot Fije PMLD se niti ni zavedala, čeprav je skušala zavreti tudi to usmeritev, skupino okrog kranjske Plamenice, Marnika, nato Šalamuna itn. Zdelo se ji je, da zadošča, če je iz Poligre izločena MGG; te se je bala, posebno če bi jo usmerjal Puč. Mlajše (Šal-amun je imel 1965 24 let, Marnik 21 let itn.) je imela za začetnike, za skoraj otroke, ki da jih bo že znala obvarovati; morda prek Problemov in VIKavča, morda prek Sodobnosti, to je tedaj od Pirca prevzel duo Mejak-ČirZlc, ki je naredil Tip »očetomor«. Prejšnje uredništvo je veljalo za zastopnika SHKI (Šega, Vodopivec, Štih, Brezovar, NikGraf, Rapa Šuklje itn.), medtem ko sta nastopila MejZlc kot Ptj likvidatorja; tedaj se začne ČirZlčev izredni vzpon v Ptji in oblasti: na osnovi izdaje SHKI, z umazanimi rokami. Pozneje je skušal ČirZlc to Prikr, se delati za NeČi Snika. Zaman, okrog 1965 je izvedel enega najgrših posegov TotStl nasilja v SKulo. Pozneje je začel sprejemati v Sodobnost vsakogar, nastopati kot zaščitnik vseh, vse SKule. A to je bilo tedaj, ko je vsakdo od teh nastopal kot Psk; ko je bila moč vsake grupe, ki bi mogla postati AnPtj, ukinjena. Zlc se je profiliral v enega največjih SIHinov.

Za razliko od MejZlca je ravnal VIKavč (s svojo grupo, Doklerjem, Pirnatom) Dgč. Ob likvidaciji Pers je nekako celo podprl Pers; ne njene Fije-ideologije, vendar pa je - skupaj s Pirčevo Sodobnostjo, torej preden jo je prevzel duo MejZlc - branil pravico Umeti in misli do SA (Sve in avtonomije); torej pozicijo LD ali vsaj RLH-VISa. Ogromen korak za VIKavča; a enako za STH, ki sta naredila še nadaljnje korake, se povezala z MGG, s Pircem itn. Ker nismo mogli sodelovati v MejZlčevi Sodobnosti, smo po letu nekakšnega Kulmolka (prvi ga je prekršil Šel!) začeli sodelovati v VIKavčevih Problemih. Ker pa je bil ta - njegova grupa - pripravljen pripuščati v revijo le Pske oz. nove ideje in nove stile le do neke meje, hotel je zadržati oblast v reviji, smo na sestanku Sveta sodelavcev sodelavci, ki so volili večinsko, torej v duhu LD kot večinske, prevzeli revijo. To ni bil poseg Ptje, ki je likvidirala Pirčevo-Šegovo Sodobnost, ampak novih sil, če se smem tako izraziti, nove grupe, ki je nastala - se amalgamirala - iz več grup; nastali so Problemi druge polovice 60-let oz.

prehoda 60-ih v 70-leta kot izjemen dosežek in vrh inovativne SIZi. (Kot član uredništva sem odločilno sodeloval pri tej orientaciji; seveda tudi s spisi.)

VIKavč je ob tem - v 60-ih letih - doživil posebno PerPvtipot ali preobrazbo (RR). Iz Stlideologa ni prešel v RMg, kot grupa okrog novih Problemov, t.j. po Kavčevi samoizločitvi iz revije (Kavč je potem soustanavljal PiČ), v kateri je bil močen element tudi IsDti, a pod masko oz. v spoju z MagNA momenti, Marnik, Geister, Šel, **Triptih**, OHO, tudi moj brat AlešK, do Sma maja 1966: OHO je klas faza RMg, še precej pred »prevzemom« Problemov. O Dti kot kozmoz, ki je v veliki meri izhajal tudi iz Strše, **Sam** izide 1965 (a prej izidejo pesniške zbirke **Odisej** in **Zvezde**), NDM podrobno. NTM me zanima le VIKavč. Ko se je Kavču podrl Mrk kot Stl, ni prešel v ADHuma, kot MGG; Zajc desetletja ni mogel iz tega OISa, sredi 60-let je snoval **Potohodca**, svojo najbolj Nih - trpečo, SM, desperatsko - drama. Še manj je VIKavč prešel v IsDti. Kavču se je vse podrl kot vrednost; vprašanje je celo, če ni bil že njegov Stl v drugi polovici 50-let le izforsiran, da bi pristajal na kaj vrednega, da bi mogel biti z oblastjo; da ne bi padel v črnuljo OISa. Izkušnja s koncem Pers oz. uvidenje, kam gre Ptja oz. najbrž Not vednost, da se vodilni Komsti sami v sebi sesuvajo, da izgubljajo stari vrednostni sistem (MrkKom kot PnM-bit), da iščejo možnosti prilagoditve novi situaciji, v kateri stare dogme ne le ne pomagajo več, ampak so izrazito v napoto uspešnemu funkcioniranju oblasti, ga je pretreslo: soočilo z golim ničem.

Komsti so se razcepili v tiste, ki so naprej trajbali svojo Stl ideologijo; ti so podprli oz. celo zasnovali Titovo-Dolančevo Pismo na začetku 70-let, regres v Stl, sistem, ki je pomenil SM-AD Ptje. Druga smer, pogumnejša, odprtejša, je dobila izraz v Stanetu Kavčiču. Kasneje jo je nadaljeval Kučan, tedaj ne, tedaj je bil Izd, tako se je rešil kot oblastnik. Kavčič je omogočil, da so postali Problemi odprti za pluralnejšo misel od tiste, ki jo je dopuščal VIKavč. StaneKavč namreč ni sprožil procesov zoper Probleme in njihove sodelavce, zoper Rožanca v tržaškem Mostu; oz. Rožanca so obsodili le pogojno, obenem pa je smel polno sodelovati v Problemih.

Popit, Vipotnik ipd. so pripravljali ReStl; StaneKavč je pripravljal sestop Ptje z oblasti, LDbo, na PolEkonom terenu, medtem ko je grupa Problemov okrog 1969 izdelovala HKD SIZ: od RMg LDPM do MagIsDti, če se smem tako izraziti; a le ta izraz je primeren za Šelovo in Marnikovo Is; s tema dvema sem tedaj najtesneje sodeloval. VIKavč se ni pridružil nobeni od teh smeri; PiČ je bil usmerjen ReKat, ReTrad, izrazito Anproblemovsko, AnRMG; v duhu SHKI, ki pa ni podpirala Ptje, kot jo je Zlčeva Sodobnost, ampak se je obračala h KatTradi, sodelavci so bili Janez Gradišnik, Slodnjak, Rebula, Piber (reva je pod psevdonimom Tušek sodeloval tudi v Sodobnosti, kjer bi se lahko promoviral). VIKavč se ni odločil za ReKat zaradi tega, ker bi sam verjel v ReSlom, ampak ker je sredi 60-let ugotovil, da ni več nobene mogoče resnice; podobno kot TH.

TH se je reševal s hokuspokusom Heid-bit, čeprav je v drugi polovici 80-let tudi on prešel k TradSNclu, k Sti SNara, h kozmizmu Sak tipa. Za vse to je moral imeti Čl nekaj volje do SSL-projektov, vendarle še nekaj vzgona in svežine; STH sta imela to, predvsem sta pa zavohala, da lahko izjemno uspeta kot utemeljitelja SNDže. VIKavč je že od nekdanj utrujen Čl; je paradokсна kombinacija (paradoksi omogočajo nastanek Umtkov) temne strasti-Sša in utrujenosti. VIKavčev slog je pust, počasen, brez navdiha; utrujen. Zato se mi

je zdel Kavčev roman **Minevanje** dober: utrujenega bivšega oznovca opisuje na utrujen način, v slogu sem detektiral Priprijetje. VIKavča je utrujenost - celo morbidnost, resignacija, brezbržnost, huje: Rad razvrednoten odnos do vsega in vsakogar - prevzela še posebej sredi 60-let, ko je videl, da se je naboj dotedanje Ptje izpraznil; da je resnica te Ptje nič, le volja do oblasti. Tudi VIKavča je držala pokonci le še volja do oblasti, a ne toliko, da bi delal Polkariero, čeprav je postal Kulster. Ni pa našel v sebi nobene druge motivacije, da še vztraja - da vztraja Čl kot tak -, razen volje do moči, razen AgrEkzide.

Glede na to pa je vseeno, kaj Čl razglašaja; ali MrkStl ali TradKC; v tej smeri je začel pisati celo obnove večernic, glej povesti za Mohorjevo in/ali Prešernovo: **Sreča ne prihaja sama**, 1961. RMg je dopuščal kot vnos Abst Kafke v svojo prozo: **Tja in nazaj**, 1962: ni pa prešel k Šelovemu reizmu, deskripcionizmu, k stilu Novega romana; ostal je na njegovem robu. Te Raz ne le slogovne Rce so kazale na osrednjo točko v VIKavčevi psihi: da se mu je vsakršen vrednostni sistem podrl, da ni verjel v nič več; da se je reševal z igranjem - Posn - Raz slogov in resnic. Razumljivo je, da ni povsem uspel; nobenega sveta ni zmoget zares perfektno Posn. Bil je pretežkokrven, prežalosten, preutrujen. Povsod je dosegel le stopnjo odličnjaka.

Bistveno za SIZ, tako za PolDbZgo kot za SD, je, da je Ptja opisala med letoma 1941 in 1965, med MV in sredo 60-let, lok, ki je dejansko skoraj navpično padajoča črta. Polnost (PnM) PtjKom vere v dosegljivost Abs Prihi itn. (NDM) se razodeva v NOBD, **Roj(stv)u**, **KloMateri**, **BSSvetu** itn. Da PoV obdobje izgradnje ne zmore analogne dramatike, kot je bila NOBD, ni le rezultat PolIdeol Rede, ki jo je uvajala Ptja do srede 50-let, ampak še bolj občutka negotovosti, ki se je naselil vanjo, a se ga ni zavedala; ga pa je nezavedno čutila. Zato je začela forsirati, postajala je histerična, zaradi tega nasilna. Namesto da bi nastajal paradiz na zemlji (na TSu), se je kazalo vse več težav, protislovij, odporov; ni jih znala Dgč razreševati kot s stopnjevanjem terorja, to je bil njen PV in MV odgovor na odpore. Teror je kot tak Reda; paradiz pa vključuje Svo, je torej HKD, ravno nasprotje nasilja, pa čeprav je bila Ptja prepričana, da gre za PN. Herz ni bil več žrtvovanje Ž(ivljenj), KrimNina, kar daje SŽi potezo veličine, ampak Rad uslužbenost sistemu, budnost v pomenu ovajanja Sža, Torov **Gospod Ponikvar**, zvečevanje produkcije dobrin v tovarni, glej Štandekerjeve agitke, ali pa udarništvu na mladinskih progah in povsod po deželi (Žiškova **Vsemu navkljub**): RR vsega v tekmo s snovjo, v premagovanje vzrajnosti-bitu snovi, v izdelke, kakršne si zamišlja Ptja (njen Ideolvrh, KaKi).

Ta usmeritev je dajala sicer rezultate snovno-delovnega tipa, mogoče na nizki stopnji tehnologije v Dbi, fanatiziranje ljudi kot mas, stopnjevanje LFza, za Umet in Fijo pa je bila katastrofalna. Položaj se je začel spreminjati šele po 1952, dokler ni 1955 prišlo do prvega PoV preloma. NOB Gene, ki je ustvarila NOBD, VitZup **Roj**, Bor **Razce**, Miheličeva **BSSvet**, Tor **Prz**, se je, nezadovoljna z razvojem Slova, začela vračati k temeljem ALH-VISa, predvsem k UHi. Ptja se je zoper UHo borila, imenovala jo je AbstHum, do neke mere točna oznaka, MGG jo je imenovala SeH, tudi drži, prav tako InH, tudi drži. UH se je oblikovala kot SeH-InH: **Delirij**, **Barbara** itn., NDM. En del Ptje se je razvijal (ali regrediral) v to smer, v SeH, tudi Bor, ki je bil uradni ideolog. Ta del se je skušal stabilizirati s prehodom v SHKI, takšna je bila tudi Šegova (Pirčeva)

Sodobnost, z naslonitvijo na STrado, Šega je napisal scenarij za Tavčevo **Visoško kroniko**, kasneje, a v istem duhu, je Pretnar režiral Prežihove **Samorastnike**, Gale Tavčevo **V Zali (Ljubezen nam je vsem v pogubo)**, oba sta bila Prta. Enako Štiglic itn. Ta del je - po nemalo peripetijah in Isu - nazadnje sopomagal h Kučanovemu prehodu KomPtje v SoD, okrog 1990.

Vendar tega dela nikakor ne smemo jemati posebej, kot Ožldo, nepovezanega s smerjo, ki jo zastopa VIKavč od **Term** do romana **Zapisnik**, 1972. MGG je naredila veliki korak NejDam med 1955 in 1965, med **Potovanjem** in **Samom**, med **ČvŠ** in **Joštom**, vse do prehoda v RMg, **Norci**; Jovanović je bil že rob MGGe in začetek nove, RMg. Šlo je za dva prodora: za IsDti (**SAnt** itn.) in za ADHuma, ki je omogočala nastanek RMg (**Otr-Još**). SeH imam za ponarejeno PSto, tako mislim že od srede 50-let, SeHa nisem nikdar podpiral, le EtHum v 80-letih, ki pa se je vezal na IsDti, Gošine Tadrane z vrhom v **GošVidi**. Šel sem NejDam. N(apr)ej v RMg, s podporo Šelu, od **Triptiha**, 1967, Jovanoviću, **Znamke**, Rudolfu, Lužanu itn., vse do srede 70-let, ko sem spoznal izpraznjenost te smeri, vendar jo imam še danes za skladno s Zeitgeistom, z LDPM, z Dv arhemodelom. In sem šel D(rug)am, v IsDti, od **SAnte** do **Pipa**. To je edina prava pot. RMg ostaja v THM-krogu, SeH pa je maska, ki Prikr. Prikr(iva) PzM, Nih, spoznanje poraza, OIS, katastrofo, v katero je zapeljala Ptja. RMg to katastrofo derealizira, RR v igro, SeH pa jo dobesedno maskira. Bivanje na SeHu je bivanje na laži.

10

Zakaj? VIKavč je le izrazil, kar je bilo »objektivna« DbZg in EkP resnica KomPtje in LReve. Kavč se je te resnice zavedel, imel je predispozicije za to. Ni bil iz PV Kom Dne, izšel je iz lumKm podeželja, doživel MV kot otrok skrajno surove-krvave dogodke, bil torej nekako vržen v strahoto sveta, ni bil zaščiten pred to strahoto s SSL Ideolverskega tipa kot jaz, ki sem imel MrkKom vzgojo, mene spoj SSL-vera še danes določa in v obe smeri: v nenehno proizvodnjo novih SSL in v IsDti. Velika večina Komstov pa se je bala resnice, podane v **Termah-Zapisniku** (gre za dve temi: za RadNih in za Rad relativizem, ki izvira iz Nih). Ni si je upala priznati. Na PvtEkP ravni bi to pomenilo OIS, soočenje z Rad nesmiselom sveta; sledil bi Sm, kot nazadnje Kardeljeve in še koga. Obenem pa bi to pomenilo tudi priznanje, da je bil ves velik(ansk)i projekt prenove Čloštva iz BržRazr Dbe v brezRazrDbo pomota, iluzija, s tem pa zločin, saj je LR, da bi bil dosežen Kom, terjala brezmejno število zločinov nad soljudmi. StlMrk je Zn dokazoval, da Sž v MePu SV (NczNemec, Dmbec itn.) ni več Čl; da je hudič, zlo kot takšno; Stra Demonace. Hudiča-zlo je treba (iz)trebiti, izkoreniniti, likvidirati; isto je terjala KC, isto terja danes Rad islamizem Ibn Ladnovcev, vsaka PnM-Stbitna Rlga.

Komsti so v 60-letih čutili, da je potrebno vrniti se na UH, ki je temelj RLH-VISa; a kako? UH ne dovoljuje StlSV EDč, Bm-DžV, likvidacij, LReve. Že FrancReva v Robespierrovi Rci-zaostitvi je kršila UH; glej Mrakovega **Robespiera**. Za UH noben Čl, rojen človeškemu staršem, ni in ne sme biti zver, žival, stvar, ljulka, predmet Uniča. To je vsebina - Ideolplatforma - Huma, ki je

prodrli okrog 1955, **AleksPR**, **Delirij**, dejansko že v Mrakovi **Mariji Tudor**, čeprav tu - in v **Življenju-karnevalu** - vezan na predpostavko (vero v) Boga kot Neznanskost, Abs inkomezurabilijo. Če pa je Čl nedotakljivo bitje, če se ga ne sme ubiti-likvidirati, je LR zločin. S tem se spodmakne temelj-upravičenost Ptj sistema. Ptja ostane le še oblast, razlog njenega obstoja je njena PolVoj moč (teror v Dbi), ne pa kak višji razlog, ki ga terja RLH (UH).

To spozna in zapiše VIKavč v drami **Aleksander Veliki**, 1970. V tej drami ni ničesar drugega več razen Rad sla po oblasti, samovolja, AgrÉkzld, teror, brezmejen Už v AD, ki sledi čezmernosti Čla kot Pohlde. Ptja (na osnovi LReve in PoV terorja) je le še to, kar je v **KavčAlekv**. To ni Dakov KarlV, **Pip**, ki bo zidal veliki-novi Kršrimski imperij, a obenem tudi katedrale, skušal svoje cesarstvo utemeljiti na nečem, kar samo oblast presega; isto sta želela Marx in KaKi. VIKavč v svojem **Alekv** ne vidi nobene zidave več, nobene želje, da bi se dosegel paradiž na TSu, da bi se uresničila utopija, da bi zmagalo Dobro, pa naj ga MrkKomsti razumejo še tako po svoje. Za Kavča se je LRevar iz ustvarjavca NSveta reduciral na zgolj krvavega požrešnega ciničnega despota, KaKi na Mačka, Boris Kraigher na Moreta, Ptja na OZNO-UDBO. Prav za prav naredi Kavč isto kot BRoz v **Obsu**: Komsti so le še patološki zločinci. Razlika je le v tem, da je BRoz ves čas nasprotnik LR-Ptje, VIKavč pa ves čas njen uslužbenec, član, pristaš; tudi še po 1990, ko ostane član ZLSD, se z njo vred obrne zoper Stl »ekscese« in se utemeljuje le na NOB, na SNclu. Na vsem, kar je lahko Prikr strahoto relativizma in Niha, doseženih v treh omenjenih tekstih: **Terme**, **Alekv**, **Zapi(sin)k**. Kavč odkrije šibko točko (Ahilovo peto) Koma, jo pokaže, a jo nato sam spet Prikr, da bi lahko živel naprej.

Ta pot, ki se jo da razvidno dokazati, mi daje pogum, da razširim Kavčev model na ostale Komste; ne na vse v enaki meri, večina ni sposobna za ugledanje resnice Niha in Rltzma (relativizma), Strno pa na vse. Eni so svoj OIS ob začutenju-spoznanju poloma iluzij MrkLReve utapljali v alkoholu, recimo komandant Teharij Tone Turnher; vsi pa so ga Prikr; najelegantneje diplomati in državniki, ki so imeli tako močne Os(ebnost)i, da so ohranili ledeno mrzle živce, Ribičič, Vratuša. Za vse je bistvo Prikr in nekaj, o čemer bom govoril podrobneje: amnezija.

SeH ali InH je navidez vrnitev k SoD, k njeni Eti, ki sta jo Lenin in Stl tako Zanič, se ji posmehovala; vrnitev h KristD, k **Samosvojem**, **Volji**, **Zvestobi**, **Kraljevanju**. A razlika je bistvena: SoD Eta je stopnja-faza v razvoju od KlasLDbe (NKNMeša kot KlasRLH) k PMLDbi, od HMg k RMg. Goša (Part, Petan, Pož) so se v 80-letih Prtrudili obnoviti PV Eta v duhu SIZ-30, glej Gošino **Zeleno dolino (Dolo)**, Petanove **Votle cekine**, Partovega **Mojega ateja**, Poževega **Hrena**. Vsi so spoznali, da je LDPM, ki se je razkrila kmalu po 1990, nekaj zelo ali celo povsem drugega od KlasLDbe NKNMeštipa. Petana je grenko spoznanje zaneslo v histeričen, Pvt-bloden AnK, Part je modro-skeptično (skoraj cinično, čeprav dobrodušno, paradoks, a stvaren) nadaljeval s PsMorDb Kodami, ki so PsÉtagitke, Pož se je sesul v sebi, Goša pa se je edina preusmerila k IsDti, a skoz delo na PriSo IntDni, **GošVida**. V 90-letih je molčala, konec 90-let pa v **Vasi** pokazala, kaj je LDPM oz. tudi InH kot realizacija UHe: Prikr, maska, laž. Möd in nekateri še vztrajajo na SeHu, na PsUHi, a dejansko nadaljujejo Parta, tj. služijo PMLDbi, ki se prek njihovih Prikrtekstov kaže kot HumDb, kot nadaljevanje in legitimni dedič RLHa. Sem sodi tudi Hanž kot Varuh ČIP. Vsi Prikr, kar poda Kavč v **Termah**.

LR-Ptja je stavila vse na eno: na to, da bo dosegla Kom (IdeaHarldo); zato si je dovolila vsa - dobesedno vsa - sredstva, tudi kršitev UHe, tudi umore (PN). Če Kom kot Ideastanje ni dosežen, vse bolj se je celo kazalo, da pada realni SocKom kot sistem celo pod nivo Mešsistema, je zadobilo PN povsem Dgč podobo-pomen; začelo se je kazati kot - brezmejni - zločin. Dokler je šlo za teror znotraj Ptje, recimo za spor s Kominformom in za Dahavske procese, za zapore tipa Goli otok, je Ptja še bila sposobna narediti delno ARF-AK; posebno po zaslugi Staneta Kavčiča na prelomu 60-ih v 70. leta. Bilo je veliko odporov, a s stisnjenimi zobmi je Ptja popuščala in dopuščala RazReše o teh zadevah. Samemu VIKavču so dodelili pa spet odvzeli nagrado Prešsklada za **Zapisnik**, za roman, ki obravnava dahavske procese oz. dogodke, ki so jim predhodili.

Hofmanov roman **Noč do jutra** so že natisnjenega zaklenili v bunker, a nazadnje je - čez leta - le izšel, z Logarjem sva naročila Lužanu dramatizacijo, v 80-letih smo jo v Kranjskem PrešGledu (že dvakrat je bil vmešan v zgodbo nič krivi Preš) uprizorili. V Drami SNG je bil uprizorjen Ruplov **Job**; v obe uprizoritvi sem napisal v Gledlista SB. Nazadnje se je ojunatil še Petan, ko je bila bitka za resnico o znotrajPtj problemih že dobljena. Za resnico, da oblast z osumljenci v dahavskih procesih ni ravnala prav. Kaj vse pa se je dogajalo v ozadju, kdo je vodil procese ali jih ukazoval, pa se je zvedelo le po drobcih. Ptja je obsojence celo rehabilitirala. Ne pa kominformovce, a ta problem je bil Dgčen: zlo je bilo v ravnanju s kominformovci, grozota Golega otoka, v samem sporu s SovZo-Stalinom pa je imela JugoPtja prav. Tako je presodila večinska Zg oz. UZgZn, tudi v skladu z RLH in UH.

Boj za resnico o dahavskih procesih in Golem otoku je trajal skoz vsa 80-leta. V 90-letih pa se je odprl problem PVD; ta je bil za Ptjo hujši. Na Golem otoku niti ni bilo toliko Si, le - grozovita - mučenja; tudi v dahavskih procesih je bilo le nekaj na S obsojenih. PVD pa je pomenil tisoče pobitih, brez procesov, celo brez odlokov sodnikov za prekrške ali nekakšnih ljud sodišč, ki so vračale dvomotorce, trimotorce na Goli otok. PVD se je zgodil na odlok vrha Ptje, veliko PoV pobojev je bilo prav tako zunajsodnih, ukazanih zgolj po telefonskih direktivah. Težava pa ni le v množini umorjenih (v obsegu Si), ampak tudi v značaju umorjenih. Da se je zgodila dahavcem krivica, je Ptja nazadnje spoznala-priznala; kajti dahavci so bili le njeni udje, tj. pravi ljudje. PVD pa je zajel Dmbce, ti pa so bili po Stri - po Mrkfiji in Eti - ne-ljudje, zveri, hudiči, demoni. Te odstraniti je bila celo dolžnost PČa, s tem Ptje, ki je bila pač edina v Čloštvu dovolj odločna, da se je lotila Rad čiščenja, kot se je NczPtja očiščevala Judov v krematorijih Unič taborišč. Priznati likvidacijo dahavcev ni bilo isto kot priznati PVD. Prvo je bila, kljub strahotni izvedbi, napaka, seveda z gledišča Ptje; drugo pa ne. Nasprotno: PVD je bila zasluga, je bila izvedba velike ZgDb naloge-poslanstva: eliminacija hudiča. V EDč ČB svetu je takšna eliminacija nujna, kot je bila s stališča KCe nujna likvidacija albigencev in poskus likvidacije Protov in Muslov; ta poskus se ni posrečil, albigenca se je dalo likvidirati.

Ptja se je po 1990 znašla v dilemi, ki je še danes ne zmore rešiti, rešuje jo z amnezijo oz. z odtravanjem problema UZni, tj. brezkrajnemu polilogu več resnic, kot se kaže v **Zapiku**. UZn ne presoja o krivdi in NeČi ravnanju; UZn ni Eta. Tudi če bi UZn presodila, da Ptja ni ravnala prav, to ne bi bila Et obsodba s konsekvencami Tottipa (Veprekletstvo v peklu ali fizična likvidacija

na TSu), ampak le ena sodba, ki pa jo v LD naslednje in Dgč sodbe lahko spodbijajo in predrugačijo.

SeH kot Reda UHe terja priznavanje pravice slehernika do Ža; STH sta tu izumila vrednoto StŽ, s tem sta SeH navidez Sak(ralizirala), spravila v bit. Tor je to Tem ČIP zagovarjal v **Žogi** (tema likvidacije Gaše), v **Deliriju** (tema izoliranja Gordane), Javoršek v **Steklu** (tema zapora-izoliranja Pohlina), najprej Zup v **Ladji** (tema potopitve-likvidacije samovoljno za S določenih). A UH je VIS LDbe, tako PVtipa (Kreft v **Grofi**) kot MV in PoV tipa (Mrak v **Maratu** in **Rdeči maši**). Mrak ne prizna LR merila, vztraja pri UHi, medtem ko se mu Kreft začinja tik PV upirati (spor na Književni Le), PoV pa popusti, pristane nanj, čeprav v obliki Trage (**Poročnik in Marjutka**); Mrak pa sicer ne pristane nanj, a ga razume-razloži kot Trago, **Robespierre, Chenier**.

A ne le za LR MrkRazr tipa, ampak enako za NarRevo Ncl tipa je Tip, da ne upošteva UHe; da postavi nad UHo pravico Čla do samoobrambe (to naredi celo KC). Odvisno je, kaj kdo ima za samoobrambo. V NOBD se spojita dve samoobrambi: Proljuda (LR) in SNara (NOB); skupaj dajeta nemalo Lfz. Ko gre za obrambo SNla, je - po prepričanju OF in MV-Le - vse dovoljeno, tudi PN-umori (likvidacije). Analogno ravna tudi KC od jeseni 1943, ko trdi, da sta ogrožena SNL in KC, ogroža ju Ptja-OF, torej je versko in Et upravičena za SV zoper njiju, pobijanje Prtov, zapiranje (in mučenje) nasprotnikov v Hacinovi PP.

S stališča Ptje sodijo PVD in PoV zunajsodni poboji še v Revo, ki je sinteza Nar in Razr Reve; zanje še velja Revjustica, kakor jo je zagovarjal Koc v **Tovarišiji**, jaz sem jo citiral in na kratko komentiral v razpravi o **Obsu**. Za nazaj pa Dapravo te NarRazrRev justice ne priznava; niti ni jasno, ali velja le do 9. maja 1945 ali ne velja že niti MV. Za MV čas DSD ne more prodreti s svojo zahtevo, kajti zadeva na ravnanje Zahzaveznikov, ti pa se MV niso držali UH načel, glej bombardiranje civilistov v Dresdenu, ki je bilo zavestno itn. Tudi PoV so zavezniki še pustili na veliko umirati ujete Nemvojake v taboriščih, a od lakote, ne s poboji; te so prakticirali Sovjeti. Zato Zahjustica ne daje prav grofu Tolstoju in ne pomaga DSD pri razreševanju teme PVD. Raje o tem molči; tudi amnezija, Zamol. DSD nima veliko šans, da bi stvar spravila na čisto; niti ne, če bi prišla na oblast.

A tu me ne zanima DSD kot tema; ampak DSL, njena Nota, PSt, duševnost. Nekdanji Komsti, ki danes še živijo in ki so po večini postali udje ZLSD oz. obnovljene SoD (Janševa stranka ni nikakršna SoD, bližja je NemNcz NacSocdelavskiPtji), bi se radi sebi in ostalim predstavili kot nosivci UHe, kar je bil nekoč Kristan, **Kraljevanje**; radi bi - kot dobri Poliki - izrabili SZSL DSD-udov, njihov Tot, njihovo Sš, njihovo obnovo MV EDč-DžV. Tega cilja pa ne morejo doseči, če visi nad njimi krivda zaradi PoV pobojev in PVD. Tudi zato se trudijo to temo spraviti z dnevnega reda, jo Zamol; spet - ne le psihološka - nuja amnezije.

Kar hočem poudariti, pa je še več, še pomembneje: vsak MV Komst je šel skoz fazo-točko Niha-Rltzma, kakor jo eksplicira-uprizori Kavč v **Termah**. Zato se mi zdijo **Terme** oz. njihova PSt, ki je odločilna točka na THM-krogu, tako pomembna-odločilna. (Na THM-krogu bi lahko risal NihRltzmDč v bližini ADDč.) Komst, ki se po Not in EkP spoznanju NihRltzm OISa ni obrnil k Isu Dti (Koc se je, Koca iz 1942, ko zagovarja likvidacije duhovnikov, tudi Ehra, je mogoče imeti za PriKomsta, res pa je, da ni bil le to, prav ta dvojnost njegove Ose mu je omogočila prehod k Isu Dti), a ni naredil Sma, je moral narediti najprej

amnezijo (lahko govorimo o AmnPldi), nato pa izbrati kako PolIdeolplatformo, praviloma InH-SeH kot Redo UHe. Zihert tega ni mogel, zato se je umaknil, se samoZamol. Že pred objavo **Term** se je soočil z analogno Krležovo tezo v **Areteju**, **Terme** izhajajo iz **Areteja**, Krležovo dramo je odklonil, napisal o nji Krito; jasno je detektiral njen NihRltzm. Boris Kraigher mu je kot Tavrhovni oblastnik Ptje v Slji objavo oz. Krito preprečil, zavedal se je, da je Ptja potrebna RR-prilagoditve, sam je doživel Rad NihRltzm, a ga je reševal s praktikizmom Dž Pole, s smerjo, ki jo je nadaljeval StaneKavč, nazadnje Kučan.

Zamenjava MrkStl Koma z InH-SeHom, ki so jo udejanjali Komsti, ne pa njihovi kritiki okrog 1955 (VitZup, Javoršek, Tor itn.), je bilo zapolnjevanje PzMa, brezdna, ki se je odprlo pred njimi; to brezdna je nazorno upesnjeval v svoji liriki Zagoričnik, še tudi AlešK, čigar posthumna knjiga (1966) ima naslov **Luknja v novcu**. (Naslov smo izbrali redaktorji knjige, Marnik, Bogdan Gradišnik in jaz, a iz Aleševe Pzje.) Tauf je nekoliko kasneje napisal eno svojih najlepših pesmi - tedaj je bil Tauf še čudovita Osl - ravno na temo t(akšn)e Luknje. Seveda pa Zagor in AlešK nista izhajala iz Komstov, ampak sta njihov svet Ponot (AlešK svet svojega - najinega - očeta DušanaK). AlešK je naredil celo Sm, vendar ne iz OISa, kot - kasneje - Kardeljeva, ampak kot dokaz o ldi med Ž in So; tega, da se začne novo bivanje šele onkraj Si kot Reč. NDM. To strašno brezno je uprizoril-čutil-spoznal Zup v drami, napisani v zaporu, v **Ladji**.

SoD po doseženi točki NihRltzma je Psrešitev, je ponaredba. Res je bila točka NihRltzma v Evrliti dosežena že veliko prej, v Baudelairu, **Cvetje zla**, od Rimbauda do lautreamonta; a takrat šele v Kulelitah. Še za časa in v delu Kafke ni prodrila v Db zavest. Sam postavljam prodor NihReltzma v SpS zavest DbZge v PoV čas, v tista leta, ko je postala KplLD takšna, da se je RR v LDPM. To se je zgodilo s tržno recepcijo Becketta in Jonesca v 50-letih, nato s tržnim priznanjem Popart Pollocka, ekspresionizma, surrealizma, Abst Umeti, Schönberga itn. To je čas PoV posebej NemSoD pa skandinavske Dbe Socpravičnosti in izobilja, ki doživlja danes svoj - upravičeni - konec oz. mejo. V tem času si je tako navidez čudovito opomogel Hum kot UH, so se ČIP tako posamoumevile, da so postale grda manipulacija; večkrat ponavljam: ko je bil Hanž še revež, ni nikdar moraliziral in govoril o revščini in ČIP. Odkar ima plačo čez milijon SIT na mesec in limuzino s šoferjem pa hišo, so mu usta polna skrbi za uboge, lačne, prikrajšane. Danes je čas, ko je SeH postal Radšvindel; ko je Gadafi vrhovni Varuh ČIP na svetu. Vse veliko se konča v blatu.

Kaj se je zgodilo v **Zapiku**? StlMrk je veroval, da velja le ena resnica (RPP); analogno KC. To je še teza epigona EtatHuma Mikeln v drami **Dež v pomladni noči**, 1955. Med **Termami** in **Zapikom** (1965-70) pa Komsti spoznajo, da ni ne ene resnice ne kakršne koli resnice. Tudi MGG gre najprej v to smer; Sigismundu, ko ga spustijo iz zapora, **Dia**, ni nič jasno, vse je negotovo, vse odprto. A Kozak-Priž najde v **Aferi** rešitev: trdna točka je v Etduševnosti, v Notvesti Pska kot BSAPoe, lik Krstna. Ta išče resnico in prav. Enako SAnt; v **SAnti** se takšno lsdTi poveže z odporom oblasti, ki je potrdilo, da se upirajoči Čl ne pusti korumpirati, kupiti, spraviti v NihRltzm, kot Neg liki Tejrezijas itn. Kot VIKavč in velika večina Komstov. Celo Božič, ki med prvimi artikulira reizem, glej **Jošta**, ki je Čl in stol-reč, išče Dt, **Dva brata**.

Medtem ko je teza **Zapika** bistveno Dgč. MGG je vedela, da je Ptja v primeru dahavskih procesov zastopala svojo (za nas blodno) Ideol(ogij)o in

svoj interes; da pa se načelno da razložiti med ponaredbami in dejstvi. Resnica je res stvar interpretacije (RR); a ta je dovoljena šele na osnovi preverjenih dejstev. V tem pomenu smo bili od začetka (kot MGG) na strani RLH-VISa oz. KlasMešLD. Za nas je bilo pisanje dram, proze, Pzje, esejev, Zni RazRese, ugotavljanje dejstev, a tudi Rad Krit analiza podatkov; analiza, ki naj ne bi imela drugega interesa kot dogajanje Rese, tj. RazRese. SPD, kot smo jo artikulirali od **Potovanja do Noči do jutra**, naj ne bi služila nobeni predhodni Ideoli; vsaka Ideola naj bi se spreminjala glede na ugotovitve dejstev. Dejstva res nimajo pomena; a če spodbijajo neko Ideolo, potem mora Anln upoštevati dejstva, ne Ideolo; narediti mora pač novo razlago (RR).

VIKavč je v **Zapiku** pokazal, da je mogočih več - načeloma neomejeno število - razlag istega dogodka-dogajanja, ki pa je za vsakega tolmača Dgčen. Tolmači ne pridejo do istih dejstev, ne morejo se zediniti za nekatera nedvoumna dejstva; vsako že vnaprej RR glede na celoto svojih razlag, tako da postanejo nazadnje tudi sama dejstva negotova. Vse postane negotovo; zastavi se vprašanje, ali je tisto, kar raziskujejo, sploh kdaj bilo. Ali ni vse blodnja. Natančno ta PSt je arhemodel Dv. V Dv je vse Sim; vse RR; Dv nima biti kot Ožlde, ampak le razlage (RR) oz. temelji na nič, na brezdnju, do katerega pride NihRltzm. Božič kot eden tistih, ki je videl najdlje in najgloblje, poda to, o čemer govorim, že v **ČvŠ**, 1955. (**Zastori** še prej.) Vse je privid, Andrej ima v šipi svojega Dva. Vendar Božič ne ostane pri tem oz. se ne zateče v SeH kot VitZup. V **Ziku**, 1957, daje Krito lastništva, Ožlde, PohlPlde, tudi NihRltzma; v liku Cunjarja se odloča za IsDti. Za MGG dahavski procesi niso nerešljiva tema, ki prav zaradi svoje nerazrešljivosti dokazuje nemožnost resnice, zato Rltzm vsega.

V to smer gre šele naslednja Gene, RMg, Rupel z **Jobom**, pa še ta ne tako Rad kot VIKavč. Rup(el) le pokaže, da je najumneje, če se Čl, ki je bil po krivici obsojen na dahavskih procesih, prilagodi Dbi, ko pride iz zapora, kajti razen dane Dbe ni nobene več, dana Db pa je medtem vsaj na eni ravni že postala - postaja - PM kot Tehinstrumentalna. A Rup to jasno pove; poda zvezo med instrumentalizmom in Nihom, s tem kaže resnico, kakor jo je zmožen pokazati Dv arhemodel s svojo stopnjo-mero ARF, medtem ko SeH - PsUH - Ptja, še bolj po 1990, Nihinstrumentalizem Prikr, nadomešča ga s patosom SoD Ete oz. s poudarjanjem NOB v MV času kot edine poteze, ki da je bila Tip za Prte; LRevarjev naenkrat ni nikjer več, nihče ne prizna več niti sebi, da je bil kdaj LRevar, da je imel kakršno koli zvezo z MrkKomom. Amnezija. AmnPlde kot udje AmnKlde.

Izanaliziral sem torej pet drž. 1. PoV Ptja trdi, da je imela v dahavskih procesih popolnoma prav, da je kaznovala krivce, ker je ravnala v skladu z edino RPP; to stališče zastopa Potrč v drami **Na hudi dan si zmerom sam**. V drami skuša sicer odkriti Trago - ali vsaj nesrečnost - Pskov, ki so zagazili v zlo, a glede na DbZgo so krivi. Potrč le doda nekoliko pogojnega SeHa, 1964. 2. Anteza Ptjazlagi; Anteza vodi v AnK. Vse, kar je delala Ptja in njeni zavezniki, ki jih je Ptja nato kaznovala, je zlo; vsi skupaj so krivi. RPP je dosegljiva, a je v KC-SPE(D). Ptja pač likvidira vsakogar, ki ji ni do kraja predan, recimo Matjaža v Simčevi **Mladosti**. Tudi ta drža ima v posesti Abs RPP. 3. VIKavčeva platforma v **Termah**, ki pravi, da se resnice ne le ne da dognati, ampak da je vse kot takšno negotovo, ponarejeno, izmišljeno, blodno, sad domišljije v službi vsakogar, ki ima pri čem interes. Del MGGe

teži k temu, Zajc v **Potohodcu**, Dine v **Veseloigri**, Božič v **Paniki**, Šel v **Svatbi**. Zajc se rešuje v analizo Čl SSL-strasti, **Medeja**, oba s Šelom v AnK, **Grmače**, **Ana**. Šel izgubi tudi IsDt, zavito v MagNA forme, glej **ŠelVido** in **Čaro**. Ko MBP izgublja orientacijo k IsDt, se razidemo; če ne prej, pa v 80-letih. 4. SeH-InH-PsUH. 5. IsDt, **SAnt** itn.

Goša naredi v **Vasi** črto pod to, o čemer govorim. Njen Preš izbere 5. Rco-pot. Dboblastniki - EkonPol akterji - pa kombinirajo, kar jim ustreza; 2. platformo: nadškof-nadpodjetnik Repe-Rode prihaja iz SPE, je učenec **Vsta** in **Obsa**. Rehar-Pahor PsUH, tj. 4. platformo. Tretje platforme ne zastopa nihče, **Vas** je Koda, NihRltzm je prehud za Trgtekmovalec, za miniPohlPide. Tudi 1. platforma 1999 ni bila zaželeno; se pa zdi, da se v letu 2003 - z AnG-AnKpl neole - vrača. Möd je kot komediograf to spremembo že zavohal, že igra nanjo, glej **Podnajemnika**, čeprav še ne Rad. Počakajmo, pa bomo videli, kako se bo razvijal regres k 1. drži. Jasno pa je, da ta 1. drža ne bo obnovljena kot Pri(stna); to ni mogoče. Le kot PsOžld; NDM.

V LDPM je vse Ps, neole klobasači pa niso neumni, razen nekaterih SM AD strastnežev, da bi res pripeljali v Sljo - na Zahod - islamiste. Igrajo se; tudi kot neoultrale so le ludisti. Möd bo izračunal, s kakšno Ideolo bo imel več uspeha pri publiku, tisto Rco bo izbral; ali pa bo pisal za več publik kot podgrup. (Pred kratkim je dobil nagrado na natečaju Mohorjevel!) MatZup bo skušal biti-ravnati bolj izbran(o), a to bo le Psgloblje; DurgeDinje iz SISredišča (iz LjDrame in MGL) dajejo prednost njemu pred Mödom, češ da meri Möd na nižje sloje, je bližje burki, MatZup pa se dela, kot da je odgovornejši kritik DaDbe kot PMLDbe. Seveda se le dela; s tem da jo na Psačin bolj kritizira, jo bolj utrjuje; kot Hanželj. **Pianist** in **Hodnik** naj bi bila metafori za DaZahsvet, MödD pa da izbira le Spoložaj. Le navidezna razlika.

Vmesni (9. in 10.) poglavji sta bili potrebni, da lociram **Vas** v DbZgi Slova, kajti **Vas** je, še posebej kot Koda, tudi ES analiza DaSlova oz. točno Slcev v letu 1999, na koncu prvega desetletja, preživetega v LDPM. **Vas** je nekak obračun te dobe. Obračun je žalosten. Oz. rezultati, do katerih obračun prihaja, so klavrni. Ta klavnost pa ni le klavnost malih Slčkov, ampak Dv arhemodela - PMLD - kot takšne(ga).

Goša ugotavlja, da za Čla, ki ni le IdČl, ni druge poti kot IzDbe; sledi Alcestu, glej Molierovega **Ljudomrznika**, obema nama, ki sva pred pol Stola, preden sva začela pot skozi Dbo, izbrala držo roba Dbe; glej moj zagovor Alcesta v eni moji prvih Gledkritik v reviji Novi svet, 1951. In moj zagovor **Poha** in Petra v razpravi **Problem Pohujšanja v dolini šentflorjanski**, 1951. Vendar sem v tej razpravi uvajal že svojo novo fazo: bivanje v Dbi, čeprav na Krit način; glej moje analize Goethejevega **Ėgmonta**, 1950, **Gorja pametnemu**, 1949, **Stebrov družbe**, 1951, **Moči teme**, 1952, torej obrata od Dbe navznoter, v Etdušo. Vse tri faze-drže sem kasneje - po večkrat - RR, dokler nisva z Alo dospela do IzDbe, do IzDbJavi.

Na kaj v Dbi, kakršno slika Goša v **Vasi**, se lahko opre Čl, ki skuša postati DrČl, (po)IsDt? Takšne oporne točke ne da MatZupD, ne MödD, kaj šele FiID ipd. Poleg Goše le Dak in Muck. Dak v **Pipu** kot »ujemanje« Dti v Lito-Kulo-jezik (kamen-kip). To delava z Gošo v **Vasi** in razpravi o **Vasi**. **Vas** in razprava o njej sta odgovor na NihRltzm **Term**, ki jih bom obravnaval ES podrobno v naslednji knjigi.

Po tem intermezzu se smem vrniti k ES analizi **Vasi**.

11

V začetnih poglavjih sem podal podobo Sljuda; bila je Neg. V tem poglavju naj jo dopolnim s podobo elite; ljud in elita tvorita skupaj isto Kldo: DaSlov v LDPM; med oblastjo in vladanimi ni več bistvene razlike, kot ves čas trdim.

Urška pride na nesrečno idejo: »Zdaj je edinstvena priložnost, da krivice«, zadane njenemu očetu Prešu za časa stvarnega Ža, »popravimo.« Njen soprog Povoden je modrec, zato ve: »Poprava krivic rada prinese nove krivice«, a ženi, ki jo ima rad, popusti; to je zaplet drame oz. preizkus, kakšna je DaSlja; ali je res tako Raz od tiste izpred poldruega Stola. Urška je naivna, pač iz Narpesmi, tudi tam ga je polomila, zato jo je odnesel, lahkomišelnico, Povodni mož. Pravičnica takole razlaga-načrtuje: »Dajmo papanu vse, kar si je krvavo zaslužil, pa ne dobil!«

Prva zmeta. Zamisel o pravični nagradi-rekompensaciji za postorjeno je iz TrgDbe, je na osnovi menjave, Not povezana z zamisljo Pravice (RPP). Zmagoviti Komsti so si po opravljeni Revi dopovedovali, da zaslužijo oblast; kaj je pomenila njihova oblast oz. Pravica, ki so jo udejanjali, kaže SPD: teror, strahotne nove krivice, od **Razsula** do (Prešernove) **Glave**. Urška noče takšne pravice. Svojo ali primerno razlaga takole: Prešu dajmo »slavo«; skaže se, da je to za Preša grozljiva past, delati mora, kar slaveči pričakujejo od slavljenca: da jim pač vrača, kar vanj investirajo. Polom. »Čast.« Prazen zvok, primeren le kot sredstvo za pridobivanje Kapa (denarja, koristi). »Ugled.« Isto kot slava: past, limanice. »Materialno varnost.« Neka Min varnost je potrebna; a kar gre nad ta minimum, je spet past, lastnika obremenjuje, obnašati se mora, kot terja od njega položaj v Dbi, jemlje mu Svo. »Dajmo mu najboljše, kar imamo: luksuzno vilo, avto s šoferjem, ugledno službo z visoko plačo.«

Neverjetno, kako je Goša uganila vnaprej Hanžev dvig v Dbi. Komentiram, s čim ga je moral Hanž plačati: s tem, da govori isto kot JašZlc in vladajoča nomenklatura. Je nazoren primer, kako je prejšnji avantgardni pesnik dvignjen do vrha Db lestvice, tam pa postane sluga Sistema. »Častne doktorate, kjerkoli«; kdaj bo dobil Janč prvega? »Prešernovo nagrado«, le ubogi Tauf je še nima, »vse nagrade, kar jim imamo. Promovirajmo ga na teve, v vseh možnih občilih! Naj postane zvezda!« Kot je Janč; ali nekoč že Aškerc in PoV Žup. Janč je nehal dobro pisati, Žup pa je kar umrl. Preš kot D'Annuzio po I. Svetovni ali kot Dobrica Ćosić med 1990 in 1999. Parodija.

Urška si predstavlja nagrado za Preša v liku DaPopMaszvezde. Daljudje cenijo takšno nagrado, celo MBP, Šel, Janč itn. Goša se postavi na Dgč stališče; tak svet odklanja. Smešnost in Not protislovnost drž MBP je v tem, da sami pristajajo na svet popzvezd, ne pa na oblast, ki ta svet producira; obljublajo Altoblast v imenu NLa kot vrednot, kakršni sta bili nekoč, danes (v Dv-LDPM) pa sta crknili. DSD povezuje dvoje izključujočih se zadev; gola demagogija. Kot da so Šel, Janša, Janč ipd. južnoameriška hunta, ki obeta paradiz, a ji je le do boljšega-glavnega mesta pri koritu. Razlika je v tem, da Slci niso več naivni kot Argentinci in Perujci. Hunti, ki jo vodijo Repeti-Dobniki,

ne verjamejo več. Zadovoljni so z oblastjo, kakršno imajo. Zabavljajo čeznjo, češ, še nikoli ni bilo tako slabo kot danes, a jo volijo. Furboti!

Urška plete svojo zabavno zamisel naprej: »Nazadnje ga poročimo z Julijo.« Da bo dosegel srečo. »Naj si umiri srce, če je že toliko prestal zaradi nje! Mora biti srečen, razumeš?« A kaj je in za koga sreča? Tavč je bil - morda - srečen z Visoščo, Bük je zagotovo z Bikovko in Repe s škofijo-škofelo; a Preš ni njihovega kova. Preš ni pesnik-ideolog TŠa. To je glavno Gošino sporočilo.

Jula je kot vdova »zelo osamljena. Slava in denar bosta močno govorila zanj, če pa bo zagrizla teve, bo še sama letala za njim, veš, kako je usekana na imidž.« Ona za njim že, dokler bo tak, da bo skluden z imidžem MO Dbe. Če pa se bo začel obnašati po svoje, kakor se je v **Vasi** zgodilo, bodo težave; Urška jih ne predvideva, preprosto bitje iz Narpesmi je, vse poenostavlja. Verjame v Že-načelo in prakso. »Ženske bomo to izpeljale fino, z občutkom, boš videl. In potem bo pisal novo, srečno poezijo.« Tako je predvidevala tudi MrkPtja. Ko se je zdelo, da so se Župu in Slovu izpolnile vse Nar in Pvt želje (Žup se je srečno oženil, dobil otroke, postal upravnik SGleda, Poeta laureatus, Slja se je izkopala izpod tevtonskega jarma, vera **LTugove** Vrze se je uresničila), je Žup napisal še eno (lirsko) Trago kot sanjo o zdaj že udejanjeni enotnosti Slocev in Hrvatov, ErS enakopravnosti, **ŽupVero**; nato pa ... bumf v PzM; pred njim se je odprlo brezno, panproblematizacija, skoraj OIS. PnM se je RR v PzM. Vidmar je bil le Zun vzrok za Župovo odpoved pisanju niza dram iz SDbZge. Žup se je znašel v nesmislu, skorajda tam, kjer je Preš v drugem delu **Vasi**.

Žup ni bil tako odločen kot GošPreš, da bi kar odšel, oz. ni bil tak bohem, da bi počel (kot Can) potegavščine in se poživžgal na ugled-slavo-čast. Vendar je s težavo podpiral sistem, pel (umrlemu) kralju žalostinke. Dočakal je veliki vzgon Slova kot zdaj zares tisto PriPra NarRevo (MV), a PoV je doživel še en udarec, Kominform, zapor zeta; pa je umrl. Kmalu po tem, ko je začel pisati »novo, srečno poezijo«; glej pesem **Tja bomo našli pot**, na temo Preša. Preš je moral nazaj, da je videl, kakšen drek s(m)o našli sinovi Slave v zmagoviti domovini, Župu tega ni bilo treba, dovolj dolgo je živel, da je videl dve Svi-osvoboditvi (1918 in 1945), dve uresnitvi tisočletnih sanj SNLa, kot se je reklo. Zadoščalo mu je, ravno za S.

Zdaj govorim na ravni velikih pričakovanj in razočaranj(a), Povoden kot velepodjetnik pa razmišlja v duhu TrgKpl pragmatizma: »Če naj tvoje načrte uresničimo«, pravi ženi, »bo treba spraviti vkup močan lobi, ki bo znal pritisniti na politiko.« Urška, ki se ne spozna na te reči, bere le Štrekljeve **Narpesmi**, pripomni: »To mora vendar prevzeti kultura.« Govori kot Peršak. A Povoden ve: »Nič ne boš opravila s to revščino. In če bo tvoj papači samo kulturnik, ga mediji še povohali ne bodo.« To vesta najbolje Janč in Šel; zato sta tudi Polika. »Kdo pa se meni za kulturo?« Janč je v MO uspešen, ker se mu je posrečilo prepričati jih, da je slaven celo po svetu; prenapihnjena informacija. »Danes je odmevna samo politika« in ekonomija, ki jo predstavlja nastopajoča elita. A tako je bilo že v 30-letih 19-Stola. Razlika v moči-ugledu med Prešem in Bleiem je bila nepopisna; kot kasneje med Canom in Tavčem, ki je bil predvsem Polik. In kasneje med Pregljem in Koroščem.

V 3. sliki I. dejanja se pojavijo pri Povodnu predstavniki SI elit oz. Pselit; v SI LDPM med obojimi ni razlike. Dramaturgija pojavljanja je stara in preizkušena iz Kod, iz SvetD, iz SD, glej **Poh**, **Blagor**, **Grčo** itn. Če pa so

zbrani skupaj, se obrekujejo na seji; pač tekmovanje, spletkarjenje. Pogovori se odvijajo takole; Povoden, ko pregleduje, kaj je dosegla KC: »Dobro, odlično, gospod Repe, donatorjev se je kar nekaj nabralo. Aha, so le izpljunili peneze. Glej, glej, odkod pa temle denar? Nimajo blokiran žiro račun?« KC posluje med vsemi najmanj pregledno, najbolj na Pvt način, blizu mafiji. Repe: »Ne, izplavali so, razvijajo se v uspešno podjetje, z božjo pomočjo.« Katbog je navzoč povsod, kot maska-alibi pokriva vse lumparije KCe. Povoden: »Aha. Gospod bog trenutno uraduje na naslovu vaše banke, če se ne motim.« Goša je brez dlake na jeziku. Repe: »(maziljeno) Duh veje, koder hoče.« Višek cinizma.

Pov(oden) jim razlaga, za kaj gre: »Najprej formalnost. Naš sklad za revitalizacijo pesnika doktorja Franceta Prešerna je uradno registriran pod kratico SRP.« Vidimo, kaj pomeni revitalizacija: podjetje, ki naj prinaša dobiček. Izraz je skladen tudi s pojmovanjem DgZni o načelu-bistvu Ža. AgrEkzld je Ž, je Vitsila, ki je prva; vse tej sledi, vse jo podpira, pokriva, Prikr itn. LDPM ne namerja osmišljanja, vnašanja smisla v PzM Dv-arhemodela. Tisto, kar daje moč in dinamiko Dv-arhemodelu, je v njem vendarle kljub vsemu skrita AgrEkzld kot Ožld. Ožld se nikdar ne neha; če-ko se neha, sledi S ali omrtvičenje. Tudi RMg nosi v sebi AgrEkzldo; glej RudolfD itn. Vsi trije arhemodeli na THM-krogu se dopolnjujejo v Raz kombinacijah.

Po tem začetku predstavlja dramatičarka vsakega Polika-podjetnika posebej, pač glede na njegovo posebnost; Hvalec-Hvalica: »Takole bom rekel.« Fraza iz Dačasa. »Brez proračunskega denarja bo naša revitalizacija hitro ob sapo. Pritisniti moramo na vlado, naj plača ali pa naj odstopi.« Hvalica izrabi vsako priložnost, da napade vlado, ker je sam v opoziciji. Preš mu je sredstvo za boj stranke za oblast. Pri tem pokriva svoj posebni - strankarski - interes z višjimi idejami: »Gre vendar za nacionalni interes, moram rečt.« Hin; in fraza.

(Po)Dobnik frazari v duhu KatMorsamovšečnosti - kateri od bratov? Oba, v tem sta si enaka, Hina: »Nastopati bi morali enotno, ampak ne frontalno, vsak iz svoje smeri, pokončno in pošteno.« Več ko kdo govori o pokončni poštenosti, bolj Prikr svoj Pvtinteres. Ko kdo omeni višje vrednote, se sproži predvsem KatDSD - spet Rode: »Mi zastopamo človeške pravice največjega Slovence, s tem pa avtomatično pravice slovenske samobitnosti, bom rekel«, fraza, »naše nacionalne substance«, Zajčeva priljubljena vrednota.

Razumljivo je, da ga takoj napade interNac usmerjeni Žužek: »Ideja je demagoško uporabna, fundamentalistične okraske pa, prosim, prihranite za volivce.« Žužek je direkten cinik, Repe Hin. Tako se odvijajo vsi podobni sestanki. Goša je zadela Tip model. Tipizacija je ena od Tem potez Kode kot žanra.

Vsak od pohlepnežev pristavlja svoj lonček k pričakovanemu curku Kapa, svojo prednost pred ostalimi pa utemeljuje na Ideolnačine. (Po)Dobnik: »Rad bi najprej opredelil načelno izhodišče«, on kot predstavnik od vseh v parlamentu zastopanih najbolj nenačelne stranke. »Takole bom povedal«, fraza, fraze so ES Raze, vse pa dokazujejo, da so frazerji iz istega hleva, uporabljajo isti jezik, s frazami tega tipa se legitimirajo, kot so se PoV Komsti recimo z: kot je dejal tovariš pred mano«, »naša skupna borba« itn. »Vsi veste, da je gospod Prešeren večino svojega življenja preživel v urbanem okolju, da pa so njegovi najlepši spomini vezani na kmečko otroštvo. Kako pretresljivo je vzdihnil: O, Vrba in tako dalje. Po mojem bi se počutil srečnega le v okolju, kjer bi imel možnost, bom rekel, prostega gibanja, zraka, sonca,

stika z naravo, z ljubljenimi gorami«, verjetno v Cerknem, kjer je Johann Podobni župan, ali na Cerkljanskem, ki ga je vendarle v nekoliko pretemnih barvah naslikal Bevk, ali pa na Bledu in v kaki gorenjski občini, kjer je na oblasti ljudstranka. Ta ga ima največjo Mordeol pravico tržiti. Ljudstranka je stranka z največ Pvtlobiji in lokalnimi interesi, od vseh najmanj deluje v Nacinteresu SNDže. Tudi zato je potrebna kar največja reklama za Km in Tradvrednote kot bistvo SNla. Živio Slovenske večernice in Mohorjeva družba! Živio ReSlom!

Rode Podobnika takoj podpre, tu sta iste gore (interesa) listje: »Sveta so tla otroštva, spomini na mater, domači kruh, hišo očetno!« Kot da bi zapel Kruhopečec in Materoljubec Kuntner! KatDSD gleda še danes ZgPreša kot reklamerja SI kozolca in Prikrušne peči.

Jel(in)čič zganja Rad SNcl: »Nacionalni interes, to je bistvo! Po mojem je edino primerna lokacija« za poslopje, v katerem naj bi se reprezentiral Preš, »Trdinov vrh - tam gori bo stal, pesem svojo rjul! Naj se kleti Hrvatje končno sprijaznijo s tem, da ne damo niti pedi slovenske zemlje!« Hvalico zanima bolj AnK: »Kriva je vlada in še posebej njen predsednik. Če bi vlada imela v sebi vsaj ščepec pravičnosti, bi izvedla, kar bi že zdavnaj morala! Lustracijo, gospodje! Dobili bi kar nekaj lepih vil v prepovedanem zelenem pasu«, v Triglavskem Narparku ipd. Pa še res je. Ptja je izvedla svojo lustracijo 1945, DSDbloku se to 1990 ni posrečilo. To jih kajfa, pa še kako! Hvalico bosta zavist in občutek nemoči raznesla: »Kdo te vile zaseda še danes, vas vprašam?« Hvalica je cel retor, oz. prepričan je o tem; pa je le kvasač. »Kdo se je poživžgal na zakon? Po vrsti sama stara nomenklatura!« Drži. A prav tako drži, kar Hvalcu vrne Pahor: »Vile še malo ne bi bile prazne, nemudoma bi jih zasedla nova nomenklatura, na primer vi!« Ping-pong. TekmDč. MimDč, ki pa se ne radikalizirata v EDč. V veljavi ostaja okvir LD.

Do zdaj nastopajoči so v stvareh ekonomije in uspeha na trgu diletanti. Žižek ima prav, ko jim vrže to v obraz; edino on se - kot predstavnik LDS - znajde, razume igro-bistvo Kapa; tudi zato je LSD že tako dolgo na oblasti, volivci vedo, da se ne spotika ob nepomembnostih, ampak da koraka naravnost proti cilji: k razširjeni reprodukciji Kapa. Žužek takole pojasni stvar učenčkom: »Pa kaj smo ladja norcev ali kaj? Vse to žlubodranje je v osnovi zgrešeno, otročje, bom rekel. Bodimo realni«, in LDS je: »revitalizacija gospoda Prešerna ne bo majhna investicija. On je za nas kapital«, točno tako je v KplLDbi, »kapital mora imeti mlade. Vi pa ga hočete zamrzniti v nekakšne komaj dostopne rovtel! Bo postal maskota slovenstva, medijska zvezda? Ne bo, mi pa se bomo za dobiček lepo obrisali pod nosom! Gospod mora biti v središču, nenehoma prisoten, na razpolago.« Zato sva se z Alo odselila v rovtel, jaz že pred tremi desetletji v Špik-Drulovko: da ne bi bil na razpolago MasDbi.

»Se kazati na sprejemih in prireditvah«, kot se ČirZlc in Šel, Tor in Pavček, »kontaktirati z ljudmi. Vsak ga mora prepoznati kot znanca iz sosednje ulice, bom rekel! Kot tak bo, upajmo, izvrstna tržna niša, vse drugo je diletantizem, sentimentalna folklor!« Žižek ve, kaj govori; zato ostale prepriča, čeprav se najprej upirajo, a pro forma, da bi obdržali imidž visoke More in načel - Rode: »Kako grobo! Ni vse samo kapital, je tudi človek, bitje z dušo takorekoč.« In z ritjo za pedofilske klerike; o ti ultraHin! »Vi ste povsem zanemarili moralne,

duhovne, verske vidike.« Za kozlat pretvarjanje, ki mu v DaSlji skoraj nihče ne verjame več. Le še kaka nuna, morda le klarisa, ki bere le Santo Famiglio.

Nato mojstri razmišljajo, kakšno funkcijo bi Prešu podelili; Repe: »Ravnatelj Cankarjevega doma«, premalo: »upravitelj Prešernovega sklada«; premalo: »Predsednik Akademije znanosti in umetnosti.« Ko so bili njeni Predsi Nahtigal, oba Vidmarja, Ramovš, France Kidrič, je imela ugled; že Milčinski jo je znižal na **Skavta Petra** in jo lociral v Kozji dol ali Telebanovino. Pa vendar, do teh mest ni dostopa, »fevdki so že lepo razdeljeni«, ne dregat v osja gnezda. Hvalec je načelen: »Edino primerno mesto zanj je mesto kulturnega ministra«, a ga ne bo dobil, ker zdajšnjega Kulstra »podpira udbomafija«. Za to »predlagam, da parlamentu sugeriramo interpelacijo.« Ima vsa ta debata sploh kakšno zvezo z Umeto, kaj šele z IsDtí?

Na seji, kot v parlamentu, nastopi Tip Mimkriza; udeleženci prepira izgubijo z oči cilj, zaradi katerega so se zbrali, s tem stvarnost; vidijo le še tekmo, med sabo se Posn, vse bolj tonejo v PrepDč oz. celo v KAv. Rehar Hvalici: »Na vašem mestu bi obiskal psihiatra.« Hvalec ves zaripne od strasti: »Pijani ste od ideološke navlake polpretekle zgodovine! Po zaslugi vas in vaših se nam je zgodila žametna restavracija totalitarnega režimal!« DSD je za DRevo, ki bo PN, ne pa žameten prehod. Rehar se odzove z Zaničem: »Vi ste zame podn!« Morda tu Goša ni bila povsem točna; Pahor je že ves čas eden tistih redkih, ki ne pada na finte podna, drži se diplomatskega sloga, prijazno vzvišen je, verjetno bo boljši Zun minister od zagovednega Rupla. Dobnik kar naprej prodaja svojo (seveda močno vprašljivo) pokončnost, Jelčič pa ga ironizira: »A vi tudi spite pokončno ali kako?« Ne vemo, do kje bi se špetir zaostreval, če ga ne bi suvereni Povoden prekinil: »Gospodje, nismo v parlamentu.« Parlament je postal v DaSlji sinonim za »podn«; žal. Ali pa je to kar v redu?

Po začasni-prehodni umiritvi ozračja diskutirajo naprej, kaj naj bi postal Preš. Dobil naj bi »kakšno prestižno mesto, recimo generalnega državnega tožilca«, joj, ko pa je to mesto diskreditirala nižja uradnica Cerarjeva, nekdanja akrobatka na bradlji. »Ali predsednika Ustavnega sodišča«. To mesto je spravil še nižje Jandrek, znani minimum. A da bi postal kaj takega, bi morale Preša podpreti stranke. Vprašanje pa je, kakšni stranki je bil najbliže. Žizek: »Kot svobodomislec in ateist se brez dvoma nagiba k nam.« Rode: »Kakšen ateist, ateistov pri nas sploh ni! Če bi bili zares ateisti, bi svoje umrle starše metali v smetnjak!« Midva z Alo sva se prijavila za smetnjak, pa nisva ateista, zmešan svet. Jelčič je zmerom načelno ciničen: Smetnjak? »Zastarelo! Zamrzovalne skrinje so bolj funkcionalne: dedka ali babico lepo noter, pokojnina pa teče.« (Takah primerov je bilo pri nas na Krasu kar nekaj.) HinKan nadškofe »pa se pokriža: Kakšen cinizem, Bog vam odpusti! Gospod Prešeren je največji Slovenec, vsi pravi Slovenci pa so katoliki. Poleg tega je bil globoko veren človek.« Rehar: »Kje ste pa to pobrali?« Pahor deli Ziharlovo stališče o Prešu. Repe: »Največjo čustveno ekstazo je doživel pri bogoslužju v Trnovski cerkvi, to so dejstval!« Že, že, a Jelčič ima prav, ko pripomni: »Ekstaza ni bila ravno bogoslužna, bom rekel.« Nadškof res ne pozna meje, ko instrumentalizira dejstva za svoj Utinteres. Po domače: laže kot pes teče.

Preš je bil HKD Čl, v njegovi Pzji se da najti marsikaj, kot v **RSD**; vsak od teh novih prešernoslovcev ima svoj prav, čeprav vsak ta prav nato radikalizira in idealizira, ga napeljuje v svoje vode; Dobnik recimo Preševe verze o »upu sreče onstran groba«; takole jih RR: »Gospod je torej veroval v posmrtno

življenje, ta vera mu je bila most do svetosti Doma in lepote rodne Zemlje.« Bilo bi čudno, da PsMrk Rehar ne bi zavrnil tudi te butljeve (ButHinove) Ideole: »Blut und Boden ideologija ... vsak šolar ve, da je bil gospod Prešeren revolucionarno razpoložen«, Bratko Kreft je to dokazal kar z dvema dramama, »neizprosni kritik izkoriščevalske družbe, saj pravi dobresedno: 'Naj zdrobe njih roke si sponje, ki jih še težé.' To je skoraj ponovitev Internacionale, moram reči. Prešeren je stoprocentno naš.« Naš, naš, naš. NSS.

Črnuh vključi spet maaater, ki je za Reharja »pobožnjaška«, nadškofič pa se zgraža: »Vi pljuvate na najsvetejše, vi ... živ dokaz, kaj je vzgoja brez verskih načel: dresura nemških ovčarjev!« TekmDč-PrepDč gumpci in lumpci se spet razžarijo (Psrazžarijo, vse je igra, vse Gled), dokler ne pride do vrha fizičnega obračuna, kakršen je dosežen-dosegljiv v Slji kot PMLDbi: Jelčič »mahne s časopisom po glavi« Repeta, Repe udari nazaj, s klicem: »Brezbožnik, fašist!«, Jelčič nazaj: »Klerofašist!« Hvalec: »Zarota! Udbomafija na delu!« ltn. Goša prevaja v Kodo dejstva iz parlamenta, a tudi razlaga SPole je točna. Takšna je LDPM, tudi v lti, v Angliji, v Nemčiji. Je takšna Db vredna, da obstoji? Je Čl, če se zadovolji z bivanjem v takšni Dbi, vreden obstoja? To je Tem vprašanje, ki ga zastavljata Goša in **Vas**. Jaz z njima.

Ko pa začne delati Preš po svoji čudi, se zabavati, kršiti norme Db SpoDo, se začno kar vsi njegovi sponzorji in donatorji in organizatorji od njega odmikati; škof najjasneje izrazi svoje in skupno nezadovoljstvo: »Že v njegovem času mu policijsko poročilo očita nagnjenost do pijače in poltenosti, ekscentrična načela in grajavost. Niso se motili! V vseh teh letih nobenega poboljšanja, nobenega prizadevanja za dobro, za višje vrednote«, skratka, Preš se ni preusmeril po sledih **BlaNe**.

Ko Preš nazadnje - na slovesnosti, ko naj bi ga proglasili za častnega meščana lje - ne ravna po pričakovanju manipulatorjev, ampak se jim ostro posmehne kot »anarholiberal«, pride do dokončnega razhoda med obema platema. Goša v duhu RMg - a že nekdanje Kode, ki je po žanru-Stri že RMg - naredi iz scene citat iz **Hlapcev**, z lro RR sceno iz Gilne v 4. dejanju. Če je (in to je) Preš še zmerom vsaj do neke mere RLH akter-ideolog, torej nosivec Huma, deluje kot Prometej in kot Jerman. Iz hlapcev sicer ne dela več ljudi, kot jih je Jerman, te iluzije nima več, se jim pa posmehne kot hlapcem in tepcem; takšna sodba je mogoča in razumna tudi s stališča DgČte; zakaj ne? Tudi jaz smešim DaSlce od PePKa do Cepka; to smešenje je del resnice. Sodi sicer v KritDč smodel, a DgAnln se lahko postavi na katero koli točko THM-kroga in jo zastopa, če meni, da ima ta točka prav. Kot ima prav Rehar, če očita Repetu pobožnjakarstvo, Repe pa prav, če očita Reharju ohranitev privilegijev.

Ko Preš spregovori svoj jermanovski govor - v 3., tj. zadnji sliki 3., tj. zadnjega dejanja -, se obnavljajo **Hlapci**. »Med govorom naraščajoče mrmranje, siki, posamezni žvižgi.« Masa je res takšna, a masa s stališča PMLDbe ni Neg, LDPM je kot takšna MasDb-PopDb oz. ohlokratija. Can je še veroval, da bo s pomočjo RLH vzgoje Mrk tipa maso RR (predelal, prevzgojil) v zaveden Prol kot nosilca celo visoke Kule; Goša tega ne verjame več, niti DaSoD ne. Goša veruje, da mora postati Čl v bistvu drug: DrČl, a tak ne bo postal le s spremembo Db-ekonom sistema, ampak s spremembo genetske zasnove itn., čez tisoče ali milijone let; morda šele kot druga vrsta, ne več kot homo-hominid.

Repe prevzame vlogo netivca odpora zoper Preša; to je bila funkcija KČe od boja zoper Trubarja naprej, tudi zoper Preša, Čana, Mraka: »(od blizu, sovražno) Nehajte, takoj! Ukreпали bomo, svarim vas!« Župnik iz **Hlapcev**, iz **Grče**, iz **Aškerca**. Ker Preš ne (od)neha, Hvalec: »(Plane na oder) Ustavite gal! (Množica med klici. Ustavite levico! Ustavite desnico! Izdajalec! navali na oder.)« Goša tudi tu Posn - jemlje v dramo - stvarne dogodke in izjave, tokrat znameniti klic SH Snice. Repe citira iz **Hlapcev**: »Antikrist, čez vero šimfal!« Hvalec, ta veliki Lumretor: »Ti nas boš zmerjal, lakot pretrgana! Na cesto!« Jelč sekundira - De in Le skupaj v en mah: »Kdo je hlapec? Udarite!« Črnuh metropolit se pokaže, da je Her, ne kaka prikrita rit (rihta, prdec): »Gnojni tvor je treba izrezati iz narodovega telesa!« Kot Komste, kot Libce, kot Prote; kot je terjal v **TKrižu** Krek (Lik MuslProtaNemcapanktra Dihurja). V LDPM je seveda takšna terjatev le retorika; a čez noč se lahko RR v stvarnost: Dv v EDč.

12

Vas ima še precej gradiva, kakršno sem navajal in komentiral. Še dva vsiljiva reklamerja slabe robe, Schumanna in Kumerja, Susmana in Figabirta. V liku prvega se Goša posmehne tudi Marniku, njegovi prazni veri v zdravilne moči zemlje; ti NA šušmarji so danes posebno česti in tečni, le da je Marnik poleg tega, da je zdravilec diletant, tudi čudovit Umtk; to pa je druga zgodba, tak Marnik ne nastopa v **Vasi**, kot tudi ne Umtk BNak. A kaj, skoraj vsakdo je poleg nečesa vrednega tudi šema. Ali poleg šeme strokovnjak. Monsinjur Grill zna baje na izust vse vozne rede SI vlakov, Pibernik ve baje, kolikokrat je Balantič v Žu kihnil, Jalen pa prdnil. Pater Tomažič je našel pri amaterskem - le v noči dogajajočem se - izkopavanju na lj barju v šoto vklesan pergament, na katerem piše, katere smotke so kadili Veneti. V Kurjem dolu prav te dni ustanavljajo četrto SI univerzo, z imenom Venetska. Baje se je imenoval največji cesar venetske Zge JanšaV(eliki) ali v domači izgovorjavi Jan Šav.

Razprava o **Vasi** ne more komentirati vseh likov in njihovih izjav, čeprav so zanimivi in zanimive, posebno lik Jule pa Joca pa Primicove. Za konec naj se osredotočim le še na Preša, na nekaj njegovih nastopov.

Naj začnem kar s konca, s Karjem zadnje slike, v nji je največ povedano. Od Preša se pričakuje SpoDo govor, kakršnih je že na tisoče natvezel ČirZlc, seveda vse po enem kopitu. (Slov je nanizano na osi med Prešem in Zlcem, vsak predstavlja eno njegovo stran.) Preš sprejme, da bo govoril; začne z Župom, z njegovimi lepimi, celo Idilverzi iz **Dume**: »(mehko, lirično) Hodil po zemlji sem naši in pil nje prelesti. Ljubil sem jo. Kakor grudi deviške razgaljene ...« (Prih-Žup=Pret-Preš.) Primicova ne bi bila, kar je, Katpobožnjakarica in Hina, če se ne bi pri priči pohujševala: »(iz občinstva) Spet bo kvantall!« (O Maaati - MMB -, kaaaaj so ti stoorili!) Preš »(se zdrzne, vzdrami)« razjezili so ga: »Kvantal? Kako se mi to znano sliši! Se za temi pritlikavimi plankami v dvesto letih ni nič premakniti vtegnilo?« Goša Posn stari SI Prešev govor. In si daje duška. Ve, da KritMorpatos ne pomaga; da je Slcem vseeno, kaj kdo govori. Goša je naslikala odpor Slcev kot jezo, da so prizadeti, z isto

upravičenostjo pa bi pokazala, da se Prešu, ko se Etnemirja in jih kot Jerman lasa, smejijo. Najbolj skladno s PMLD naravo pa je, da se za nič, kar jim ne koristi, ne zmenijo; to je resnica Slova v letu 2003.

Goša si je vzela v **Vasi** za model, ki ga Posn, **Hlapce**; zakaj pa ne? Kombinirala jih je s **Pohom**, celo z **CanVido** (odhod, IzDbe kot IzŽa). Prešu je raven le Can. V DaSlji sta oba »presežena«, LDPM ju ima oba za zgolj frazi-maski; a Goša (in jaz) je živela večino časa pod Ptjo, ta pa je reagirala na nastope, kot je Prešev, še precej huje, kot kažejo **Hlapci**. Komisar je dal za analogen govor Simona ubiti, **Afera**; Mender pa Sigismunda zapreti, čeprav ta sploh še ničesar ni rekel, niti ust še ni odprl; že to je zadoščalo, da ni ponavljal predpisanih fraz-idej, **Dia**. Za MGG je bil prehod od TotPtje v LDPM težek; Šel, PijGraf itn. novega položaja še niso razumeli, vztrajno regredirajo v starega, trdijo, da je DaSl oblast še zmerom TotPtjska. Abotna trditev, sklepanje bebcev in diletantov, a tako je; DSD je počasne pameti in težke krvi, uči se kot učenci v šoli za zaostale. Je pa Aleš, Alin in moj sin, LDPM sprejel v hipu kot povsem naravno-samoumevno dejstvo in mu je svet Ptje tuj kot iz komaj verjetne pravljice.

Z **Vasjo** je napisala Goša epitaf TradSlji, je njena kronistka, Dak pa živi iz nove Slje, star toliko kot Aleš. Rode je produkt SPE, Hvalica Ptje, ki jo je postavil na glavo, PriDacinizem se začinja šele onkraj Žižka. Ima pa sijajne prednike oz. traserje: SrKosa mojstra v blagosti cinizma.

Preš govori še iz svoje EkP drže-izkustva, ki se je končalo v drugi polovici 60-let s **SmKrstom** in **Legendo o Che**; Goša ga je skušala obnoviti v 80-letih z **Dolo** in **Glavo**, a obnova EtHuma se je skazala za SSL. Preš: »Je ustvarjavcu med vami le med topostjo in brezbriznostjo pa zavistjo, mržnjo in posmehom izbirati dano?« To so RLH Etsodbe, nastale v NKNMešu, od ČD (**Vice**), od obeh **Tugov** in CanD, **Blagra** itn. Upravičene so, a Anln mora poznati njihov domet. Pod Ptjo so kritika spravile v zapor (Rožančevo **Toplo gredo** je tolpa iz **Hlapcev**, tokrat pod vodstvom Čeferinov, prekinila že zdavnaj prej, preden bi moglo priti do obsodb tipa Jermana in GošPreša), v LDPM jih izrekajo le še strankarji Tradtipa, ki lovijo na limanice starejše ljudi, vzgojene še v duhu RLH Ete. Goša je z **Vasjo** obvisela vmes. DrekKobau je ni mogel izkoristiti za strankarske cilje, kot Eta pa se mu je zdela smešna, kajti mase DrekKobalov verjamejo le v vrednoto Dreka. Goša in **Vas** sta ga zmotili; pa ju je Zamol.

»Mar tod še zmeraj velja: Le slepec je, bedak lahko prepričan, da kdor svoj dar zakoplje, bo uničen, in ta, ki ga izrabi, poveličan?« Prav za prav drži ta ugotovitev - Goša navaja Prešpesem - še danes. Zamol je le ena oblika Uniča: oblika, ki jo preferira LDPM. LDPM ne mara klanja, tj. direktnih umorov. Niti zaporov ne mara, če so ti posebne stavbe. (Hanž pazljivo nadzoruje, koliko kalorij dobijo zaporniki na dan, ali imajo primerno zdravstveno oskrbo. Če se jim pokvari televizor, takoj prihiti in napade Džo, da v imenu Kplinteresa krši ČIP. Hanž je dosleden veleHin.) Kdor pa gleda globlje, vidi, da je LDPM vso Dbo RR v en sam ogromen zapor, ljudi v nji pa tako omamila (z drogo trženja in Užov), da sploh ne opazijo, da so si sami pazniki in jetniki. Kantova Ponot je v LDPM dosegla skrajno mejo, točko, kjer vlada Inf med grozovitostjo dejstva vsezapora in komičnostjo tega dejstva. Tudi zato se Hanž kar vnaprej vnema, da bi duševni bolniki ne bili za zapahi psihiatričnih bolnišnic. Vsi naj živimo tisto Svo, ki nam jo daje LDPM. To pa je Sv, ki naj jo označim s tvegano, a primerno prispodobo: da smo se vsi potegnili za jajca.

Treba je le ugotoviti, kaj pomeni izraz dar. Seveda v Preševem VISu to ni dar za trženje, za sleparjenje, niti božji dar, ki ga mora obdarovanec-Čl kar naprej vračati, brez izgleda, da bi ga kdaj mogel povsem vrniti, zmerom bo ostal bogu dolžnik, je Stren dolžnik. SM Hrša. Preš misli na Umetdar, tako ga razume tudi pretežno SLZ: kot talent za ustvarjanje-oblikovanje Pzje, a tudi za širjenje RLH Sve. DgZnik pa sme razumeti Prešev izraz po svoje in globlje od pravkar povedane - danes že Konv in s tem že ne več resnične razlage, kajti Sv je dosežena v skrajni meri, je razumljena kot vsedopustnost, prav za prav kot korupcija, kot zadovoljevanje nezadovoljivih želj; Žiškova teorija kot osnova LDPM. Dar, ki prinaša Člu, če ga uporablja, Unič, je dar IsDti. IsDti je dejansko edina drža-praksa, ki je LDPM (Dv) ne prenese. Le Dt Abs izpodkoplje veljavnost PMLDbe, tudi FDbe (FKCe, da ne govorim o Ptji).

Preš se je zavedal, da je RLH prekratka Ideola, zato je poskušal s **PKrstom**; NDM. Bolj napačne razlage **PKrsta**, kot je SrKosova KonvKat stereotipna, ni. SrKos ima tudi tu nalogo, da Prikr resnico, ki je v **PKrstu**, v njegovem Isu sveta, ki je onkraj Ža in Si, onkraj para ŽS. V navedenih verzih Preš le ugotovi, da je »poveličan«, nagrajen pesnik, ki povečuje IdM, recimo Zlc oz. vsi Štirje pesniki, ki so visoki ZnaSi za IdDbo; ogrožen, omejevan, kaznovan, Unič pa vsakdo, ki išče NejDam: Levs, Can, Mrak, Majc itn.

Preša ni mogoče več zaustaviti, ves je v svojem elementu: »(z rastočo jezo) Me hočete v svoj hlev privezati?« LDPM je ukinila Pos-delne hleve (Ptjo) ali jih omejila (KC), čeprav so imeli ambicijo biti Tot. To je storila - v tem duhu delovala - že KlasLD v imenu RLH VISa. A kar je naredila, mimo svoje volje ali celo zoper njo kot svoja načela, je bilo ravno nasprotno: ves (vsaj Zah) svet je RR v Velehlev, ki je sam o sebi prepričan, da je udejanjil Svo, a je postal sladka Veleječa. Nekateri to vidijo, čeprav imajo od tega profit (tudi Sl Varuh ČIP), a se, čeprav zakrito, zavzemajo za VzhTot sisteme, kot da bi bili ti blažji, branijo celo SadoHusa pred ZDA. Te Vzhdespotije so le ječe, ki še niso dosegle stopnje popolnosti LDPM; so šele F(evd) ali Barsistemi, bližji PS Džavam (Libija, Palestinci itn.). TH se zavzema za budizem, s tem tudi le za eno od FD, od Indije in hinduizma do nekdanjega Tibeta.

»Mi gobec s krmo zatlačiti, da bi nobene več ziniti ne mogel.« To je ena najstarejših metod za utišanje govorcev, ki govorijo Dbi neprijetne reči. Ne motim se, če rečem, da je oblast (katera koli, ni važna njena vsebina) zatlačila vsem MBP takšno krmo v gobce; vsi so nekakšni Predsi, ubogi Petrica Božič je, kot slišim, Preds ljmestne komisije za imenovanje ulic; kot da bi sam sebe napisal in vtaknil v eno svojih grotesk. Tauf je (bil do pred kratkim) šef Vilenice, zdaj je Preds PENA. Precej sem pričakoval od BNaka; a je postal Preds združenja Lipicancev oz. sindikata konj, ki se upirajo, da bi nosili na hrbtišču klete ptujce. Je IdČl kot PohlPld res obenem tako smešen človeček?

»Toda svobodni vam je vaša podoba kazati dolžan!« To delava z Gošo oba; tudi podobo MBP, ne le Polikov in šefa Sl avtoprevoznikov, Emilijana Panterja, ki je vpisal vso svojo stranko - ZLSD - v avtoprevozniški sindikat. Kazanje resnične podobe ljudi je pot - ena od poti - do Dti. To ni še dosežena Dt. Kritik mora paziti, da ne kritizira v službi neke stranke ali NSSi, a v vsaki Kriti je del Krite IdM-IdBa.

Zakaj ne bi smel Preš karikirati Sl imenitnikov, jih imenovati v duhu slikarja Smrekarja: »Vi napihnjene Cezarčki v ljubkem podalpskem peskovniku!« Ni tak Cezarček Drn, Janževac, Rup, Gros? »Zapozneli junaki in mrtvoudni križarji,

ljudje razuma, ki ste prišli raz um«, SI raz-umniki, PijGraf in Simonija, »senilni nedonošenčki, ki se vam je zbledlo«, ni bil tak pokojni Mišo Jezerjan? Preš in Goša seveda ne obtožujeta naivno patetično, uporabljata citat, ki ga imata pravico RR: Šalamunovo Pzjo iz srede 60-let, ko je Šalamun dajal na čevelj SI (Ps)elite: »O gojitelji človeških ribic«, lipicancev, »nemških ovčarjev, o podgane, skrivajoče se pod plašč brezjanske Matere - vi vsi, ki ste že videli Boga, kako teče, da bi prišel pravočasno ob pol treh na zmenek z vami!« Prih-Šal=Pret-Preš. Preš ima pravi instinkt, da navaja-uporablja Šalov posmeh, ki je veljal 1965 za Slce Ptje, kot velja 1999 oz. 2003 za Slce LDPM.

Preša je zgrabila St jeza, a tako, da se idiotom-barabam posmehuje; niti na misel mu ne pride več (če je kdaj to resno mislil, dvomim), da bi jih prevzgajal. Metropolitu »zatlači diplomu za suknjič« in mu zabrusi, kaj v resnici počnejo, kaj je norma in Eta UžDbe kot ObDbe: »Jej, pij in kavsaj, za peneze se ravsaj, volk korarski, mene pa z miram pustil!« To je veljalo za škofa 1840 kot 2000. Nad banaliteto se je bočila mavrica upanja: »(Na rampo, občinstvu) Sanjali smo tisoč let, pravite«. Sanje so blodnje. »Sanje smo končno uresničili, pravite«, sanje Ncl grupe, NSSi, malovredne sanje že vnaprej, če so le PrikrUtinteres. »(Besno) In kaj počnete zdaj?« »Razprodaja« sanj, »kdo da manj?« Dejansko: razprodaja blodenj, ništrca. Kaj pa je ND drugega kot le ena od oblik IdObDbe? Dobili ste, Slovencljni, kar ste zaslužili; in kar vam je predvidel Jesih, ko je bil še mož, ko se še ni razvedenil v InH lirizem Pvt pobega v nišo: »Slaboumni hlapec luka vse pokavsja, vse pofuka.« Preš vnaprej potrdi veljavnost **Urana v urinu**.

Ko se Preša, ki govori - tudi z mojega stališča - resnico (SD in Slita razkrivata resnico IdČla), »otepa« Liliputancev, ki grabijo po njem, spet navaja Šala (Goša uporablja RMg metodo zoper RMg cinizem: citate obrača zoper normo Posna: »proč s tacami, nobeden se me ne bo več prijemal, noben recept, noben pakt, nobene umazane flanele.« Preš zastopa NeČi v tem pomenu, da hoče imeti čim manj opravka z Idljudmi. Goša v tem pretresljivo izraža svoj in moj odpor do ljudi, s katerimi živiva, sva primorana živeti; pred njimi se umikava v trdnjavo z visokim obzidjem, v Avber, jaz že pred tremi desetletji v Špik, nad Savo in pečine, ki si jih je Preš gotovo velikokrat hodil ogledovat, začetek kanjona Zarice, kjer so bile nekoč le kače in vodni galebi in kanje in srnjaki. A še se vse preveč umazanih tac lepi na naju.

Tu prehaja **Vas** iz Kode v Moto; kot marsikatera resna Koda, z velikim vzorom **Ljudomrznika**, in marsikatera groteskna Traga, z velikim vzorom **Timona Atenskega**. Ne izhaja **Vas** tudi iz **Poha**, ne prikazuje hlapcev v **Dolini šentflorjanski**, ne izreče Preš z grenkobo in gnusom po vsem, kar sem navajal: »Eh, malo je veselja z vami, veselja malo in lepote nič.«

Preš ve, kam mora: stran ne le od DaSlcev, ampak stran od Idljudi. Vizionarsko pozna misli-spoznanja-rešitve tistih prihodnjih Slcev, ki so bili kot on; skoznje - skoz njihove, sem in tja nekoliko RR verze - izraža sebe: »Sam, sam, sam moram biti, v večnosti sebe in v sebi večnost odkriti«. Ne se družiti, kar je norma DaSlcev, druženje vodi v (Id)Dbo; ampak se drugiti (Dg), postajati čim bolj drug (ne le Dgč-drugačen) od ostalih, čim manj Id z njimi. Kosovel misli z besedo večnost na Dt, na onstranost, na Tro, na tisto, kar ni TS kot Idsvet. »Na rob moram, prav na rob, v sramoto in molk. Šele tam se oči in ušesa odpirajo, da na ono stran gledajo, drugam poslušajo.« V **RSD** je ta pot drugam podrobno komentirana in zastopana. A na osnovi SD in Slite in

Svetlita. Že v koncu 2. slike zadnjega dejanja navaja Preš Stršo in **Sama**:
»(vizionarsko) Na tem kraju, na tem mestu sta dve deželi na istem mestu:
dežela ljudi in dežela ptic.« TS in Drsvet. »V ptičji deželi dežela ljudi.« Strša
veruje, da je IdB le del Tre. »Ptičja dežela našo pokriva, druga je in vendar
ista. Nam neznana dežela ptic«, tudi Mrakova Neznanskost, »dotika se nas, a
kje leži? Tja bom iskal. Moram iskati, sicer se bom pogubil.«

Ta Preševa izjava je temelj DgĖte, je - za DgZn - osrednja os.

Avgust 2003

Alenka, Taras

PONESREČENO VSTAJENJE OD MRTVIH

(ob Dovjakovem **Karuzu**)

1

S Pnizom **Iskanje drugosti (IsDt)** začnjam nov letnik **RSD: 2004 (RSD-04)**. Pričujočo razpravo - **Ponesrečeno vstajenje od mrtvih** - uvrščam v prvo-začetno knjigo **RSD-04**, naslovljena je **Veliki, mali, drugi**. Kaj je Tem tema Pniza, je jasno iz naslova: Is Dt. Poleti sem napisal prve tri razprave, ki tvorijo **Velike, male, druge (VMD)**, zdaj jim dodajam še eno, četrto; spet o D(ovj)akovi drami. V nji - v **Karuzu (Kazu)** daje Dak Dgč odgovor na vprašanje o mogočem stiku z Dt, celo najdenju Dti. V **Pipinu Malem (Pipu)** reši Dak to Tem Čl vprašanje o smislu v Tri tako, da oblikuje lik Norca, ki se RR v Kamnoseka (Kska); ta kot Umtk-vizionar (videc) ne le (za)čuti stik s Tro, ampak jo - kot Svetlo(bo) - ujame v oblike gotske katedrale, njenih kipov, timpanona, arhitektonskih lokov, lepote. Je telesno poškodovan, prebodli so mu noge, niso mu pa mogli vzeti Not trdnosti, vere v stik z Dto. Njegovo delo - Umet - je tu pred nami kot Emp dejstvo, lahko si ga ogledamo v Chartresu, Reimsu, pariški NotreDamki, marsikje. In sami presodimo, ali je v njem zajeta Dt. Jaz sodim, da je; tako sem sodil, ko sem prvič ugledal NotreDamko in Chartres (1957-58), tako mislim še danes.

Razprava o **Pipu** kot uvodna v knjigo postavlja vse naslednje razprave - moje RazReše - na njen Poz temelj: na vero v (po)IsDt, v to, da se da Dt najti; in da ta najdba traja-velja še danes. Gotske katedrale so nastale v srednjem veku, pred tričetr tisočletja, a sporočajo - ne le meni -, da je bila Dt (ne le) kot Svetla začutena, dojeta, RR recimo v vitraje gotških cerkev, v velike rozete NotreDamke in Chartresa. Da ima Čl v sebi aparat-občutljivost, da stik s Tro, ki ga je imel gotški kipar-slikar-kamnosek-steklar, začuti tudi sam, toliko kasneje. Dak uprizori svet, ki dokazuje - jaz mu verjamem -, da se je stik Čl-Dt izvršil; da torej obstaja DrČl. Kot izhodišče mi takšna zavest, ki je več kot spomin, zadošča.

SPED Branka Rozmana (BRoza) **Obsodili so Kristusa (Obs)** je negacija **Pipa**, če gledam njuno zvezo v duhu Heglove dialektike. Dak, ki je močno Rlgdramatik, téme njegovih vsaj zadnjih dram so verske, artikulira VoM, ki ni VoM Kat tipa. Norca smatrajo za mrtvega, v resnici pa le spi, je nezavesten, nebuden, omrtvičen, izločen. Skrb Begavke (Beke), ki ni le mitska-legendarna figura, ampak tudi Mati in PriSo, Norca obudi k Ž-zavesti-budnosti. Iz Norca postane Ksk. Kot Norec je govoril brezobvezno - pretežno lud - resnico, kot Ksk resnico RR v lik Tre. Njegov VoM ali PsVoM bo KC sicer izkoristila, ga pa ne bo mogla potrošiti do kraja, do kraja ga zmanipulirati v sredstvo lastne oblasti. Kipi-katedrale sijejo TrSvetlo, s tem dokazujejo obstoj Dti. To Ksku in Daku oz. Umtku - Umeti - zadošča.

Obs napiše klerik, ki je obenem Vojakter, MV Dmbec, PoV član SPE, njenega Rad Voj krila, dejansko Kfza; na liniji Jelo(čniko)vega **Vsta(jenja)**. Tema obeh dram, **Vsta** in **Obs**, je VoM. V **Vstu** vstane od mrtvih - točneje: iz omrtvičenosti-spanja - Kralj Matjaž, tj. general Rupnik kot Vodja Dmbstva, z njim pa njegova žena Alenčica, ki je ZnaSi za Sljo. Oba - z mrtvimi Dmbci, PVD - spita pod zemljo, kot pravi Narripovedka, bo pa prišel trenutek, ko se bosta prebudila, vstopila-vstala v polno (PnM) Ž kot Zmaga Pomladi in vseh bistvenih PriPra vrednot.

Obs se v razlagi - vsebini - VoMa drži KatRlge, Pavlove dogme, podane že v **Ev(angelij)ih**: da je Kr(istus) najprej umrl (bil ubit), torej gre za PriPra S(mrt), nato pa tretji dan od mrtvih - iz Si - vstal. Ni le spal, bil je zares v Si. To se je zgodilo le njemu kot Kršbogu, nobenemu drugemu Člu se ne, se bo pa mnogim po Poslednji sodbi, seveda le tistim, ki so udje NSSi-KCe. Jel je v tem ideolog SNca, da drame ne oblikuje po Kršdogmi, v duhu KMge, ampak po modelu pravljic-pripovedk, v duhu PMge. Matjaž je isto kot Nv, Nv pa vsako leto nanovo ozeleni, oživi. Zima kot S se RR v Pomlad kot Ž.

Takšno planetarno leto se da raztegniti v širše obdobje. Matjaž je PogZnaSi za več ES likov, za tistega iz Narpesmi, glej Špicarjevo dramo **Kralj Matjaž**, 1911, podnaslovljena je kot »Narpravljica«, in za PVD (iz maja 1945), nanje meri Jel, saj gre za **Vstajenje Kralja Matjaža**. Že Jel poveže Narpravljico z utemeljevanjem Slova na NarTradi s KCo, M(irko)Mah(nič) pa v drami **Kralj Matjaž in razbojnik Matijon** to povezavo še zaostri, moment Nara kot PMge je še močnejši. KC se prelije v PogNarTrado, obe - PMg in KMg - se sintetizirata: v paradoksnem K(lero)Nczu.

BRoz v **Obs** vrača zadevo v čisto stanje KMge; PMg je v **Obsu** dana v oklepaj, bravec jo lahko konotira, a drama je ne eksplicira. Res je, da nastopi FKrov VoM spomladi, na Veliko noč; a Nv je spremljava Katdogme. Načelno bi se VoM lahko dogodil kadarkoli, kajti bog vstane od mrtvih, kadar hoče on, ne kadar je to skladno z Nvo. Evangelisti popustijo pred judovsko Trado in pred Pogprvinami v nji: VoM se mora zgoditi na dan, ko Judje kot Nar-Rlga praznujejo Klavno jagnje, rešitev iz Egipta, a tudi ta podatek (naj bi bil historičen, a ni dokazan) je usklajen s prejšnjo Trado, s PMg: s triumfom Pomladi kot Nve. S tem ostaja v FKru še zmerom - Strno - vsebovan Baal, Apis, načelo Plodnosti. Torej Agr€kzld.

Vendar BRoz tega momenta ne daje v prvi plan, kot ga dajeta Jel in MMah. Za BRoza sta v prvem planu dva momenta: AnK (Rad Krita Komstov, LReve, NOBa) in FKrov VoM kot prepričanje-vera, da je edini Katbog sposoben premagati S, postati iz mrtveca živec. PMg razume Nvo vendarle kot pozimi spečo; umre sicer, a ne do kraja, semena ostanejo v zemlji, drevo izgubi liste, a živi tudi v najhujši zimi naprej. Medtem ko je FKr na križu za dva dni in pol dejansko mrtev; njegovo telo je truplo, njegov duh ne deluje več na ljudi, torej - vsaj za ljudi - ne živi več. Živi spet, ko ga sreča Magdalena, ko se razodene učencem. KatTija poudarja PriPra FKrove Si. Kršbog je edini, ki ni podložen Nvi, s tem tudi ne VSu, Cik(ličnemu)Mu, Relnki. KršTija misli - vsaj skuša misliti - S Rad(ikalno).

BRoz reducira problem na ČB model: Č(rni)-Neg so Komsti, ki so oblast, tudi Judje, vsak, ki ni Kan; B(eli) so tisti, ki sledijo FKru. Sledi mu KC. V **Obsu** še ni razvita, FKr je pravkar vstal od mrtvih, a je že utemeljena kot St ustanova. V ostalih treh dramah iz knjige **VMD** pa je KC obravnavana v njeni realiteti,

takšna, kakršna se je razvila v naslednjih Stilih, posebej od Konstantina naprej, ko je posta(ja)la Džcerkev. V **Obsu** je kot KC Ideainstitucija, ker sploh še ne deluje v stvarnosti, je še čista kot FKrovo St-božje telo, kot njegov St duh. V **Pipu** pa deluje že kot lastna (papeška) Dž, Pola, celo vojska; kako deluje, pojasnujem v razpravi o **Pipu**, v **VMD**. Deluje kot vsaka oblast, nasilno, cinično, manipulativno, laže, potvarja itn., le da je KC kot oblast še bolj gnusna od ostalih, ker svoj Utinteres Prikr za St-bogom. Če Dak tako gleda na KC, seveda ne more obnavljati KršVoMa iz **Obsa**. A kaj storiti? Regredira k PMg-VoMu, ki je PsVoM, saj gre znotraj PMge le za prebuditev iz (zimskega ipd.) spanja; ali za kaj drugega?

Nikjer v **Pipu** ni rečeno - niti namignjeno -, da vstane Norec v Kska (analogno kot JKr v FKra) spomladi, z Nvo. Nv v Norcu-Ksku - v PSti **Pipa** - ne deluje kot Poz rekreacijska Vitmoč; nasprotno, Vit(alizem) je prej Neg znak nasilnežev. Lahko je Poz, če se rodijo novi Kski, recimo Kskovi in Bekini otroci. A sam na sebi je le pogoj-sredstvo. Kar je novo in drugo (Dg) v Ksku, je njegov stik s Svetlo, ki pa je zunaj okvira ŽS. Je AbsSvetla, ki obstaja sama na sebi; Nv jo res ponoči Prikr, a od daleč kljub temu sije: kot zvezde. To so zvezde, h katerim stremljenosti Karuzo (Krz). (Krz je dobra kratica, je monemska igra: JKr-FKr-Krz. Kristus-Krz-Karuzo. Zveza s: Krstn, Kristijan iz **Afere**.)

V Goljevščkove (Goše) Kodi **Srečna draga vas domača (Vas)** je KC le še eden izmed Dbsubjektov-tekmecev v Pol boju za oblast; nima več edinstvene moči oz. Monpoložaja v Dbi. Med njo in Libci, bivšimi Komsti, Gasp(odarskimi)Idami ni bistvene razlike, le Emp tipa. Je enako pokvarjena, banalna, AMor, PohlKld kot ostale. Zdi se, da v VoM nihče več ne verjame, tudi kleriki ne. KC K-da je izgubila ves svoj nekdanji ontološki in verski Pot. V **Pipu** - v srednjem veku - daje še okvir za Dt, kot cerkev za Kskove kipe; nekako daje-ohranja ta okvir še PV, pri Preglju, čeprav je Potrebuješ v obeh EV (v **Plebanusu** in **Thabiti kumi**) že na robu in čez meje KC. Gradnik opeva že Krš, ki ima KC le še za Folk(lorni)Trad okvir Kma, **Večni studenci**. Balantič KCo subjektivira do kraja. Nato pa je s KC navdihom konec; Reb(ula) je že zgolj ideolog Klerikalizma. Kot celotna SPED.

Doživi pa VoM v **Vasi** posebno usodo: ne le groteskno (Preš vstane od mrtvih, vrne se v Sljo kot v PMLD), ampak - na skriti ravni - tudi kot avtoričina izpoved OISa, kar se tiče možnosti Dbe in DbČla, da bi se (od)rešil. V vrhnji plasti **Vasi** se vrne Preš v kip, gre nazaj na podstavek (ali pa celo tega ne naredi, vseeno), na globlji ravni pa Goša pove, da Ž na TSu ni vredno obstoja. Preša obudijo od mrtvih, kar je VoM, a po izkustvih v DaSlji, ki so ista kot pred poldrugim Stolom, se Preš odloči za S; ni to Sm? Ne naredi tega iz obupa nad IdČlom? Goša je odločno zanikala Dbo že v **Doli(ni)** in **Lepi Vidi 86 (GošVidi)**, a tam je našla še - najprej - boj zoper Ptjo, nato vrednost v IntDni kot Etobčestvu; tega v **Vasi** ni več. Nobene Poz Dne, celo nemogoča je, Dn=Db. Izstop iz Tsa je kompleten in Rad. Ne le kot pri meni spomladi: IzDbJavi. Ampak iz Ža. Kam? Le v S? Ali, kar bi Goša rada, skoz S v Dt?

V **Vasi** se je VoM skazal kot ponesrečen. Namig: tudi FKrov VoM je ponesrečen. Oz. FKr lahko obstaja v TSu, ga vlada kot AbsGos, ker je ldbog, medtem ko JKr tega ne zmore. JKr ostane le v Kuli-spominu kot paradigma za lDdr, ki pa je le maksima, noben zakrament, ki obljublja-daje varnost-trdnost.

JKr deluje kot Kulmodel-vzor, ne kot Dboblast, kar je in kakršen je v KCi. Tudi Preš kot realna figura v SKuli nima Dboblastne moči.

Zdaj pride Dak, **Kaz** je po nastanku zadnja drama od obravnavanih; nadaljuje, kjer je ostala Goša, le da jo po svoje RR. Krz naredi Sm. A o tem konkretnije v sami analizi drame.

2

Kaz uvede četrti čas; poleg točk 33, 750, 2000 dobimo še točko 1920. Dak v didaskaliji: »Godi se v obmorskem mestu, v koncu drugega ali v začetku tretjega desetletja 20. stoletja«, tj. med 1919 in 1921. V času, ki ga posebej obravnavam v knjigi **Je 1990 res 1918?** (v Pnizu, ki je kombinacija **JNci-DaSD**). A tam, glej Špic(arj)eve **Patr(iot)e**, gre za MorPol probleme v duhu reducirane CanD, Ščuke in Maksa, **Blagra** in **Kralja**, medtem ko ni v **Kazu** ničesar v zvezi z DbPolo, le na robu je Pola («poslanec») omenjena. Dogodki v obmorskem mestu niso Pol prepiri, kot recimo v Ingoličevih **Krapih** itn., glej knjigo **GoDo**, oz. v **Doli**, kjer se EkP tema spaja z EtDbKrito. Dbo Dak odkloni, globlje kot vsi ostali, a prezir do Dbe je le manj pomemben del **Kaza**. Res, omenjan je celo Lenin, a v Dgč funkciji oz. v Dgč povezavi.

Vas in **Obs** sta nemalo Poldrami, njun cilj je negacija Dbe, v **Vasi** celotne in kot takšne, v **Obsu** takšne, ki je ne vodi KC. Tudi **Pip** tematizira Polo, le da že na način, ki pelje h **Kazu**. Tudi v **Pipu** je navsezadnje Pola in Db le ozadje, na katerem se dogaja bistvena drama: RR Norca v Kska, v Čla, ki čuti-prevaja Dt. Vendar, razlika med **Vasjo** in **Krapi**, **Obsom** in **Mo(krodo)lci**, ti so pendant h **Krapom**, Id z njimi, je prav tako opazna in bistvena. SocDb dramatika a la SD-30, tudi Kranjčev **Detektiv Megla**, tudi NOBD, veruje v moč-možnost same Dbe, da se - skoz LRevo - preOsm (RR), postane iz Negzle spet Pozprava, v Komu; naj je torej Krita Dbe še tako Rad, Db v svojem temelju ostaja vredn(ot)a, ima PriPra bit, le vrniti jo je treba k tej njeni prabiti, medtem ko negira **Obs** (KC) kot zlo vsako Dbo, ki ni pod oblastjo KCe, **Vas** pa gre še dlje, negira sploh vsako Dbo, pa naj teži v IdeaPret, kot KomDb, ali teži v Priho, v tisočletno kraljestvo Idea-TSa. Za Gošo Db nima nikake Strne možnosti, da bi bila kaj boljša kot Neg; zato ne zasluži drugega, kot da jo Č zapusti. A kako, če ne s Smom? Vojne Goša ne propagira. Odhod s Tsa je celo več kot le IzDbJavi; je tudi Izstop iz Ža. BRoz ta izstop potrди, vendar s pogojem, da FKr vstane od mrtvih že tretji dan, da se torej vrne - v KCi - silno (Abs) potencirano Ž. V **Pipu** je Ž ohranjeno, a zgolj kot pogoj posredovanju DtSvetle.

Lenin nastopa v IvSvetovi drami **Biljard na Capriju**, tu kot ena izmed Rc, kako so si Evrlzbi - Evrlnca - zamišljali PrihDbo; Rc je več, IvSvet ima do vseh ekvidistanco. Ker je zunaj vseh, je drama nekam suha, vse je gledano od zunaj, kot predmet HS analize; IvSvet se Not ne ldn z nobeno. Šele v drami **Osvit** z lautreamontom, z dekadenco fin-de-siecla. Ta traja - vsaj v SD - še v začetku novega Stola, vse do I. SvetV, do Ganglove **Sfinge**, napisane tik pred vojno. Morda celo v 20-leta; ni dekadenca Stren moment v Grumovih

Zastorih? Dekadenca z novoromantiko? Duh Mahlerjevih simfonij? Celo do Jarca? Ne sodi sem tudi **Klic iz grobnice?** Nemalo iz LeskovčeveD, vsaj **Haris?**

Dekadenca je popuščanje Ža, Vitsile. Popušča ne zaradi nemoči same na sebi, to je bioVit razlaga zadeve, ampak zaradi izgube motivacije, smisla; zakaj živeti, če Ž ne nosi v sebi - nima - smisla? Problem muči Cana od začetka, v njegovi najbolj bistveni Noti. Maks bi se vdal hlapčevstvu, AD-SZi, če ne bi našel angažmana v LRPolu, v veri v Prol, enako Ščuka; **Kralj** in **Blagor** pomenita paradigmatični opis, kako ČI iz bližine OISa preide v akcijo. Motivacija za to akcijo bistveno popusti v **Hlapcih**, kjer se zato pokaže nastavek za IsDti; Pir(jeve)c ga je čutil, a ga še ni znal primerno artikulirati. Dak temelji na tem Pirčevem - in mojem - spoznanju: da je treba skoz akcijo NejDam. DakD same DbKritičt akcije kot Poz sicer ne uprizarja, jo Goša v **Doli**, a **Pipa** je treba brati kot dramo onkraj **Dole** in **Blagra-Kralja**: kot dvogovor z **Vasjo**. Sm Prestolarja v **Pipu** je Neg, slab, je le posledica obupa, ker ta ČI ni zmožen živeti, če ne služi kakemu Kralju ali Vodji. Sm Jude v okviru **Obsa** (glej Mrakov **Proces**) je še bolj Neg, je posledica izdaje RPPa. Sm GošPreša pa je Poz, saj omogoča izstop iz TS-Ža, ki je kot takšno Neg.

A Sm Krza? Krz obupa, ker spozna, da so ga prevarali, huje: da Amerike (Dti, Tre, sanj, Koromandije, IdeaPrihi, vse je v Krzovi sanji-predstavi) ni. Preš v **Vasi** ne išče Pozvizije, PozTre kot PnMa, kot ga išče Krz. Za GošPreša je S - odhod v nič, če bi le bil mogoč - rešitev; nič je za Gošo PzM. GošPreš - tudi stvarni Preš - si ne želi ničesar drugega kot zgolj zapustiti TS, tako mu je gnusen in mrzek. (To je tudi moj problem, problem obeh naju z Gošo-Alo.) Za GošPreša je nerešen-nerešljiv problem, kako se motivirati za Ž v TSu. Enako za Daka in Krza. Dokler Krz veruje v Tro-Ameriko, je srečen, je NeČi Snik (zunaj KCe). Ko mu Tro ubijejo v srcu, kot NeČi je otrok in smrtno ranljiv -, obupa in se utopi. GošPreš pa že ve, da ni Amerike-Tre kot PnMa: da je le ničPzM onkraj bitiPnMa. GošPreš ni otrok, niti ne NeČi; je kar se da težko preskušan ČI, zrel, vse je doživel-spoznal. Vrnitev v mladost, ki naj bi bila po ObDb-DabDb normah uspešna in Poz, srečen zakon z Julijo, uspeh v DabDbi ipd., mu ne le ne da, kar so Dbakterji-manipulanti pričakovali, ampak mu napolni srce z enakim gnusom, kot ga je imel, ko je prvič - stvarno - živel in kot je to NotDušstanje upesnil v svoji Pzji, v **Sonetih nesreče**.

V čem je torej razlika med GošPrešem in Krzom? Dak K-da se je odpovedal Pozprogramu kamnoseštva-ustvarjanja, ker K-da je zdvomil v dosego stika z Dto, v (po)IsDti. Pa še Dt čuti v **Kazu** le NeČi otrok, bolnik, norec; sicer božji norec, božji otrok v Poz pomenu, a ravno ker je otrok, ni sposoben za boj z banalnim Žem. Norec v **Pipu** ga je bil. Kot dvorni norec je spoznal vso stvarnost v podrobnosti, v najbolj gnusne spletke, krivice, zlo. Ni je hotel več prenašati, govoril je preveč trdo-neizprosno resnico, kralj ga je moral vreči v ječo, pobiti kot Kantor Maksa, kot Ana JKra (v **Procesu**, kjer se imenuje Hannan, a tudi v **Obsu**). Ker (še) ni čutil stika z Dto, je kot Norec naredil Sm; biti zgolj RadčtDbkritic ne zadošča, potreben je tudi Poz smisel. Tega najde šele kot Ksk.

A Ksk je lahko nekdo, ki je skrajno močan, tako telesno kot duhovno, mora klesati in imeti Rad jasno-budno zavest. Krz je nima; Krzu se vse le sanja, K-da se mu vse sanja, prebiva v Dgčsvetu (je to že Altsvet?), kjer mu je edino merilo Amerika, tj. Indija Koromandija, ElDorado, glej Dinetovo **Potovanje v**

Koromandijo in drame o **Lepi Vidi**. Le z Radbudno zavestjo more Ksk-Čl izklesa(va)ti gotske kipe, Snice, ki zro v Tro, more vztrajati v TSu, za katerega ve, da je ničvreden, a živi še naprej zgolj za to, da bi vnašal v ta ničvredni svet smisel iz Dti, ki jo sliši.

Tega Krz ne zmore. Dokler sanjari oz. živi v izoliranem svetu stika z Dto, gre; ko se sooči s stvarnostjo, se zlomi. Krz ne more biti vzor. Tudi sam sem nekoč mislil, da so božji otroci-norčki, glej **Srečo in gnus**, najprimernejši stik z Dto. Morda so na eni ravni: kot usmeritev k biološko Dgčču, gensko spremenjenemu, »spačku«; kot argument, da bo šele Duš in telesno Dgč ustrojen Čl zmožen za tesnejši stik z onkrajnostjo. A norček-Krz sam na sebi ne zadošča. Zmerom se najde kaka Cerkev, ki z njim manipulira. Papeži niso božji otroci, razen Celestina V., ki pa ravno zato velja za najbolj zgrešenega papeža. Frančišek Asiški je mogel biti le ustanovitelj reda, pa še red je nastal zato, da bi bilo frančiškovo gibanje pod nadzorom. Umtk božjega norca ne more zlorabiti, ker Umet ni ustanova PolDb tipa. Vendar je v Kuli in Izbih zelo močen moment, da bi se polastili oblasti, s tem pa dobili v roke kot sredstvo manipulacije-instrumentalizacije vse, tudi božje norčke. Tavčar še ni bil tak, jasno je razločeval med Umtkom in Polikom. Je pa takšna norovska DaSinca, tudi nemajhen del SHKI, od Šela in Zajca prek Rupla in Part(ljič)a do Peršaka in Capudra.

Rešitev je v spoju treh likov: GošVide, ki se obrne od PolDbe k IntDni, k PriSo s sočlom, Krza, ki-dokler vidi-čuti kot videc Tro, in Kska, ki gara v potu svojega obraza. Sam se vidim v vseh treh. Realni Preš je bil nemalo vse troje. Naivni Umtk, ki sanja ideal: Julijo in Slov in KC kot EvKrš LdDr, **Sonetni venec** in **PKrst**. KC mu naj bi nadomeščala IntDno, kot jo je Črtomirju. Tu se je Preš obrnil od stvarne Dbe, ki je PolDž, **Uvod v Krst**; za to Dbo je bil mrtev, ta Db - SlovPS - je bila poražena, likvidirana. In je bil garač, ki se je zavedal, da kleše z golo roko marmor, glej pesem **Pevcu**. Dak in Goša nosita v sebi prav tako vse tri momente, so v Ksku-Pipu in **GošVidi-Vasi**. Enako Muck, predvsem v **Za(lo)gu**. Tudi IvSvet v **Kamnu in zrnu** ter **O svitu**; koliko BNak v **Kasandri**?

Dekadenca je slaba, ker Čl v nji - dekadent - izgublja Vitmoč, s tem nujno energijo, da gara kot Ksk-kamnosek, kot Poljanci v **Zrnu**, medtem ko imajo v tej drami stik s Tro še ljudje iz kamna: Ajdi. Grum neha pisati, ker ne zmore postati kot Hana, ki se na koncu reši nasilnežev-posiljevalcev in se pripravi za akcijo v TSu, ki pa bi bila vredna seveda le v primeru, da bi Hana ohranila vizije iz **Pierrota**. Te vizije so se v **Zastorih** Ktz, ponorele, a ne v lik božjega otroka, ampak v lik morilca otrok, Žalostnega Madone, **Upornik**; resnica lRevarjev, ki so nazadnje spoznali, da so bili njihovi zločini, narejeni iz dolžnosti do realiziranja vizije, dejansko neutemeljeni, act gratuit, absurdni, norost, SSL. To sledi iz **Zastorov-Upornika**. Mrak artikulira povsem Dgč norost božjega otroka-norčka, glej lik Gomizlja v **Blagru premagancev**. Dak ga v Krzu **Kazu** obnavlja, le da ga sooči še z iztreznjenjem; Mrak si tega ni upal. Dodal mu je močno VelOs, ki je DrČl: Ješuo, **Proces**. Mrak je bil kot Dakov Ksk: šest desetletij je klesal z golimi rokami v steno.

Čas, označen v didaskaliji kot čas dogajanja **Kaza**, je tudi čas dekadence in IsaDti, 20-leta. Na tej ravni piše Dak PM-dramo: je **Kaz** obnova SD-20, posebej GrumD, a tudi **Haris** in CerKD, **V vrtincu**, ne le Zun motiv prehoda SpoDoMeš Že(nske) v bordel. Je pa jasno, da se dogaja **Kaz** tudi in

predvsem danes. Veljavna Db je enako SpoDo prazna, kot je v **Kazu** okrog 1920, v okolju enako nastopajo Reve, danes islamizem, enako se odkrivajo spominske plošče zaslužnim možem in ženam, v **Kazu** prvemu poslancu tega kraja, v SD-30 (v **Vodi**) zaslužnemu dobrotniku drugega kraja, danes govoranca na vsaki svečanosti ĆirZlc. (Še mene so hoteli letos zvabiti, da bi odkril spominsko ploščo Marji Boršnikovi, seveda sem pri priči odklonil, napisal pa referat o nji, njenem Ž-delu.) Ćl išče Dt zmerom, v vsakem položaju-času, že v **PKrstu**.

In kraj dogajanja? Nazunaj dalmatinsko mesto, a bi lahko bil tudi Koper nekaj let prej, še v AvsOgrski, če odmislimo ItSl spor, ki ga v drami ni. Dak si jemlje UmetSvo: objadransko mesto K-da je Slsko; eno ime je precej Hrško, Davor, drugo splošno, Bruno, ruski emigranti so bili tedaj povsod zunaj SovZe, Danica je bila Alina teta, rojena v začetku Stola, enako moja teta v tretjem kolenu. Radko, ta pa je celo konkretna €S aluzija na znanega Sligravca Radka Poliča-Raca. In Krz? Carusa so tedaj poslušali enako v Iti, Dalmaciji in Slji. Vsak tenor bi bil rad Caruso.

3

V **Kazu** potekata vzporedno dve zgodbi, morda celo tri. Prva je naslovna: kaj se dogaja s Krzom; ta sega najgloblje, Krz je Ćl, ki je zmožen stika z Dto, za katero pa ne vemo, ali je res vizija, ali ni le blodnja. Druga zgodba je Davorjeva. Davor je Županov sin, ki bi se moral poročiti z Zdravnikovo (Rusovo) hčerko Lizaveto, a mu ta spred oltarja pobegne v bordel. Davor si od dogodka ne more opomoči. Ne, ker bi ga težila Dbjavsramota, ampak ker si Ža ne more zamisliti brez Liz(avet)e. Ves čas jo čaka, dolgo noče sleči poročne obleke, ukvarja se le z njo. Krz je kot božji norec zunaj Dblogike, ki deluje po Utrazumu. (ĆD-NKNM deluje tako: po Utrazumu, po zvitosti uma, le da v malem, ker je Slja majhen prostor-okvir-sistem-projekt. A kvaliteta-ustroj uma je isti pri Descartesu in Heglu na eni in dr. Snoju in dr. Dragiču, **LjDa**, **Vice**, na drugi strani. V Larsenu, **Zastori**, se zdravi Nvni um, ki je ustrojen za obvladovanje Db in fizične stvarnosti, zblodi. Krz je odprt, paradoksen, dvoumen, celo vprašljiv odgovor na jasno ponesrečeni - zblojeni - um Larsena.)

A tudi Dav(or) ne funkcionira po logiki Utuma, ki je osnova-predpostavka - vsaj malega - Kpla in Kapa. Kako je z velikim, ki se iz Fin(ančnega)Kapa RR v medplanetarni, vesoljsko-vesoljni, Znneomejeni Kapum, pa je drugo vprašanje. Ker ne deležimo na AbsKapu, tudi tako se mu da reči, Slci ne razumemo (razumejo) bistva globalnega Kapa, ki ne prizna nobene meje več, ne €te ne Varnosti ne Trade, nazadnje niti načela ohranjanja Ža. Ni AbsZnKap v svoji točki neomejivosti presegele mejo, ki ga še veže na Ćla? Se ZnAbsKap onkraj te meje, ki jo uči posebno KC, a tudi povprečna Mešpamet€ta (10 svetopisemskih zapovedi ipd.), ne RR v boga, v novo obliko boga, ki hoče biti Vsemogočni, vsekakor pa si dovoli vse, kar mu pade na pamet? Če je Katbog SM Pervblaznež, ki ne prizna zase - svoji moči-oblasti - nobene meje, to je bistvo Vsemogočnosti in tega, da ne odgovarja nikomur razen sebi, ali se da reči, da je ZnKap €t(ično) slabši od Katboga?

Katbog (judovski, Krš) je ustvaril Čla, za katerega vem(o), vsaj jaz, da ni vreden obstoja, da je le igračka SZSL podivjanega boga; in je ustvaril svet lDbA, kateremu vlada ali Konta ali mučenje. Je mogoč kak bog, ki bi bil bolj Neg, ki bi ustvaril slabši svet in slabše bitje od Čla? Takšnega slabšega bitja na planetu Zemlja ni; nobena žival, niti kača, kot se trudi dokazati KC in **Žid**, ne, niti krokodil; bakterije in virusi, ki povzročajo Svetepidemije, so le del sistema ŽS, znotraj sistema so nuja Ža, da se RR v S. Bistveno večja zlost Katboga od ZnKapa je v tem, da Katbog ne dopušča nobeni sili, da bi spremenila noro-zlo ječo Ža in sveta, Katbog obljublja Idearešitev Člu po njegovi Si, v Venebesih, a to je obljuba, ki temelji zgolj na verjetju, tj. na Čl lahkovernosti oz. nuji, da se odloči za to rešitev, ker druge nima, mu je Katbog ne dopusti. Katbog brani-varuje kot svojo Abs lastnino TS z obljubami o onkrajnem, ki pa je le IdeaUž, kot v **Alamutu** oz. Muslu.

Medtem ko ZnKap ne le obljublja, ampak že deluje tako, da ruši vse meje in mere TSa, tudi normalnega uma, dokler je bil še v okviru NKNMeša oz. KlasFije, vse do Whiteheada in Sartra, vse do KlasZni, vse do Plancka in Einsteina ali Heisenberga. Če je Ž (TS) Abs zlo, potem je vse, kar omogoča kaj drugega od tega sveta-zla, bolje, vsaj slabše ne more biti; kaj bi lahko bilo slabše od Ža, ki je eno samo SM Trp? KC si je izmislila VoM, da bi SM Ž preOsm v IdeaVeŽ, v nebesa. Brez VoMa ostaja Ž le Nvno, torej ujeto v VS, v CirkM-Cik(lično)M, v ječo, v Veponovno mučenje-mučenost: S. Ž K-da je v tem CikM sistemu le prehodna faza do Muč(ilne)Si. Medtem ko ZnUm onkraj Etmeje RLHa ne le imaginira, ampak de facto omogoča svet, ki ni delan po modelu TSa kot SM Trpa. Kakšen je ta Trsvet, Dt, onkrajnost, ne vemo; DgTija ga pojmuje kot svet, v katerem »vlada« Dt, tj. ne načelo samopridnosti, jaza, Utkoristi, subjekta, Ava, AgrEkzIde, niti ne IdeaHarIde kot VeŽa, ampak nekaj-nekdo, kar-ki je v bistvenem drugo od omenjenega. Če omogoča ZnUm spremembo genetske Stre Čla in nazadnje Ža, potem je v njem - vsaj per negationem - možnost, da bi Čl kot DrČl našel stik z Dto. V EvKršu so momenti - lDdr -, ki dajejo slutiti to možnost; jih je pa treba dognati, radikalizirati, očistiti lDma, vezanosti na biosvet.

S tem sem orisal lok od ČD (**LjDa**) do DakD (**Kaza**), znotraj GošD je to lok od **Doline** (vera v Poz MorDbKritakcijo, to zamisel sem delil z Gošo tedaj tudi jaz) do **Vasi**. Ali pa lok **BSov** kot paradigmatičnih zastopnikov SM Trpa in odrešitve s fantazmo (in SZ-AD) do Muckovega **Za(lo)ga**, v katerem se oglašava vera v rešitev iz kaosa Konte, ki je drugo ime za SM Trp. Problem je le v tem - v MuckD je posebej jasen -, ali ne bo pripeljal ZnKap s spremembo-zamenjavo genetskega koda, z genetskim inženiringom, z AbsSv raziskovanjem možnosti predelave tega, kar je, v ... tu je to vprašanje: ali zgolj v to, kar (celo česar) ni, v Ktz-entropični nič, ali pa na Dr stran. Muckov **Port(imao)** precizira to Rad dvoumno mejo, v drami sami ni nič odločeno, vera kakega lSDti še ne zadošča kot dokaz, da je Dt najdena.

Dak v **Kazu** ponovi **Port**; zdi se, K-da je bil Krzov stik z Dto le fantazma, želja, bolezen, SSL. Ni pa to nujno. Morda je bil Krz res v stiku s Tro, le da na način božjega norca, kar je sicer pomanjkljivo, a je ena - začetna, Trad - Rca. Ta možnost se vidi tudi v **Zagu**: odhod Klausea in Jasmine NejDam, čeprav je ta NejDam še povsem Abst. Povsem? Niti ne; med dvema - Klausom in Jasmino - je lDdr, to pa je osnova za usmeritev k Dti. Tudi v liku Kska, **Pip**. Kipi, ki prihajajo Ksku spod rok in iz duše, gledavcem teh kipov - njihovi

DgNoti - posredujejo vtis, kaj bi lahko bila kot Svetla, onkraj same Svetle, Dt. Kot je ustvarjalno delo, v katerem nastajajo drame a la **Pip-Zag**, dokaz za obstoj Dti, vsaj videnja Dti. In kot so drame a la **Vas** pogoj, da se Čl sploh odloči za IsDti, saj mora najprej do kraja obračunati z vrednostjo Tsa, z možnostjo, da najde v njem Dtsmisel.

Razlika med Smoletovimi-Dinetovimi **Če(velj)čki** in **Vasjo** je ravno v tem, da je za Dineta onkraj Si zgolj nič-tema-nezavest, za GošPreša pa je onkraj Tsa možnost; le odpovedati se mu je treba. Dilema je že Preševa: razlika med **Soneti nesreče** in **PKrstom**; prvi so izraz OIsa, drugi vere v Tro, ki pa ni Trl, ni tista kot v **BSih**, terjajoča le kazen in pokoro, Človo tlačanstvo pred KatGosom.

Krz čuti Dt, a nazadnje vanjo zdvomi. Z Dav(orj)em je Dgč: ljubi Lizo. Morda pa tudi ne; morda ljubi le svojo podobo Lize, svojo fantazmo, željo. Kakšen je bil stvaren odnos med Davom in Lizo, ne vemo, drama o tem ne daje informacij. Ne vemo določno niti tega, zakaj gre Liza v bordel; Dav je dobra Dbpartija, je Županov sin, lep, spoštovan mladenič. Z Lizo in njeno sestro Marjo kot otrokoma-dekletoma spi lastni oče Rus-Zdravnik; incestualni odnos med njimi dekleti duševno deformira ali pa tudi ne, odvisno od tega, kaj imamo za mero-normo. Marja spi - vsaj enkrat - le s Krzom, za druge njene spolne akte ne vemo, verjetno jih ni. S stališča veljavne Dbe to, da lepo mlado dekle seksa le z očetom in norcem, ki se niti ne zaveda, da seksa, kaj je seks, Marja mu pravi, da je to poljub, Krz ji verjame, s stališča Dbe torej je Marjino Sektelesno Ž nenormalno. Posebno še, če upoštevamo podatek, dan na koncu drame, da je Marja noseča, oče njenega otroka pa Krz! Dramatik nedvoumno sporoča, da Krz s svojim Smom ni prenehal biti, nadaljeval se bo - nekako - v otroku, tudi Marja.

Ne bo pa se nadaljeval rod tistih, ki so jih vsi dolgo smatrali za normalne, a so tik pred udejanjenjem - dokončno socializacijo - svojega odnosa klecnili; Liza in Dav nista spočela otroka. A tudi če bi ga, vsaj takšna kot sta v drami, ta otrok ne bi bil normalnega kova, bil bi otrok kurbe iz bordela in nekoga, ki se mu je zmešalo, torej tudi norca. Tretjega spočetja - napovedanega potomstva - v drami ni. Kako se bo ta rod nadaljeval? Celo ta NaROD? Čeprav Slci kot Nar niso tematizirani, so konotirani. Če Db ni sposobna imeti otrok, sklepati najprej D(ruži)n, nato pa na njih utemeljevati nove rodove-Dbn-Nar, bo izumrla. Če kaj, se tega zaveda Slov med 1860 in 1890, ko je močna ČD. V ČD gre za (o)snovanje Dn, ki bodo imele otroke, glej pare MirMara, **LjDa**, DragMaca, **Vice**, do **Ženske zmage**, kjer bodo praznovali poroko, poročno noč in s tem omogočali reprodukcijo Slcem kar trije pari.

Tudi v NOBD gre enako za rojstvo otroka kot za rojstvo NSveta, oboje se zgodi v **Rojstvu v nevihti**; Sin kovinarja Krma in delavke Nine, dveh zavednih Komstov, LRevarjev, NOB-Prtov, bo čvrst kot skala, Abs Poz, o tem ni dvoma, oz. vsaj Ptja je v to verovala. A obe Rci sta se skazali za Neg: Prol, stranke in Stranka (Ptja). Kaj ostane, če so Neg potomci normalne Dbe? Le še otrok norca in zbeگانke-zmešanke-izgubljenke, Krza in Marje? V **Pipu** dopušča Dak otroke iz Dne Kska in Beke, rod kamnosekov-vidcev. Je tak rod verjeten? Kot rod ne, kot ceh-poklic do neke mere. Preš iz **Vasi** nima otrok, realni Preš jih je imel, a sta dva kmalu umrla, tretja, Ernestina, pa niti Silka ni bila-postala, tako so jo zmedli, nikdar se ni poročila, bila je kot v posmeh očetu in Slovu. FKr nima otrok, vse Čloštvo (vsaj Kani, odrešeni) so njegovi otroci v metaforičnem pomenu, kot je on njihov Oče. Hoče Dak namigniti, da je Krz že genetsko RR

Či? Da s stališča Dti ni norec, ampak »izvoljeno« bitje, ker čuti Dt, medtem ko je normalni (Župan, Župnik, občinski svetniki, mestne gospe) ne morejo čutiti?

V Krzu je en - najbrž bistven - moment: čut za Dt. Manjka pa nekaj momentov, brez katerih bi bila zgodba o NotRR IdČla v DrČla zaman. Manjka sleherna avtodisciplina, delazmožnost, načrtovanje bivanja, stik s stvarnostjo, RRF; brez vsega tega ostaja Krzova vera v Dt celo bolj blodnja in deviacija kot trdna sled k pravemu. Pa je trdnost tu sploh mogoča? Ni sam izraz trdnost - njegova vsebina, kakršno moremo izrazu dati - napačen? A če so napačni tudi izrazi-vsebine samodisciplina, načrtovanje, osebnostna moč, kakršno imajo VelOsi, kako si moremo potem zamišljati pravega Čla? Ne ostane potem vse v zraku, nedoločno? Je hotel sporočiti Dak prav to: da je Člova zamisel o DrČlu še v povojih?

Tretja zgodba v drami je Radkova, kolikor je to sploh zgodba. Radko se vrne v rodni kraj, da bi kot slaven igravec odrecital nekaj vzvišenih-vznesenih besed ob odkritju plošče ali spomenika prvemu poslancu regije. Ker pa je ves čas pijan, kar spozna Marjo, Lizo, predvsem pa Krza, ne igra več sprejete in poverjene mu vloge; iz nje izstopi, a v kaj? V Pvt, ki pa je pogoj, da začuti Krza in skozenj Dt? Vsekakor doživi nekaj zase izjemno pomembnega, vendar ostane le pri njegovem doživetju. Čuti bolj temno od ostalih, je izjemno nadarjen, ker je slaven, si upa tudi tvegati vsakršen škandal, celo živi od škandalov, je v enem delu svoje Note lep in čist, a vse to ne zadošča, da bi bil kaj več kot igravec-Umtk. Umtk prevaja Dt, kot profesionallec. Je kot klerik, je levit Umetresnice. Opravlja poklic, ki je dolžnost in Dbvloga. Levit se izključuje s prerokom, profesionallec z vidcem. Dak jasno sporoča svojo skepso do Umtkov in njihove profesije. V tem pomenu je tudi Umet institucija; je Kula. Njeni kleriki so Izbi SHKI in norovskega tipa. Oboji, enako kot KC kleriki in NA Psšamani, so danes le še Pvt izvajavci neke naloge-poklica, zato prenašajo le PsDt (STH in JOGSŠKi).

Dak jasno sooči Umtka in vidca. Videc se - v sebi - zlomi, ker je prenežen, nima močne VelOse in avtodisciplinske-asketske volje; Umtk, če se smem izraziti zlobno, le zajeda vidca, vse ostale, Posn jih, jemlje od njih, ker mu ustreza, izdeluje Gled like, pri čemer je pogoj za njegov uspeh, a od uspeha živi, le to, da jih poda spretno, prepričljivo, od znotraj. Podajanja Dti nihče v Dbi ne terja - ne pričakuje - od njega. Ko Radko spozna izjemnost - Dt - Krza, je navdušen, očaran, presunjen od njegove Si, a vsa ta njegova čustva so v osnovi psihološka in Est(etska); so blizu melanholiji, nostalgiji, sanjariji; Radkovega realnega Ža ne bodo spremenila. Radko - Umtk - ni izvirna Os(ebnost), Umtk - igravci in dramatik, če so le Dbavtorji, kakršen je MatZup - je le navidezna veličina, nazadnje le reklama-imidž. SHKI + norovska Inca, obe grupi sta to, o čemer govorim in kakor ju razume-slika Dak. Prej sta nosili v sebi poslanstvo, posebno v Ncl času, ko se je zdel Ncl - celo vrhovna - vrednota. Od Preš**Venca** do **Rojstva**. V času prodirajočega nadNacKapa, ki je Zn UmKap Abs Sve, pa so Nari, Razri, Cerkve - vse PsEtoblike Dbe - le še regresi in SZSL.

Kaz deluje na daljici od Krza-Vidca do Radka-Umtka. Vmes je ubogi Dav, ki se davi pred nalogo Ža, ni ji dorasel. Rac je svoji nalogi dorasel, virtuos igranja je, a kaj, ko je to igranje navsezadnje le zajedanje, le Gled (teater), le videz-imidž. Krza ni - ne bo - več. Kaj bo iz njegovega otroka, ne vemo, Prih je negotova. Dav izgine, se izgubi. K-da se RR v pesek. Zdravnik se je

ubil, Liza bo prostitutka. Ostala pa bo Db: DaSlja, ki prav te dni pod vodstvom vrhunskega SpoDo povprečneža - sicer bistrega diplomata-državnika - Drna išče svojo Psvizijo, išče najbolj primerna pota za procvit - Utinteres, uspeh - sebe kot male KplDbe. Drn in tisti, ki z njim sodelujejo, tudi TH, ostaja znotraj norm TSa, le da jih eno krilo praktično udejanja, to so trgovci, drugo pa išče alibije-vrednote (StŽ itn.). Znana, tisočkrat preskušena reč. Daku ni, da bi v nji sodeloval. Ne Goši ne meni. Ne Mucku.

4

Naj v duhu ES analize navedem nekaj Davovih izjav in obnašanja ob njih, reakcij okolja nanje in svoj Kar k stvari. Skušal bom tako - s takšno metodo - ravnati ob vsakem liku drame.

Prvo izjavo-stavek **Kaza** da Dav: »Še poj, Karuzo! Poj!« Odnos do Krzpetja razdvaja like drame. DabDb in PolDžDb sta zoper Krzpetje, moti ju; kdor je za Krzpetje, je nesoglasen z Db normo, išče drugam, čeprav neuspešno, pomanjkljivo, blodno, kot Dav, ali manipulativno profesionalno, kot Rac. Dav nekako povezuje Krza-petje s pobeglo Lizo. Dav dokazuje, da se lahko lastni Županov sin - Župan je najvišji predstavnik DbDž oblasti - odmakne od očeta-oblasti-norme; a kaj, ko je Dav - tak ČI - zmožen le SZi in AD. Je le točka, v kateri se lDdb sama v sebi razkroji. SZ-AD sta meji, kjer - od koder - lDb ne more več nikamor, razen v nič. Dav prehaja skoz neuresničljivo sanjo-željo v nič-reč, v pesek. Tja, kamor je šel Šel, ko je imel 25 let, glej novelo **Kamen**; a tam ni vzdržal, nazadnje se je vzpel v Nadžupana.

Dav je slabič; Lize - Že, sočla - ne obvlada, z ničemer; s silo in zvitostjo, kot počne lDoblast, ga noče, sam pa kot Os(ebnost) nima toliko moči, da bi kogar koli vezal nase. Je - očetov - otrok; kar lahko stori, je le, da niha med očetom in Lizo (mogočo, a neudejanjeno soprogo). Sam ne zmore stati. Očeta prosi: »Nazaj jo pripeljite. Ponjo pojdite!« Kot da kateri koli oče to zmore.

Kdor ne deluje kot akter, se ukvarja s spomini. Pret je lahko predmet ARF-AK analize, to je v DgZni, zame, lahko pa je niša, v katero se zateka, kdor ne zmore aktivno-akcijsko v Dbi krojiti usode sveta. Spomin se da gojiti, ga RR na Raz načine, ga mistificirati, lahko pa tudi zanikati, če je prehud, če je zgolj Neg. SLZ kot takšno goji in preučuje spomin; tudi sama SD. Že **PKrst** se ukvarja s Preto Slova, že **ŠkofPas**, ta s Preto Kata. Za KC - za patra Romualda - je zgodba o FKru, Pasijon, zgodba o bogu, ki je Ve, zato Vezgodba, veljavna tudi danes, kadar koli, medtem ko je za Preša - nato za Lev(s)tik)a, Jurč(ič)a, fRemca itn., glej oba **Tuga** in **Sama**, zgodba iz Preti le eksempel, deloma zgled, celo vzor, a tudi opozorilo, kako se ne sme ravnati.

Stari Slavi, ko so še Pog(an)i, bodisi ob Labi ali na (kasnejšem) Brandenburškem, tj. na TaBraniborski zemlji, ali v Karantaniji, so PsSt zgodba, ki jo NclLibci iz 60-ih in 70-let 19-Stola (pa še nadaljnje Stol) Posn po **Bibliji**, glej **Obs**, a jo RR v novo St: v St (S)Nara. Levsov Tugo je kot FKr križan-ubit, čaka na VoM, kot oznanja njegova babica Vrza. Jurčev Tugo je Judež, tudi lik iz Pasijona. F(ranceta)Remca Samo je Zmagovalec, tj. kot FKr Pomladni kralj. Vse tri like SNcl obuja, kajti vidi jih tudi v sodobnosti: Izda-Judeža

Deschmanna, glej Zarnikovega **Don Quixotteja**, Trpečega, SNL pod PIKom, glej Skofičevega **Gosa s Preseka**, tudi Pennovega **Gregoriča**, Zmagovalca, glej ČD, dr. Snaj zmaga nad trgovcem-tekmeccem Vrednjakom, **LjDa**, dr. Dragič nad zmajem Kratkim, **Vice**, dr. Slavec nad Izdom, Narodpadnikom-povzpetnikom-šemo Škrbino alias pl. von Scherblom, **Svoji**. Vse je že napisano-predvideno v scenariju, napisanem pred tisočletjem.

SD skrbi za to, da spomin ne bi zastrupljal, kot spomin na zgolj poraze (na »boj Vitovca in ropanje Turčije«); da bi vzpodbujal, da bi kazal tudi HerTriumf(alno) Pret; če ne Dgč, v službi PIKAvse in KCe, glej Iskračevega **Turjaškega**, Lavtižarjevega **Ravbarja**, zmago nad Turki pri Sisku. (To bi si želel danes ponoviti Jelčić, ko bi z bojnimi brodovi prodrl po Kolpi do glavnega stana Hršvojske in ga sesul.)

Če čemu, je Dak tuj Nclu. Zanj spomin ni tema Nara (ali Razra, kot v Krefтови **Puntariji**), kaj šele tako razumljenega križanja-pasijona, da iz njega sledi VoM, **Obs**. Dak prenese spomin na EkP območje PvtPska. Krz je usmerjen v Prih, v potovanje v Emeriko (**Potovanje v Koromandijo**), ima le žalostno Pret, najdenček je, recimo, da sta ga starša izpostavila, vsekakor zapustila-izgubila; ker si ju želi, nenehni krik »Maata!«, ju prenaša v Prih, v Emeriko (Emro), ki je onkraj oceana-morja, kot Eldorado-Španija za **Lepe Vide**.

Kot se je podrla KomPrih, SD kaže to sesuvanje od 1945 naprej, od Mrakovega **Razsula** in **Rdeče maše**, se je podrla tudi KrzPrih: Emra. V **Kazu** se sesuje vsa Prih, Prih kot takšna. (V **Dia-Ani** vsa Pret utopično Dbmilenarističnega tipa.) Dav pa utelesi nemožnost ohranjanja tako Preti kot Prihi na Pvt-EkP ravni. Zanj je Pret ponesrečena, Liza zbeži izpred oltarja, Prih še bolj, Liza je kurba. Prih so le PvtSanjarije brezpomočnega slabiča, Pret strup. Dav se otepa Preti, a se je ne zmore otresti. Vsak dan bolj ga zastruplja, dokler se Dav ne RR v pesek-mivko-reč, tj. dokler se ne razdrobi v prah, na liniji Dana in Reke iz konca **Otr**.

Dav: »Spomin je čuden strup. Če ga ljudje ne bi imeli, bi nemara znali sestopiti iz sebe. Tako ga pijemo z dneva v dan.« Čl brez spomina, glej Anouilhovega **Potnika brez prtljage**, je že od nekdaj tema raziskav, Umeti; kot Čl brez sence, Hoffmannov Schlemihl recimo, ali Čl brez duše. Čl brez spomina je lahko Ubijavec, lahko NeČi Snik, oboje. Odloča zveza, v katero da Anln - Umtk - Čla brez spomina. Za Dava je spomin strup, ker ga spominja na njegov neuspeh, na nevestin pobeg tik pred sklenitvijo zakona. Ima spomin, nima Lize, nima tega, kar si - edino - želi. S spominom nima kaj početi, le obremenjuje ga, ovira v Žu. Dokler se bo spominjal, se ne bo razbremenil-odrešil.

Tudi tu je več možnosti-Rc. Spomin se da smotrno-smiselno predelati, RR-preOsm, to je DgEta; se ga pa da tudi popolnoma odstraniti, ga amputirati. Če ni spomina, ni niti Preti; ostaja le zdajšnjost, sočasnost (ki lahko vodi v Pučnikov momentanizem, v odpravo sleherne odgovornosti, kajti soČl kot Dr je mogoč le kot PretPrihZdajšnjost, kot HKD celota, ne le kot Reda trojega na eno, na v ničemer utemeljeno, na zgolj bivajoče, dejansko s tem na golo akcijo kot nasilje). V to je (za)neslo Puča po 1990, v pripravo puča 1994, v AnK, ki je bil zaenkrat le verbalno nasilje kot obet DReve, a kot DR ni moglo steči drugam kot v BT. Hvalabogu je SPD v RMg Rci momentanizem gledala od znotraj z ARF-AK očesom-zavestjo, ga z Iro smešila in sesovala, od RudolfD do FilD, od **Veronike** do **Vesolja doma**. V **Domu** partnerja tako rekoč naslednji hip

pozabita, kaj sta počela, mislila, bila malo prej; sestavljena sta zgolj iz hipov, ki se kažejo kot vzniki želj, strasti, gest, dejanj, ki pa takoj ugasnejo. File ve, da je to brezupen svet; tega pa žal ne ve režiser **Doma** butasti Nick Upper.

Če bi bil Čl brez spomina, bi izstopil iz sebe kot HKD bitja treh časov, temelja-cilja-akcije. Postal bi akcija brez cilja, PzM, ki se drži nad breznom le s histeričnim stopnjevanjem dezorientiranega aktivizma, glej **Kserksa**, Filetovo **Figarovo svatbo**. Dav se trudi, da bi izgubil spomin. Nazadnje ga izgubi: a ko izgubi sebe. V tem je Dav SZ-AD. Je ponesrečenost in napačnost kot takšna, čeprav se bravcu smili, tako brezmočen je. A odrasli, ki čustvuje-deluje kot otrok-dojenček? Dav vzdrži, če se drži očeta (ata); enako tudi Krz, dokler upa, da bo dosegel - z ladjo, ki pelje v Emro - maato. Oba sta nesposobna za Ž. Tudi Ksku, **Pip**, je Ž komaj še kaj razen ustvarjanja-klesanja, tako so ga obsekali, tako je sam zavestno pristal na obsekanje, da bi se ves posvetil le prevajanju Dti. Ni to tudi moj cilj? Od njega sem močno oddaljen, nikoli ne bom tako Rad asket kot Ksk; a sem na njegovi poti.

Dav noče sleči poročne obleke, ker se noče odpovedati spominu-Preti. A obenem ni zmožen mojstriti tiste zdajšnjosti, ki izhaja iz Preti, s tem sâmo Pret preoblikovati v skladu s svojim projektom-vizijo. (Tega tudi Krz ni zmožen.) NKNM v ČD samoumevno predpostavlja, da je Čl zmožen zmojstriti svojo condition humaine, se iz odklanjanega snubca RR v uspešnega, dr. Snaj v **LjDa**, Dragič v **Vicah**, Slavec v **Svojih**. Že kmalu oz. vzporedno s ČD nastaja zavest, da je Čl kot ErS akter nujno poraženec, Tavčar v **Gledj(eviću)** in **V Zali (Ljubezen nam je vsem v pogubo)**. To spozna-artikulira že Koder v **Pavlini**. Do kraja pripelje to Romanalizo RealD: zmaga snubca se skoz banaliteto zakona razkrije kot poraz projekta-sanj, **Školjka**. To je linija **Lepih Vid**, vse do F(erda)Kozaka **Vide Grantove** in **ŠelVide**. Goša pa poanto obrne: Vida zmaga, a nad sabo, kar je edino vredno. Zmaga, ker se odpove želji-stremljenju po obvladovanju Dbe in Prihi v DbZgi; ker se obrne k svoji IntDni, v kateri najde partnerja kot PriSo. Ta vidik je za Dava zaprt, ga pa je uresničil Dak v lastnem Pvt stvarnem Žu, s soprogo Nedo.

Je Čl vrhunec, najbolj plemenito bistvo Nve, ali napaka Nve? V pogovoru med Zdravnikom in Davom, ki ga komentiram, se oba strinjata; Zdravnik: »Mi smo pokvarjeni del narave. Sleci obleko.« Dav: »Narava zmore iz enega v drugo. Iz barv v gnoj, iz gnoja nazaj v cvet.« ČD ni opevala para gnoj-cvet, ampak, berimo Jurča: **Cvet in sad**. Cvet kot začetek, sad kot dosega cilja. Zdr(avnik), ki že davno ni več član NKNMeša, vzame za izhodišče sad ali par cvet-sad in ga dopolni z njegovo resnico: z gnojem. Tudi sam se ima za gnoj, naredi Sm, ker spozna, da je kriv za hčerino - Lizino - zablodelost. Ideologi CikiMa skušajo - v duhu NA in reizma - Čla zreducirati na sad-gnoj, na živo reč: iz mačke v podgano, iz hrošča v slona. Takšna Nv je trajno stabilna oz. vseeno je, ali propade ena živalska vrsta, nadomesti jo druga. Le Čl, ki je PO in ima razvito DušNoto, s tem zavest o sebi, svoji končnosti, času, Si, se ne more pomiriti s tem, da bi bil zgolj Nv, zgolj člen v VSu. RMg ga prepričuje, naj se s tem sprijazni, a dokler bo v Člu še čut za Dt, si bo to sprijaznjenje - prilagoditev na zgoljŽ - spodbijal. Govoril bo kot Zdr, ki sodi per negationem.

Pokvarjenemu delu Nve lahko rečemo tudi napaka, motnja, Tem deviacija. Vendar je to le en vidik presojanja; drug vidik je temu nasproten. Če je Ž nenehna AgrEkzld in uspeh v nji, je Čl vrh Nve; skoraj vsa bitja si je podredil, močnejši je od njih, morda le najnižjih ne, mikrobov-virusov-bakterij; le ta ga

bodo - kot epidemije - morda likvidirala. A vsaka dozdejšnja genetska sprememba se je ohranila le v primeru, da je bilo tako spremenjeno bitje prilagojeno, da je zmagovalo, se obenem kot vrsta obdržalo. DrČl pa je drug ravno od Tem načela Ža, ki je Agrčkd. Torej ne zmaguje, ker tudi noče zmagovati. Če bi bil šibko in slabo prilagojeno bitje kot Krz, to ni pravi DrČl. Niti Ksk, **Pip**, ni pravi DrČl, preveč je odvisen od tistih, ki so ga uklenili in naredili za Kska. Prava ni niti BSAPOEV, je šele napotek k DrČlu. DrČl ne bi smel biti le pokvarjeni del Nve, ampak v temelju drug od Nve same.

Je to sploh mogoče? Čl je nastal kot del Nve; kako se lahko od nje odlepi? Krš je o tem veliko premišljevalo, recimo s projektom, kako postane Čl angel. A ni šlo. Tak Čl je prešel le v AD stanje, v S in nič. To je poskušal tudi AlešK(ermauner), z negacijo Ža; a ta je lahko le S. Kako prestopiti sam par ŽS?

Zdov nasvet Davu: »Sleci obleko!« je treba razumeti v zvezi s tem, da hoče biti Krz, kadar poje, nag; o tem kasneje. A goli Dav ni sposoben petja, ki prinaša vonj po Tri. Dav noče sleči poročne obleke, kajti ona mu je edini spomin na to, kar bi mogel biti-doseči: poroko z ljubljeno, postati MirMara (dr. Snój-Marica), **LjDa**. Brez poročne obleke ni nič. Ko jo končno sleče, je z njim konec, spravi jo v kovček, z mivko vred, a kovček je krsta. Sam sebe pokoplje. Krzova golota namreč ni gola Nv, ampak je NeČi božji otrok, se pravi bitje, ki čuti Dt (BDra). Golote DabDb seveda ne razume, zanjo je škandal, za Župnika celo Stsk, če - ker - hoče peti Krz tudi v cerkvi, a nag. Db kot takšna je obleka; je Prikr. Prikr, ki je že v začetku Čla - Prikr njegove Prade, njega kot Pravca -, je bistvo obleke. Živali so gole, razen kadar jih našemijo ljudje, opice v cirkusu, pse kot svoje sužnje; niso gole, ker bi bile NeČi. NeČi nastane šele tedaj, ko obstaja nasprotje: pokvarjenost. Živali niso ne pokvarjene ne dobre; so, kar so, so ldbitja v tekmi-boju za preživetje. Dokler je Komst borec za brezRazrDbo in ta boj udejanja z LRevo, s PN-akcijo, ne more biti NeČi. Krim in Nina, **Roj(stvo)** ubijata, enako Špelca, **BSSvet**. Res je v teh Herlikih moment NeČi, žrtvujejo se namreč za Idejo, za vrhovno vrednoto (takšno, kot jo proklamirajo - vanjo verujejo - sami). A z ubijanjem svojo NeČi zanikajo, odpravljajo.

Mrak se je tega jasno zavedal. V svoji MV-dramatiki je najprej artikuliral Tragkrivca, ker je ubijavec, **Rdeči Logan**, nato pa se odločil za Poz Čla, ki ne ubija, ki se zgolj žrtvuje za Dre, Strojani v **Talcih**. Fedjo, **Rdeča maša**, pa ubije lastni Nar (Ptja) ravno zato, ker Fedja noče ubijati Sžov. A tak Čl postane žrtev, umre, je ubit. Pade v S, prej - vse do NOBD in SPED - so ga njegovi dediči RR v SŽ, **Tarba**, Snežna v Simč(ič)evi **Mladosti**.

Krz je zato gol, da bi odvrget ne le ves balast Dbe, ampak da bi bil kot »škržat«, kot bitja, ki jih je občudoval Frančišek Asiški; Krz se z več strani stika z Mrakovimi Pozliki, Mrak je sledil FrAsišk(em)u prav v Fedji oz. ekspatru Ambroziju, **Maša**. In v Gomizlju, **Blagor premagancev**. FrAsiš je govoril volku, pticam, luni, zvezdam: bratje, sestre, s čimer je hotel reči, da se z njimi ldn. Takšna Db ne bi bila ObDb; a vprašanje je, ali ni gledal FrAsiš - in Mrak za njim - le Ideaplat volka in zvezd, kot Daekologi. Etologi - cinični, a stvarni Lorenz - pa vedo, da vlada tudi med živalmi krut boj za obstanek. Čl investira svojo sanjo o nebesih - o NeČi - v živali. Dt niso idealizirane živali, ni uravnotežen svet.

Tema spomina kot strupa ima še druge, za dramo oz. njeno PSto in sporočilo še mnogo pomembnejše konsekvence. V prizoru, ko se Radko-Rac navdušuje nad Krzglasom in ko domačin Bruno pripomni o Krzu, da »ima glas in popoln spomin«, Dav svojo misel dimenzionira: »Spomin je strup.« Ko je Krz »slišal Enrica Carusa na Lizinem gramofonu, je začel peti. Bilo je dovolj, da je slišal ploščo le enkrat. Spomin je strup.« Krz Posn Carusa, realnega pevca, še danes slavnega, tedaj pa je veljal za edinstvenega. Carusov glas je v Krzu prebudil neko latentno sposobnost-dar, da je zapel. A Krzov glas ni ne šolan ne le Nven na način naturščika, ki ne potrebuje vaje, ker njegov dar odtehta znanje. Metafora-simbol-sporočilo **Kaza** je v tem, da je Krzov glas glas Trade, spet na liniji Strniše, ki je že zdavnaj upesnil glas Tre v nevidni ptici. Carusova arija je Kula in Kula je sprožila v norčku glas, ki je glas Dti. To naj bi bil dokaz, da je Dt tudi v Člu, načeloma v vsakem, morda pa le v deformiranih, v norcih ali norčkih, v tistih, ki se v sebi prepustijo svojemu božjemu norčevstvu ali nečemu, kar je za SpoDo Dbo norost, kar pa je za bolj občutljivega esteta, ki ni zgolj estet, za Raca, tudi glas BDra.

Dav K-da predvideva Krzovo zgodbo, K-da ve, kaj se mu bo zgodilo. Če-ker bo spoznal svojo zmoto in iz obupa naredil Sm, a če je Posn Carusa obuditev spomina, je spomin strup. Ko Krz poje, se spominja na Carusa, na izvornik, celo na Dt, ki je v njem. Spominjati se na nekaj tako intenzivno, da se s tem Not ldn, Dav se ldn s svojim ponesrečenim zakonom, vodi v zlo: v to, da Čl ni, kar je; vodi torej v nič. Še huje pa je, če se spominja v sebi na BDra, tega - BDra - pa ne more uveljaviti ne v Db-okolju ne v sebi, ko ga okolje razočara, mu vzame iluzije, mu vizijo RR v blodnjo.

Problem je torej v tem: kako naj tisti, kdor začuti v sebi Dt (ni je le Strniša, tudi Dine, Priž, Šel, Božič, Rožanc, naj imenujem le ljudi iz MGGe), to Dt tudi ohrani, razvije, jo poveže z močno VelOso, jo na ta ali oni način (tudi z bojem?) oblikuje v TSu. Moja Krita grupe MBP (Šela itn.) je v tem, da so čut za Dt izgubili, izgubili pa so ga - otopel jim je -, ker ga niso zmogli iz občutka, iz sanje, projekta, celo iz Mag obleke, v katero so ga zavili, preOsm v Dt trdnega tipa. Šel v svoji dramatikki sam kaže, kako je izgubil vero v Dt, glej drame od **Svatbe** do **Savne**; Dine jo je po **SAnti** izgubil v **Veseloigri**, v **SmKrstu**, Priž v **Kongresu** in **Cheju**, Božič v **Paniki** (v **Dveh bratih** jo je še imel), Rožanc v **Paradižu**, večina okrog 1965, le Šel se je trdno držal še desetletje in pol, tudi z mojo pomočjo-sodelovanjem. Ker so izgubili Dt, so se politizirali in/ali ludizirali, prešli v RMg. Nihče od omenjenih ni hotel po Mrakovi poti. Muck je imel povsem Dgč razvojno pot, a je tudi iz mlajše Gene, in drame je začel pisati mnogo kasneje (v 90-letih), že kot odgovor na opisani Not zlom MGGe in na RMg Nih. Dak pa je bil sredi 60-let šele rojen. Dak je odgovor SAPOe na Zeitgeist, na tok Dbe, ki je pripeljal v DaSljo. Ne v AbsZnKap, ampak v mali cinični tržni Kpl ščukic-trgovčičev-japijev.

Rac je Tip za Umtke, kot so Šel in Graf; dokler jih nosi zanos, kot nosi Krza, so v milosti, odpira se jim Tr. Ko pa je treba vzdržati v breznu nič, v PzMu, v dolgotrajni preizkušnji na MePu, kot Job (Rupel o tem nima pojma, njegov **Job** je le Zun Posn svetopisemskega Joba), pa odpovejo. Šel se je nekaj let mučil, a že sredi 80-let začutil priložnost, da se reši - prekrc kot

brodolomec na rešilno ladjo; v **Ani** je našel Pot za AnK, s tem za Polakcijo, predsedal je od Umtka k Poliku. Priž, Dine, Rožanc so umrli, Božič in Snój sta se prav tako politizirala-ideologizirala. Noben od njiju ni razumel, kaj pomeni prilika o svetopisemskem Jobu: da mora, kdor hoče trdno artikulirati BDrá, prebiti magari vse Ž v preizkušnji z ničem; da je najbolj prepovedano reševanje na rešilne čolne. Naj je Dak še tako mlad, v tem MePu na robu OiSa biva ves čas, glej že njegove prve drame, tudi Da**Ant(igon)o**. Še čvrstejši v tem je Muck: **Port** in **Zag** sta en sam brezkraino podaljšán MeP, meja z ničem in OISom. Isto se je dogajalo v Majcnu: na paradoksalni IrNih **Ženina** sam odgovarja z **Brez sveče** in **Bogarjem Mehom**; vse tri drame so bile napisane ob istem času - na koncu II. SvetV - in sodijo skupaj; ena odgovarja drugi. Ni mogoče reči, da gre premica od **Ženina** k **Mehu** ali od **Meha** k **Ženinu**. Kadar njihove zveze tolmačim na en ali drug - nasproten - način, argumentiram ta ali oni svoj konstrukt-RRo. Mogočih je več Rc.

V prizoru med Davom in Lizo, ki se je za hip vrnila iz bordela, gre za isto temo, o kateri ves čas govorim in ki jo imam za osrednjo v **Kazu**. Liza pride v normalni SpoDo svet le pogledat, a spet jo odbije: »Nazaj hočem!« v kupleraj. Nobeden od njiju se ne more prilagoditi na normalni svet. Par DavLiza je negacija Ideaparov iz ČD: MirMare, DragMace, Slavec-Zora, **LjDa**, **Vice**, **Svoji**; lahko bi naštel še vrsto ostalih. ČD-pari se počutijo v TSu kot ribe v vodi; vsi imajo začetne težave, a to so le ovire, ki jih zmorejo preskočiti in kmalu, oba uda para sta dovolj močna za ta preskok. Ta preskok je ostanek preizkušnje, ki jo postavlja PS kot nalogo kandidatom za zakon; morajo jo rešiti. Naloge te vrste so v PSi in v KlasMešu rešljive; niso - ne smejo biti - pretirano težke.

Tudi kandidat za (po)IsDtí je pred preizkušnjo z MePom. A ta naloga je komaj rešljiva. Niti še ne vemo, ali je sploh - Strno - rešljiva že danes; če ni rešljiva šele za genetsko spremenjenega Čla, pa še to je odprto vprašanje, brez gotovega odgovora, kot analizira in sporoča Dak. Naloga iskavca Dtí je v tem, da je pripravljen trajno prebivati v Blaku ničá, v črevih Strša, ki še vse Dgč zastruplja kot Davov spomin. Jaz sem se desetletja pripravljál na to - zadnjo, a edino pravo - preizkušnjo, zdaj sem v nji. Bom vzdržal zoper moč OISa? MBP Priž in Dine nista, **Che** in **Čečki**.

Mar sanja(ti) zadošča za IsDtí? Dav: »Ti ne veš, kaj sanjam jaz.« Liza: »Ti ne veš, kako sem sanjala. Skoz okno sem gledala. Na morje.« Liza je Lepa Vida. »Je kaj tam zadaj. Sanjala sem zadaj, ampak zmerom solza, solza.« Solza vodi v OIS. »Ne more biti samo solza«, ki se tudi RR v SeH, TorD, **Baladi**. »Je še kaj zadaj, za morjem, za horizontom.« Je Dt bolj navzoča v bordelu kot v SpoDo Dbi? Bordel je le Not opozicija KonvDabDbi, dopolnilo, Dt pa je drugje, ne v negaciji-kontri, škandalu, Stsku. Mora skoz Stsk, a ta ne zadošča.

Dav ni zmožen sanjati Dt kot Liza; slabič je. Dav je onanist, zadrogiranec, vsaj v metafori. Ni zmožen sprejeti gnusa TSa, zato sanja Lizo - ljubljenelega sočla - kot NeČi, vso v belem. Vendar Dav ni hotljivec, kot so pri Šelu v **Kanju** podzemci, ki hlepijo po Pevkah-nunah. Dav Lize niti noče posedovati, želi jo le oboževati: »V belem si! Čista si! Nevesta! V belem, belem, belem.« Liza ga spravlja na stvarna tla: »Zmešan si! V kombineži sem! Pogledj!« Dav prehaja - se RR - v PAvsta. Ne vidi več HKD sveta, ne razločuje več odtenkov, barv, razlik; vse mu je ali črno ali belo. Gleda le z belim, kar pomeni, da je SZSL. Dak v Davu odkriva PAvlik, analogno kot v **Deščku**; le da je v **Kazu** vse bolj poetizirano.

Liza sluti-ve, da je PAv prva stopnja, druga bo spet AgrEkz(P)Id. Dokler Davu Liza ni dostopna, jo zgolj obožuje; ko meni, da se je vrnila k njemu, jo skuša - kot slehernik, če se s samoodpovedjo temu ne upre - pokoriti, postati njen Gos. Logika je Strna in trajna, glej THM-krog, njegov tretji Dv arhemodel, ki na koncu kot Av prehaja znova v Ožldo, v Ž, v AgrEkzldo. Liza: »Nikogaršnja sem!« Incestuozni oče jo je preveč posvojil, čuti se odvisna. S pobegom - zatekom - v bordel se je Očeta osvobodila. »Svobodna bom!« Zakaj bi se pustila znova ujeti, tokrat Davu? »Spusti me nazaj.« Dav pa že triumfira: »Sužnja boš, ne svobodna.« Bolj ko je kdo zatrt, močnejšo potrebo ima, da bi tudi sam zatiral; glej Prole, ko postanejo po Zmagi v lRevi Gosi, Vincenta v **Kongresu**, Kovača v **Noči do jutra**.

Razumljivo, da Liza Dava odbije, da ga ozmerja, užali; postavi ga na trda tla: »Nedolžnež!« Ve, da grozi le z retoriko. »Zmene! Revše! Pusti me!« Dav »jo udari«. Opazi: »Krvaviš. Rdečo kapljo imaš na poročni obleki!«; Pvt kombinežo zamenja s poročno obleko, je že močno v blodnji-Infu. A niti tega ne zmore, da bi jo poškodoval do krvi; je nemoč kot takšna. Kdor noče - ali ni zmožen - biti AgrEkzPId, je slabič; železna logika. lSDti mora biti najprej AgrEkzPId, da bi se tej drži lahko odznotraj - po Sv in močni volji - odpovedal. (Tako sem storil jaz.) To je pot Tolstojevnega **Očeta Sergeja**, Aškerčevega **Mutca Osojskega**; morda tudi Karla V.

Liza Davu: »Dobro poglej, kje krvavim! Ne krvavim od tvojega udarca!« Od česa krvavi? Od mesečnega perila? Se pravi, od banalitete kot takšne, od odpadnih snovi? Dav tega noče, ne sme, ne more videti. »Jo dvigne in nese proti cerkvenemu stopnišču.« S kurbo v spodnjem perilu hoče pred oltar. Utvarja si, da ima njegova volja moč: »Jaz te nesem! Močan sem! Ljubim te v belem. V belem si! Nikoli nisi slekla poročne obleke!« Bordela ni, njenega kurbanja z Mo celega mesta ni, ker ga Dav - PAvst - ne prizna, noče videti. Tako PAvst črta stvarnost. Takšna je moč tiste želje, ki jo Žizek tako poveljuje. Kar vizira Dav, ni Dt, ampak retorično-fantazmatična realizacija želje-sanj. Ni to Krita Cana, para Poljanec-Dioniz iz **CanVide**? Če se bo Dioniz pridružil Komgibanju, kot Kreftov Vanja v **Letu 1905**, bo lRevar, vse bolj Dbakter, ki bo vršičil v Komisarju, **Afera**, in Vincentu, **Kongres**, pri tem izgubljal moment Dti, kolikor je bil v njem. Če tega ne bo storil, bo ostal Av-onanist; ali pa zblaznel kot Larsen, **Zastori**.

Liza je spoznala, da niso sanje nič vredne; Liza nadaljuje-stopnjuje Pepino, **Školjka**. »Jaz ne čakam več! Nikogar več! Ne morem!« Ne čaka niti VoM FKra kot Ženina. Rešitev v SSL samostana kot nuna ali v SSL bordela kot kurba sta le dve Rci istega; Liza in Mirjam iz Simč**Mladosti**. Razlika je le v tem - a ta »le« je odločilen v korist kurbe -, da se Liza zaveda svojega poloma, nuna ne, ker veruje, da je zmagala; veruje na liniji avtoldeace iz **Obsa**. Liza: »Zbudi se! Kurba sem!« Čeprav je res, da ni le kurba, kot je res, da nuna ni le SZSL bitje. Nuna mora biti močno avtodisciplinirana, da vzdrži preizkušnje askeze, imeti mora zelo močno vero. Kurba se predaja SekUžu, telesu, zato ji volja popušča, končuje v blatu. Nuna-Snica se tako RR, da se lahko predela v edinstveno bitje lDDr, kot mati Tereza.

Lizi se Dav smili, a ima tudi prav, ko mu reče: »Norček si. Ubog norček si.« Navsezadnje smo vsi ljudje, tudi najhujši zločinci, ubogi in norci-blazneži: predmet igre zlega (Kat)boga.

Davova prifrknjena vnema zadene na odpor DabDbe. Liza v trenutni spremembi razpoloženja - histerična je, na robu pameti - pristane, da jo takšno, kakršna je, napol gola, Dav nese v cerkev; morda ji Stsk celo godi, saj tako nadaljuje svoje pohujšanje, začeto z vstopom (Že-nske iz višje MešDbe) v bordel.

Ravno »konec maše« je. »Cerkvena vrata se na široko odprejo. Najprej Prva in Druga gospa, Tretja gospa. Mestna svetnika, Župnik, Zdravnik, Župan.« Vsa elita. Skoznjo prodira Dav: »Nesem jo, ljudje! Dajte nama prostor.« Namero skuša zares izvršiti, povsem ga obvladuje blodnja. Jasno je, kako reagirajo Gospe, cvet našega ženstva: »Naga je. - Škandal! - Saj krvavi. - Sta zmešana!«

Ne posreči se jima. Žup(nik) »zapre cerkvena vrata« in pripomni, kot ves čas skoz dramo, izrek se ponavlja: »Ničesar ne bom rekel!« Obe gesti sta Tip za KC. Cerkev ni več zatočišče za uboge, preganjane, pomoči potrebne, ampak le še za naše, za SpoDo ljudi. KC predpisuje pogoje, pod katerimi sme Čl v cerkev, se odvezovati od grehov. Frančišek Asiš ni več dopuščen, ne nagota, ne norost, le še urejen mali razum. Namesto da bi Žup kot FKrov namestnik na zemlji zdravil - norce od norosti, izgubljene od izgubljenosti -, se zapre v molk, kot Pilat, si umije roke, prepusti, da gredo stvari svojo pot, tj. tisto pot, ki jo načrtuje svetna oblast, skladna s cerkveno. Dogaja se, kar je imel BRoz v **Obsu** za zlo, ker je Pilat obsodil FKra kot uda - celo Vodjo - NSSi.

Dak razkrinka BRoza, pokaže, da KC ni univerzalna, kot trdi, da je: ljudi drugih Rlg, nespodobnežev itn. ne tolerira, ob njih molči, jih prepušča usodi, če celo sama ne pomaga k njihovi nesreči; kot recimo župnik Klavora, **Operacija**, ki ovaja Prte Itom, enako župnik Ksaver v **Materi na pogorišču**, podobnih primerov v SD je več. Čeprav je seveda res, da želi Liza pohujšanje (Mašč), Dav pa ni priseben. A klerik je brez stika z Bogom, nima navdiha, da bi lahko kogar koli rešil. Je skoraj zgolj le uradnik KCe in Dže. Njegovo podeljevanje zakramentov je skoraj že povsem Zun. DSKC je le še Pol ustanova z momenti Karitasa, ki pa služi njeni oblasti. Med Žup(nik)om iz **Kaza** in Repetom iz **Vasi** je razlika le v tem, da je Repe dejavnejši in vsiljivejši v RadTot banalizaciji-ekonomizaciji DSKCe. Najaktivnejša sta papež Štefan II. in njegova Deroka Pijani angel (tudi škof Neumann) v **Pipu**. A tam - v srednjem veku - je imel kler še posluš za veliko Umet, Angel da Ksku delati katedralo, JOGSŠKi pa čutijo do Umeti ravno toliko kot zajec do bobna. Treba je le poslušati radio Šporhert: sama NarZab in pop glasba, razen sem in tja kaj resnejše, ki pa je cerkvena. Kula na dnu.

Je pa spet res, da je v DaSDbi visoka Kula ne le na dnu, ampak se je preselila v ozke grupe poznavalcev in Estuživačev. KC ne sodi v t(akšn)o grupo, je cerkev za ljud, ki je postalo - še bolj kot prej - zagaman Bar. Pred resničnimi problemi DaČla se DSKC obnaša kot Žup v **Kazu**: pobegne. Žup namesto da bi pomagal, celo Mestna svetnika »pomagata nesti Zdravniku Lizaveto« - koliko mu je ne zato, da bi se je dotikala kot telesa, je v perilu -, Žup pa zna pri sebi mrmrati - najbrž - le: Apage, Satanas! Ponavlja svoj rek (»Ničesar ne bom rekel!«), kot da se skriva vanj, ob tem pa »steče po stopnicah, mimo gneče«. Beg pred preizkušnjo. Ve, da je ne bo prenesel.

Tine Debeljak trdi (v **Črni maši**), da so jo pobijani Dmbci (v PVD) prenesli zgledno, z vero in zaupanjem v Pravico Katboga kot Vsemogočnega. Nisem prepričan, da imajo kleriki v DSKi še takšno zaupanje v svojega boga-Gosa. Tudi zato hočejo imeti v oblasti vso Dbo in Džo; le Dž jim še daje - naj bi jim dajala - občutek varnosti in trdnosti. Katbog jih je zadnje čase prevečkrat izdal-izneveril, da bi se smel kak Kan zanašati nanj. S stališča DgTije je sploh vsako zanašanje na kar koli in kogar koli napačno.

Davu se je namen spet ponesrečil; Lizo odnese njen oče (tisti, ki jo je prvi in za trajno zlorabil), sam ostane praznih rok, takšna zguba, da se DabDbi - Gospem - zasmili, naklonjene so mu, lep fant je, Županov sin, kot žrtvi zlih ljudi-sil: »Zmešan je, revež! - To so živci! - Opomore si!« in postane spet normalen, kot smo mi vsi. »Mlad je še!« Čeprav je vse skupaj: »Sramota!«

Ko Župan spozna, kaj se godi s sinom, se odloči: »Jaz sem premislil. Sina pošljem v Benetke.« Da bi se tam razvedril, ozdravel v spremenjenem okolju. Dav ostaja otrok, a ne božji, le očetov. Ker se tega zaveda - vsaj čuti -, ga je sram, tem težje mu je. A si ne more pomagati, ker je slabič; ker ni SAPO (v Nastu). Z Davom delajo kot s predmetom; to je Tip ne le za FDbO, tudi še za MešDbo, ki je še napol FD, v provinci je še takšna, posebej pa še pred I-SvetV. Mestna svetnika Županovo odločitev odobravata - v Smoletovem stilu. (Dak je veliko dolžan Smoletu; izbral si je dobrega Uča. Učil pa se je tudi pri Kozaku in Strniši. Sami dobri zgledi.) »Ah, Benetke. Mesto ljubezni. Spominjam se.« Govori kot Preds sodišča v **Čečkih**. »Prava rešitev, gospod župan. Prava. - Zagotovo se bo zaljubil. - Zna italijansko, mlad je, lep, inteligenčen. - Resnično prava rešitev.« Kako povsem napačna je bila, pokaže konec drame.

Mestni možje premišlujejo, kje - v čem - je vzrok težavam, ki so zajele mesto (kot napoved, da se bodo strašni dogodki iz velikega sveta, iz SovZe, iz Berlina, preselili tudi na Slsko). Za enega je kriva Nv-vreme: »Jugo.« Za drugega »luna«. Žup(nik) (besedo Župan izpisujem v celoti, besedo Žup-nik le s kratico) išče globlje; je to res globlje? Ni le bolj v smer Mage, kakršno pozna KC: Demonace, ki je postala stereotip kot instrument? »Govorim o nedopustnem. Glejte, na eni strani rdeče oči ...« Misli na hudiča, kakršen je okrog 1920, za DSK še dandanes: na Lenina, na KaKi-Mačka. O Leninu se pogovarjajo večkrat, Zdr ga je namreč osebno srečal.

Lenin je bil za Meše pošast; danes si ni mogoče predstavljati, kako je okrog 1920 deloval na svojo MešDno - tudi na širšo, na vse te tovarnarje Zabrete, Samse, Ličane, Žnidaršiče itn. - MOč, ko-ker je postal Komst, ker je slavil Lenina, mu sledil. Drugi mestni svetnik izraža svojo grozo pred hudičem; MešBrž in KC delita isto mnenje-stališče do LReve. »Odkar sem slišal o tem, nimam miru. Čutim. Ne samo čutim. Povsod, povsod jih vidim! Rdeče oči tamle, tukaj, povsod! Povsod!« Pripoveduje se, da ima Lenin rdeče oči, da je hudič. Ta strah ni naključen; LR v Rusiji je pobila na tisoče BržMešev; v Slji - Jugi - bi ravnala enako. Svétniki: »Tudi v časopisu je pisalo«, da ima rdeče oči. »Cel svet govori o tem.«

Ker Zdr, ki je pred Leninom bežal - zapustil Rusijo -, ne potrди teh rdečih oči, »kozjo bradico nosi, plešast je, rdečih oči pa nima« -, sledi kot argument: »Ampak zadnjič pri pridigi je bilo izrecno poudarjeno, da jih ima.« To Meš še ni v duhu RLHa, resnica zanj ne izhaja iz dejstev, ampak še zmerom iz pridige, iz dogem-trditev KCe; še zmerom velja FP. Ko se Zdr upira izjavam St KCe, trdeč, »Če vam rečem, da jim nima«, občinski svétnik zaostri: »Torej spodbijate

resnicoljubno usmeritev naše svete cerkve in njen napor pri iskanju rešitve.« Natančno tako je govorila tudi Ptja, vsaj prvi čas PoV; tako se obnaša vsak Tot. Če ima prav NSS, dejstva niso važna; Ćmp(irija) vara, Ćmp je le videz, nima globlje resnice, ki je Tomaževa bit. Kadar gre za spor bog-hudič, so dejstva celo odveč, v napoto. Svétnik: »Res, sam hudičev sin.« Kajti: »V nekaj pa moramo verjeti.« Ali vera kot verjetje v dano dogmo, ali dejstva. Dak razkrinkuje KC enako, kot jo je Can v **Kralju** in **Hlapcih**.

Potreben je boj na Ž in S zoper hudiča, SV. Župan Zdrú: »Preveč ste ravnodušni, gospod Sergej.« Svétnik: »Rdečemu vampirju je potrebno odločno zabiti kol v srce.« PN. Teror z vrha FDbe. DR. »V vsako mesto lahko primezi bolna plazma, v vsako vas, v vsako hišo, v vsako poro.« In je primezela, 1941. Ehr(lich) je imel prav, ko je na to ves čas - že PV - opozarjal. Vprašanje je le, ali je LR res hudič in ali je KC res Dobri bog. Ali je na svetu vse res tako enostavno: ČB. BRoz v **Obsu** - in v **Člku**, kjer uprizarja Ćhrov umor - vse reducira na ČB. Paradokсно Dak naredi za »bolne« kar številne figure: poleg Lenina tudi Krza, Dava, Lizo, Zdra, Marjo, celo Raca, ki je pijanec. Kdo še ostane zdrav? Le SpoDo mestni svétnik in mestne gospe, anonimna Db, neosebni ljudje, dePer, SpS? Hudo je, ker se je bolezen-epidemija že razpasla, od Pole, Lenin (v SD Kreft z **Letom 1905**), do Dti, Krz. Celó pošteni dobri Mešotroci so zboleli, Davor. Dak takšno presojo odklanja, Majcen pa jo sprejema, glej PoV dramo **Cesar Janez**, lik Semiramis, Mešhčerke, ki simpatizira z OF-Ptjo, recimo Mira Pucova in/ali Neda Geržiničeva.

Kaos, ki vdira v solidno FD in PsLD, je treba zaustaviti. Ker v drami - v tem obmorskem mestu - (še) ni LRevarjev, ga je treba odstraniti - mesto ozdraviti - tam, kjer se že pojavlja; najprej pri Krzu. Morda pa je prišlo zlo skoz Krza, skoz njegovo nočno petje. Morda je lePola le posledica Isa Dti oz. fantaziranja, kar je za Meše Krzov glas. Če bi se posrečilo ukrotiti Krza, ga narediti za SpoDo Meša, mu vzeti navdih, ki se poji iz Tre, bi se nam morda posrečilo in bi Slja ostala, kakršna je bila v Slom**Blani**. A o tem kasneje, v analizi Krzlika.

Ko pripravlja mesto - njegova elita, BržMeši - Krzovo ozdravljenje, Župana skrbi, da bi zadeva škodila Davu. Meni sicer, da je »bolje z njim«, odkar je bil v Benetkah, »lahko sem zadovoljen«. A »bojim se, ni še do konca prebolel, znalo bi ga iztiriti.« Župan se seveda povsem moti, verjame svojim idejam o zdravljenju s Hedom, kot je to veljalo za Pl in HedMeš. Župan verjame svojim željam, zanaša se nanje; spet zmotnost zanašanja.

Dav pride s kovčkom, s katerim je odpotoval v Benetke, ki mu seveda niso niti najmanj koristile, svojo bolečino-svet je nosil s sabo, jo prinesel nazaj. Čeprav se je pravkar vrnil, se ponovno pripravlja na pot: »Kovčeg imam za pot, oče. V Benetkah sem ga kupil.« Oče sina poučuje kot otročka: »Ne greš ti na pot«, ti si vendar ozdravljen. »Karuzo gre na pot!« Ne čuti, da se odpravlja Dav v S-nič. Da ni uspešna več niti terapija s kastracijo, s tem da se ljudje dePer, da postanejo reči ali Db-živali, za kar jih ima Aristotel, a dejansko tudi Tomaž Akvinski, saj je njegov FPbog kot ens realissimum bistvo SpoDo Katsveta, FKCe.

Dav se odloči za Sm; »s kovčkom, v beli obleki«, se vrne na obrežje, odkoder Meši dirigirajo Krza na ladjo in opazujejo uspeh svojega zdravljenja, ki naj bi bilo skopljeno stika z Dto, ne pa umor. PsLD je že višja oblika od tiste FD-FKCe, ki ima ljudi, kakršen je Krz, za čarovnike, ti pa sodijo na

grmado. PsLD zdravi s teatrom, FD je z ognjem, z grmado, glej Uršulo v Strniševem **Sam(orog)u**.

Z Mešzdravljenjem je mogoče Čla ozdraviti le tako, da ga lobotomiraš, danes z medikamenti, z zdravili, ki otopijo duha (čut za Dt). Izlet v Benetke ni zadoščal; Dav: »V Benetkah je toliko izložb kot golobov in lepih dam in violin in mostov in gondol in pesem je v Benetkah, da človek res pozabi. Kaj pozabi, pravzaprav?« Pozabil naj bi na Pror, na Prado, na resnico IdČla, da je Pravec. PtjSlci so PoV pozabili na PVD, v katerem so opravili Saklikvidacijo Sžov, DSKC pozablja na to, kaj je v resnici bila: zagovornica prepovedi ČIP, tlačanstva, ne Sve. IdDb temelji na pozabi bistvenega. FKc res oznanja ČI GhKo, **BS**, a zato, da bi ga držala še naprej v vlogi tlačana-sužnja. Ta izvorni GhK - umor FKra - za KC ni GhK nje, ampak so ga zakrivili Sži, Judje, pogani, v polpreteklosti Komsti, **Obs**. Kar izhaja iz FKra in je v KCi, je Poz, popolno; Ideaca. To dokazuje vsa SPED, **Vst**, **Napad**, **Razval**, **Svetinja**.

Župan, ki je obenem oče, hoče sina zavarovati: »Stopi obme!« Slep se z lepo Priho: »Nov dan je pred nami. Drži se me! Naj vidijo ljudje«, da si ozdravljen, da je naša Dn spet močna in skupaj. Dav, ki se je že odločil, odgovarja Očetu dvoumno: »Ob tebi stojim«, fizično, »in kovček držim«. Vse sem storil, kot si mi svetoval, oče, a nič ni doseženo. »Šel sem, oče, tja, v Benetke. Tako si rekel. Prišel sem, oče, nazaj. Tako si rekel. Imam kovček in novo obleko, oče. Tako je prav, mar ne.« Sem ubogljiv sin, oče; na zunaj in ta hip se ti pokoravam, naslednji hip pa bom izpolnil svojo željo-dolžnost: odšel, za zmerom. Db Čla ne more za stalno ujeti, držati v ječi. Tudi mene ni. Večkrat sem ji odgovarjal kot Dav Županu. Vendar sem jaz v sebi zmožgal nadaljevati ls Dti sredi Tsa, Dav ne. Morda sem bil kdaj čisto blizu meje, kjer bi se ponesrečil ali odšel v S-nič, kot moj brat AlešK. Morda je le naključje, da ni prišlo do tega. Nikoli ne bom vedel. Bili so trenutki, ko sem bil enako zbežan-izgubljen kot Dav, ki - na koncu 3. dejanja - meditira: »Kdor gre - se vrne? Kdor se vrne - se najde? Kdor pozabi - pozabi? Kdor ...« Pretresljiva izpoved-slika, ki se ne zvrne v SeH, kot se rada ne le v TorD, tudi v DaSD, v MödD, PotočnjakoveD in še marsikje.

Dav se je že odločil, pa vendar ga je strah, da bi izpeljal, kar se je bil nameril. Očeta se skuša držati tudi Not(ranje), biti otrok: »Bom šel, bom padel, če te izpustim.« A kaj, trajno se ga ne more držati; treba je odrasti in postati PO. Dav tega ne more in - celo - noče. Tudi če bi ostal otrok, bi bil deformiran otrok. Ne vidi, ne more videti: »Mivko z Lida imam v očeh.« Ne sliši: »Mivko imam v ušesih.« Ne more videti-gledati tega, kar vidijo - si želijo udejanjiti - zdravilci, ki postajajo ta hip Krzovi morivci. Dav sam postaja mivka. Ko (z)leze Krz na ograjo ladje, da bo skočil v morje in se utopil, doživlja Dav njegove geste takole: »Valovi so veliki. Mivka se dviga.« Dav se NotIdn s Krzom. »Mivko z Lida imam v ustih.« Krzov glas je potihnil tudi v Davu, zadavil se je s snovjo, ki je blokada Dti. »Mivko imam med zobmi - čutim jo, škrtal!« Čuti, kako Krz umira; sprašuje se: »Kdo sem, kaj sem, kje sem, kam grem?« Tako se sprašuje ČI - slehernik -, ki se zave, da je vse zaman.

Dav »poklekne. Zajema mivko iz kovčka. Nosi jo v usta.« Ko se Krz utopi, obe dogajanji sta paralelni, Dav: »Zdaj slišim! Je šla mivka od mene. Iz oči, iz ust, iz ušes. (Zapre kovček. Vstane.)« Sledi njegov poslednji samogovor.

»Ne držim te več, oče.« Osvobodil se je, a za S. »Ne držiš me več, oče.« Ni več Dbsile, ki bi ga držala pri Žu, ki je za Župana in Meše - Idljudi - Db.

»Kovček imam.« Zanimiva bi bila podrobna primerjava med tem Davovim kovčkom in tistim, ki ga nosi v Smoletovi **Veseloigri** Tujec. »Položi kovček na tla, ga odpre in iz njega potegne poročno obleko. Iz vseh žepov se sesiplje mivka.« Niti poročni obleki, v kateri je nastopil v 1. dejanju, živel več kot mesec dni po neudejanjeni poroki, se ni odrekel; ni se odrekel spominu, ki pa ga ne more obvladati. Popustil je strupu. Obleko očisti, spravi nazaj v kovček; epizoda z Benetkami je odpravljena, spet je Dav, ki čaka Lizo. A zdaj ve, kje jo mora čakati, kje jo bo dočakal - ko bosta oba v Si postala nič. Ni tako dočakal uresničenja sanj tudi moj brat AlešK? Skoz Aleša se ldn Not tudi z Davom, ne le s Krzom. (Se tudi z Radkom.) **Kaz** je drama o dveh Smih. V nji se vidi, kaj je Sm (OIS), ne pa v ZunSeH retoriki Torovih **Pozabljenih ljudi**. Potočnjakova je v **Alisi** vmes med Torom in Dakom.

In Davov konec: »Nosim te! Ves čas te nisem izpustil. Lizaveta-Liza! V belem te nosim, v belem, v belem.« Krsta mojega brata je bila bela, bil je še - čeprav 19 leten - NeČi otrok. Kljub strahotnemu Nihu njegove poezije, **Luknja v novcu**, božji otrok.

Dava ni več, oče ga išče. Vse sprašuje: »Ste videli mojega sina?« Iščejo oba, tudi Krza. A nikogar od njiju ni več, oba so ubili, bila sta žrtvi lDbA. Edini Radko je videl Dava: »Tod, pred svetilnikom je šel!« V morje, po Krzovi sledi. Župan je ubil Krza, Krz je potegnul za sabo Dava: Oče je ubil lastnega sina. Sinomor. lDdb ubija lastne otroke ali pa jih skopi v reči-živali. Če to počne, a to počne, ni vredna obstoja. Sama v sebi se razkraja; Župan: »Ne morem več.« To venomer ponavlja.

Zdaj iščejo Dava vsi, je le Županov sin. Gospe in Svétniki: »Nikjer nič.« Postal je nič. »Kot da bi se v zemljo vdrl. - Tudi na tej strani še zmeraj nič.« Nič traja. »Skril se je.« Kot FKr dva dni in pol? Kot ubiti Dmbci, skriti pol Stola? Nastopa slaba vest: »Smo ubili fanta?« Koga? Krza ali Dava? Oba, obal »Smo ga v smrt pgnali?« A kako vedeti? Točneje: kako si to priznati. Ker si lDčl ni zmožen priznati trpke resnice, da je Pravec (prakrivec, praklavec), se sklicuje na relativnost resnice: »Je to sploh res? - Kaj je res? - Kaj ni res?« Drčl veruje v resnico, v dosegljivost resnice, seveda ne kot lde, ne kot biti. A če ni Dti - vere v (po)lDti - je vse le privid in nič.

7

Prvi dve zgodbi, Krzova in Davova, se med sabo odsevata-dopolnjujeta; dva Sm. Tretja zgodba, ki je obrobna, nekak Kar znotraj drame - zgodba o Umtku, o Radku - pa pove, v kaj se rešuje lzb-Umtk. Ni ldn sam s sabo, kot sta KrzDav; ta dva sta najprej to, kar sta, nato pa samega sebe izgubita. Takšna ne zmoreta več živeti. Sta teza in negacija teze; sta bit, ki se razkroji v nič.

Dgč Radko (kratica Rac). Kot igravec nikoli ni bil bit: to, kar je (bil). Zmerom je kaj Dgč, nov lik in misel-stališče. Vse, kar je, predstavlja. Zraven igravca je tudi Pvtčl, ta pa sam s sabo ni zadovoljen; ker ima ARF-AK in zato ve, da je nemočen - ne dosti manj od KrzDava -, se sam sebi gnusi, sramuje se sebe, (tudi) zato popiva. Morda se mora v okolju, v katerem uspeva - je slaven in znamenit - še nekako zadrževati, v rodnem kraju pa se sprosti;

Dbnadzor v njem popusti, ves čas dogajanja je pijan, neprespan, na robu živčnega zloma, zato odprt. Ne živi svoje avtentične biti, ampak sebe in ostalo komentira. Tudi v rodnem kraju se vživlja v ostale, predvsem v Krza. A nič ne stori, da bi bilo kaj Dgč.

Prav ta poteza Izbov-Umtkov je PV prepričala mnoge LeUmtke, da so se odpovedali - vsaj začasno - sebi kot Umtkom in se podredili - ne le priredili - Ptji. SlZ-20 je velik čas ARF-AK, vsaj za Slce. Rezultat tega desetletja, nemajhnega Intelnapora, pa ni tak, kot so pričakovali. Recimo ARemčev Kerševan, **Kirke**, da bi našel PriPra EtNoto in globlji smisel. Vse se konča v AD in SZi, (ob)račun je katastrofalen, najhujši v Ktzu CerKD (**V vrtincu**) in GrumD (v **Zastorih**). Ptja nastopi kot naročena; Kreft jo že v 20-letih pripravi, z **Letom 1905** in **Tiberijem Grakhom**. Sugestivno prepriča Umtke, da bo njihov nadaljni napor zamen, če bodo, kar so bili v 20 letih; če bodo iskali v neznanu, se pri tem izgubljali, prihajali do OIS meje. Ptja je kot Mrkfija predlagala LRevo kot odločno DbZg akcijo, ki naj bi - obnašala se je, K-da je to gotovo, v to je verovala - Dbo v temelju RR iz Neg v Poz. KomlZbi sovodijo ta proces-akcijo: Ivan Tomc v Kreftovih **Kreaturah**, Jernej v JKranjca **Detektivu Megli** itn. Oče Raca Poliča se kot mlad Čl, že pravnik - s pisateljskim talentom - odpravi v Prte, postane polkovnik; tudi Dakov stric inženir, dva Gošina strica, njen bratranec, MOč pa že v 20-letih kot eden prvih Slzbov LeKom vrste to preusmeritev pripravi, v 30-ih jo še intenzivira.

Polom NOB-RB-LR vizij PoV Izbe in Umtke - MGG - vrne v izhodiščni položaj 20-let. Od tam delamo naprej po svoje, poglobljamo ARF, postajamo Fifi, se ukvarjamo s Tijo, vse postavimo pod lupo dvoma, Ponot eksistencializem (Ekzm). Tudi akcija SHKI in norovcev okrog 1990-91, ki se zdi trdno-bitna, saj je celo Voj(aška), je le akcija PsNcl. Pravi SNcl je bil saturiran in potrošen v NOB. Hvalabogu, da Šel, STH itn. niso uspeli; da so dosegli le, kar je bil Poz moment - lastno SND -, ne pa usmeritve Nace v Ncl in celo FzNcz, kar so hoteli in kar se je »posrečilo« Hrtom in Srbom. SPD kaže, da SNcl ni imel nobenega Prinaboja, takih dram v SPD ni.

Likov Izbov je v SPD veliko. Rac je le eden med njimi, redek v svoji objektivnosti. Ponavadi se v dramatikali ali Izbom posmehujejo, FiLD, ali jih pripravljajo za Etakterje, Goša inženirja Petra v **Doli(ni)**. Dak skuša biti Racu pravičen, celo sočuti z njim, mestoma je Rac pretresljiv, simpatičen, ker sočuti s Krzom, se je sposoben - za razliko od Mešev - vanj vživeti, smili se mu, ker ga vidi v njegovi prostodušni brezpomočnosti. Eni ljudje so mesta, v katerih se dogaja ZO (Zg odrešenja) ali Zgsmisla, takšna sta Krz in Dav (morda celo Liza in Marja, navsezadnje celo Zdr), v vseh se dogaja na Neg način. V Racu pa se ne dogaja. Rac ima le ressentiment, nostalgijo po tem - ne toliko po rodnem kraju -, da bi bil, kar je, pa čeprav nekdo, ki bi se razkrajal skozi OIS v nič. A to-tak ne zmore postati. Njegova duševnost je toliko odprta, da beleži, kar se dogaja pomembnega v svetu-drugih, a le beleži. Če mu bo Gled direktor ali dramaturg izbral lik drame, v kateri bo moral igrati nekoga podobnega Krzu, bo storil igravec to najbrž z velikim mojstrstvom, kajti Krza bo odigral od znotraj. A le odigral. Igra je njegova meja.

Igra je bistvo luda, RMge. Vsaka RMg drama(tika) pozna-izdeluje lasten tip igre in igrivosti. File je bil večkrat blizu temu, da bi začutil Dt, da bi vstopil v IsDti, a preden je prišel do te meje, je nekaj v njem zmanjkalo, ostal je tokraj, v AD-Iri, v vseposmehu Ktza, **Emanuel**, **Altamira**. Rudolf je preciničen, da bi

začutil BDra. Potočnjakova (Počkova) se ustavi pri Socdrami SeH tipa. Goša ni bila nikdar dovolj ludistka, da bi sodila v RMg, za MuckD pa je težko reči, da bi bila RMg, je nekje vmes. Čeprav prav Muck posebej tematizira igro, **Predigra**, gre za lik Čla kot takega.

Nasprotje KrzDav in Rac je jasno. Prva dva si sploh ne moreta pomagati, v tem ko sta, kar sta, Rac pa je, paradoks, nemočen, da bi postal, kar je (bit); zmerom je le, kar ni: nekdo drug, a ne Dri. Šele ko zasliši Krza, se mu zazdi, da vstopa skoz Krzov Glas vanj Dr. Nato opazi, da ta Glas in Dr res vstopata vanj, a na Estnačin, kot je primerno igravcu-profesionalcu. Celo vsakemu Izbu, če je toliko odprt kot Rac; a takšni so redki, takšni so bili predvsem MBP, Šel, Dine, Priž, Božič. Ko so spoznali, da ta Glas ne izvira iz njih, ampak da ga Posn, Umtki to znajo, ravno to je njihov posebni veliki dar, so se zmedli od sramu in nesrečnosti, zapustili so sebe in skušali postati DRevarji, po zgledu LRevarjev iz 30-ih in 40-let. A kaj, ko je bila ta HS možnost že konzumirana. Ostalo jim je le, da postajajo kot Poliki diletanti - takšni so DaDeSlzbi -, kot Umtki pa so se zapletli v SZ. Klavrno.

Rac ni takšen. Nič ga ne žene v Polo. Drama ne tematizira takšnega AnKa, h kateremu bi hujskali Izbi. AnK mestnih svetnikov - groza pred Leninom-Hudičem-Drakulo z rdečimi očmi - je smešen. Ne pravim, da AnK Šelov in PijGrafov ni smešen; pravim le, da sodeluje pri obsežni DbPol akciji DSD, medtem ko takšne akcije v **Kazu** ni. Daka zanima v **Kazu** povsem druga téma.

Rac se predstavi tak, kakršen ni: »Kakor potapljač, v svoji težki obleki z bakrenim zvoncem na glavi, ki mu spodaj na morskem dnu zmanjka zraka, uvene cvet.« Ne, Umtkulzbu Racovega tipa ne zmanjka zraka, ne uvene; zadene ga kap, enkrat, dvakrat, a se izmaže. Govorim iz Not izkustva; tudi sam sem tak. To me veže s Šelom, Grafom, Božičem; tu smo vsi isti: potvorjenci-sleparji. Rac je - v svoji ARF - »pijan kakor cvet, ki bo le smrad«, s tem odgovarja na pogovor Zdr-Dav, ki sem ga navajal v začetku razprave. Res, vsakdo bo enkrat smrad-gnoj; a ne še ta hip. Najprej bosta umrla mladeniča, DavKrz, mnogo kasneje izčrpani, pokozlani, razsuti starec IgrRac.

Krz res nima kje spati, tudi Dav ne. Dav noče spati v očetnji hiši, Krz je kot vaški bebček Čl, ki spi v Nvi, v gozdu. Igrlzb pa igra vse te vloge, tudi vaškega bebčka oz. božjega otroka - Brunu: »No, kje bom spal, če sploh bom, moj pivski brat?« In Davu: »In vi, mi daste prostor na klopi?« Kako uživa, ko veliki Igravec spi kot klošar na klopi. Kadar hoče, spi na tleh, kadar hoče, spi v kraljevski postelji, ki pa je odrski rekvizit. Rac ve, da je vsaka postelja začasno bivališče, a uspešni Umtk bi bil rad slaven - bi Svno užival - v vsaki, v vseh, kot MBP Graf, BNak, IvSvet, Šel. V vsaki more zato filozofirati, se pravi, igrati se z besedami o Si, ludist: »Povejte mi, zakaj pijanec obrača težo dlani, kakor jaz ta lahki cvet poln smrti?« Prelepa lirika, mnogo boljša od Deklevove, a uporabljena v dramski namen, za karakterizacijo objektivne figure, ne kot Psizpoved praznega Izba, ki se napolnjuje z Magretoriko.

Rac zna biti neposreden, iskren, čudovito očarljiv, ko izpoveduje klavrno resnico o sebi; ko Dava objame: »Ubog igravec sem. Mi oprostite? Od kurb prihajam. Pijan sem in sam.« Vse res. A ne tako pijan, da bi postal alkoholik, ne tako zapuščen, da bi postal berač, ne tako sam, da bi padel v OIS kot Rad OPsk. Vse to je, a je tudi tisti, ki, če hoče, vse to obvlada. Izb. Kar opisujem, je bistvo Kule; Kula je obvladanje stvarnosti, je Posn stvarnosti, njen globlji pomen. Pa?

»Tako j grem spat, spat, kakor gre s skafandrom potapljač na morsko dno samega sebe iskat.« Rac ve, da se ne bo našel, kajti ni kaj najti. Najdeš bit, ki je v Igrlzbu ni; Dt pa iščeš: IsDti. Rac kot igravec študira vse polno svojih prihodnjih vlog tudi tedaj, ko igra umiranje. »Je še kaj na morskem dnu? Povejta mi! Nič? Molk? Tema?« Tako je: nič. In že je v vlogi Hamleta: »Spanje je edini smiselni preostanek trpljenja. Spančkat! Spančkat!« Hamlet z avtolro, ki jo je Shakespearov lik dobro poznal in obvladal; raje bi bil igravec kot kralj(evič). Tudi **Hamlet** je Dakov zgled. In **Lear** z njegovim norcem.

V tem govoričenju, ki je pol pijansko blebetanje pol duhovit poetičen (samo)posmeh, zasliši Krzov Glas; nagovarja ga. »Ampak, tisti glas! Kako poje! ... Verjel bi«, da je Caruso, »če ne bi bral, da je Caruso čez lužo. V Metropolitanki poje.« Tako visoko Rac ni došel; briljiral je le po Jugoprostoru, v Dubrovniku, tudi kot Hamlet. Rac nekaj ve o veličini Čla, o VelOsi, vsaj o imidžu VelOsi. Tudi o tem filozofira, o vsem, na vse se spozna, igravec mora biti v vsem in od znotraj. Sledi veliki hamletovski (samo)govor: »Ja, slepimo se.« Če kaj, je res to. »Tu, pod čelom, je polno utvar. Iz sebe delamo velike može.« Kako ta sodba pristoji Mraku, njegovemu Možu iz **Obl(očnic)e**, tudi enega osrednjega lika-stebra SD-SIZ-20. (Mož je tekmeč Kreftovemu Grakhu, samozvani genij ljudtribunu. Ljudtribun je čez dve desetletji v SDbi zmagal, kot KaKi, kot Komisar iz **Afere**, Mrak pa krkaval na robu od lakote, med Ješuo, **Proces**, in Gomizljem, **Blagor premagancev**.)

A tudi Mrak je bil igravec. Ni umrl, kot KrzDav, kot Fedja iz **Rdeče maše**, kot Ferdi iz **Razsula**; vse je preživel, umrl je 80-leten, v postelji. Ni znorel, kot Vincent v **Van Goghovem Vidovem plesu**. Napisal je nad 40 dram, čeprav se ni NotIdn s tolikermi kot pravi igravec. Prav za prav je igral le enega samega Čla, ki je bil igravec in videc, bit in Posn: sebe. Zato je bil slab Gledigravec, zmerom en in isti, kot Logan in kot Guverner, **Rdeči Logan**, obe vlogi je odigral na isti večer v Šentjakobskem Gledu. Parkrat sem si želel biti resničnejši od Mraka (in Raca); v času okrog prvega Pučnikovega zapora, 1958. Želel, a ne dovolj, da bi se Idn s Pučem, Puč(ni)ka je zadela skoraj S, dolgoletni zapor; Simona iz **Afere**, vzorovanega po Puču, S, ustrelitev. Zame je bilo važnejše, da preživim; tudi za Priža. Zajc bi naredil kvečjemu Sm, poskusil ga je (je le igral?), ni pa imel namena slediti Puču. Puča je pripel na zastavo šele več kot tri desetletja kasneje, ko S-umor nista več grozila. Spet in še Posn-igra. Sami Raci. Race, ne divji petelini, ki ji pobijata Libec Tavč(ar) in klerik Fin(žgar), seveda pa Tito in Dolanc. Ptice za odstrel.

»Ko spoznamo, da nismo veliki, kakor v sanjah«, a ne Krz ne Dav nista hotela biti velika, »si izmislimo gigante, titane.« Krz je želel v Ameriko, k Maati, v Dt, ne peti v Metropolitanki, biti obsut s cvetjem in Že-nskami. Rac še ne razume; kmalu bo bolje razumel, kdo je Krz. Rac razmišlja še v okviru Slova, SZge, NOBD: gigantizma, ki sta ga projektirala in v praksi udejanjila KaKi, ne pa MOč in tudi ne Kreft. Kreft se je umaknil od Gubca, **Punta(rija)**, k NarKul možem, k trojki ZLV (Zois-Linhart-Vodnik), od Vojlika h Kullikom, **Ko(medi)janti**, MOč pa v navidezno varnost-zanesljivost Zgarstva.

Igrlzb ve, da ni VelOs, da le Posn VelOse. Kaže se samoljubljen: »Bi lahko jaz, Radko, igralec v letih, osvojil žensko s temle mrtvim cvetom?« Osvajavec, kot Šel, Zajc, PijGraf. KrzGlas je zanj en motiv za pogovor, osvajanje Že drug. »Sem grede sem videl lepoticu v belem.« To je bila Marja, Lizina sestra; morda pa Liza. Dav obe pomeša, Inf. Rac tudi; zakaj ne? NeČi v bordelu in na

balkonu Mešhiše, kjer se zdi kot Julija, kot MMB. Modri Izb pozna enačbo: $\check{Z}=S$, $B(\text{elo})=\check{C}(\text{rno})$.

Dolgo Rac ne spozna, da je Krz Glas od onstran, sploh kdaj spozna do kraja ta vidik? Zdaj še vse meša, Ktz: »Oj, svet, kako si lep, ker daješ ženske v prividih.« Vse je privid. Vse kot otipljivo dejstvo mine, to vemo starci, ostane le spomin; če je spomin nostalgija in ne ARF, je le privid. »Karuzo je bil pa prisluh, po tvoje, a?« Vse je privid-prisluh.

Rac si ne dela utvar o tem, kaj sta Čl in svet; Bruno: »Iz cvetke stiskaš sok.« Rac: »Dišeči sok. Bel, lepljiv. Čeprav že mrtev, je še toliko življenja v njem.« Igravci so ponavadi polintelektualci, radi modrujejo, enako kot slikarji; so Fifi-amaterji. Katera téma naj bi jih bolj privlačevala kot téma Ža in Si? In Člustraja, bistva, pomena. »Zveri smo. Plemenite zveri!« Včasih plemenite, včasih - večkrat - manj plemenite: Bari. »Na odru« - **Odru življenja**, kot bi dejal Medved - »rjovemo zato, da bi se nas bali, in zato, da bi se bali samih sebe.« Igrlzbv se nihče ne boji; pač pa ljudi-despotov, KaKija, a tudi škofa Hrena, Rdeče komisarke, **Napad**, tudi župnika Klavore, **Operacija**, in padreja Giovannija, **Ogenj in pepel**. Ne pravim, da ti niso igravci, da ne igrajo; le da prizorišče njihove igre ni Gledoder, ampak Db. Rac kot Macbeth ubija le navidez; KaKi sta ubila Ehra, **Člk**, zares, in Hacinova ali Geržiničeva-Lohova Črna roka zares Vita Kraigherja in Nedo Geržinič. Da pa bi se Igrlzb bal sebe? Ni govora! Kako se boš bal lastne izmišljije, razen če se do kraja ldn z njo; a do kraja se izgubijo v fantaziji le nori, ne pa umni Umtki, ki se šparajo, da bodo drugič namesto Macbetha in Othella igrali Falstaffa. Rac je tudi mali Falstafek.

Rac klobasa, pijan, in ne ve, da govori resnico; ne bo ubijal - bil zver - on, ampak mestni možje, Župan in Žup(nik), vsi skupaj. Navsezadnje bo Rac le Pilat. Nič ne bo naredil, da bi Krza rešil pred So. Opazuje, beleži, se uči, da bi igral na odru in požel Makuspeh. Malovrednost Kulnikov. Tu je razlika med retoriko in klanjem, med OžldEDč arhemodeloma in Dv arhemodelom. Kula zajema - opisuje, uprizarja, slika - Ožld-EDč, a tako, da sama ostaja v distanci, kot Dv-IVJ.

Rac je moder in skeptičen glede načrtov o Tem spremembi Čl značaja: »Spočijmo zveri«, pojdemo spat, »da bodo z jutrom lahko znova rjovele!« Rjovele, ne klale. Kullzb rjove, poje, blebeta, filozofira, zver pa kolje. Tudi Her je zver. Puč 1958 tega ni hotel vedeti, Fasc nas je, ker je bil iz testa-jekla, iz katerega nastajajo Heri. A smo že slutili, da se Her prej ko prej RR v ubijavca; vendar nismo hoteli verjeti. Najbolje od nas sta to vedela Priž in Zajc; Priž je v **Aferi** nakazal v Komisarju ravno čas prehoda iz požrtvovalnega Hera v Gosa-despota-klavca, Komisar da umoriti Simona. (Zajc v **OtR**.) Dine je ta vidik še stopnjeval: v svojem Črtomirju, **SmKrst**, v Črtu-klavcu. Kako da so MBP v drugi polovici 80-let na to pozabili? Se prepustili Ncl regresu, naivnosti Radldeole? Kako pravita Rac in pesnik Preš: »Kako strašna slepota je človeka!«

Rac je duhovit, posmehuje se sam sebi, a to dela na način, ki je precej SpS stereotipen; stresa fraze. Nikoli dobro ne vemo, koliko je v njem izvirne misli, koliko le ŽurKule; kdor bi bil zares izviren, se MO ne bi navduševala nad njim, kot se nad Racem. Igravec igra za publiko, odvisen je od nje, zapeljuje jo, prilizuje se ji; če tega ne počne, je ne povleče s sabo, ni uspešen. S stališča DgZni pa so takšne izjave, kot naslednja, cenene: »Mar nismo vsi na nek način posmeh sam sebi?« In pa takšne parafraze, tokrat molitvenega obrazca maše: »Reci le besedo in ozdravljena bo moja glava«, pravi teti Danici, ker ima po popivanju mačka. Vsa Jančeva publicistika je tega kova.

VoM je podan v **Kazu** z Iro; jasno je, da je njen avtor Rac. Danica nečaku, ki ga je ugledala po dolgem času: »Jezus Kristus, od mrtvih vstal!« Tako se reče. Rac pa naredi iz rekla posmeh, zabavo; očarljiv sogovornik: »Brado sem pustil rasti, malo popil, se ponoči veselil in sem že Kristus.« BRoz s takšnim norčevanjem ne le iz St reči, ampak iz samega Katboga ne bi bil zadovoljen. Laže mu je, ker JOGSŠKi - pravi Kani - ne berejo nič razen spisov svojih-naših, St famiglie oz. (zoper)verskega tednika Družina-Obitelj. Na teh mestih postaja **Kaz** groteska. Morda je v bistvu groteska; Krza skušajo na koncu RR v FKra-Maga, ki hodi po vodi. Groteska s tendenco, ki do KCe ni blaga. Danica: »Imela sem resnično privid, da je gospod od mrtvih vstal.« VoM je tema tudi **Kaza**, kot **Pipa**, **Obsa** in **Vasi**. Rac ne zmore brez posmeha: »Saj zganjate tak hrup, da bi res lahko« VoM: ker bi me prebudili iz spanja pravičnega. To je zelo Dgč razlaga od BRozove. Sicer se pa temu posmehu pridružujem tudi jaz, ki sem tudi Rac; najhujšega Titovega nasprotnika Branka Rozmana pišem kot BRoza, Katboga pa kot FKra; kratiki je mogoče med F in K vstaviti le majhen u, pa je pomen povsem spremenjen. Fonem Kra asociira na kra-kanje.

Ne le DaUmtk - Šel, Graf, kaj šele igravci - je odvisen od ploskanja-oboževanja, Umtki so od nekdaj narcisi, le da njihova slava ni Her, ampak teater. Danica: »Bruno mi je govoril«, Brunu pa je povedal sam Rac, »kako ti ploskajo vsak večer, kako te ustavljajo na ulici.« Rac: »Slaven sem in siv.« Ta »siv« pomeni priznanje staranja. Rac si ne barva las, kot si jih Dušan Jov(anović), plešast je; lahko bi si posadil lasuljo na glavo. Čl se maskira, da bi imel boljši imidž. Maskira se jih veliko; kleriki po obredni dolžnosti v mašne plašče, Rodeur se pokriva s škofovsko kapo, ki ga dela za Miklavža; en sam teater. Umtki ne prenesejo, če niso v središču pozornosti. Ovid je skoraj umrl od nesrečnosti, ker-ko je bil izgnan v daljno deželo, berimo **Ex Ponto**. V Goethejevi drami **Torquato Tasso** Pe(sni)k znori, ker oceni, da ni dovolj oboževan. Vse Dgč so ustrojeni Ksk, GošPreš, JKr.

Ko se Radko naslednjič pojavi, ve o Krzu že veliko več. Prizor se dogaja v »mestni dvorani, v ozadju stopnišče«. Stopnišče je potrebno že zato, da lahko na njem nastopi Igravec, Rac. Od kod naj nagovori zbrane, če ne z »vrha stopnic«? V govoru poveže vse, iz česar je sestavljen: PAv, baharijo, samoljubnost, a tudi svoj dar, da začuti resnico, čeprav jo bo znal le odigrati. »Spoštovana gospoda, dober dan!« Davek SpoDo dogovoru. »Oprostite; našel sem se ga, ha!« AK priznanje, s tem razorožuje. Igra NeČi dušo, preprosteža. »Od veselja! Od česa pa? Kakšen popoldan!« Torej je pri vas lepo, torej je mesto lepo in vredno. Zapl. Zdaj pa o sebi: »Po vseh mestih

Evrope sem že bil. Na velikih odrih sem igral.« Enako mi govorijo Rupel, Prle, Hanzelj, vsi predstavljajo nekoga, ki ni on; Poliki. »Ni je stvari, sem mislil, ki bi me ganila, pa vseeno. Spoznal sem vsemogoče ljudi, vendar takšnega dopoldneva, kot mi ga je priredil« - sic! - »vaš Karuzo« - Vaši, prilizuje se -, »še nisem doživel.« Mojstrska retorika; Šelova.

In opisuje, kaj se mu - jima - je zgodilo: »Ko bi le vedeli, kje vse me je vodil! Gor sva šla, v borov gozd. (Dvigne steklenico s travarico.) Glejte! Tudi kadulja je notri. Kadulja je dobra za zobe.« En hip v Estzanosu, naslednji se vsemu posmehne z igrano Utskrbjo za zobe. Cinična menjava tonov; Zapl. Vsakogar zbega. Zna igrati na Čl duše kot na glasovir. Borov gozd in higiena zob, FrAsiški + Kneip. Meše vleče za nos, ponižuje jih; Rac živi od poniževanja. Niže ko so ostali, više - višji - je on. Temo o zobeh razčlenjuje v podrobnosti, K-da bi plonkal kranjskega Knobla in njegovo pesem **Od prdca**. »Mislim, v surovem stanju. Odtrgate listič, ga daste kakor papirček za tobak na kazalec in podrgnete po zobeh. Niste vedeli tega? Ha, jaz tudi ne! Mi je Karuzo pokazal. Kaj vse mi je pokazal! Čudovit fant!« In že je od nesramne banalnosti preokrenil k namigu na neznanško globino. Zna, kdor zna.

Izjave, s katerimi nadaljuje, so pol resn(obn)e, pol zajebancija; oboje. Od paradoksov, ki postajajo v tej zvezi ceneni, živi. »Sicer je vroče, in rekli boste, kako, rojen kreten, lahko pešačim po tem soncu, pa vendar ... Kaj Berlin! Kaj Dunaj! Kaj kabareti, kaj šampanjca potoki!« Tako je gofljal in se važil tudi veliki Levar. »Karuzo mi je pokazal reči, ki sem jih bil že pozabil, oziroma, jih nikoli nisem odkril. Neverjetne reči!« In kaj bo z njimi? Jih ukradel in zlorabil? Ali pa vendarle uporabil, da bodo skoz igro-tekst, če je Radko tudi pisatelj dramatik, prišle do morebitnega bravca-poslušavca, ki zmore slišati, kar je topim nedostopno.

Tudi do mene. Kako bi o Dti kaj vedel, če mi ne bi o nji kdo kaj povedal, me nanjo opozoril? Najprej Mrak. Po svoje tudi PriSo Priž in Dine; skupaj smo začeli odkrivati, kaj je zadaj za videzom in bitjo, ki je nastopala MV kot KC, PoV kot Ptja. Ko sem se začel zavedati, kaj iščem, sem lahko izbral vire Kulnavdiha, Kierkegaarda, Jaspersa, Marka Avrela, Gabrijela Marcela. In so lahko nastajale drame kot **SAnt** in **Afera**.

Rac ve: »Glas sploh ni edino, kar ima. Mar veste, kaj vse zna s škržati? Pogovarja se z njimi.« FrAsiš. Res je pretresen, navdušen, a obenem si ne more kaj, da se ne bi iz poslušalcev norčeval: »Ščr-šćr-šćr-šćr.« Mestni svetnik: »Šč-šć-šć?« DabDb je brez posluha, ne razločuje med ć in č, v tem primeru med petjem škržata in šolskega zbora vistosmerjenih - na unisono ton uglašeni - dijakov. »Pa to še ni nič! Oni šćržajo nazaj. Kakšen dialog!« Dia z BDrim?

Ker čuti, da je v Dia z Bogom, Krz Racu zaupa, »da bi rad pel v mrzli hiši«; »tako posrečeno pravi vaši cerkvi«. Ker je Krz izrazil to željo, ga je Rac, navihan kot je, peljal v cerkev. »Bilo je odprto in sva vstopila.« Tam je zapel. »On pa poje, poje.« Doda v svojem duhu, tako razume pevca. »Pojdite ga poslušat. Potrebuje poslušavcev.« Jih res? Le tistega, ki bi ga utegnili primerno slišati, ne pa Župa in Župana, ne pa mestnih gospa in odbornikov. Za Raca je vse Gled. Žal - to sem moral bridko ugotoviti - tudi za IvSveta, BNaka, Jova, Šela. V dilemi ali Bog ali nič so se odločili za Gled, ne za Dt.

Radko brani Krza, dokler gre le za mentalno-načelni problem. Mestni svetnik Krzu očita, da »nima kontrole« nad sabo, Rac pa odgovarja: »Kaj pa lahko naredi? Živi duši ne bi skrivil lasu«, le sebi ga je, več kot las. Odpre se Tem

vprašanje, s katerim sem se bodel jaz skoz vse Ž. Tudi pil sem - pot v alkoholizmu -, ker sem v drogiranem stanju čutil popuščanje samonadzora; če kaj, mi je šel od malega na jetra nadzor. Babica Natalija, starša, šola, KC, PP (politična policija), Ideola, Dž, sami nadzori; če sem se izmaknil enemu, me je zgrabil drugi. Resno sem jih vzela, njihove vrednote Ponot, tako da sem postal sam najhujši nadzor nad sabo, ostale sem lahko varal, od zunaj, sebe težje, ker sem se budno spremljal. Babica je kot nekakšna kalvinistka jemala RlgČto kar se da resno; boga sem doživljal kot vrhovnega ječarja, ki me ves čas opazuje, v Benthamovem duhu, obenem pa kot vrhovnega Dobrotnika, ki me nagrajuje - redko, ker sem bil redko na primerni višini naloge -, če sem dober, priden, pokoren; če kdo, vem jaz, kaj je Krščeta. Da bi ne postal povsem suženj Gosov, sem se upiral na več načinov, tudi z Isom novih Ideol, Rlg, idej. A tudi s pijančevanjem. Tedaj se mi je sprostito ne toliko telo kot duh, spone Mortipa so odpadale, postajal sem dvoumna zmes med božjim otrokom in pijancem, med sproščenim in samovoljnim.

A Ponot nadzora je bilo tolikšno, da sem vzdržal napetost med askezo in Užem; najprej sem nihal v nji kot v Not nasprotju, vse bolj pa sem sprejemal Etsamoodpovedovanje kot Poz ukrep, saj sem zmogel svoji volji postaviti cilje, ki so bili PriPra moji, ne vsiljeni mi od zunaj in od zgoraj. Bolj ko sem postajal SAPO, manj odpora sem čutil do askeze; zdaj na starost je askeza Mak, Uži Min. Napisati **RSD** ne bi bilo mogoče brez Maksamodiscipline. Zdajle je ura polnoči, tipkam, mislim, potiskam mejo svojega vedenja dlje in globlje, kar je najhujši napor. Ko sem začel pisati razprave o **Kazu**, sem imel dva-tri dni hude probleme. Ko nisem pisal, sem se od prenapora komaj zavedal sam sebe, vidno polje se mi je močno zožilo (imam glavkom, utrujenost mi vid močno zmanjša), komaj sem sestavljal razumne stavke, spal sem komaj kaj in plitvo, bolje rečeno dremal, par ur, ob pisalnem stroju omahoval, a sem vzdržal. Včeraj je bilo že bolje, danes je še bolje. Zmerom znova obupujem, da je tokrat konec z mano, z mojo sposobnostjo ozavestitve, a zmerom znova se mi je - vsaj dozdej - posrečilo, da sem se premagal. Kdaj bom dosegel tisto mejo, ko ne bo več šlo? Ko me bo Nv - starost, Strna utrujenost starca - premagala? Kako vedeti, ali sem že na tej meji in se nima smisla več boriti-prizadevati, ali pa naj stisnem še enkrat in še enkrat? Vsekakor je takšno Ž ena sama muka. Pa ne; je tudi zavest, da ravnam prav. Vse to so posledice samonadzora in Etvolje.

Krz nima ne avtokontrole ne volje; živi kakor ptiček na veji, po nasvetu **Evov**. Pred četrto Stola, ko sem pisal **Srečo in gnus**, v nji **Srečanje z božjimi otroki**, sem bil še v stanju, ko sem se osvobajal, bil je čas najhujšega ponovnega Ptjterorja, 70-leta. Beg v drogo sem nadgrajeval z odločitvijo za selstvo, Deleuze. A Deleuze ni mogel do božjih otrok, Boga ni dojel, le boga, tega pa je upravičeno črtal. Tu sem Deleuza kombiniral z Dostojevskim, z Aljošo; to je bil čas, v katerem sva se sprijateljila s Pavletom Rakom, v 80-letih sem večkrat prebival pri njem in Tatjani Goričevi v Parizu. V 90-letih sva se razšla. Kako naj še ostanem pri držji, ki so jo ruski OrtKani povezali z ultraNclom, celo Nczom, s Kfzom? Rak ne, le Goričeva; a Rak je ostajal pri pokornosti Starcu-Vodniku, pri črtanju samega sebe kot PvtSAPOe, pri Rad prepuščanju Čla zgolj božji Svi, to pa se je izključevalo z mojim stopnjevanjem SAPOe, ki sem jo v smeri HM-HKD podaljševal-razširjal z mnogimi EV, na drugi strani pa utemeljeval na Bogu, torej pisal BSAPOEV. Rak pa bi bil rad le Krz

pred razočaranjem. Rak ni storil Krzove konsekvence: Sma, a ni bil daleč od tega. Rešil si je Ž, ker se je povsem prepustil EtAlgavtoriteti Vodnika; izbral je Rco, sorodno Ravnjaku v **Feniksovem letu**, v Ortkc je vnesel NA svet, Abs zaupanje guruju. Sam tega nisem zmogel ne hotel, zadevo sem poznal od znotraj, že od kar sem bil PriSo z Marnikom, preučeval sem jo oz. sebe in odklonil kot neprimerno zase.

Zato sem lahko danes v Krit distanci, čeprav razumevajoč (saj sem se z božjimi otroki že Notldn) do Krza, medtem ko bi ga leta 1976, ko sem pisal **Srečo in gnus**, sprejel kot svoj vzor. Tedaj sva najtesneje prijateljevala-sodelovala tudi s Šelom, a Šel je - kot velik Umtk - spoznal, da so-postajajo božji otroci brez moči, **Svatba, Savna**, oz. da jih odnese v Fz, Darinka v **Čari**. Šel sam se je dezorientiral. Oba sva se preusmerila v RadKrito PtjDbe, tedaj sem napisal največ zadevnega, razprave o **Jobu, Noči do jutra, Vojakih zgodovine, Kar je res, Igri za igro** itn. A se sredi 80-let ustavil, ker sem se zavedel, kam me stopnjevanje te smeri nese: kamor je Šela in MBP: v AnK kot Polo.

Pola je bil tako rekoč nujen nadaljnji korak, nova samoutemeljitev Čla, ki bi zdrsnil v OIS, če se ne bi ujel za-na Polakcijo. Odklonil sem jo, tudi s pomočjo analiz dveh dram, pri katerih krstnih uprizoritvah sem bil prav tedaj dramaturg: **ŠpK** in **GiMa**. Pokazali sta mi, da padam v MimDč-EDč, ki so ju konsumirali že Prti-Dmbci, MV-II sta dosegla najvišji in najbolj stvarni (PnM) vrh v LR-DR. Naj to ponavljam kot epigon? MBP so šli v ponavljanje, jaz ne. Obrnil sem se k Bogu, ki je bil BDr. Takšne drame pa sta začela pisati šele konec 90-let Muck, **Zag**, in Dak, **Pip**. Na osnovi **GošVide**, ki se obrne od Dbe k dvema, k IpK. Tega niso zmogli ne Snoj ne Božič ne Šel ne Janč ne IvSvet; IpK se je vsem - likom njihovih dram - ponesrečila. (PePKova IpK pa je bila le Ideola kot maska-alibi za PAV kaota.) Je dosegel - celo zgledno - IpK BNak v **Kasandri**? Zakaj se ne lotim te drame z ES podrobno analizo? Česa me je strah? Ali pa le odlašam z najtežjimi nalogami, kot sem z analizo GošD in DakD?

Krz ne zmore razločevati med dobrim in zlim oz. dobro čuti, a dobro je Iz(stop) iz Dbe, ne boj v nji, ne dolga pot skozi institucije, kot so njega dni govorili Marcusejevi učenci. Jaz sem naredil to dolgo potovanje skoz Blak IdDbe, Krz z ničemer. Božjemu otroku to ni treba, ni fif, nima ARF samospoznanja. A ker ga nima, ker ni BSAPOEV, se v hipu, ko se mu vizija Dti zatemni, zlomi, naredi Sm. Daleč prekrhek je. Njegova vizija je vse preveč čutna, ldn z Nvo, z nesabo. DrČl pa mora temeljiti tudi na sebi, na THM-krogu, to je na padcu sebe kot PnM-bitu iz Ožlde v Dč in Dv, v RazcDč, v bližino AD, ki jo mora zmochi preOsm. Krz nima instrumentov za to, da bi svoje razočaranje Etumsko predelal, v hipu ga podre. Jaz sem vzdržal vse (no ja), Krz ne vzdrži nič (no ja). Krza sem že enkrat Ponot v Trag smislu: Sm brata Aleša. Ni me spodbilo, preživel sem, čeprav ne zlahka. In sem preživel razočaranje nad KC, ki je bilo analogno razočaranju Krza nad potovanjem v Emeriko-Dt. Doživel sem niz analognih razočaranj: najprej v Ptjo, v MOča, v Prile, v Slov, v SLZ; ne enkrat tudi vase, ko sem klonil. In vendar sem vzdržal: vse poraze sem oblikoval v EV. Bravec zdaj morda bolje razume, kaj mi je pomenil Hegel, že dvajsetletnemu: obvladovanje sebe oz. sveta, ki sem ga Ponot in s tem delal za faze-like sebe. Samonadzor se je RR v samokreiranje. To je v nekaj, kar naj bi bila sinteza stoične Ete in RLHa avtonomizma-emancipacije.

Rac opisuje Krzov »presrečni otroški obraz«, ko je bil v cerkvi: »Hodil je od vrat do oltarja in spet nazaj do vrat in spet k oltarju. Koliko čudenja je v tem fantu.« A KC mu je obiskovanje cerkve prepovedala, če-ker se ne zna v njej SpoDo obnašati. Cerkev je dala na razpolago Dabljudem, da bi si v nji pomirjali slabo vest, edinemu, ki pa je bil sposoben verskega mističnega zanosa, jo je odrekala. Rac je vesel, da je bil prav on, ki je Krzu omogočil to doživetje; Rac ne opisuje le Krza, ampak enako sebe: »Obstal sem in strmel.« To je samoopazovanje, ki je pogoj za nastanek AAF; a je tudi samozadoščanje: »Zunaj je svet odkrival meni on, tu, v cerkvi, pa se mi je zdelo, da sem jaz nekemu nekaj dal.« LdDr ali le občutek nemoči? Vsekakor občutek Estdoživetja: »Ponavadi pijem od praznine v sebi, redkokdaj od lepega.«

Ker je bil Krz srečen v cerkvi, ldn jo je z Nvo, je, navajam Racovo poročilo: »Nagnil sem se«, zmerom jaz, to je Tip tudi zame, za TaKa, »ga pogledal in on je pogledal mene, potem pa je slekel hlače in zapel in pel in pel.« V zgodbi je huda Ira, kajti Rac tega ne skriva, nalašč pripoveduje Dabljudem, uživa v tem, ker že vnaprej pričakuje njihov burni Neg odziv. Provocira jih, preučuje, čeprav so komaj preučevanja vredni, tako so stereotipni, dolgočasni, delujejo kot navite lutke. Protestirajo.

»Bog nas obvaruj! - Res jih je slekel! - Se vi zavedate, kaj ste storili?« Radko: »Eno najlepših reči v svojem življenju sem storil in ponosen sem na to.« Gre mu verjeti, govori iskreno. Ta hip je močan in lep; zato se je zmožen odpovedati svojemu nastopu v mestni dvorani, slavljenju prvega poslanca, tj. DžPole. A ima zadevo tudi za infantilno, ne more biti Kritodrasla oseba: »Vem, da je otročje, pa nič ne morem za to!« Otrok v njem je prevladal nad zrelim - umazanim, utrujenim, previdnim - možem. To je najteže: prepustiti se božjemu otroštvu, a paziti, da te Dboblast pri tem ne ujame in pobije; kako bom mrtev iskal UnBDra?

Župan podivja: »Otročje?! Vam se zdi otročje?! Pozabite vašo recitacijo«, odslovijo ga. »Ne bi rad, da mi priredite še kaj otročjega!« Rac je neuračunljiv, kadar ni stava previsoka. Lokalno oblast bi zlahka še enkrat pohujšal, osmešil, ponižal; centralne najbrž ne, od te je odvisna njegova (gmotna itn.) eksistenca, ne od lokalne. Na lokalni ravni lahko izjavi-igra kar koli. Rac je modrec, modrec pa ve, kje je njegova meja. Noče postati mrtvi Krz, za živega pa nima sposobnosti; le za obujanje njegovega lika na Gled odru.

Prizor se konča s poanto, da je tudi opisani prizor delo Hudiča: z Demonaco. Rac: »Vesel sem«, da mi ni treba igrati več pajaca pred lokalnimi oblastmi in recitirati v čast in slavo prvega poslanca. (Čeprav ve, da bo drugje še kar naprej igral pajaca, pač igravec: lzb.) Za svoj odnos s Krzom reče: »Samo pogledala sva se!« Svétnika: »Samo pogledala sta se! - Ja, hudič je, hudič je v pogledu.« K-da sta dobila oba, Krz in Rac, rdeče oči. Z gledišča ObDbe sta jih res dobila. Hudič se pojavi lahko kjer koli in kadar koli; povsod tam, kjer kdo krši Db norme, DbMoro.

Ko pride Marja, lahko Radko svoje navdušenje nad Krzom izrazi v manj izzivalni obliki; Marja namreč odobrava, da je peljal Krza v cerkev. Rac je

vesel, ker mu ni bilo treba odkrivati kipa oz. recitirati v čast DžPolika; zanj je to »res neverjeten dan. Nobenega teatra.« Njegov poklic - Gled - mu pripravlja tudi nemalo odpora, ve, da je predvsem Sim. Od svojega poklica in Ža v njem je postal »star, pokvarjeno naveličan, zagrenjen in osamljen«. Znašel se je v trenutku, ko deluje najboljšo v njegovi naravi; to deluje tudi na Marjo, kolikor ni zraven tudi nekaj nujnega Zapla, igravec ne more ne zapeljevati, ne resnice tudi instrumentalizirati. Marja mu verjame in nasede, oboje: »Lepi ste, mislim. Karuzo vas je začutil. Lepi ste ... navznotraj.« Rac je znal svojo lepoto, ki se je je zavedal, tako prodati-ponuditi, da je spet žel občudovanje; s tem je še posebej zadovoljen: »Tega mi že dolgo nihče ni rekel, pravzaprav mi tega še nikoli ni nihče rekel na tak način.« S takšno izjavo zapeljuje naprej, čeprav je obenem resnična, iskrena. Tako je pač z igravci, tako je s Kulo. Tako je v Dv.

Doseže - zna tudi to -, da se mu Marja odpre. Prizna mu: »Nisem več otrok. Rekla sem mu, da je vse le poljub.« Krzu je rekla, da je njuna Sekzdružitev le poljub. Krz ne razume, kaj je Sekakt; zanj, dokler veruje, je vse stik z Bogom kot poljub Boga, ki ga ta da Člu-Krzu. Vse je NeČi. Ker ji je Rac všeč, ga prosi, naj jo poljubi tudi on, vendar tokrat le poljubi v običajnem pomenu besede. Tudi igravca je nagradila, vsakega, kar mu gre; Krzu gre mnogo več. Otrok, ki ga bo dobila s Krzom, bo božji otrok.

Rac čuti, koliko mu je odmerila; kot samoljubnež pripomni z grenkobo, ko jo poljubi: »To ste naredili iz usmiljenja.« Mi dopustili poljub. »Zdim se vam star.« Spet doseže simpatijo, tudi z Usmom je zadovoljen, z vsem, kar dobi. Res da toliko, kot dobi? Marja: »Preveč se smilite sami sebi. Ne, nisem vam pustila zaradi usmiljenja. Lepi ste navznoter.« Je kakšna meja med tem izrazom ljezni in Usmom? Ni tu oboje isto?

To je IgrRacov vrh. Odtod gre - mora iti - vse navzdol, spet v stari tir.

Ko Krz utone, 4. dejanje, se Rac pridruži množici, ki se skuša avtofasc. Spet je »slep in pijan. Sem, kar sem bil.« Ni se spremenil, preduhovil, ni sledil Krzu, ne v čutenju Dti ne v Smu. In še govori resnico. Ne naseda, da je Krz skoz čudež VoM, v kar se prepričuje Db. Zanj je jasno: Krz »je skočil. Utonil je.« Kot za Verča JKr, glej **Evangelij po Judi**; ali utonil-umrl na križu dokončno, ali pa S simuliral. VoMa za RLH ni. Samoprepričujočim se posmehuje, daje jim prav, da se je Krz le »skril«. »Ja, seveda. Jutri bo prišel. Pripeljal bo svežo solato, pelate, jajčevce in travarico in pečene škržate za poslastico.« Postal bo - izkazal se bo kot - branjevec. Kajti za ObDbo - tudi za DSKC - je FKr najvišji Branjevec, Trgovec, ki je Dbi na razpolago, služi njenim Utpotrebam. FKc ga je imela za Gosa, DSKC pa je postala že integralen PriPra del tržne PMLD, zato so zanj Poz liki - tudi in celo bogovi - le Kramarji, ki so vsi v službi istega: menjave na trgu malega Kapa, Kapi(tali)ča.

Rac ima prav, ko ugotavlja: »Hoteli ste njegovo ozdravljenje - dobili ste ga.« Za PMLD je mogoče le dvoje: ali tržnik ali mrtvec. Točneje: ne mrtvec, kakršni so v FD in v odkriti SVi, ampak izginuli, Zamol, odšli, nič-ni. Krz zanje ni utonil. Kolikor so še v FD, je doživel VoM. Kolikor so že v PMLD, je postal socializiran sodelavec-tržnik ali pa ga več ni. V Dv-PMLD vse bolj prevladuje nič. Ali Ut reč ali nič. Ko sem sredi 60 let pisal knjigo **Na poti k reči in niču**, sem - na osnovi bratovega Sma in Marnikove Fije - skušal nič in reč vzdigniti v PriPra bit, ki pa ne bi bila heideggerjanska. Obenem sem začel sprejemati LD, torej tudi trg, čeprav se tega tedaj še nisem zavedal. Ko sem se zavedel,

konec 70-let, sem odkril, da sta nič in reč Tip za RMg, ki je Ideola PMLD: reč je sredstvo, nič je videz. Oboje skupaj da IVJ. Ker na to nisem mogel pristati, sem začel iskati TrBoga.

Rac ne popusti SSLu. Svétnik: »Vi ste pijani, gospod.« Rac: »Ne še zadosti, da bi videl tisto, česar ni videti.« JOGSSKi vidijo Katboga kot VoM, so NA Sniki. Igravec pa ostaja v RLH Krit distanci do Magprividov. Magprivid je Krz, kakršnega vidijo družbenci. Obenem pa je še en Krz: kakršnega si želi videti Rac; ki se prepričuje, da je Krz skoz Sm dosegel Tro. Tako sem se prepričeval jaz, ko sem interpretiral (RR) bratov Sm. Še danes ne vem, kaj je res: ali je imel prav in je s svojim dejanjem v-rečenja prišel na Dr stran in je vse moje prizadevanje naslednjih skoraj 40-ih let odveč, kajti skoz Nast SAPOe ni mogoče preiti v Dr, ali pa se je motil on, Aleš, kot sem razložil malo prej, in ni prešel v Tro, ker ni bil zmožen razviti sebe kot SAPO. Priznam, vprašanje ostaja zame odprto. Jaz grem svojo pot, pa bo, kar bo. Aleš je šel svojo; ne bi bilo duhovito, da bi jo ponavljal in Aleša Posn.

Tudi Radko ni gotov. Županu in njegovim reče: »Videl sem Karuza. Onstran je skočil.« A koliko verjame lastni izjavi? Je skočil onstran tudi Dav? Tega Rac najbrž ne misli. Ker ne ve - ker ničesar ne ve, kar bi bilo odločilno in res resnično -, le gleda, opazuje, komentira in pije. In meče kamenčke. Župan - spet o Davu: »Tod da je šel, pravite. Ni prišel nazaj, mogoče.« Rac: »Ni. Jaz sem metal kamenčke.« Kaj pomeni to metanje kamenčkov? Ni Heraklit označil nesmiselnost sveta in početja boga-bogov kot igre s kamenčki? Kot delovanja, ki se vse utaplja v prakaosu? Kako je sploh mogoče kaj zares spoznati? Ni takšno razmišljanje - o »zaresnem spoznanju« - davek Ožldi in Fiji biti? Če obstaja Dt, ni nič več zares kot gotovost; Čl, ki išče Dt, mora tvegati, da ostaja v trajni - Strni - negotovosti. Ponot mora ne le Dče, ampak Dv, to pa je derealizacijo vsega. Igrlzb, kot je Rac, jo je Ponot: o Krzu: »Skril se je kje. Kakor vaš sin«, pravi Županu. »Mogoče celo skupaj tičita in se s škržati pogovarjata. Mogoče sta šla v kupleraj.« Abs mistični stik z Nvo in fuk v bordelu, eno in drugo; kako razločiti med obojim? »Kdo ve?« se vpraša ARF-lzb.

Ta ARF-lzb ima v zadnjem dejanju dva samogovora. Oglejmo si ju.

Prvi samogovor. »Radko s steklenico.« »Edini sem tu, ki bi lahko videl več, kot vidi trezni človek.« Droga je v vseh sistemih sredstvo prehajanja iz običajnosti v izjemno stanje. Kot Čl, ki je veliko pil in dosegal v pitju močno zadrogirana stanja, vem, da so to stanja okrepljenega čutenja, bolj čutov kot čustev, neke ldne z okoljem, prehajanje iz sebe v ne-sebe, čudovita otopelost, ki je obenem posebna budnost, a nikakor ne ARF tipa, vsaj v močnejših fazah zadrogiranosti ne. Kot strokovnjak in skoraj profesionallec pa zanesljivo vem in trdim, da v pijanosti Dti ni mogoče dosegati; pijanost je Už, je popuščanje. Treba je pristati na Rad askezo, a jo RR v pravo smer. Radko to tudi počne, ko se pripravlja na igranje vloge v Gledu, ko se uči tekst na pamet, ko si analizira zamišljeni lik. Pijanec vidi-gleda Dgč kot trezen Čl, a Dgčnost še ni Dt. Prav te razlike danes ne čutijo več, ne razumejo. Ubogi Tauf oboje enačisti, ker pač hlasta za modnimi izrazi.

»Igralec sem in rad počnem reči, ki jih v resnici ni.« O tem sem že govoril: o razmerju videz-nič. »In res bi rad videl, kar so videli drugi«, Krzov VoM, »pa nisem.« Vsi bi se radi dali zafasc; tudi jaz. A se pravočasno streznim, ali pa popustim fasci in se streznim kasneje. Prepozno? Dozdaj še ni bilo nikoli do

kraja prepozno, sicer ne bi več živel. Kaj pa, če je vse Ž avtofasc, **Življenje sen?**

»Ne poje več Karuzo. Skočil je. To je edino, kar zatrdno vem, kar po pravici povem. Utonil je.« Vsaj na površje morja ga ni bilo več. »Lahko ga grem s skafandrom na morsko dno iskat.« A kaj bom - v najboljšem primeru - našel? Truplo. Kako morem vedeti, kaj se je zgodilo z utopljenecem? Kako jaz, kaj se je zgodilo s tistim mojim bratom Alešem, ki-kar ni zgolj truplo. On je hotel, da bi bil ves zgolj le truplo: reč, in da je ta resnica sveta. Kršverjetje pravi, da je fKr VoM s truplom vred, ki je znova postalo telo, oživel. Tako bo tudi z vsemi nami, ko - če - bomo v nebesih, veruje St Pavel. A vedeti tega ne morem, le verovati. Ali pa se le prepričevati, da verjamem.

Rac preide v - zelo - lepo naricanje, tudi tu se izkaže Dak kot odličen - presunljiv - pesnik. »Lahko mu roke na prsi položim. Lahko mu na morskem dnu oči zaprem. Lahko mu slano solzo z lica obrišem.« V primerjavi z Zajčevo je Dakova lirika bistveno manj vsiljiva, patetična, samosmileča se, ni prenapeta, zveni umirjeno, zato je tem pretresljivejša, ker ni preambiciozna. Zajc se je RR v votlega ropotača, Dak je obdržal Pričustvo. In - Zajčev skoraj že ceneni patos ne sme biti povezan z (avto)Iro, ker bi se sicer sesul vase. Zajc sluti svojo nemajhno ponarejenost, svoje torkarstvo, svoj SeH, medtem ko sledi Dak Shakespearu; Rac takoj - še v istem stavku - za čudovito žalostinko doda: »lahko še enkrat nategnem ... in še enkrat ... in še enkrat.« In res nagiba steklenico, ko to govori, jo izprazni in ugotovi: »In sem prazen.« To pomeni: »Mogoče ne znam več videti. Mogoče. Mogoče tudi ne.« Kaj je res?

Drugi - še daljši - monolog. - Od pitja preide na metanje kamenčkov. »Potegne iz žepa pest kamenčkov.« Zre na morje, uprt tja, kjer se je utopil Krz. »Kamenčki. Spolzki, gladki, ploščati kamenčki.« Kot v Sartrovem **Gnusu**? Razdrobljeni kamni iz **ŠelKamna**? »Ves čas se drgnete s sabo in z vodo. Drug k drugemu tiščite in si rane ližete.« So kamenčki ljudje, ranjeni, poškodovani, iščoč varnost in mir, ki ga ne dobijo več niti v DSKC, le še v Smu? »Bolj ko ste ranjeni, bolj ste lepi.« Znana Kierkegaardova teorija o lepem kot ekstraktu-sežetosti Trpa, biser v školjki, ki je tu ZnaSi za muko. A Krz je trpel kratek čas, le hip; dlje je trpel Dav, a dosegel manj, če je Krz sploh kaj dosegel. Je res Trp pogoj za Lepoto? Tako misli Prot Kierkegaard, ki temelji na KršKrižanem, na Pasijonu. Grki so utemeljevali Lepoto Dgč: na igri, celo bojovni kot igri, na suverenosti distance Kule do trde neposredne stvarnosti, ki je Bar. Sam mislim, da Lepotani tako enodušno Poz vrednota, kot bi jo rad še gledal-razumel BNak, razumljivo, saj oznanja Refe, trubadurstvo je vrh FD oz. njene laične Kule. Sam sprejemam - sem Ponot - tudi Grdoto, od Picassa in Ernsta naprej. Dt je onkraj para grdo-lepo. Kako to rešuje **Kasandra**? Je v nji grda le usoda, lep pa Člov odgovor nanjo, paradokсна PervErS med Kasandro in Agamemnom? Ni takšna ErS nujno - Strno - le še Perv SM oblika-drža, medtem ko je bila na fidijevem frizu na Akropoli še vsega mučnega razbremenjena?

»Kaj zdaj?« To se sprašuje slehernik, ki ima vsaj minimum zavesti. »Gube imam od maske«, tudi v prenesenem pomenu: od večnega Prikra - »in od pijače, od neprespanih noči« - tudi jaz, čeprav ne pijem več, ampak le pišem (kako skoraj ista beseda: pijem-pišem) - »in od nemira«; tudi ta je v meni, v vsakem Umtku in Fifu. To, da ga v SrKosu ni, je dokaz, da ni ne Umtk ne Fif, le tržni UZnik.

»Lahko bi položil kamenčke ploske čez cel obraz.« Čez čigav obraz? Krzov (Davov) ali svoj? Govori Rac o Si? »Za celo pest mi jih je dala«, Marja. Gamarja ji pravi Krz, točneje, ji je pravil, ko je živel, oboževal jo je kot MMB ali angela. »Skupaj, je rekla, da sta jih nabrala.« S Krzom. »Se uleže na hrbet in polaga kamenčke na obraz.« Igra truplo, a tudi pogrebca, ki sam sebi snema - nalaga - masko. In se - svoje gibe - komentira: »Trd sem in neranjiv, takole z vami, kamenčki!« Ha, kakšno SSL! Neranjiva je maska, če predpostavljamo, da je kamnita ali iz besed-jezika; Čl je rana kot takšna. »Sem ustavljiv?« Me more kdo ustaviti v moji Čl ekspanziji, ki se ji reče Ž? »Je dovolj vode v mojem obrazu«, vode-morja, v kateri je izginil Krz? Sem torej kot on? »Je še morje v meni?« Je kdaj bilo? Ni bila v njem le predstava o morju, maska morja?

»No, kaj pravite, kamenčki? Ha! Ne pravite nič!« Gotovo da ne! Vsi ti pogovori z Nvo so samogovori. Kako je - bi bilo - sploh mogoče govoriti z bogom? Jaz venomer ponavljam, da sem v Dia z Bogom. Napuh. Govorim s sabo, na robu PAvA, a se prepričujem, da je onkraj mene kot moj sogovornik Bog. Uporabljam ga, zlorabljam. Pripisujem mu svoje besede-odgovore, celo vprašanja, pa fingiram, kako sva dva, ki izmenjujeva Raz stališča. En sam teater! Kaj me razločuje od IgrRaca? Ni tudi ta moja razprava o **Kazu** in vsa moja **RSD** en sam samogovor pod krinko, da sem pripravil tisoče dram(atikov) in njihovih likov, da so se odprli in me nagovorili? Obnašam se, K-da so me nagovorili. Morda pa molče zaklenjenih ust, kot molči Krz na morskem dnu. Pa vendar, tudi če je tako, mar moj poskus, da bi odprl IpK med Bogom in sabo, ne pomeni nič? Je res odveč in zgolj igra Av(tista), kakršen je Dakov **De(belu)šček**? Morda pa je moja izgubljenost pogoj za (po)IsUnßDra, in se Bog prikaže le tistim, ki so izgubljeni, nikakor pa ne trdnim, vase gotovim, ki svojo gotovost prejemajo od Dbe, od Gosov, od KČe, JOGSSKom? Rad bi, da bi bilo tako.

»Če usta na široko odprem in pijani 'aaaaaaa' izkričim«, krik zadnjega obupa, kot bi ga Administratorka v **Čečkih**, če bi imela vsaj to moč, »popadete z mene, kakor zleze koža s kače.« In sem spet brez obrambe, odprt, ranjen, jaz sam. Ta jaz sam pa pomeni Čla, ki se stara, tudi kot metafora: ki izgublja ne le boj z Žem, ampak tudi z Resnico. Jaz ta boj izgubljam? Ne, tu se od Radka razlikujem. On je predvsem igravec, je Pril Jova in Šela, je GledČl, se je zapisal-prodal DabDbi, kljub vsem čudovitim potezam, ki ga krasijo in ki sem jih analiziral, mu jih priznal. Tudi jaz sem delal v Gledu, a obstransko, neuspešno, razen na Odru 57, a to je bila le faza v mojem Žu, le ena moja EV. Kadar koli sem dosegel uspeh-slavo, sem se potrudil, da bi jo čim prej zavrgel, ne pa, da bi od nje živel, kot velja za Raca, Šela, Jova, BNaka; ta trpi, ker je premalo priznan, o bog, premalo priznan od tistih, ki jih Zanič. Kako Pervpoložaj. PervPlid. Rac: »Večkrat ko se kača levi«, jaz sem se mnogokrat, »bolj gotova je v svoji resnični starosti.«

»Vstane in začne metati kamenčke proti horizontu.« Horizont je črta, kjer se morje pretaplja v nebo, voda v zrak; črta Infe. »Onstran! Onstran!« Kako priti onstran, ko pa je nebo le ponovitev morja, MimDč z morjem? Torej je treba iti skoz Info, ki je MeP, glej **Port**. A kako skoz Info? Inf ni luknja v svet; ali pač? Obzorje je konec videnja. Dak se ukvarja s Svetlo, že v **Pipu**. Ni primernejša pot za na Dr stran morje kot kaos, potapljanje v nezavedno, kar je bližje Mucku? A kako izvrtati luknjo v morsko dno, kajti pod morjem je zmerom trdna

zemlja, kolikor ni goreča lava in - spet - Infkaos? Je vse naokrog Čla kaos? Ne more Čl nikamor, ker je za obzorjem kaos? Je Racovo samovzpodbujanje - priti onstran - navsezadnje le retorika, zgolj želja, v katero sam ne verjame?

Je to, kar čustvuje Rac, vendar le zajčevski zanos, ki je vsaj za ščepec narejen-pretiran? Zajc je Čl Gleda, ves svet mu je občinstvo, pred katerim poje, zadnje čase skupaj z Janezom Škofom. »Ne na to, ne na ono stran.« Ampak »onstran, za zvezde, v Ameriko.« Tja je želel tudi Strniša; pa se mu je posrečilo? Strahotni napor, viden iz **Očesa**, prej kaže, da se mu ni: da je obnemogel na poti tja. Kot Can v lastni AK, kot popotnik, ki omaga ob kantonu na cesarski cesti. Tak popotnik ni le ubogi Kačur, glej dram(atizacij)o **Martin Kačur**; tak je vsakdo, dokler je mlad, kot Dioniz, kot fant vidi »rožo čudotvorno«. Ko se postara, je kot Damjan v **CanVidi**; ničesar več ne vidi, le spomin ga je še, a ta spomin je strup, Dav ima prav. Can noče pristati na ta melanholizem-Nih, zoper katera se je vse Ž boril; izumi Poljanca, ki umira, a vidi Ameriko. Jo res vidi, ali vidi le SSLa v lastni blodnji?

Rac izgovarja čudovite verze, a niso ti verzi predvsem - preveč - retorika, prisiljevanje pojava Dti z Estjezikom? »Tu jih imaš«, kamenčke. »Tvoji so! Tvoji! Poljub zate, zame obup.« Naj je še tako prezanosen, obenem je ARF-AK resničen: ve, kaj in kje je: pred OISom, kot Administratorka v **Čečkih**. In ve, da Sma ne bo naredil, da ga bo raje predstavljal v Gledliku, recimo kot Lampito v **Igri za igro**; merim tudi na lik Jermana, ki-kot ga je odigral Rac v LjDrami; Ponot Sma se mu je bolje posrečilo kot nakazanje Isa onkrajnosti na Goličavi, **Hlapci**.

Dt in nevera vanjo se ldn. »Lepo skačeš, kamenček, onstran, v Ameriko, za zvezde. Lepo poskakuješ.« Dak zna sijajno odmeriti odtenke: od skačeš k poskakuješ; poskakovanje je že smešno. Poskakuješ pa »kakor žabica«. Prijazna živalca, a čeprav ima dolge noge-krake, skoči le parkrat tako daleč, kot je velika; kje je še Amerika, svet za zvezdami! Čl je prišel na Luno, jutri bo pristal na Marsu, sondo je poslal okrog Jupitra, a do zvezd ne bo prišel. Morda pa za zvezde, če te poti ne razumemo fizično, v kilometrih. Ni svet za zvezdami - Dt - v Člduši? Ni vedelo tega že Krš, že starejše Rige? Le DSKC tega ne ve več, na vse bistveno je pozabila; ko je Zamol vse, kar ji ni všeč, je Zamol tudi svoje najvrednejše - BDra. JOGSŠKi mislijo, da je duša hranilnik, ki jim ga je dal nadškof v varstvo-dolžnost, naj vanj nabirajo keš.

Tudi ta del govora o kamenčkih konča Rac z izpovedjo: »Ne vem.« Tudi nadaljevanje samogovora je v duhu tega spoznanja ali dvoma: »Res ne vem več ... zakaj, le zakaj ...« je prišlo do vsega tega, vse to nastalo, zakaj sploh vprašanja po zakaj, po smislu; Klastzb isti spraševanje po vzroku in po smislu. A preden to izgovori, se že obrne v avtolro: » ... zakaj sem tako hudičevo sentimentalnen?« Sicer pa si je sentimentalnost - ne le enkrat - očital tudi Can, tudi kot Peter v **Pohu**: hotel je reči, da se preveč predaja čustvom, da bo hudo narobe, če se ne bo obrzdal z voljo in razumom.

»Kaj sploh vem?« Kaj je res? »Mogoče to, da ne spiš, Karuzo. Loviš jih, onstran, kamenčke, loviš na morskem dnu, objokan, k spoznanju prignan, v konec porinjen, ves čas zanikan in noro iskan.« Ne postaja v teh besedah Krz nekaj drugega, ZnaSi za Boga, za božjega sina, ki je na križu obupal? Je res položil JKr na križu svojo usodo v bogove roke, roke Očeta, ki ga je ne le pustil umreti, ampak ga je sam izročil krivičnim sodnikom in rabljem? (Katbog je Judež.) Je JKr na križu spoznal, da je živel v SSLih, kot nakazuje Kazantzakis

v **Poslednji skušnjavi**? »Glej jih«, kamenčke. »Jih slišiš? Za prividom tečejo. Najprej so te iskali na desnem bregu, zdaj so na levem.« Ljudje. »Med skalami brskajo. Med grmi iščejo. Na borove veje gledajo, trs razmikajo.« Iščejo Dava, ki je Krz. »Ste našli človeka, ki po vodi hodi, ljudje? Ste našli privid? Onstran, onstran.«

10

Bistvene reči o Krzu sem že povedal, ko sem obravnaval ostale like drame; vse se namreč vrti okrog Krza, Krz nastopa v govoru vseh, se v njih-njem reflektira. Vendar ima tudi sam svoj govor. Prvič ga srečamo v 4-em prizoru 1. dejanja, ko »leži na čeri, hlače ima potegnjene do kolen.« Je nag. Njegov govor ni govor normalnega Člka, o sebi govori v tretji osebi: »Karuzo ne sme v cerkev ... Karuzo dobil temodre hlače iz tamle čez. Mu jih je mamata poslal iz Amerike! Karuzo bo pel v Ameriki!« Mamata sta očitno oče in mati; če sta mu jih res ona - starša - poslala, če mu niso tega le rekli, če sta sploh njegova starša komu znana, če ni njuna lociranost v Ameriko prav tako blodnja-verjetje kot vse ostalo.

Krz ni sposoben za nobeno praktično reč. Poležava na obali, na čerih in - samo o sebi: »Karuzo šteje zvezde. Osemindvajsetisoč petstopedeset jih je bilo, pa je zdaj sonce in jih je z dvanajst podeljeno ostalo.« Številke se zdijo razumne, verjetno pa niso, gre le za besede. Za Mago, ki ni Maga, ampak bebčevo štetje na poljubnem Pspesniški način. Prav ta bebčevski moment v Krzu kaže, da z likom Krza Dak odgovarja na like bebcev ali božjih otrok v ŠelD, na Jurija in Lenko v **Svatbi**, nekoliko tudi na Muta iz **Savne** in NA skupinico iz **Skaka**, le da ti niso božji otroci, ampak na robu banda. Agata, v **Triptihu**, je uradnica, povsem normalno bitje, ki pa se čez noč zaradi droge RR v Čaro; njene fantazije so sad opojenosti z umetno strupeno snovjo, naslednje jutro je spet normalna. Le par Jurij-Lenka je po naravi umsko zaostal, a obenem obdarjen s čutom za Mago, za neobičajne reči, ki se nekako ne ravna po fizikalnih zakonih. Jurij-Lenka gresta na živce podpodju, Dbdnu, med katerim živita, bivšemu policaju, zadrogiranki itn., ta grupa ju preganja, se jima posmehuje, ju tako stiska, da izgubita moč čaranja.

Vse Dgč Krz. Ne živi med marginalci-klošarji, ampak med normalnimi Meši; ti se v **Svatbi** ne pojavljajo, hodijo mimo pajzlja, v katerem se klošarji zbirajo, vidimo le njih noge skoz okna visoko v steni; pajzelj je »podmornica«, pod gladino »morja«, tj. mestnega tlaka. Jurijlenka vznemirita le propadleže, Krz - z nočnim petjem in obetom stika s Tro - pa vznemiri celo mesto, njegovo elito, načne sam temelj Mešsveta, IdDbe. Krz povzroči mnogo hujši - Rad - pretres kot Jurijlenka. Morda pretres, kot je potres Darinke v **Čari**, če sploh je, če ni le fantazma-blodnja Darinke, ki je ujeta v MM Dni in le sanjari, da bo strla oklepe in podrla ves svet. Glede na NA Mago, kakršna je Tip za ŠelD, je **Kaz** skoraj RealD. Vsekakor je treba **Kaz** povezati s ŠelD.

Teta Danica je sicer poštenjakinja, skrbi za Krza, a vidi le toliko kot ostali Meši; »Nobenih zvezd ne vidim!« Medtem ko Krz: »Zdaj jih je šedvatisočtristosedemintrideset in pol!« Noro, a le na ravni normale. Na Dr

ravni pa: »Karuzo je videl. Karuzo vidi. Karuzo je pel.« Krz je videc in božji glas. Točneje: je Pot za to dvoje. Koliko pa je resničen, o tem sem že razglabljal v dozdajšnji razpravi.

Krz pripoveduje reči, ki jih bravec moje razprave že pozna: da je dal poljub Gamarji; Carusa je slišal pri nji, na gramofonski plošči. Gamarja - Marja - mu je dejala, »da bi lahko pel v Ameriki, kakor njegov mamaata«. Je ona kriva za zaplet zgodbe in posledično za Krzovo S, ker mu je dala vizijo, ki je neostvarljiva? Hotela mu je pomagati. A kako se da pomagati norcu? S tem da ga še bolj zapleteš v nerealna pričakovanja, v blodnje? Niso navsezadnje Meši le nadaljevali in stopnjevali Marjino zamisel, ko so Krza našemili v Carusa in odpeljali v »Ameriko«?

Krz si ne dela skrbi, kako bo odšel v Ameriko. Zanj težnost, fizikalna razdalja, čas ne pomenijo nobene ovire. O sebi: »Karuzo je kakor borov storž, ki ga veter nese na balkon. Karuzo se z maestralom goni, teta Danica. Karuzo je lahek. Karuzo leti.« Ravnjak skuša v **F(eniksovem) letu** uprizoriti levitacijo, verjame v vsemogoče NA trike, iz ČI, ki leti, dela Fijo, medtem ko je jasno, da gre pri Krzu za norca, ki ne razume zakonov fizike-sveta. Daku je Krz prisposodba za tematiziranje Isa Dti, medtem ko je Ravnjaku glavni lik njegovega **Fleta** (Andrej) dokaz za VS, za Relnk, za RegTero. KC je povzela svojo predstavo angelov in angelstva - breztelesne lahкости eteričnih bitij - po prejšnjih MagRlgah; ČI je zmeraj sanjal o tem, da bi se spiritualiziral v brezsnovnost, da bi postal le duša. Ravnjak ohranja to Magverjetje, Dak ne; za Daka je Krz božji norček, v katerem je sled zmožnosti za Dt. A to Dt je treba šele (po)Is; in dolgo bo trajalo, preden jo bo ČI našel oz. vedel o nji kaj več, kot ve danes. Dak noče Mage, Maga je znana - in danes tržna, stereotipno Konv - Ideola.

Krz je le nakazana smer, nobena doktrinarna gotovost, ki jo ponuja reklamer NA blaga: »Karuzo skupaj z Bogom diha morsko sol. Skoz nos jo diha. Takole! Kakor študentje vino.« Krz se pretaplja v morje, v snov, v sol, kot sem se - kar z uspehom - jaz 1956 (in še kdaj), ko sem na Malem Lošinju preučeval Heideggerja, ležal na obmorskih skalah kot Krz, prebral stavek iz **Gozdarskih stez**, ga Ponot, vsrkaval, gledal v horizont, vohal bore in pinije in tamariske, kožo telesa, skakal v morje, plaval, se potapljal, spet bral, prehajal v tisto, čemur je Heid rekel bit. Desetletje kasneje je isti postopek ponavljal Alešk, le da s pomočjo haiku-poezije, zen-budizma. Can že v **CanVidi** s pomočjo mističnega novoromantizma, Grum v **Zastorih**, kot Larsen, v stopnjevanju istega, prehajajoč v ekspresionizem. Le da je Grum obenem prehajal tudi k drogi, ki ga je kmalu duhovno pokončala, medtem ko se jaz ob branju **Gozdarskih stez** nisem alkohola-droge niti dotaknil, lotil sem se ga šele tedaj, ko sem se vrnil v normalno Ž.

Tam na obrežju morja me je mistična Fija-Tija zadostno - povsem - potegnila v bit od znotraj; da bi to dosegel, sem moral imeti Rad jasno zavest, biti skrajno buden. Misliti, a ne na Razsv - RLH - način. Tu se začenja PoV obrat ob RLHa k mistiki, k predsokratikom, k Heidbiti. Pirc in UrbTH so slediti temu mojemu obratu šele precej - desetletje - kasneje, ko sem jaz že izstopil iz njega, ker sem se prepričal, da ne pelje v pravo smer. Prav sem imel, ni peljal, MGG je zapeljal v (Ps)fz. Tema Krza mi je Not znana že 4 desetletja. V duhu haideggerjanstva sem napisal knjigo o Smoletovih **Črnih dnevih** (že pred **Plesom v dežju**).

»Karuzo in Bog pijeta morsko sol. Karuzo se ne boji Boga! Bog je Karuzu dober. Bogu je vseeno, če ima Karuzo hlače do sem potegnjene«, kar mu očita teta Danica, ali če v cerkvi poje nag, kar mu zamerijo Meši. Krž čuti, K-da je eno z Bogom. Tip čut za mistiko: da je vse eno. Kot jaz je dobil tudi Majcen dvojni odnos do mistike in vseenosti kot ldn Čla z Bogom; v **Bogarju** mistično združitev Meha z MMB potrdi, ji verjame, v **Ženinu** spodbije. Rešitev je težja, kot se zdi Krzu, dokler veruje v dosegljivost Amerike, kot verujeta vanjo Poljanec-Dioniz v **CanVidi**. Šel nazorno pokaže rebra te zamisli, že v **ŠelVidi**, do kraja v **Savni**. In izgubi upanje, da se spleča še ls Dt. In se RR v Polika na osnovi Ideole AnKa.

Krż kar naprej ponavlja isto: izpričuje svojo vero, da bo šel v Koromandijo; ponavljanj, ki so Umet psihološko v drami potrebna, ne bom navajal. Le, kar Krż dodaja; recimo prostodušno in kar se da točno Krito Župa-klera: »Gospod v mrzli hiši« - cerkvi - »poje slabo. Ne poje Ameriki! Ne čuti Amerike!« Ne čuti Boga, kot ga ne čutijo JOGSŠki + nadškof.

Vse, kar je in čuti Krż, je zdaj v njem uperjeno v Tro. »Karuzo bo pil cafebrazil iz Amerike, tam čez jo bo pil. Tamle nad hribom, nad morjem je Amerika. Karuzo bom kar šel čez hrib.« In - že v začetku drame se pojavi - kot v dobri dramaturgiji - leitmotiv: kamenčki; »Karuzo je šel - nabral vrečo kamenčkov. Gamarja zna tako metati kamenčke, da po vodi skačejo. Karuzo ne zna. Karuzu kamenček potone, ne skače kamenček, ko Karuzo mečem.« Krż bo, ko bo obupal, kot kamen(ček) potonil. Marja še ne; dokler ne bo rodila. A kaj-koga bo rodila? Zupan je vedel, koga bo rodila umirajoča Nina v **Rojstvu**; NSvet, Kom. Viktorija v **Brez sveče** tega ni vedela. Tudi Marja ne in mi ne, ki spremljamo dramo. Pred nami je - v Prihi - vse neznan.

Za Zupana kot NOBborca je bilo vse znano, predvideno in predvidljivo, a se je prav zato, ker je bilo tako trdno (verovano), vse podrlo. V Prihi **Kaza** se ne more nič podreti, ker nič ne stoji. V tem trenutku-fazi je vse - na koncu drame - potopljeno, če ne v morje pa v travarico. Je to napoved zmage droge? Droga v vsakem primeru - v lDdbi - zmaguje. Razlika je le, ali zmaguje fizična droga, to je dekadenca in konec Čloštva. Ali pa zmaguje Ideol (Psduhovna) droga islamizma in ultrafundamentalistične obnove Krša. V Musldeželah zmaguje, v Slji ne; nadškofetu se ni posrečilo skoraj nikogar prepričati v nujo obnove PV droge, Tot vere v zmago FKra. Le nahujskati nekatere, ki vidijo v zmagi KČe korist za svoj žep in Mašč nad Sžom in Už v oblasti, v Tot oblasti, ki je ReFe. DSKC prireja diletantsko predstavo, islamisti so stvarna grožnja. Vere v NSvet ni več, le še v moč imidža. To je ugotovila sestra Wirov Andrejka, zato predava na Pop-TeVe.

Ko ga skušajo mestne dame socializirati, se Krż - z neznansko močjo, trdovratnostjo - upira, kar naprej ponavlja: »Bo pel v Amerika Karuzo! Bo! Amerika ni tu! Z ladjo se gre čez hribel! Mu je Gamarja rekla, da se gre z ladjo čez hrib!« Krż ni in tak, kot je, ne more postati SAPO. Ni cepljen zoper dvom, ni sposoben prenesti vdora OISa. Prvo razočaranje je - bo - zanj že zadnje: S.

Gospe treznijo Krza, zaman napadajo Marjo: »Marja naj najprej sebe v red spravi«, ni normalna. »Samo gramofon poslušaj. - Bega jo gramofon in ona tebe! - Taka je kakor malopridna sestra Lizaveta!« Nikamor se ne da priti, nobene Amerike-Koromandije ni, kot menita tudi Tonetova žena in tašča v Smoletovem **Potovanju** in Kreonov dvor, nevidec Tejrezijas et comp., v **SAnti**.

Gospe se Krzu posmehujejo: »Kam boš pa šel? - Boš hlače namesto jader razpel?«

Gospe so resnica Mešmesta, IdDbe. Po njihovem je Krz last Dbe; analogno je vsakdo last Dbe, razen tistih, ki v Dbi vladajo; a tudi ti ostajajo znotraj (Id)Dbe. V tej točki se Dak ni mnogo odmaknil od Mraka, recimo od ravnanja SpoDo Mešev iz **Vidovega plesa**, na genialnega slikarja van Gogha gledajo enako kot v **Kazu** na Krza. Ta razcep med Pračlom in Dbo so razvila - na osnovi CanD, **PohPetra**, Mlakarja iz **Duš** - ravno 20-leta, Mrak izhaja iz njihovega duha, že v **Obli**, uprizorjeni 1925. Gospe terjajo Krza nazaj; menijo, da se je preveč osamosvojil. To zaščito, ki je FP tipa in preprečuje NastSAPOe, poznam tudi sam. Upor Dbi - avtoriteti, staršem, šoli, KCi, Ptji - mora udeležiti vsakdo, ki hoče postati SAPO; sicer ostane ovca-ud nadrejene mu Klde.

Gospe: »Me smo ga redile.« Stalni refren v Dbi: mi smo mu omogočili, da je postal, kar je, zato mora biti hvaležen, tj. odvisen. »Me smo ga varovale.« Varovanje=strahovlada. »Me smo plačevale zanj.« Kot da bi poslušal Ptjo iz leta 1950. »Mar me nismo mesto?« Dolžne so poskrbeti, da bo spet red. »Tako ne gre! Ponoči petje - podnevi škandali.« Svet-Db pada iz tira, mesto je v krizi. »Nag skačeš podnevi, ponoči se dereš!« Krz se upira terorju (»Karuzo mora v mrzlo hišo! Karuzo poje in spi, ko prešteje zvezde. Kdo pa bo zvezde štel, a? Kdo bo zvezdam pel, kdo? Za zvezdami v mrzli hiši tudi je Emerika!« Krz se izraža nenavadno precizno.) A zaman. Gospe: »Nazaj! Nikomur ne boš pel. Me ti bomo preprečile!« K-da poslušam svoje Varuhe iz mladosti, predvsem Ptjo; isto bi rada DSKC, a v PMLD ne gre več. Oz. ponavlja se isto, a ne v okviru Ož(K)lde, ampak Dv okvira-sistema. Zdaj sme Čl vse, le enega ne: stremeti v Emeriko-Dt. Škandalov lahko dela kolikor hoče, PMLD vključuje Makkaos, je Db dinamičnega ravnovesja, nenehnega samouravnovešanja zaradi nenehnih Strnih tekem, spopadov.

Iz svoje mladosti slišim natančno takšne očitke-nasvete, kakor jih dajejo Gospe; tudi v tem je PMLD ustrežnejša, omogoča Svo. Gospe: »Lahko bi delal! - Lahko bi obiral oljke, jih stiskal! Poglejte, kako močne roke ima.« Čl ni zato na svetu, da išče Dt Emeriko, ampak da dela. V KlasMešDbi vlada še teror Ete; tisti, ki danes obujajo Eto (Hanzelj, BNak, PePKo, KC-teologi), se ne zavedajo, da vračajo KlasOžlDbo, Eto dela, Goli otok; je pa res, da delajo to, ker skušajo preprečiti Svo, ki vodi v drugost. Le SAPO ni nobenemu od teh v mislih kot cilj.

»Lahko bi jih s samimi pestmi stiskal, da bi olja dajale! Pa noče! - Ničesar nočeš! Navaden lenuh si, Karuzo!« Lenuhe v taborišče, ausrotten! Vse v imenu UtDbe KlasMešvrednot. A Krza ne prepričajo in ne ustrahujejo; zato ga bodo morali prevarati in skoz razočaranje ubiti. Krz je sicer bebček, vendar ima jasno zavest, kaj dela, da dela, da je njegovo petje visoka služba Is Dti: »Karuzo ni lenuh! Karuzo pojem! Karuzo bom pel v Emerika.« Krz ima celo izredno samozavest vidca in Umtka. Ta vidik je v vsakem Prapreroku. Tudi v meni, ki se učim za preroka.

Tudi sam sem mislil okrog 1988, da moram peti v mrzli hiši, v cerkvi, in sem vstopil v KC. KC me je - oba naju z Alo-Gošo - razočarala, do dna, skoraj do OISa, a sva vzdržala. Zdaj pojeva kot Krz: zunaj mesta, na obrežju, kjer se začinja Dt. Na robu vasi (Avbera), kjer se slišijo lisjaki in srnjaki, podnevi pa srečujem zajce in črnice.

Gospa prepričajo Svétnike - mestno elito -, da je treba s Krzom - z motnjo sistema - nekaj storiti; Že prve zavohajo krizo, so kot kapitolske gosi. Žup povzame njihovo zamisel, razvije jo. Žup je vrhovni lzb lDdbe, povsem v FD, nemalo pa še v KlasLD, vse do 1941; z DSKC skuša dobiti svoje mesto nazaj. Ne postajajo MBP, ki se vnemajo za Eto sredi PMLD, mali kleriki, dediči Župa iz **Kaza** in **Hlapcev**? SHKI in norovci družno preprečujejo, da bi prišle Dakove drame na oder, celo da bi bile objavljene v knjigah; ker imajo v lasti založbe in Gleda, se zgodi, kot hočejo. DurgeDinje jim služijo. Forsirajo MatZupa; vedo, da je MatZup PsRevar znotraj lDdbe, da vara in slepi, ko se dela kritika; čutijo, da pa Dak podira temelje - VIS - sistema, ker je eden redkih - najredkejših -, ki veruje v (po)lSDti. Naloga DurgDinj ni le skrb za Estpogon lDdbe, ampak tudi policijska: preprečevanje vstopa v zavest ljudi tistim, ki so vidci.

DakD je Zamol, kot **RSD**. Mucka so uprizorili enkrat, **Port**, kot vbogajme. Mrak je spet prečrtan. Kranjica je vodilna DurgeDinja v Drami SNG, obenem soproga dr. Schmidta, analitika MD, uredil je Majcnovo **ZD**, a na deske lJDrame ne pride ne **Meho**, ne **Brez sveče** ne **Ženin**. Te drame niso bile še nikoli uprizorjene. Dr. Schmidt razume MD kot Preša Kopitar, Umtka kopitar. Tudi SNG Drama je postala pod vodstvom Pipana Malega modno čevljarstvo. Letos bo uprizorila MatZupov **Hodnik**, sleparijo, če presojam dramo z Dgstališča. (Bogve, kakšna je drama Saše Pavček; drevi jo bodo krstili, seveda v lJDrami.)

Žup, ki je vrhovni uradni ideolog Dbe iz **Kaza**, začinja razmišljati o Krzu ES konkretno, jasno da na osnovi presoje o Hudiču z rdečimi očmi, Demonace. »Nekje hudičevo oko, drugje petje in ta Amerika.« Žup ima prav: oba momenta sta si v sorodu. Le da Lenin ni šel tako daleč v lSAlte kot Krz. Lenina je vrglo nazaj v DŽV, v EDč; Mrk ni bil miselno zmožen preiti Bm-EDč smodela. A zveza med njima je. Začela se je v CanD, z liki Mlakarja, Ščuke, Maksa, Jermana; v SD-20 se je razvila, a ob tem razcepila. Eno krilo se je radikaliziralo v smer Lenina, **Leto 1905** in vse do NOBD, do **Rojstva**, drugo krilo se je iskalo, se presamoveličalo, **Obla**, se zmedlo, **V vrtincu**, zblaznelo, **Zastori**. Muck in Dak ga obujata, na osnovi **GošVide** in **Vasi**.

Žup vrta: »Seveda govorim ves čas v prisposodobah.« KC je Kula. »Ta nočna, vsesplošna hipnoza, to petje, ki obvladuje mesto.« Kula je Hino. Žup dobro ve, kaj se skriva za prisposodbo: nazadnje Vojteror, MV-II Hacinova PP, Črna roka kot Krimkrilo Dmbstva. Glej Božičevega **Kriša** in kaplana črnorokca v njem.

Žup je previden, je etik; Eta pomeni, da naj se zla dejanja storijo na Humnačin, za masko blage dobrote, karitativosti, skrbi za uboge, kot jo kaže moj ponesrečeni sin Hanzeljč, vse bolj pa tudi MBP BNak, ki se sicer ta hip še noče z mano raziti, a se bo, prav kmalu. Žup uvaja zločin s pilatovanjem: »Kako naj razložim, da ne bom razumljen narobe? Dovolj sem videl, slišal. Na nas je. Smo, kjer smo. Smo, kar smo.« Perfektna retorika, Dak se je res s pridom učil pri Smoletu; MatZupov slog je v primerjavi z Dakovim Žurpolenarstvom.

Župa ni mogoče ustaviti; ko poprime misel, ji sledi kot pes sledilec žrtvi, zajcu. »V resnici to njegovo početje vnaša nemir med ljudi.« KC pa je zato tu, med ljudmi, da vrača mir; njeno Tem geslo je: Mir vam bodi! Mir z vami! Pomiriti=pacificirati, skopiti, ustanoviti ovčjerejo. Čeprav prehodno okrepiti nemir, kot teror ali celo kot DR. Čim več takojšnega intenzivnega nemira kot

SV, da bi lahko čim prej dosegli Večni mir. A tako misli DSKC, ki razmišlja še Klas. Evrlнца, ki se ima za dedinjo RLHa, pa se odpoveduje celo trenutnemu nemiru-SV, pristaja le še na Večni mir, tu in zdaj takoj. (Ko napada ZDA, odklanja vojno v Iraku, celo napad NATA na miloševićevsko Srbijo.) Dosegla je najbolj neumno točko razvoja-razkroja RLH VISA. Evrlнца je v takšnem SSLu, da je enako drogi.

Žup o Krzu: »Ni nor. Je pa problem.« Spoznanje, da ni nor, odveže mesto (ldDbo) odgovornosti, da bo likvidirala brezbrambnega norčka. Če ni nor, je odgovoren, torej sam izziva; sam se gre nasadit na sulico, s katero Mešelita brani Vevrednote ldDbe; ne govori istega jezika tudi LumProl v **Doli**?

Nastopa odločilni trenutek. KC=Kula, zato ne mara, da bi Krza kar zaklali, kot so to nedavno počeli Srbi z Musli in Hrvati, Hrti pa so vračali z mero za mero oz. Srbe že 1941 učili, kako se dela na BarBalkanu. (Kam sodijo Hrti? Tudjmanova Hrška je imela središče v Hercegovini. Ni bil Vojmister Šušak Hercegovec?) Žup že leta predava **Ev**, ve, kako je to zadevo izvedel St Pavel s pomočniki aposteljni. Kako se naredi prepričljiv teater; KC je največja mojstrica Gleda, Dv arhemodela, za katerim Prikr Ožldo. Je pa Žup celo Humst; zakaj ne? Danes je Humst vsakdo, Stres in Hanzel. Vsakdo se sklicuje na ČIP. Kot včeraj na Ptjo in predvčerajšnjim na Katboga. ČIP so nedotakljiva svetinja; kdor dvomi vanje, je hudič. Nastaja nova Demonaca. So potemtakem japiji in trgovci, ki bi prodali vse, tudi lastno mater, res toliko slabši od Hinetikov, ki se redijo od ČIP?

Žup: »Saj smo ljudje. Dajte mu že to njegovo Emerico«, seveda kot SSL-predstavo. KC daje vse - celo svojega boga - kot Gledpredstavo. Kdaj že je KC prakticirala psihoanalizo. »Mogoče pomaga! Rešite ga teh cap, ki jih slači! Pripeljite mu ladjo, godbo. Naj bo vsaj en dan res kakor pravi operni pevec.« Vsem ostalim po en dan iluzije, le svojemu velemojstru FKru naj se ta dan, dan VoMa v nedeljo zjutraj, raztegne v nebeškoVe. A ustroj predstave-prevare je isti. Žup le aplicira, kar zna. In to v imenu Katvrednot, predvsem Usma. »Imejmo usmiljenje!« O Usmu podrobno NDM.

Žup obrača vse na glavo: »Revež živi v utvari.« Stvarnost je bistveno Dgčna. Ko bo revež spoznal, da je živel v utvari, se bo normaliziral. Edina utvara, ki je dovoljena, je utvara s FKrovim VoMom. Ta je Krzu zmerom dostopna. Le obleče se naj, utihne, in cerkev mu bo odprta. Poklekne naj pred Najsvetejšim, ga prizna, s tem prizna samo KC, in vse bo v redu, ozdravljeno. Kratko, jasno, učinkovito. Le z eno lepotno napako: da je poskusni zajček crknil. Ni sprejel Župove-mestne ponudbe, odklonil je, da bi se šel to igro. Revček Krz je imel moč, da je to igro odklonil. MBP je niso imeli. Izbrali so SNar, da bi ga oboževali. 1991 je - naj bi - SNar VoM. Celu SNL. Ko se je izkazalo, da je ljud vprašljivo, da Nar kot okvir ovira ekspanzijo trženja, Datrg je globalen, sta odpadli obe vrednoti: NL. Kaj je ostalo, razen trženja? Eta kot regresivna retorika, a le za SHKI in norovce in KC. Vsi ostali Slici (se) tržijo, vrhovna vrednota jim je mali Kap in imidž, tudi Už v Seku. To zgodbo je uprizoril Dak v **Srečanju v Louvru**, v obliki Kode jo podaja MödD, **Podnajemnik**, **Truth story** itn.

»Nič ne more proti temu - čuden je. Mi lahko« pomagamo, on si ne more. »Saj ne more biti težko dobiti ladje? Pristaniško mesto smo! Poskusimo!« Klerik ni le ideolog, je tudi akter. »Dovolj bo, da ladja naredi polkrog po zalivu.« In je prevara predlagana, z mirno - najmirnejšo - vestjo, v imenu Ete. (Če je

treba, pa tudi ETE in IRE. Janševe priprave na puč spomladi 1994 so šle v to smer: ETE kot baskovske Reve, IRE kot KatDžV.)

Zamiselnost je vržena med elito, takoj je vzklikala. Zdr, ki je skoraj psihoanalitik: »Če bi dosegel cilj svojih fantazem, zna biti potešitev takšna, da bi preprosto pozabil, da je, kar misli, da je.« Odsvojil bi se, alieniral; postal bi, kar hočemo mi - Db -, da naj bi bil oz. da že je. Psihoanaliza je v službi IdDbe. Tema je PV razvi(ja)l Bartol, z vrhom v **Alamutu**. Tudi v **Čudežu na vasi** razvije Bartol isto temo: pokaže sleparijo VoMa oz. NA zdravljenja. Vse, kar ni skladno s stvarnostjo IdBa, je za Meše fantazma; ob - za KC - le eni dovoljeni fantazmi: Katbogu, o kateri pa smo se zmenili, da ni - naj ne bi bila - fantazma. V Dv - LDPM - je to dogovor. DSKC bi rada, da bi Slici sprejeli Katboga kot dogovor, saj Db brez Ete ne bo vzdržala pred naletom kaosa. Po svoje ima KC prav, Libci se igrajo s Svo. Delajo se, K-da je brezbrežna, K-da jih ne bo kot kaos udarila nazaj in pokončala. IvSvet se je tega dobro zavedal, ko je pisal **Šeherezado** in **Vrtove**.

Načrt je sprejet. Župan - Dž oblast skrbi za dobro izvedbo: »Kar se tiče stroškov, ne skrbite. Vse na račun mesta, ladja, godba, obleka. Povejmo ljudem, da bo mesto Karuza poslalo na turnejo.«

V 3-em dejanju priprave tečejo, vlada vsesplošni naivni cinizem; ta je najhujši, recimo Tip za SrKosa. Župan: »Ves ceremonial, cel cirkus z ladjo, z godbo, je samo zanj.« Pravo ljudslavje, Pogpraznik. »Mesto že cel mesec živi za današnji dan. Vsi čakajo, vsi istih misli« - vistsmerjenost, doseženo je poenotenje, kriza se zdi odbita, preložena -, »da bo v največje veselje prav Karuzu.« Kot je Uršuli, ko jo pečejo na grmadi, **Sam**.

Krzu so priskrbeli vse, kar potrebuje, da bi bil - seveda na zunaj, po sliki-imidžu-videzu - čim bolj podoben Carusu. Tu so »škornji, usnjene hlače, usnjen suknjič, klobuk.« Vse narejeno po naročilu, kot v Gledu. Škornji so »natančen posnetek ... kakor na fotografiji.« Světnik jo je »izrezal iz italijanskega časopisa«, znani fotos Carusa, menda iz Pucinijeve opere **Dekle z zlatega zahoda** ali vsaj nekaj v tem duhu. Bistveno je kostumiranje, RR vsega v oder-Gled. »Godba stoji tule na pomolu, tik ob ladji. Tu je postavljen oder in semle stopite vi, župan, zraven vas stopi Karuzo.« Vse nared, celo »rdeča preproga«. Vsi so se naučili scenarij na pamet, kdaj kdo kaj postori. Mesto-Db se spreminja (RR) v teater. Dak pokaže eno od bistev IdDbe, ki je že v jedru, od začetka, DvSim. Zato je dramatika trajna: ker je Strna. Verjetno že prvi Čl ni ubijal kot Bar, kot Srbi 1992 Musle-Bošnjake: z nožem (kamo). Ampak na teatralen način. Srbi so le ReBar, le regres v kaos. So pomota. Ne motnja sistema, ampak sistem v cunjah. Srbi so LumSrbi. Normalna Db pa je skrbela za to, da bi se najhujši zločini odigravali kot igra-obred. Tudi PVD je reBar, vsaj njegova forma. Ni naključje, da so pobijali uklenjene Dmbce predvsem Hercegovci, hercegovske - srbske - brigade. Bosta Srbija in Hrška res ostali v Evropi kot kloaka?

Světnik: »Pa načrtu so ljudje v pristanišču razvrščeni takole v polkrogu in če temu polkrogu dodate vrisani kurz barke«, ki bo naredila v zalivu polkrog, »se naenkrat pred vami pokaže popoln krog. Sklenjen krog.« Krog je Stš, torej najvišje SSL-prevara, bit in bistvo Ideace. Gled v polkrogu.

Pripeljejo Karuza, našemljenega, osmešenega, revež pa se da prepričati. Posmehujejo se mu, ko se delajo, da ga občudujejo; Župan: »V veselje in ponos mi je, gospod Caruso!« Ga že titulira kot Carusa. »Prekrasne hlače

imate! - In klobuk! - Kakšen klobuk!« Ena sama klavrna farsa. Pa mar ni bistvo ObDbe farsa, saj se vladajoči Strno zmerom posmehujejo ubogim, razen ko so etični in imajo z ubožci Usm. Fej.

Reveža prepričajo, da je ladja »nepotopljiva«, da »gre čez hribe«, seveda »v Emeriko«; in da je Krz Caruso. In revež nazadnje verjame, ves srečen kliče: »Za zvezde, za zvezde, za zvezde, za zvezde ...« Posebej v takšnem trenutku je vidna razlika med božjim otrokom in ARF-SAPO. Can se je zavedal, zato je Petra v **Pohu** naredil za Krimca-razbojnika, le da se ne bi pustil zlorabiti, kot se je božji otrok Učo Šviligoj; Can je bistrourmno, le navidez cinično obrnil razmerja na glavo. Istega sem se že zdavnaj zavedel tudi jaz, že kmalu po vojni, in se odločil za Nieta, za moč NČa; izkusil sem, da so z mano ravnali kot s Krzom, le da ne do kraja. Omogočili so mi, ker niso uporabili zoper mene vseh sil, da sem zlo RR v protistrup, ga jemal kot cepivo. Sledil tudi **Poh** Petru, ne le Gomizlju. Oba sem igral, a obenem oba bival, z namenom, da bi postal drug od njiju, Tretji. Se mi je posrečilo? Do neke mere.

Svétnik: »Takole dvignite roke, Caruso. Povlecite jih ven in pomahajte.« Župan izgublja živce, vse mu gre prepočasi: »Mahaj. Mahaj! Zunaj čaka godba, ljudje, množica pred rdečo preprogo zate in rdeča preproga pred ladjo, ki k zvezdam pelje. Kaj še hočeš, norec!« Norec! »Opravimo že!« Krz. »Karuzo maha!« Krz se ne imenuje Carusa; ostaja Krz! »Karuzo vidi mamaata. Karuzo gre v Emeriko. Karuzo ima nasmeh čez lica do oči. Karuzo gre.« Gre, v klavnico.

11

Četrto dejanje se začne z didaskalijo-opisom: »Svečana godba. Ladja že plove na odprto morje proti horizontu. Na njej Karuzo s širokim nasmehom.« Na obali množica. »Ladja se oddaljuje. Karuzo maha. Množica je navdušena, praznovanja so Už. Svečanosti imajo nalogo, da krepijo enotnost Dbe, njeno zavest skupnosti. Gospe so tudi Etzadoščene: »Naredili smo dobro delo. - Pravi praznik«, skoraj laična maša. »Srečno, Karuzo!« Vse se zdi urejeno: RKPLEL. Svétniki: »Kako lepo plove ladja. Čudovit prizor.« - Mirno morje. Db se resocializira. Vse je čudovito. »Čudovit dan. - Čudovit pogled. - Čudovito mesto.« KAv.

Ladja »počasi obrača.« Zgodilo se je. »Karuzo se vrača! Karuzo je zdrav! Karuzo ni več Karuzo!« Mag je uspela, tako se zdi gledavcem na obali. Med njimi so le redki, ki delajo težave, Dav, in ne verjamejo, Radko.

Ko se ladja toliko približa, da gledavci razločijo osebe na nji, opazijo, da »se Karuzo ne smeje več.« Župan ima to za Poz znak: »To je zelo dobro. Uspelo bo. To je dobro, da se ne smeje več.« Zakaj pa bi se moral smejati? Ž je kruta reč, polno dolžnosti, norec pa se smeje, kot da je vse idealno. Vendar se Župan moti: s Krzom je nekaj narobe. »Na ograjo leze. - Padel bo. - Ne drži se več. Roke dviga.« Župan: »Čemu jih dviga, norec. Padel bo.« Vidijo, da »joka«. Župan: »Dobro je, da joka.« Je res vse dobro, ker mora biti dobro vse, kar sklene in izvede mesto-ObDb? Tako bo in nič Dgč! »Prišel se je za ograjo. Ne bo padel. - Ne, ne bo padel, naš Karuzo, ki ni več Karuzo. Spet bo mir v mestu.« Šele zdaj je postal »naš«. Tudi zato se tako ogibam te

oznake-besedice in skušam, da ne bi bilo nič Poz, kar bi lahko označil kot »naš«: naš Nar, naša Dn, naš pes, naša vojska, naša oblast, naša zemlja.

Zmotili so se: Krz »je skočil.« Ne, »ni skočil«, se upira Župan. »Nemogoče«, da bi skočil. Nemogoče ne bi smelo biti dopuščeno. A je. Nobena oblast ni dovolj močna, da bi zadržala red (RKPLEL), kot si ga želi, kot ga predpiše. Zmerom se kaj ponesreči, vdre Konta, se kje kdo, neposlušen, upre. »Res je skočil. Odrinil se je. V vodo leti. Roke ima v žepih.« Čeprav Župan ponavlja kot blazen: »Ni mogoče«, je mogoče, se je zgodilo: Krz se je odločil za Sm. Župan mora le priznati: »Ne vidim ga več. Nikjer ga ni več.« A to je le Ćmp priznanje-opazanje. V RLH VISu obvezuje, v Magsistemih ne. NA gibanja nastopajo takoj, ko začne KC (ProtC) v LD izgubljeni Mag moč; nadomeščajo jo. Čl ne more brez avtofasc. Da bi vzdržal strahoto Ža - spoznanje, da je Ž=S in da je Čl le reč -, mora obnoviti sanje. Ne ls Dti, ampak VoM, ki je trditev, da se Ž obnavlja iz Si. Da ostaja takšno, kot je (ld), a da se skoz avtonegacijo (AD) spet utrdi, na Pomlad, Čl kot Pomladni kralj. Ne odpre se Dt, utrdi se ldb. Če ljudje ne verjamejo več v FKrov VoM, naj tega nadomesti kateri koli Dgč VoM, magari Krzov. Žrtev se RR v SŽ, s tem v temelj ld-sistema. **Kaz** obnavlja sporočilo **ŠkofPasa**, le da ga razkrinka.

Drugi svétnik je kot Marija Magdalena na velikonočno jutro, ko ugleda vstalega FKra: »Ampak jaz ga vidim. - Tamle je! Ga vidite.« Ne z vprašajem, s piko, kot dejstvo. »Tamle ob ladji.« Rešitev je vržena, Prvi svétnik že niha: »Tudi meni se zdi.« Še hip, pa bo že verjel: »Madona! Res je!« Dogajanje se odvija po novem scenariju, ki ga organizatorji tega novega pasijona sicer niso predvidevali, a je znan iz KC-Zge, takoj so ga uporabili kot rezervni scenarij. »Dviga se! - Iz vode ven gre. Cel gre ven iz vode! Glejte!« In vidijo. Vsega: »Cel je zunaj. Škornje vidim. - Pred ladjo gre. Po vodi gre. - Po vodi hodi. Sem gre. Nazaj gre. Maha nam.« Pozdravlja nas. - »Jaz vidim.«

Tisti hip, ko začuti Čl svojo GhK, a je ne more prenesti, ker se ima za Ćtpoštenjaka, si izmisli Ideaco, Pspremaganje fizisa. Zdaj niso več krivi, Krz ni utonil, niso ga pognali v Sm, kot tudi JKra niso zares ubili; le nekateri, Judje-Komsti, **Obs.** Mi, ki vidimo njegov VoM in verjamemo vanj, pa smo očiščeni, nagrajeni. Pokazal se nam je živ, s tem sporočil, da ga nismo ubili, da je Ve, mi pa bomo Ve z njim. Zgodba nima luknje, popolna je.

Meši ugotovijo isto, kar so Kani že pred dvema tisočletjema: »Proti meni gre, čudež!« Vsi: »Čudež!« Celo »čudež na vodi!« To je dramatikova napol skrita Ira: kot **Ples na vodi**, filmski spektakel z Esther Williams, ki ga je še Ptjenzura dovolila. Filmske zvezde - ne tiste Krzove - so v filmu tako spretni, da se zdi, kot da lebdijo nad vodo. Angeli. V PMLD so angeli filmske in pop zvezde. Enako Fasc privlačne so kot v FD Snice. Maga se nenehoma obnavlja; Ravnjak v **Fletu** verjame v njeno obnovo, Dak pokaže mehanizem SZSLa. Iskra SSLa je bila ukresana, razgoreva se. »Na kopno gre. Po oni strani.« Če je tako, je naša dolžnost, da gremo »za njim!« Krik vseh: »Za njim! Čudež! (Stečejo desno.)« Rodil se je novi bog, kot Afrodita iz morske pene.

Začenja se ls, ki je s stališča DgTije Psls. »Množica priteče nazaj,« ugibajo, kam je šel, kje ga bodo našli. Apostole je obremenjevala slaba vest, da so JKra zapustili, glej Mrakovega **Janeza Ćvangelista**, pa so se morali prepričati, da je živ in da so ga našli ali da jih bo našel on, najprej v Ćmavsu, nato v njihovih srcih-dušah, po vsaki odvezi, v vsakem zakramentu. Mrak je prav v teh dveh dramah najbolj Katnavdiha, tudi v **Apostolu Petru**, padel pod svoj nivo,

se v zanj najtežjem času, ko je izgubil PriSo ženo Karlo, zatekel k SSLom. Peter sreča FKra pri rimskih vratih. Je pa res, da je Mrak zgodbo primerno RR. Peter sreča FKra zato, da bi ne le verjel (utr dil vero), ampak da bi sploh obstal; Rim je hotel zapustiti, strah ga je bilo. Privid FKra mu je vrnil pogum, ga utrdil za dočakanje žrtveniške Si. SSL v službi velike Etmoči. Vendar: KršDb (ne le KC) temelji na SŽ; s tem na Magi, na Sti. Koliko je danes, v PMLD, vreden in operativen tak pogum, takšna osebnotna moč, ki reproducira FP? Dak ima prav, ko Petrov in Janezov model odkloni. Sam Mrak ga je odklonil. V **Vidovem plesu** naredi Vincent Sm, kar je za KC greh. Tudi Preš v **Spovedi lučnim bratom** ni SŽ, čeprav sta oba z Vincentom v hudem Trpu; tudi Preš poskuša Sm.

Če bo za pomirjenje mesta-polisa (IdDbe) potrebno, se bo že našel kdo, ki bo naredil novo Algo, jo utemeljil na bogu Krzu. V realnosti ni prišlo do tega; Krza je nadomestil Lenin. Prišlo je do LReve, na osnovi SIZ-30, glej SD-30, med **Punto** in **Meglo**. Ko pa je propadel tudi poskus z Leninom (KaKijem), je nastopila PMLD, Db, ki nima - ne potrebuje - več enotnega Mag temelja-VISa; dovoljuje oz. celo forsira mnogo Mag NA sekt; PMLD je razdrobljena, fragmentarizirana Db, katere bog je Kap, Kap pa ima v sebi Pot, da bo Čla RR tudi genetsko. V tem je močnejši od vseh prejšnjih bogov. Ni čudno, da se PePKi in BNaki in Hanzeljci upirajo ravno Kapu, ga napadajo. Predvsem pa KC. KC je za Kap, če je ona ta Kap; če je ves Kap v FKru.

Ker v SZgi po letu 1920, ko se dogaja **Kaz**, ni prišlo do nove KrzRlge in ker je v DaSliji vladajoča LDPM, Dak pokaže, kako se nadaljuje Is Krza, ki se RR v Is Dava; med Krzom in Davom se ne razločuje več. Oba sta izginila, oba je treba najti, ker verjamemo, da se nista utopila. Zato iščočii takole reagirajo: »Moral je na ono stran«, če ga na tej nismo našli. »Za njim«; »ona stran« ne pomeni onstranost, ampak le le, če je bila prej De-stran, le nasprotje-dopolnilo. »Meni se je od začetka zdelo, da je šel v ono smer. - Na napačnem bregu iščemo. - Midva greva tod.« Eni bodo šli tod, drugi drugod, a v PMLD je to normalno: pluraliteta Dgč izbir. V FD je bilo Dgč: ko so šli Proti v drugo smer, je prišlo med njimi in Kati do SV. SV danes ni več potrebna. Dbe-polisa ne ogroža več Dgč vera, ampak čisto nekaj drugega: izguba realitete, derealizacija, Dv. Čl se je dozdej zmerom rešil, ker je kombiniral vse tri arhemodele: Ožldo, Dč in Dv.

Ko ostane Dv sam, se vse RR-reducira v Av. Dačvra s svojim mirovništvom in Anamerikanizmom, z odklanjanjem vojne, nezadržno polzi v AD, v dokončen Sm, ne da bi se ga zavedala. Polzi v drogo. Love v geslu Make love not war je droga.

Navsezadnje se skaže kot avtofasc in droga tudi BNakov Pvt ErS. Komaj sta v njem še dva; vsak od njiju - členov para - je za ostalega SSL-konstrukt, sredstvo lastnega Av(tizma). BNak se pridruži IvSvetu kot dramatiku **Svita**. Obema je svet ušel, ostala sta vsak sam v histerični težnji, da bi našla mater in/ali očeta, starša. Kot Krz. Je takšna tudi **Kasandra**?

Zmagal je **Dešek**.

Oktober 2003

SPREMNE BESEDE

Knjiga **VMD (Veliki, mali, drugi)** je prva v novem letniku **RSD** (RSD-2004). Normalna serija **RSD** se je zaključila z letnikom 2002. Letnik 2003 (RSD-2003) je ves postavljen računalniško, 8 knjig, od vsake obstajata le po dva vezana izvoda. Letnik RSD-2004 pa v glavnem ne bo postavljen niti računalniško, zgolj v cedejkah, razen ene ali dveh knjig; ostale bodo le v popravljenem tipkopisu, kot je pričujoča: **VMD**. Tipkopis je redigiran, pripravljen za natis, če bo kdaj do njega prišlo; do moje smrti najbrž ne, ker sem izstopil iz SDbJavi, a ker mi tudi manjka sredstev za izdajo knjig, namenjenih za trg, torej vsaj za nekaj 100 izvodov.

Knjige letnika RSD-2004 je popravila Ala. Knjige prejšnjih letnikov sem popravljaj - za natis - jaz sam, Ala je nato popravljala printe in špigle. Z Alo sva sicer skupaj pregledala nejasna, dvoumna, zatipkana mesta, vnesel sem podatke, ki so v prvem tipkopisu manjkali, a zna se zgoditi, da je-bo v knjigi in nadaljnjih knjigah še kaj narobe, saj tipkopisov nisem prebral-prekontroliral podrobno in v celoti. Zanje soodgovarja Ala, kar je tudi prav, saj sva oba avtorja **RSD**.

Kaj in kakšni so vsebina, kompozicija, sporočilo itn. **VMD**, pojasnujem sproti v samih razpravah. **VMD** je sestavljena iz štirih nosilnih razprav, kot je razvidno iz **Kazala**. Dve D(ovj)akovi drami oklepata Břozovo in Gořino. - Vsebinska **Obsa** je objavljena v knjigi **SV**, glej Pniz **DSPE 2**.

Za RSD-2004 imam že kompletno napisane-natipkane prve 4 knjige: 1. **VMD**, 2. **Patrioti in pokvarjenci**, 3. **Vojaki in trpini**, 4. **Ěseji, pisma, portreti 1**.

*Obraĉun, dan pred
bořiĉnim veĉerom 2003*

SPREMNE BESEDE II

Od leta 2004 se je oblikovanje, izdajanje, tiskanje **RSD** knjig nekoliko spremenilo. Naša sodelavska skupina ni več zmogla - finančno, organizacijsko, zaradi pomanjkanja časa izdati računalniško natisnjenih vseh 10 knjig, kolikor sem jih bil vsako leto napisal oz. sestavil za izid. Izdali smo (2004) - kot založba GolKerKavč, a tudi brez te navedbe, le 4 knjige; kot pravim, vse te pa računalniško. Vsaka od štirih je »izšla« tudi kot knjiga, v črnih platnicah; Ala ji je napisala naslov; vsaka v dveh izvodih, eden je Alin, eden Ajdin. Poleg tega pa so vse 4 knjige še enkrat - tretjič - natisnjene-izdane kot ena-skupna knjiga, naslovljena **Četverka-2004**; vezana je v črno polusnje.

Četv-04 vsebuje še en tekst, ki ga v posameznih knjigah iz **Četv-04** ni. Sestavljen je iz naslovne strani, ta vsebuje napis **Četverka 2004** in naslove vseh štirih knjig, nato pa, od strani 1 do 2, s fotosom Ale, Ajde in mene, tekst pod naslovom **Predgovor Četverki-04**. V njem razložim razliko med knjigo **Četv-04** in posameznimi - štirimi - knjigami, ki jo sestavljajo. Načelo in prakso takšnega sestavljanja in urejanja vsakoletne bere **RSD** smo ohranili do danes; zato velja za vse letnike **RSD** od 2004 do 2007.

Četv-04 se nadaljuje s 1. stranjo knjige **Uvod in načrt**, njene naslovne strani kot tretje; s 5. stranjo se začne sam tekst knjige, **Prvi del**, naslovljen **Ěsejistična priprava**; na 7. strani je začetek objave prve razprave, ki tvori **Uvod in načrt**; naslov te razprave je: **Srečanje s Bratkom Kreftom (panorama)**; razprava je objavljena med stranmi 7 in 56; napisana je bila 1985. ltn., vse po znanem zaporedju, do končne **Zadnjice**. Ta je na strani 246.

Po istem modelu so narejene tudi ostale 3 tiskane knjige v **Četv-04**. Druga ima naslov: **Volčji ali zimzeleni čas**, 240 strani; tretja: **Predavanja**, 288 strani; četrta: **Red blodnje in vizija**, 276 strani. V tej je dvoje **SB**, **SB 1** na straneh 241 do 242, **SB 2** od strani 243 do strani 258, z več fotosi. (Midva z Bogomilo, nato s pravnukinjo Zalo, zbor Ličanov v Ilirski Bistrici itn. do skupinskega fotosa, na katerem sta tudi MOč in MoM, ujec Ernst Tomc in Bratko Kreft; fotos je iz let 1927/28.

Na strani 240 te knjige je natisnjen do tedaj neobičajen tekst(ič): **Pojasnilo k Šestkratnici**; (**6x**); pojasnjuje, kako je sklop tekstov **6x** nastal, kako je prišel v knjigo **Četv-04**. Gre namreč za kompleks-celoto tekstov, objavljenih v **Četv-04** pod naslovom **6x** (med stranmi 199 in 240). Kompleks je sestavljen iz 4-ih podkompleksov oz. dveh polovic, ki se ujemata. Kako?

Na straneh 200 in 201 so štirje teksti (podpodteksti oz. podpodsklopi): Naslov knjige, ki je v **6x** objavljena le informacija o nji, ne pa sama knjiga. Sama knjiga - **Veliki, mali, drugi** - izhaja šele zdaj, v jeseni 2007; vanjo pišem

te **SB II**. (Naslov Pniza: **Iskanje drugosti 1.**) Ta podpodkompleks obsega zgornje pol strani. Na spodnji pol strani je objavljena **Zadnjica**, ki razlaga knjigo **VMD**. Na zgornji polovici strani 201 so objavljene **SB** (od zdaj naprej jih bom imenoval **SB I**), napisane, kot zvezo pod njimi, kot »obračun, dan pred božičnim večerom 2003«; torej bo od tega časa kmalu preteklo štiri leta. - Na spodnji polovici strani je objavljeno **Kazalo**.

Na straneh 202-203 je vse analogno kot v prejšnjem primeru. Štirje podkompleksi: naslovnica: **Patrioti in pokvarjenci, Zadnjica, SB I, Kazalo**. - Na straneh 204-205 gre spet za analogno - celo simetrično - kompozicijo: naslovnica **Vojaki in trpini** itn. - Na straneh 205-206 spet - in do konca analogno: naslovnica **Iskavci smisla** itn. Na straneh 208-209 naslovnica nove knjige, dane le kot informacija: **Operacija Ciril-Metod** itn. In na straneh 210-211: naslovnica **Triumf Ciril-Metod** itn.

S tem se informacije o **6x** še niso izčrpale. Vsaki od napovedanih šestih knjig je dodan oddelek **VsD** (**vsebine dram**). Navedel jih bom le za 1. knjigo, za **VMD**: Dovjak, **Pipin Mali** in **Karuzo**, Goljevščkova: **Srečna draga vas domača**. Vse, kar sodi v informacijo o knjigi **VMD** (štiri kompleksi + **VsD**), ponatiskujemo v samostojni in normalni - le da spet zgolj računalniško »tiskani« - knjigi **VMD**. K tej pišem **SB II**.

Ker pomeni **6x** dvakrat po 3 skupaj vezane knjige, bo izšla **VMD** skupaj s **Patrioti in pokvarjenci (PaP)** in z **Vojaki in trpini (VoTrp)** pod skupnim naslovom **Trojka-A 2003**, medtem ko bodo ostale 3 knjige iz **6x** izšle pod skupnim naslovom **Trojka-B 2003**. Upam, da bom načrt izpolnil do spomladi 2008; večina od 6-ih »knjig« se že računalniško pretipkuje; **VMD** bo izšla prva med njimi.

VMD je računalniško stipkala najina vnukinja Severina Lotrič; zato je prav, da dodam tem **SB** tudi kak njen fotos ali dva.

1. oktobra 2007

Alenka, Taras, Severina

VSEBINE DRAM

(povzela Alenka Goljevšček)

Krištof Dovjak: **PIPIN MALI**, 2000

OSEBE: *PIPIN MALI*, majordom in frankovski kralj. *BERTRADA*, njegova žena. *KARL*, njegov prvorojenec. *KARLOMAN*, njegov brat. *NEUMAN*, škof. *PRESTOLAR* pokojnega Teodorika IV. *PRESTOLARKA*, njegova žena in dvorna dama. *VOJAK*, njegov sin. *KONKUBINA*, dvorna dama. *ŠTEFAN II.*, papež. *PIJANI ANGEL*, mož papeža Štefana. *BEGAVKA*. *NOREC*, kasneje kamnosek. - Godi se na tleh današnje Francije leta 751 in 753.

Prestolar popravlja razbiti prestol, ki ga je majordom Karel Martel z bolnim kraljem Teodorikom vred velel vreči čez obzidje; zvest je mrtvemu kralju, noče zapustiti podzemskih prostorov palače, kjer je zaprt tudi Teodorikov norec. Karla je nasledil Pipin Mali, zapleten je v neskončne vojne za prestol s sorodniki, prizadeva si, da bi ga papež potrdil za kralja. Medtem si je Norec v ječi z orjaškim žebljem razklal glavo, odnesejo ga na travnik mrtvih, kjer ga po celem letu spanja zbudi Begavka z ogromnim trebuhom, v katerem nosi sedem plodov, ki jih je spočela s svojimi bratranci. Njena slina ima čudežno moč, Norec oživi in postane kamnosek: z žebljem iz svoje glave bo izklesal portal s krono, skozi katerega bo vstopala svetloba z neba. Z Begavko se napotita čez pšenično polje v deželo belega kamna. - Pipin je maziljen za kralja, obišče ga novi papež Štefan II., ki se takoj pokaže kot pravi gospodar: Pipin mora braniti sveti sedež pred Langobardi, čeprav je bil prej njihov zaveznik. Bertrada moža zaničuje, sina Karla vzgaja trdo - naj bo osvajalec, mož dejanj, cesar! Njena vzgoja sovpaše s Štefanovo vizijo o zgraditvi enotnega svetlega cesarstva. Trije vhodi so: prvi med ljudstvom in kraljem, drugi med kraljem in Cerkvijo in tretji med Cerkvijo in Bogom; ker Cerkvi svetuje On, kralj lahko ukaže le tisto, kar mu ukaže Cerkev. Za dosego svojega cilja pa papež potrebuje Norčeve vizije in Begavkine otroke, ki naj zasnujejo sedem novih rodov. Pijani angel torej poišče Begavko, onespособi Norca, ki jo hoče braniti, in jo odpelje na dvor, kjer jo prisilijo, da rodi. Pri rojevanju sedmega že umira, zato jo odnesejo k Norcu, kjer se ji posreči še zadnji porod. Od zdaj naprej se ljubimca ne bosta več videla, njo kot spokornico in tolažnico kraljev odpeljejo v Saint Denis, njega pa prisilijo, da začne klesati tri vhode v katedralo, ki jih bo osvetljevala strašljiva svetloba moči-avtoritete. A Norec ostane zvest svojemu prividu, na portalu kleše skrito krono, ki bo spajala nebo in zemljo. Sam ostaja v svetlobi, kajti svetloba ni od kralja ali od papeža, ampak od vseh! Karl njegovega videnja ne razume, sam hoče bleščati ljudem v oči, leti, vihti zastave, je pozlačen vojak na vzpetem konju! In strašno rad bi se igral s kamnosekovimi otroki - pa mu mama ne pusti!

Alenka Goljevšček: **SREČNA DRAGA VAS DOMAČA**, 1999

OSEBE: *FRANCE PREŠEREN. MUZA. ZELENKO POVODEN, inženir. URŠKA ŠEFERJEVA, njegova žena. PRIMICOVA. JULIJA, njena hči. Dr. ALOJZIJ REPE, direktor banke, mestni župan. Dr. ZVONKO ŽUŽEK, sociolog, dekan FF. BORIS REHAR, MOJMIR HVALEC, ADOLF JELČIČ, JURIJ DOBNIK, podjetniki. JOC, klošar. GUSTAV VON SCHUMANN, ezoterik. KUMER, član Društva za zaščito proteusa. TAJNICA I, II. SOBARICA. VOZNIK. POROČEVALEC. Policist, Napovedovalka, Dekleta, Novinarji, Firbci, množica. - Godi se v Ljubljani, danes.*

1. DEJANJE: Prešeren oživi, z Muzo se potepata po Ljubljani. Sreča ju Urška s soprogom (povodnim možem), srečna ju povabi k sebi in naredi načrt, kako bo ubogega papana, ki je pretrpel toliko krivic in revščine, osrečila: treba mu je preskrbeti slavo, denar, nagrade, poroko z Julijo - tudi ta je zaradi njegovih verzov večna. Spretni Povoden s skupino podjetnikov osnuje SRP (Sklad za revitalizacijo pesnika Prešerna) in začne nabirati donatorje. Ustanovitelji so si sicer močno navzkriž, dajejo jih strankarske strasti, a se združijo v prizadevanju, da bi iz pesnika naredili kar najbolj uspešno tržno nišo. Vse gre kot po maslu, organizirano je srečanje med pesnikom in Julijo v trnovski cerkvi, luksuzna vila bo do poroke nared, materialno blagostanje je zagotovljeno, množična občila alarmirana. Velikemu sodržavljanu je pot do sreče na široko odprta.

2. DEJANJE: Potekajo razburjene priprave na poroko. Na sejmu skuša Joc olajšati Prešernov žep, a ga pesnik še pravi čas zaloti; ker vidi, da je nedolžna duša, ga z njegovo klošarsko »družino« vred povabi na fantovščino. - Poroka je veličastna, prisotni so najvišji predstavniki države in Cerkve, ljudstvo vzklika, kamere snemajo. Pesnik pride v modo, postane nacionalna uspešnica in se odlično trži, kar pomeni, da je nenehoma zaseden, v njegov dom vdirajo najrazličnejši vsiljivci. Z Julijo sta komaj kdaj skupaj, počutita se manipulirana, Julija postaja naveličana in muhasta. Pesnikova želja, da bi imela otroka, jo spravi v histeričen bes, zagrozi mu, da bo ušla s prvim črnim zamorcem. Prešeren spozna, da ga Julija ne ljubi, zapusti dom, sreča Muzo in ji potoži svoje gorje: ujeli so ga kot opico na sladkorček in ga zdaj razkazujejo, on pa je v tem cirkusu izgubil sebe ... toda ne da se, iztrgal se bo v svobodo in šel ... Primaje se Joc, vesel pozdravi prijatelja in jima pove novice o svoji »družini«: po smrti Jocove matere ima »družina« stanovanje, hromi Maksli, ki mu pravijo zaradi njegove brihtnosti kar Cvajštajn, je ponorel od navdušenja nad računalnikom, Prešernovim darilom. Pesnik in Muza rada sprejmeta Jocovo vabilo na kozarček.

3. DEJANJE: Prešeren si je privoščil dolgo plovbo, napletel precej spotikljivosti in pristal v zaporu do iztreznitve. Povoden nemudoma intervenira, je pa zaskrbljen: pesnikove norčije so že pograbili novinarji, obeta se škandal, to pa utegne imeti usodne posledice za SRP in njegove dividende! Pesnik se vrne domov, da bi razčistil z ženo; razočarala ga je, bila mu je božanstvo, zdaj mu je le še lepa stvar. Julija ga zavrne: sebe je ljubil, svoje čustvo oboževal, ona ni bila zanj nikoli človek, manipuliral je z njo, kot danes drugi manipulirajo z njim; tega ima dovolj, zapustila bo mater in njega, odšla na pot, na kateri bo morda našla resnično sebe ... Po Julijinem odhodu pesnik spozna upravičenost njenega očitka, negotov je, na smrt utrujen; tudi on mora na pot,

a kam? - Medtem delničarji SRPa mrzlično iščejo rešitev, kajti skladu preti propad: pesnik noče več sodelovati, občila se mu posmehujejo, donatorji so se poskrili, za nameček pa je v šifrirani računalniški sistem SRPa vdrl hacker, ki zdaj razpolaga s kapitalom in ga na veliko razdaja za dobrodelne namene. Povoden se krohota ogorčenju svojih kolegov: igra je igra, priznati je treba poraz - in človeka, ki nas je tako duhovito dal v koš, bomo čez nekaj dni sprejeli za častnega meščana! - Na slovesnosti Prešeren zbranim elitnežem brezobzirno pokaže njihovo podobo, ozmerja jih z diletanti in samomorilci, ki so za stopničko prednosti pripravljeni državo pognati k vragu. Množica besno navali na pesnika in bi ga linčala, če jih ne bi ustavil Povoden. Padajo različni predlogi, kako se znebiti nadloge, končno se zedinijo, da bodo pesnika priklenili na spomenik, tam ne bo nikomur napoti, uporaben pa bo še. Rečeno, storjeno: verige so trdno zategnjene, ključavnice varno zaklenjene, ključi izročeni Povodnu kot mestnemu ključarju, množica pa vriskaje odide, da bi proslavila srečen razplet zadeve. Urška od moža izprosi ključe in osvobodi oba ujetnika; po prisrčnem slovesu Prešeren odide, Muza teče za njim in sprašuje: kam? Na ono stran, drugam ...

Krištof Dovjak: **KARUZO**, 2001

OSEBE: *SERGEJ, zdravnik. LIZAVETA, MARJA, njegovi hčeri. RADKO, slaven igravec. KARUZO. ŽUPAN. DAVOR, ženin, županov sin. ŽUPNIK. Teta DANICA. BRUNO. Dva MESTNA SVETNIKA. Tri GOSPE. Godba. - Godi se v obmorskem mestu ob koncu prvega desetletja 20. stoletja.*

1. DEJANJE: V mesto se je vrnil Radko, povabili so ga na recital ob mestni slovesnosti. Pijan je, a od sile radoveden, seznanja se z mestnimi posebnostmi: z zdravnikom Sergejem, vdovcem, beguncem iz Rusije. Z Davorjem, ki mu je nevesta, zdravnikova hči Lizaveta, zbežala izpred oltarja v bordel. Z Marjo, Lizavetino sestro, ki ponoči vsa v belem posluša prelepo Karuzovo petje. Najbolj ga prevzame Karuzo: ljudje smo zveri, Karuzo pa je drugačen - kot otrok, nedolžen, čist, obdarjen s čudovitim glasom in s posluhom za stvari, ki smo jih že davno pozabili. Vendar se mesto pohujšuje nad njim, ker poje lahko samo nag. Le Marja ga lepo posluša, dala mu je poljub in mu zatrdila, da bo nekoč pel v Ameriki, za zvezdami ... Nedelja je, maša se končuje, ko Davor, ki že cel mesec ni slekel poročne obleke, pripelje Lizaveto in hoče z njo pred oltar. Njo gane njegova ljubezen, pusti se mu odnesti po stopnicah, toda spodobneži z župnikom na čelu mu pred nosom zaprejo cerkvena vrata, saj je Lizaveta v sami kombineži in močno krvavi. Med splošnim vznemirjenjem se v ospredje prerine zdravnik in spravi hčer domov.

2. DEJANJE: Velmožje v mestni dvorani čakajo na Radka, da bi začeli slovesnost, beseda nanese tudi na probleme s Karuzom. Župnik predlaga, naj za nekaj ur uresničijo njegovo utvaro - z ladjo in godbo naj bi ga popeljali po zalivu, češ da gre v Ameriko; morda ga bo to ozdravilo, pozabil bo, da je, kar misli, da je. Zdravniku se zdi ta načrt zanimiv, tudi svetniki in župan se ogrejejo zanj. Tedaj priteče Marja povedat, da je Lizaveta spet ušla v bordel, in zdravnik ves iz sebe odhiti. Vtem pride Radko, navdušen pripoveduje, da

ga je Karuzo odpeljal med borovce in škržate, čudovit fant, zdaj pa poje v cerkvi, pojdimo ga poslušat! Seveda, nag je, slekel je hlače - je to sploh pomembno? Župnik oddirja, da bi naredil konec bogoskrunstvu, župan Radka ogorčeno nadere in odpove slovesnost. Radko ostane sam z Marjo, ki igralca poljubi, ker je »lep navznoter«, kakor Karuzo. Tedaj pride Danica s strašno novico: zdravnik Lizavete ni mogel pregovoriti, da bi se vrnila, v bordelski kadi je prižgal lučko in se ubil ...

3. DEJANJE: Mesto je pripravilo ladjo in godbo, Karuzo so našemili v obleko, ki jo je na neki predstavi nosil Enrico Caruso. Karuzo se vkrca, ves iz sebe je od sreče, ker bo pel v Ameriki, za zvezdami, motijo ga le nove hlače, ki so trde, da jih ne more sleči. Meščani vzklikajo in mahajo, le Marja in Danica ugovarjata, da ne bo dobro.

4. DEJANJE: Ladja je naredila polkrog, vrača se, meščani se veselijo: to je ladja ozdravljenja, Karuzo ni več Karuzo, spet bo mir v mestu! Toda Karuzo joka, nato skoči z ladje; meščani ga vidijo, kako hodi po vodi na drugo stran. Čudež, čudež! Zapodijo se za njim, iščejo, brskajo po grmovju. Se je Karuzo skrnil? Utonil? So ga pognali v smrt? Ne, ne, le dobro so hoteli! Radko žalosten meče po vodi kamenčke, ki jih je bil Karuzo nabral za Marjo: loviš jih onstran, Karuzo, k spoznanju prigan, v konec porinjen, ves čas zanikan in noro iskan ... Iščite, ljudje! Ste našli privid? Zaslisi se Karuzova pesem, a to je le Marja z gramofonom, kar naprej ji je slabo, da bruha. Noseča je - oče je spal z obema hčerama, dajal jima je »poljub za lahko noč«, tudi ona je dala Karuzu poljub, nosi njegovega otroka! Marja steče proč, Radko zakliče: Počakaj, s tabo grem! in odhiti za njo.

P.S. Vsebina drame Branka Rozmana **Obsodili so Kristusa** je objavljena v knjigi **Sveta vojna**, str. 47.

Alenka, Taras, Aksinja

I. OD BRATOVSTVA K BRATOMORU (BkB)**MODELI****1. BLATO = ZLATO****IDENTITETA (Id)**

Blato	1
	2 Zbogom zvezde
Blagor blata	1 Ađeči brat
	2 Ađeče zlata zgodovina
	3 Bratovski objem blata
Blato v izviru in izteku	1 Premagovanje blata
	2 Križ čez blato

2. OBLAST , POLITIKA**DVOJČKA (Dž)**

Politika	1
	2 Pravica do oblasti
Trije despotje	1 Diktator Aleksander Veliki
	2 Grof Tahi, Škof Hren

3. BLODNJA : VIZIJA**DVOJNIKI (Dv)**

Majcnova dramatika	1, 2
Od bratovstva k bratomoru I	
Blodnja	1
	2 Človek in nič
	3 Rabelj-žrtev
Kreftova dramatika v kontekstu	1 Uvod in načrt
	2 Voljši ali zimzeleni čas?
Nastajanje SAPO	1 Detelova dramatika
	2 Hinavstvo in cinizem
	3 Družinska žrtev
	4 Starši - otroci
Iskanje drugosti	1 Veliki, mali, drugi
SD-20 + HistD	1 Iskavci smisla

II. OD BRATOMORA K SAMOMORU (BkS)**PONOTRANJENJE - POZUNANJENJE****1. IGRA = VLOGA = JEZIK (IVJ)****K INDIVIDUALNI Id**

Geometrija redov	1 Predpostavke
	2 Temelji
	3 Vidiki
	4 Prevezave
	5 Red blodnje in vizija
Slovenska dramatika - modeli	Metodološke in aksiološke teme
Dialogi	1 Nagovori, drugovori
	2 Hudogovori, pogovori
	3 Razhajanja
	4 Razgovori
	5 Eseji, pisma, portreti 1
Eseji, pisma, portreti	2 Predavanja

2. KARNIZEM , MAGIZEM (KM)**K INDIVIDUALNIMA Dž****3. OBUP - IZGUBLJENOST - SAMOMOR (OIS)****K INDIVIDUALNIM Dv**

Morala = amoralna	1 Taščica ali noj?
	2 Taščica = noj
	3 Noj ali taščica?
	4 Pisma nojem in taščicam
	5 Taščica pod nojem
Današnja slovenska dramatika	
	1 Obračun med vrati
	2 Komentarji
	3 Kulturno okolje
	4 Zgodovina Lipicanije
	5 Let na dno

III. OD SAMOMORA K BRATOVSTVU (SkB)
ZGODOVINA

1. (SLOVENSKA) PLEMENSKA SKUPNOST (S)PS
H KOLEKTIVNI ID

Slovenski plemenski junaki - Tugomer 1, 2, 3
Črtomir 1, 2

Dramatika narodno osvobodilnega boja
1 Naša sveta stvar (leva)

Porajanje levice-desnice 1 Širjenje svetega narodnega prostora
2 Oženje domovine
3 Napačni in pravi

2. (SLOVENSKA) KATOLIŠKA CERKEV (S)KC
H KOLEKTIVNIMA DŽ

Dramatika slovenske politične emigracije
1 Sveta vojna
2 Krščanska tragedija
3 Paradoks odreševanja
4 Pravica in kazen
5 Prijatelji in izdajavci
6 Krvavi ples
7 Vstajenje ali rekvijem
8 Razval ali poveščanje
9 Gnila voda
10 Goveja dolina

Svetost, čudež, žrtev 1
Ciril-Metod + Lepa Vida 1 Operacija Ciril-Metod
2 Triumf Ciril-Metod

3. (SLOVENSKA) DRUŽBA (S)Db **H KOLEKTIVNIM Dv**

Začetki slovenske dramatike 1 Zlo in s(i)la kot izvor
2 Greh in iskanje kot izvor

Duhovniki, meščani, delavci 1 Klerikalizem in liberalizem
2 Paternalizem in emancipacija
3 Avtonomizem in kapitalizem

Duhovniki, plemiči, kmetje 1 Upornik človekoljub
Trideseta leta Leto 1940

Primorska slovenska dramatika 1 Krivda in sanja
2 Ribe in tički
3 Nebo = pekel

Kompleks Celjskih 1 Nadčlovek Blaže in princesa Nežica
2 Junak Janez in svetnik Anton

Čitalniška dramatika

1
2 Krepost
3 Svoji-Naši
4 Pogodba
5 Pena
6 Narava in zopernarava

Jugoslovanski nacionalizem
1991=1919=1945?
1 Sentimentalni heroizem
2 Vojaki in trpini

SLOVARČEK KRATIC

(sestavila Alenka Goljevšček)

- 19=19** - **Ali je čas 1990-91 res isti kot časa 1918-19 in 1941-45?**
- Abs - absolutno, absoluten
 Absd - absurd(en)
 Abslz - absolutizem
 Abst - abstraktno
 AD - avtodestrukcija
 AdEva - Adam in Eva
 ADH(um) - avtodestrukcija humanizma
 Adma - Administratorka
 Agr - agresivno
 AK - avtokritika
 Aks - aksiološki
- Alek(s)PR** - **Aleksander praznih rok**
 AlekV - Aleksander Veliki
 Alt - alternativa, alternativno
 AltB - alternativno bivanje
 AltM - alternativno mišljenje
 Amn - amnezija
 AMor - amoralna
 Anam - anamneza
 Anarh - anarhističen
 Anci - Amerikanci
 ANcl - anacionalen, (anacionalnost)
 AnG(lob) - antiglobalizem
 AngAmi - Angloamerikanci
 Anln - analitik-interpret
 AnK - antikomunizem
- AnKr** - **Igra o antikristu**
Ant - **Antigona**
 (A)Rem - Alojzij Remec
 ARF - avtorefleksija
 Arga - Argentina
 Arh - arhaično
 Aris - aristokratski
 Arisk - aristokrat
 ArS - aristokratski stil
 Ašk - Anton Aškerc
 Av(z) - avtizem
- AVS - arhaična vaška skupnost
 Avs(a) - Avstrija
 Avsti - Avstrijci
 Avt - avtonomen
 Bar - barbar(izacija)
 BČ - Bogočlovek
 BDr - Bog-Drugi
 BDt - Bog-Drugost
 Beka - Begavka
BkB - **Od bratovstva k bratomoru**
BkS - **Od bratomora k samomoru**
 Blak - blodnjak
BlaNe - **Blaže in Nežica v nedeljskejšoli**
 Blei - Janez Bleiweis
Blejke - **Junaške Blejke**
BIVz - **Blagovestnika z Vzhoda**
 Bm - bratomor(nost)
 BNak - Boris A. Novak
 Br - bratovstvo
Breda - **Mlada Breda**
 Briš - Matjaž Briški
BrišKriž - Matjaž Briški: **Križ**
 BRoz - Branko Rozman
 Brž - buržoazija
BS - **Brižinski spomeniki**
 BSAPOEV - BSAPO-eksistenca-vloga
BSSvet - **Svet brez sovraštva**
 BT - bratovstvo-teror
 Cajn - Stanko Cajnkar
 Can - Cankar
 CanD - Cankarjeva dramatika
CanVida - Cankarjeva **Lepa Vida**
 CD - civilna družba
 CerK - Angelo CerKvenik
Che - **Legenda o svetem Che**
 Cik - ciklično, ciklično
 CiMe(t) - Ciril in Metod
 Cin - ciničen
 Cirk - cirkularen

Civ	- civilen	Dr	- drugi
CrkKava	- Angelo Cerkvnik: V kaverni	Dra(b)Pas	- Drabosnjakov Pasijon
Čara	- čarovnica	Drab	- Drabosnjak
Čara	- Čarovnica (iz Zgornje Davče)	Drn	- Janez Drnovšek
ČB	- črnobelo(st)	Dror	- drugovor
ČČ	- čezčlovek	DSD	- današnja slovenska desnica
ČD	- čitalniška dramatika	DSKC	- današnja slovenska Katoliška Cerkev
Čečki	- Zlata čeveljčka	DSL	- današnja slovenska levica
Četv	- Četverka	DSPE	- Dramatika slovenske politične emigracije
ČHM	- četverni hipermodel	Dt	- drugost
Čita	- čitalnica	DurgeDinje	- dramaturginje
ČI	- človek	Duš	- duševen
Člk	- Človek, ki je umoril Boga	Dv	- dvojniki
Čloštvo	- človeštvo	Dž	- država
ČIP	- človekove pravice	Džan	- državljani
Črt	- Črtomir	Džnik	- državniki
Čtk	- častnik	Džno	- državno
ČvŠ	- Človek v šipi	DžV	- državljanska vojna
ČirZlc	- Ciril Zlobec	EDč	- ekskluzivna dvojčka
Dab	- družabno(st)	EH	- epično historično
Dak	- Krištof Dovjak	Ehr	- Lambert Ehrlich
DAnt	- Dovjakova Antigona	Ek	- eksistencialno, eksistenca
Db	- družba	EK	- evangeljsko krščanstvo
Dbno	- družbeno	Ekon	- ekonomski
DBPO	- O družini, bratih in posamezni osebi	EkP	- eksistencialno personalno
DČ	- dobri človek	Ekpm	- ekspresionizem
Dč	- dvojček	Eks(per)	- eksperimentalno
DDč	- desni dvojček	Ekskl	- ekskluzivni
De(ca)	- desnica	Ekz	- ekspanzivno
Dek	- dekadentno	Ekzm	- eksistencializem
Dekla	- Dekla božja	Emp(a)	- empirično(st)
Del	- delovni	Enot	- enotnost
DelIjud	- delovno ljudstvo	Entra	- entropija
Demonaca	- demonizacija	ErCh	- eros-charis
Desp	- despotski	ErS	- erotika-spolnost (eros- seksus)
Dešček	- Debelušček	ES(no)	- empirično singularno
Dfz	- desni fašizem	Est	- estetski
Dg	- drugenje, drugiti	Et	- etičen
DgB	- drugenjsko bivanje	EtatH(um)	- etatični humanizem
Dgč	- drugačno(st)	EtH	- etični humanizem
Dg€(ta)	- drugenjska etika	EV	- eksistenca, vloga
DgLZ	- drugenjsko LZ	Evi	- Evangeliji
DgM	- drugenjsko mišljenje	EvKrš	- evangeljsko krščanstvo
DgT	- drugenjska teologija	Evra	- Evropa
DgZn	- drugenjska znanost	Evri	- Evropejci
Dia	- Dialogi	Fasc	- fascinacija
Diabaca	- diabolizacija	FAVS	- fevdalna AVS
Dine	- Dominik Smole	FD	- fevdalna družba
Dmb	- domobranstvo	Fif	- filozof
Dn	- družina	Fija	- filozofija
Dogm	- dogmatični		
DR	- desna revolucija		

FiID	- Filipčičeva dramatika	Holo	- holokavst
File	- Emil Filipčič	Hrš	- hrvaški
Fin	- finančni	Hrška	- Hrvaška
Finž	- Fran S. Finžgar	Hrti	- Hrvati
FKC	- fevdalna Katoliška Cerkev	HS	- historično strukturalno
FKr(ist)	- fevdalni Krist	Hum	- humanizem
Flet	- Feniksov let	Humst	- humanist
Folk	- folklorno	I(t)Fz	- italijanski fašizem
FP	- fevdalno pojmovanje	Id	- identiteta
FRSamo	- France Remec: Samo, prvi slovenski kralj	IdB	- identitetno bivanje
FSt	- formalna struktura	Idea	- idealen
Fz	- fašizem	Ideaca	- idealizacija
Gal	- Galilejec	Ideol	- ideološki
Gar	- gostilničar	IdM	- identitetno mišljenje
Gen(t)	- gentilizem	Idn	- identifikacija
Gene	- generacija	Igr	- igravec
Geom	- geometrično	Inca	- inteligenca
GG	- generacija-grupa	Indiv	- individualen
GhK	- greh, krivda	Indus	- industrijski
Gilna	- gostilna	Inet	- internet
GiM	- Gabrijel in Mihael	Inf(aca)	- indiferenciacija
Gimna	- gimnazija	Infz	- infantilizem
GK	- grešni kozel	InH	- intimistični humanizem
Gled	- gledališče	Ink	- Inkret Andrej
Gledž	- gledališko življenje	Inst	- instrumentalizacija
Glob	- globalizem	Int	- intimizem, intimno
GniVo	- Gnila voda	Inta	- intimiteta
GoDo	- Goveja dolina	Integ	- integracija
Goga	- Dogodek v mestu Gogi	Intel	- intelektualen
Gos	- gospodar	Intelci	- intelektualci
Goša	- Alenka Goljevšček	Interes	- interesen
GošD	- dramatika Alenke Goljevšček	Interp	- interpretacija
GošVida	- Goljevščkove Lepa Vida 86	IpK	- interpersonalna komunikacija
Graf	- Grafenauer Niko	Ir	- ironičen
Grd	- Igor Grdina	Is	- iskanje
GrGr	- Grozd, Gruden	IsDč	- iščočič Dč
GRož	- Gregorij Rožman	IsDra	- iskanje Drugega
Hanž	- Matjaž Hanžek	ISla	- iskanje smisla
Har	- harmonija, harmonično	It	- italijanski
Hed	- hedonizem	IVJ	- igra, vloga, jezik
Hedst	- hedonist	IvSvet	- Ivo Svetina
Heid	- Martin Heidegger	IZ	- izkoriščan(je)-zatiran(je)
Her	- heroj, herojski	Iz(s)	- izstop
Heraca	- heroizacija	Izb	- izobraženec
Herz	- heroizem	Izd	- izdajavec
Hin	- hinavec, hinavski	Izda	- izdaja
Hino	- hinavstvo	IzDbJav	- izstop iz družbene javnosti
Hist	- historicizem, historičen	IzPoka	- izjemna pokojnina
HKD	- hiperkompleksna diferenciranost	Janč	- Drago Jančar
HM	- homo multiplex	JanEv	- Janez Evangelist
HMg	- humanistična megastruktura	JAnt	- Jovanovičeva Antigona
Hod	- Hodnik	Jav	- javnost
		Jav(or)	- Jože Javoršek
		Jel	- Nikolaj Jeločnik

JFz	- jugofašizem	Kri(s)D	- Kristanova dramatika
JKr	- Jezus Kristus	Krim(ec)	- kriminal(ec)
JNcl	- jugonacionalizem	Kris	- Etbin Kristan
JOGSSKi	- Juhant, Ocvirk, Gril, Stres, Štuhec, Krašovec in sorodni	Krit	- kritično
Jov	- Dušan Jovanović	KrPI	- Krvavi ples
JovD	- Jovanovićeve dramatika	Krstn	- Kristijan (Afera)
Jr	- junior, mlajši	Krš	- krščanski, krščanstvo
JTugo	- Jurčičev Tugomer	Kršp(a)	- Krvava Španija
Juga	- Jugoslavija	Krz	- Karuzo
Jurč	- Josip Jurčič	Ktz	- kaotizem
K(a)sk	- kamnosek	Kuč	- Milan Kučan
KaKi	- Kardelj, Kidrič	Kul	- kultura, kulturno
Kan	- kristjan	Kulnik	- kulturnik
Kanje	- Kamenje bi zagorelo	Kulster	- kulturni minister
Kaot	- kaotičen	Kunt	- Tone Kunter
Kap	- kapital	L(j)erci	- Ljudožerci
Kar	- komentar	Lbn	- libertinizem
Karit	- karitativen	Lbt	- libertarnost
KarIV	- Karel Veliki	LD	- liberalna družba
Karn	- karnizem, karnističen	LdDr	- ljubezen do drugega
Kasa	- Kasandra	LdN	- ljubezen do niča
KasO	- kasnejša opomba	LdNar	- ljubezen do naroda
Kat	- katolištvo, katoliški, katolik	Le(ca)	- levica
Kava	- V kaverni	Levs	- Fran Levstik
Kavč	- Vladimir Kavčič	Lfz	- levi fašizem
KAv	- kolektivni avtizem	Lib	- liberalizem
Kaz	- Karuzo	Libci	- liberalci
KC	- Katoliška Cerkev	Lin	- Linhart Anton Tomaž
KfKC	- klerofašistična Katoliška Cerkev	Lita	- literatura
KFz	- klerofašizem	Lj	- Ljubljana
Kld	- kolektivna identiteta	Ljezen	- ljubezen
Klci	- klerikalci	Ljud	- ljudstvo
KloMati	- Klopčičeva Mati	Lmp	- lumpenizem
Km	- kmetstvo, kmečki	LR	- leva revolucija
KMg	- katoliška megastruktura	LTugo	- Levstikov Tugomer
Koc	- Edvard Kocbek	Lud	- ludizem, ludističen
Koda	- komedija	Lum	- lumpen
Kol	- kolektiv(no)	LZ	- literarno zgodovinopisje
Kom	- komunizem	LZnik	- literarni znanstvenik
Koms	- komisar	M(at)Zup	- Matjaž Zupančič
Komsti	- komunisti	Ma	- makro
Konot	- konotiran	Mag	- magizem, magija, magistično
Kons	- konservativno(st)	Majc	- Stanko Majcen
Konst	- konstrukcijski	Mak	- maksimalno
Konta	- kontingenca	MarMagda	- Marija Magdalena
Konv	- konvencionalno, -izem	MaPSt	- makropomenska struktura
Koper	- Stanko Kociper	Marči	- Marjan Rožanc
KosAlci	- kosovski Albanci	Marnik	- Marko Pogačnik
KoVida	- F. Kozaka Vida Grantova	Mas	- masovno(st)
Kpl(z)	- kapitalizem	Mašč	- maščevanje
Kplsti	- kapitalisti	Maz	- mazohizem
Kremž	- Marko Kremžar	MBP	- moji bivši prijatelji
		MČ	- mali človek

MD	- Majcnova dramatika	NOBD	- dramatika narodno osvobodilnega boja
Me	- mega	NoR	- Nova revija
Mela	- melodrama	nor(ov)ci	- udje Nove revije
MeP	- mejni položaj	Noštvo	- Novo človeštvo
Meš	- meščanstvo	Not	- notranji
Met	- metodološki	Nota	- notrina
MGG	- moja generacija-grupa	NSS	- Naša sveta stvar
Mim	- mimezis, mimetičen	NTM	- na tem mestu
MimDč	- mimetični dvojček	Nv	- narava
Min	- minimalno	Nvno(st)	- naravno(st)
Mister	- minister	Ob	- oblast(niško)
Miz(em)	- minimalizem	ObDb	- oblastniška družba
Mizt	- minimalist	Obla	- Obločnica, ki se rojeva
MM	- malomeščanstvo, -ski	Obr	- Obračun v Louvru
MMB(P)	- Marija Mati Božja (Pomagaj)	Obs	- Obsodili so Kristusa
MO	- množična občila	ObV	- Ob vojski
Mo	- moški	Odp	- odpuščanje, odpuščajoči
MOč	- moj oče	Odreše	- odrešenje
MočOs(a)	- močna osebnost	Ogenj	- Ogenj in pepel
Mod	- mod(er)no	OIS	- obup, izgubljenost, samomor
Möd	- Vinko Möderndorfer	OKC	- odrešenjsko krščanska Cerkev
MoM	- moja mati	Okupi	- okupatorji
Mon	- monoliten	Opra	- Operacija
Mor	- morala	OpraCM	- Operacija CiMet
Morno	- moralno	OPsk	- osamljeni posameznik
Mota	- moraliteta	Opt	- optimizem
Mrk	- marksizem, marksističen	Org	- Organogram
Mrkst	- marksist	Org	- organsko
Muč	- mučenje, mučilen	Orga	- organizacija
Musl	- musliman	Ort	- ortodoksen (pravoslaven)
MV I (II)	- med prvo (drugo) SvetV	Os(a)	- osebnost
MV	- medvojni	Osci	- Osvobodenci
NA	- new age	Osoje	- Srečanje na Osojah
Nac	- nacionalen	OtR	- Otroka reke
Naca	- nacija	Ožld	- ožja ld
Nar	- narod	P(r)Krst	- Prešernov Krst pri Savici
Nast	- nastajanje	PaP	- Patrioti in pokvarjenci
Nat	- naturalizem	Part	- Tone Partljič
Ncl	- nacionalizem	Pas	- Pasijon
Nclst	- nacionalist	Patri	- Patrijoti
Ncz	- nacizem	PAv	- posamezni(kov) avtizem
NČ	- nadčlovek	Pav	- Tone Pavček
ND	- nacionalna država	PavZlc	- Pavček, Zlobec
NDM	- na drugih mestih	Pbog	- poganski bog
NeČi	- nedolžnost-čistost	PČ	- pravi človek
Neg	- negativno	PD	- posamezna drama
NejDam	- naprej, drugam	Peč	- Davorin Petančič
Nem	- nemški	Pek	- pesnik
Niet	- Friedrich Nietzsche	PePKo	- Peter Peršin Kovačič
Nih	- nihilizem	Per	- personalno, personalizirati
Nihst	- nihilist	Pers	- Perspektive
NL	- narod-ljudstvo	Perš	- Tone Peršak
NNcz	- nemški nacizem		
NOB	- narodno osvobodilni boj		

Perv	- perverzen	Preds	- predsednik
Peskova	- Luiza Pesjakova	Preg	- preganjanje
PesPreš	- Luize Pesjakove Prešerin	Preh	- prehajanje
Pica	- pravica	Prep	- prepirljiv
Pica	- Pravica do življenja	Prer	- prerojenje
PiČ	- revija Prostor in čas	Preš	- France Prešeren
Pld	- posamezn(ikov)a identiteta	PrešGlava	- Pod Prešernovo glavo
Pij	- pijan(ec)	Pret	- preteklost
PijAng	- Pijani angel	Preza	- prevezava
Pip	- Pipin Mali	Pri	- pristen
Pirc	- Dušan Pirjevec	Prica	- Pravica se je izkazala
Pl	- plemstvo, plemiški	Prih	- prihodnost
PIK	- plemstvo, kler	Prij	- prijateljstvo
Plur	- pluralen	Prikr	- prikrivanje
PM	- postmoderna	Pril	- prijatelj
PMg	- poganska megastruktura	PriPra	- pristni-pravi
PN	- pravično nasilje	PriSo	- prijatelji-sodelavci
Pniz	- podniz	Priž	- Primož Kozak
PnM	- polno mesto	Prle	- Peterle
PNP	- politično novinarsko pojmovanje	PrM	- prvotno meščanstvo
PO	- posamezna oseba	Prol	- proletariat
Počkova	- Dragica Potočnjak	Pror	- praumor
Poenot	- poenotevanje	Prot	- protestantstvo
Pog	- pogansko	PrS	- prelom stoletij
Poh	- Pohujšanje v dolini Šentflorjanski	Prt	- partizanstvo
Pohl	- pohlepni	Prz	- Velika preizkušnja
Pohot	- pohotni	PS	- plemenska skupnost
Pol	- politika	PsiTera	- psihoterapija
Polic	- policijski	Psk	- posameznik
Polik	- politik	PSt	- pomenska struktura
Polk	- polkovnik	Pt(i)ja	- Partija
Polno	- politično	Puč	- Pučnik Jože
Pon	- Gospod Ponikvar	Punta	- Velika puntarija
Ponot	- ponotranjen(je)	PV	- predvojni
Port	- Portimao	PVD	- poboj vrnjenih domobrancev
Pos	- posamezno	Pvt	- privatno(st)
Posm	- posmehljiv	Pvt(z)	- privatno(st), privatizem
Posn	- posnemanje	Pvtnik	- privatist
Pot	- Potovanje v Koromandijo	Pzja	- poezija
Pot(no)	- potencial(no)	PzM	- prazno mesto
Potec	- Potohodec	Rad	- radikalno(st)
PotKriž	- Potujoči križ belih menihov	Ravn	- Ravnjak Vili
PoV	- po vojni	Raz	- različno(st), raznotero(st)
Poz	- pozitivno	Razc	- razcepljen
Pož	- Denis Poniž	Razci	- Raztrganci
PP	- politična policija (Partija)	Razl	- razlika
Pr(ski)	- primorski, Primorska	Razp	- razpršen
Prada	- prakrivda	RazPrag	- Razprava, Na pragu
PraMe	- prava merila	Razr	- razredni
PraPri	- pravi-pristni	RazRak	- razvoj-razkroj
Pravec	- Pramorivec	RazRese	- raziskovanje resnice
Prazlec	- Prazločinec	Razsv	- razsvetljensko
		RB	- razredni boj

Rca	- različica	Sek	- seksualno, seksizem
RealD	- realistična dramatika	Sent	- sentimentalen
Realz	- realizem	SentHer	- Sentimentalni heroizem
ReAr	- rearhaizacija	SGM	- Slovenski gledališki muzej
Reb	- Rebula Alojz	SH	- Spomenka Hribar
Red	- reduktivno(st)	SHKI	- slovenska humanistična kulturniška inteligenca
Reda	- redukcija	Sim	- simulacija
Refa	- refašizacija	Simb	- simbol(ič)no
Refe	- refedvalizacija	Simč	- Zorko Simčič
RegP	- regresivna premica	SimčKrst	- Simčičev Krst pri Savici
RegTera	- regresoterapija	SimčMladost	- Zgodaj dopolnjena mladost
ReInk	- reinkarnacija	Simfa	- Simfonija iz novega sveta
Rel	- relativno	Simp	- simpatičen
Resa	- resnica	Simt	- simetrija, simetričen
ReSlom	- reslomškizacija	Skak	- Kdor skak tisti hlap
Reva	- revolucija	SkB	- Od samomora k bratovstvu
Revar	- revolucionar	Sl	- slovenski
Revno	- revolucionarno	Slav	- slovanstvo
RKPL(EL)	- red-kozmos-polis-logos (-etos-lepota)	Slci	- Slovenci
Rlga	- religija	Slja	- Slovenija
RLH	- razsvetljenstvo-liberalizem-humanizem	SljaOž	- Slovenija oživljena
Rltz	- relativizem	SIK	- Slovarček kratic
RMg	- reistična megastruktura	Slod	- Anton Slodnjak
Rojstvo	- Rojstvo v nevihti	Slom	- Anton Martin Slomšek
Rom	- romantičen	Slov	- slovenstvo
Rož	- Marjan Rožanc	Slski	- slovenski
RP	- razvojna premica	Slščina	- slovenščina
RPP	- Resnica, Pravica, Poštenje	SIZ	- slovenska zavest
RR	- reinterpretacija in rekonstrukcija	SLZ	- slovensko LZ, slovenska literarna zgodovina
RSD	- Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike	SM	- sadomazohizem
Rud	- Franček Rudolf	Sm	- samomor
RudVera	- Rudolfova Veronika	SmČrt	- Smoletov Črtomir
Rup	- Dimitrij Rupel	SmD	- Smoletova dramatika
S	- smrt	Smil	- smiljenje
SA	- svoboda in avtonomija	SmKrst	- Smoletov Krst pri Savici
Sad	- sadizem, sadističen	smodel	- submodel
Sak	- sakralno(st)	Smš	- smetišče
SAKO	- svobodna avtonomna kolektivna oseba	Snik, -ca	- svetnik, -ca
Sakra(ca)	- sakralizacija	Soc	- socialen(no)
Sam	- Samorog	SoD	- socialdemokracija
SAnt	- Smoletova Antigona	SoM	- socialna morala
SAPO	- svobodna avtonomna posamezna oseba	SovŽa	- Sovjetska zveza
SaPsk	- samovoljni Psk	SPD	- slovenska povojna dramatika
Sard	- Silvin Sardenko	SPE	- slovenska politična emigracija
SB	- Spreme besede	SPED	- dramatika slovenske politične emigracije
SD	- slovenska dramatika	SpoDo	- spoštovanje, dostojanstvo (= spodobnost)
SeH	- sentimentalni humanizem	SpS	- splošno(st)-skupno(st)

Sr	- senior, starejši	Tomš	- Marjan Tomšič
SSD	- starejša slovenska dramatika	TomšS	- Tomšičeva smrt
SSL	- samoslepilo	Tor(k)	- Torkar Igor
(S)SS	- (spodnji) srednji sloji	Tot(z)	- totalitarizem, total(itar)no
Sš	- sovraštvo	Tr	- transcendenca
St	- sveto(st)	Trad	- tradicija, tradicionalističen
Steklo	- Povečevalno steklo	Trag	- tragično(st)
STH	- Spomenka, Tine Hribar	Traga	- tragedija
Stl(z)	- stalinizem	TRF	- transformacija
Stol	- stoletje	Trg	- trgovski
Stra	- struktura	Trl	- transcendenca v imanenci
Stren	- strukturalen	TriCM	- Triumf CiMet
Strit	- Josip Stritar	Trip	- Triptih Agate Schwarzkobler
Strno	- struktur(al)no	Triv	- trivialen
Strš	- stranišče	Trp	- trpljenje
Stsk	- svetoskrunstvo	Trub	- Primož Trubar
Stš	- svetišče	Trž	- tržen
Stvar	- Stvar Jurija Trajbasa	TS	- ta svet
Stž	- svetost življenja	Tuga	- Levstikov in Jurčičev
SV	- sveta vojna	Tugomer	
Sv	- svoboda	U	- univerzitetno
Svet	- svetoven	Ub	- ubijanje
SvetD	- svetovna dramatika	Ubij	- ubijavski
Svetla	- svetloba	UČ	- Upornik-človekoljub
SvetV	- svetovna vojna	Učo	- učitelj
SvM	- svobodna misel	UH	- univerzalna humaniteta
Svno	- svobodno	Umet	- umetnost, umetniško
Svoji	- Svoji k svojim	UmKap	- umski kapital
SZ	- samozavrtost	Umtk	- umetnik
SZSL	- samozaslepljenost	UnBDr	- uničeni Bog-Drugi
Sž	- sovražnik	Unič	- uniče(va)nje
SŽ	- sveta žrtev	Univ	- univerzalno
Šal	- Tomaž Šalamun	Usm	- usmiljenje
Šari	- Šarivari	Ut	- utilitaren
Še(l)D	- Šeligova dramatika	Utop	- utopičen
Šel	- Rudi Šeligo	UZn	- univerzitetna znanost
ŠHM	- šesterni hipermodel	Už	- užitek
Škof	- Pozdravljen, ljubljanski škof!	Užar	- užitar
ŠkofPas	- Škofjeloški pasijon	Vas	- Srečna draga vas domača
ŠpK	- Španska kraljica	Vašsaže	- Vaške straže
Tarba	- Tarbula, keršanska junakinja	VeLOs(a)	- velika osebnost
Tauf	- Veno Taufer	Ver	- verski
Tavč	- Ivan Tavčar	Vera	- Veronika
Teh	- tehnični	VeRus	- Veljko Rus
Tekm	- tekmovalen	Vež	- večno življenje
Telji	- Temelji	Vice	- Berite Novice!
Tem	- temeljni, -a, -o	Virt	- virtualen
TH	- Tine Hribar	VIS	- vrednostni interpretacijski sistem
THM	- trojni hipermodel	Vit(z)	- vitalen, vitalizem
Tija	- teologija	VitZup	- Vitomil Zupan
Tip	- tipično(st)	VKavč	- Vladimir Kavčič
TKC	- takratna KC	VMD	- Veliki, mali, drugi
TKriž	- Krekov Turški križ		

Vodelj - voditelj
Vodses - **Vodja se sesuje**
 Voj - vojaški
Vojmir - Turkuš: **Vojaska i mir**
Voki - **Vojaki zgodovine**
Volčas - **Volčji čas ljubezni**
VolZim - **Volčji ali zimzeleni čas?**
 VoM - vstajenje od mrtvih
 Vomb - Joža Vombergar
 Voš - Josip Vošnjak
 VošD - Vošnjakova dramatika
VošVida - Vošnjakova **Lepa Vida**
VoTr - **Vojaki in trpini**
 Vrta - vrednota
 VS - večno spovračanje
 VsD - vsebine dram
Vst - **Vstajenje kralja Matjaža**
VV - **Vdova in vdovec**
 WKB(b) - T. in J. Virk, Kos mlajši, Bogataj, bratož

 Zadr - Franc Zadravec
 Zagor - Franci Zagoričnik
 Zah - zahod
 ZahÉvra - Zahodna Évropa
 Zamol - zamolčevanje
 Zanič - zaničevanje
Zapik - **Zapisnik**
 Zapl - zapeljevanje, zapeljivec
Zasti - **Trudni zastori**
ZaSvo - **Za svobodo**
 ZČ - zli človek
 ZD - Zajčeva dramatika
 Zg(ar) - zgodovina(r)
 Zgina - zgodovina
 Zgsko - zgodovinsko
 Zl - zatiravci, izkoriščevalci
ZiK (ZIK) - **Zasilni izhod, Križišče**

Zisla - zgodovina iskanja smisla
 ZKC - Zunanja Katoliška Cerkev
 Zn - znanost, znanstven
 ZnaSi - znak-simbol
 Znik - znanstvenik
 ZO - zgodovina odrešenja
Zog - **Zalog**
 Zun - zunanji
 Zvesta - zvestoba
 Ž - življenje
 Že - ženska
Žen - **Ženin na Mlaki**
Žid - **Liberalizem ali večni žid**
Žoga - **Pisana žoga**
 ŽS - življenje-smrt
 Žu(ρ)k - župnik
 Žur - žurnalizem
 Žurst - žurnalist

An pred besedo ali kratico = anti
 Da pred besedo ali kratico = današnji, -a, -e, npr. DaSD, DaSlov itn.
 F pred besedo ali kratico = fevdalni, -a, -o, npr. fBrž, fKrist itn.
 K- pred besedo ali kratico = kot, npr. K-milost, K-PO itn.
 Lum pred besedo ali kratico = lumpen, npr. LumPartija, LumLib itn.
 Ps pred besedo ali kratico = psevdo
 S pred besedo ali kratico = slovenski, -a, -o, npr. SZg, SGen, SDb itn.
 Ta pred besedo ali kratico = takratni, -a, -o
 Ve pred besedo ali kratico = večni, -a, -o

SEZNAM KNJIG RSD

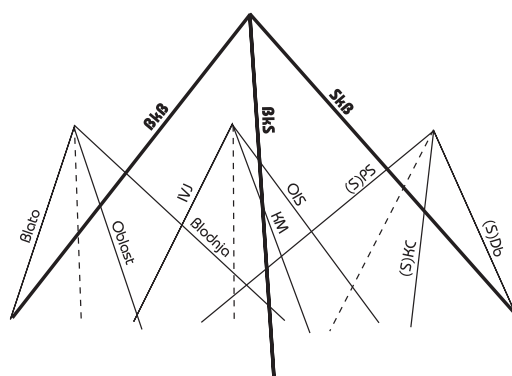
90. **Narava in zopernarava**, 2003, 240 s.
91. **Sentimentalni heroizem**, 2003, 258 s.
92. **Gnila voda**, 2003, 244 s.
93. **Goveja dolina**, 2003, 250 s.
94. **Razgovori**, 2003, 250 s.
95. **Čeji, pisma, portreti 1**, 2003, 236 s.
96. **Veliki, mali, drugi**, 2004/2011, 236 s.
97. **Patrioti in pokvarjenci**, 2004/2008, 248 s.
98. **Vojaki in trpini**, 2004/2009, 304 s.
99. **Iskavci smisla**, 2004/2011, 232 s.
100. **Operacija Ciril-Method**, 2004/2009, 252 s.
101. **Triumf Ciril-Method**, 2004/2008, 232 s.
102. **Uvod in načrt**, 2004, Založba Miš, 248 s.
103. **Volčji ali zimzeleni čas?**, 2004, Založba Miš, 240 s.
104. **Predavanja**, 2004, Založba Miš, 288 s.
105. **Red blodnje in vizija**, 2004, 276 s.
106. **Konstrukt in resnica**, 2005, 254 s.
107. **Vera in obup**, 2005, 262 s.
108. **Teologija postmoderne**, 2005/2008, 262 s.
109. **Slovenski narod se poraja**, 2005, 286 s.
110. **Slovenski narod se lomi**, 2005/2010, 228 s.
111. **V vrtincu (samo)prevar**, 2005, tipkopolis, 290 s.
112. **Medvedova dramatika**, 2005, tipkopolis, 262 s.
113. **Raj, pastorala, mir, vojna**, 2006, 286 s.
114. **Grška ali katoliška antika?**, 2006, 316 s.
115. **Nekrolog samemu sebi 1**, 2006, 258 s.
116. **Nekrolog samemu sebi 2**, 2006, 308 s.
117. **Naivna doba**, 2006/2010, 206 s.
118. **Polemična doba**, 2006/2010, 196 s.
119. **Zagatna doba**, 2006/2010, 242 s.
120. **Destruktivna doba**, 2006, tipkopolis, 262 s.
121. **Verbalistična doba**, 2006, tipkopolis, 234 s.
122. **Refleksivna doba**, 2006, tipkopolis, 293 s.
123. **Drama (maša?) Ivana Mraka**, 2007, Društvo 2000, 410 s.
124. **Pohod in polom zgodovine 1**, 2007, 282 s.
125. **Pohod in polom zgodovine 2**, 2007, 238 s.
126. **Med gledališčem in fikcijo**, 2007, 248 s.
127. **Med dramatikom in spominom**, 2008, 266 s.
128. **Dramsko videnje (volja?) Krištofa Dovjaka**, 2009, tipkopolis, 298 s.

Knjiga: VELIKI, MALI, DRUGI

Nadniz: OD BRATOVSTVA K BRATOMORU

Niz: BLODNJA : VIZIJA

Podniz: Iskanje drugosti

RSD (Rekonstrukcija in/ali reinterpetacija slovenske dramatike)

S knjigo **Veliki, mali, drugi (VMD)** začnjam nov Priz: **Iskanje drugosti (IsDt)**. Rad bi, da bi bilo v njem to IsDt še bolj poudarjeno kot sicer, kar eksplicitno. Za analizo sem si zato izbral drame, ki naj bi bile posebej primerne za ta namen. Branka Rozmana SPED **Obsodili so Kristusa (Obs)** zagovarja PsDt, dejansko Ožldo kot St bit-boga, a v prehodu k EDč antikomunizma. Goljevščkove **Srečna draga vas domača** kaže, kako ta svet oz. današnja Slovenija izriva-onemogoča Dt. V Dovjakovem **Karuzu** pride Dt čuteči človek do meje, na kateri se Dt izgublja, čeprav se artikulira. Najčvršče je Dt zastopana v Dovjakovem **Pipinu Malem** kot ustvarjanje verske umetnosti, ki pa ni katoliško propagandna, ampak se prebija skozi uradno določene dogme kot Bog-Drugi izpod Id(entitetnega)boga.

KAZALO

OD NORCA DO KAMNOSEKA (ob Dovjakovem Pipinu Malem)	4
DEMONIZACIJA, IDEALIZACIJA (ob Branka Rozmana Obsodili so Kristusa)	55
IZSTOP (ob Goljevščkove Srečni dragi vasi domači)	105
PONESREČENO VSTAJENJE OD MRTVIH (ob Dovjakovem Karuzu).....	168
SPREMNE BESEDE	215
SPREMNE BESEDE II	216
VSEBINE DRAM (povzela Alenka Goljevšček)	218
ORGANOGRAM	221
SLOVARČEK KRATIC (sestavila Alenka Goljevšček)	224
SEZNAM KNJIG RSD	233
ZADNJICA	234